BRAD
MELTZER
CARTEA
SORȚII
WASHINGTON D.C. ARE UN SECRET
VECHI DE DOUĂ SUTE DE ANI...

Brad Meltzer

CARTEA SORŢII

Traducere din limba engleza şi note
DIANA ŢUŢUIANU

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MELTZER, BRAD
Cartea sorţii / Brad Meltzer; trad.: Diana Ţuţuianu. –
Bucureşti RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-772-1

I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

BRAD MELTZER
The Book of Fate
© 2006 by Forty-four Steps, Inc.
Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Warner Books, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-772-1

Fiicei mele, Lila, și zâmbetului ei dulce, care face să-mi crească inima.

„Ceea ce ne limitează noi numim Soartă."

Ralph Waldo Emerson

„Dumnezeu nu joacă zaruri."

Albert Einstein

1

Peste şase minute, unul dintre noi avea să fie mort. Asta ne era soarta. Nici unul dintre noi nu ştia ce avea să urmeze.

– Ron, opreşte-te, am strigat, alergând după bărbatul de vârstă mijlocie în costum bleumarin.

Simţeam căldura sufocantă din Florida lipindu-mi cămaşa de piept.

Ignorându-mă, Ron Boyle se repezi înainte, pe pistă, trecând de Air Force One care se afla în dreapta noastră şi de cele optsprezece maşini ale coloanei oficiale aliniate în stânga, cu motoarele la ralanti. Ca adjunct al şefului staffului prezidenţial era întotdeauna pe fugă. Asta se întâmplă când lucrezi pentru cel mai puternic om din lume, şi nu-i doar o figură de stil. Şeful nostru era Comandantul Suprem. Preşedintele Statelor Unite. Iar atunci când voia ceva, datoria mea era să-i îndeplinesc dorinţa. În momentul acesta, preşedintele Leland „Leul" Manning voia ca Boyle să se calmeze. Unele sarcini mă depăşeau până şi pe mine.

Mărind viteza pe măsură ce se strecura prin mulţimea formată de membrii staffului prezidenţial şi de reprezentanţii presei care-şi croiau drum spre maşinile ce le fuseseră repartizate, Boyle trecu valvârtej pe lângă un Chevy[1] Suburban de un negru strălucitor, burduşit cu agenţi ai Secret Service şi pe lângă ambulanţa care transporta câţiva litri de sânge din grupa sangvină a preşedintelui.

---

[1] Prescurtare de la Chevrolet, cunoscuta marcă de maşini produsă în SUA (n.tr.)

Astăzi, ceva mai devreme, Boyle ar fi trebuit să stea la masă cu președintele, timp de cincisprezece minute, la bordul Air Force One. Din cauza greșelii mele de programare, acum trebuia să se mulțumească doar cu o discuție de trei minute, la un moment dat, în după-amiaza asta. Să spun că din cauza asta era nervos era ca și cum aș fi numit Marea Recesiune Economică „o zi proastă la serviciu".

– Ron! am spus din nou, punându-i o mână pe umăr și încercând să-mi cer scuze. Așteaptă puțin. Voiam să...

Se întoarse brusc și îmi îndepărtă mâna. Foarte slab, cu un nas subțire și ascuțit și o mustață groasă menită să compenseze aceste două neajunsuri, Boyle avea părul grizonant, pielea măslinie și niște ochi căprui izbitori al căror iris parcă fusese împroșcat cu un albastru-deschis. Se aplecă în față și ochii săi de pisică mă străfulgerară plini de ură.

– Să nu mă mai atingi decât dacă îmi strângi mâna, mă amenințat el și un strop de salivă mă lovi direct în obraz.

Strângând din dinți, m-am șters cu dosul palmei. Corect, întârzierea de program era greșeala mea, însă cu toate astea nu exista nici un motiv ca să...

– Acum, ce mama naibii e atât de important, Wes, sau prin asta vrei să subliniezi din nou că atunci când mâncăm cu președintele, trebuie să-ți dăm comanda pentru prânz cu cel puțin o oră în avans? adăugă el, suficient de tare încât câțiva agenți ai Secret Service să se întoarcă și să se uite la noi.

Oricare alt tip în vârstă de douăzeci și trei de ani ar fi ripostat destul de dur. Mi-am păstrat cumpătul. Asta-i treaba asistentului președintelui... cunoscut și ca umbra președintelui... cunoscut și ca băiatul care stă tot timpul după fundul președintelui. Face tot ce vrea președintele, ține mașinăria în funcțiune și o face să duduie.

– Dă-mi voie să mă revanșez față de tine, am spus, renunțând la scuze. Dacă voiam să-i închid gura lui Boyle – dacă nu voiam să facem o scenă în fața presei – trebuia să fiu mai atent. Ce zici dacă... dacă te bag în limuzina președintelui chiar acum?

Boyle se îndreptă uşor de spate şi începu să-şi încheie nasturii hainei de la costum.

– Am crezut că tu... Nu, e foarte bine. Bravo. Excelent.

Schiţă chiar un zâmbet. Situaţia de criză fusese evitată.

Credea că totul era dat uitării. Memoria mea era însă mult mai bună. În timp ce Boyle se întorcea triumfător spre limuzină, mi-am notat ceva în minte. Ce nemernic plin de sine! La întoarcere, aveam grijă să meargă în microbuzul destinat presei.

Din punct de vedere politic, nu eram *bun* şi atât. Eram nemaipomenit. Şi nu-i vorba de bravadă, ăsta e adevărul. Nu poţi solicita o slujbă ca asta, eşti invitat să dai un interviu. Orice tânăr politician care doreşte să dea lovitura la Casa Albă ar face moarte de om să pună mâna pe o funcţie atât de aproape de liderul lumii libere. De-aici, din poziţia asta, predecesorul meu devenise numărul doi în Biroul de Presă al Casei Albe. Predecesorul *său* din mandatul anterior de la Casa Albă preluase o funcţie de conducere la IBM, cu patru mii de oameni în subordine. Cu şapte luni în urmă, în ciuda lipsei de pile şi relaţii, preşedintele mă alesese pe mine, în defavoarea fiului unui senator şi a doi bursieri Rhodes[1]. Prin urmare, se înţelege că puteam să-i fac faţă unui grangure din staff, pe care-l apucaseră pandaliile.

– Wes, hai să mergem! mă strigă şeful securităţii din Secret Service, făcându-ne semn cu mâna spre maşină, în timp ce se strecura pe scaunul din faţă al pasagerului, acolo de unde putea să vadă tot ce mişcă.

În urma lui Boyle şi punându-mi geanta din piele în faţă, m-am suit în spatele limuzinei blindate, acolo unde se afla preşedintele, îmbrăcat lejer într-o geacă neagră şi blugi. Mă gândeam că Boyle avea să-l abordeze imediat, însă trecu pe lângă preşedinte ciudat de tăcut. În momentul în care se aplecă în faţă îndreptându-se spre scaunul din stânga spate, haina lui Boyle se desfăcu, însă o apăsă imediat cu mâna, deasupra inimii, ca să rămână închisă. Abia mult

[1] Bursele acordate studenţilor din unele ţări, inclusiv SUA, pentru a studia la Universitatea Oxford din Regatul Unit al Marii Britanii (n.tr.)

mai târziu mi-am dat seama ce anume ascundea. Şi ceea ce tocmai făcusem când îl invitasem să urce.

M-am îndreptat spre unul dintre cele trei scaune rabatabile amplasate în faţa celor din spatele maşinii. Al meu era spate în spate cu cel al şoferului şi vizavi de al lui Boyle. Din motive de securitate, preşedintele stătea întotdeauna pe scaunul din spate dreapta, având-o pe prima-doamnă între el şi Boyle.

Scaunul din faţa preşedintelui – locul cel mai fierbinte – era deja ocupat de Mike Calinoff, un pilot de maşini de curse profesionist, pensionat, de patru ori câştigător al Winston Cup, invitat special pentru evenimentul de astăzi. Nu era nimic neobişnuit în asta. Cu numai patru luni înainte de alegeri, abia dacă aveam trei puncte avans în sondaje. Acum când mulţimea era atât de capricioasă şi de nehotărâtă, numai un fraier ar fi intrat în ringul gladiatorilor fără o armă secretă.

– Şi maşina asta este rapidă, cu tot blindajul ăsta? se miră campionul de curse, admirând interiorul bleumarin al limuzinei prezidenţiale, Cadillac One.

– Merge ca vântul şi ca gândul, răspunse Manning în timp ce prima-doamnă îşi dădea ochii peste cap.

Hotărându-se într-un târziu să intervină, Boyle se lăsă mai în faţă în scaun şi scoase un dosar cu coperţi groase, cartonate.

– Domnule preşedinte, dacă am putea...

– Îmi pare rău – asta-i tot ce putem face, domnule, îl întrerupse şeful staffului prezidenţial Warren Albright, urcându-se şi el în maşină.

Îi întinse preşedintelui un ziar împăturit şi ocupă scaunul din mijloc situat chiar în faţa primei-doamne şi, ceea ce era mai important, în diagonală faţă de Manning. Chiar şi cu banchetele astea pentru şase persoane, apropierea conta. Îndeosebi pentru Boyle, care era încă întors cu faţa spre preşedinte, refuzând să renunţe la introducerea făcută.

Preşedintele apucă hotărât ziarul şi se uită cu atenţie la careul de cuvinte încrucişate pe care el şi cu Albright îl rezolvau împreună

în fiecare zi. Era un fel de tradiţie a lor încă din primele zile ale campaniei electorale – şi motivul pentru care Albright se afla întotdeauna în scaunul acela râvnit, dispus în diagonală faţă de cel al preşedintelui. Albright începea fiecare careu, făcea cât putea din el, după care i-l pasa preşedintelui ca să-l termine.

– Cincisprezece orizontal este greşit, observă preşedintele în timp ce eu îmi puneam geanta în poală. „Înăbuşi."

De regulă lui Albright nu-i plăcea când Manning găsea o greşeală. Azi, luând în considerare faptul că Boyle se afla pe scaunul din colţ, avea un motiv în plus de iritare.

„Totul e în regulă?" l-am întrebat eu din priviri.

Înainte ca Albright să răspundă, şoferul accelera, iar corpul mi se mişcă brusc înainte.

Peste trei minute şi jumătate, avea să fie tras primul foc. Doi dintre noi aveau să cadă seceraţi la podea, în spasme. Unul dintre noi n-avea să se mai ridice.

– Domnule, aş putea să vă şoptesc ceva la ureche? Nu durează mai mult de o secundă, îl întrerupse Boyle, mult mai hotărât decât înainte.

– Ron, nu poţi să te bucuri pur şi simplu de călătoria asta? îl tachină prima-doamnă, al cărei păr şaten, tuns scurt, i se deranjase uşor când maşina trecuse peste un dâmb de pe şosea.

În ciuda tonului dulceag, i-am văzut lucirea din ochii săi de-un verde aprins. Era aceeaşi lucire pe care obişnuia s-o aibă faţă de studenţii ei de la Princeton. Fostă profesoară universitară, doctor în chimie, prima-doamnă era învăţată să fie dură. Iar atunci când doctor Prima-Doamnă voia ceva, doctor Prima-Doamnă lupta pentru asta. Şi obţinea ceea ce voia.

– Ştiţi, doamnă, n-o să dureze decât...

Se încruntă atât de tare, încât sprâncenele aproape că i se împreunară.

– Ron. Bucură-te de călătoria asta.

Majoritatea oamenilor s-ar fi oprit aici. Boyle îşi forţă norocul şi mai mult, încercând să-i înmâneze dosarul direct lui Manning. Îl

cunoştea pe preşedinte încă de pe vremea când amândoi aveau douăzeci de ani şi studiau la Oxford. Bancher profesionist şi în acelaşi timp pasionat de iluzionism, avea să se ocupe ulterior de toţi banii lui Manning, lucru pentru care chiar era nevoie de puţină magie. La momentul respectiv, era singura persoană din cadrul staffului care fusese de faţă când Manning se căsătorise cu prima-doamnă. Acest atu îl ajutase când presa descoperise că tatăl lui Boyle fusese un tip extrem de necinstit, condamnat (de două ori) pentru fraudă în domeniul asigurărilor. Era acelaşi permis de trecere pe care-l folosea în limuzină pentru a pune la încercare autoritatea primei-doamne. Însă până şi cele mai bune permise de liberă trecere expiră în cele din urmă.

Manning clătină dezaprobator din cap, atât de subtil, încât numai un ochi versat şi-ar fi putut da seama de asta. Prima-doamnă era un astfel de observator, nu însă şi Boyle.

Închizând dosarul, Boyle se lăsă pe spate şi îmi aruncă o privire ucigătoare. Era numai vina mea.

În timp ce ne apropiam de destinaţie, Manning privi în tăcere prin geamul verzui, antiglonţ.

– Ai auzit vreodată despre ce-a spus Kennedy cu trei ore înainte de a fi împuşcat? întrebă el, străduindu-se să imite cât mai bine accentul de Massachusetts. „Ştii, noaptea trecută ar fi fost o noapte a naibii de bună să omori un preşedinte."

– *Lee!* îl dojeni prima-doamnă. Vedeţi cu ce am de-a face? adăugă ea, râzând forţat spre Calinoff.

Preşedintele luă mâna soţiei sale şi o strânse uşor, după care îmi aruncă o privire rapidă.

– Wes, ai adus cadoul pe care l-am pregătit pentru domnul Calinoff? mă întrebă el.

Am scotocit prin geanta mea de piele – geanta cu tot felul de minuni – fără să-mi mut vreun moment privirea de pe faţa lui Manning. Îmi făcu un semn uşor aprobator şi se scărpină la încheietura mâinii. „Nu-i da acul de cravată... caută darul cel mare."

Eram asistentul său de peste şapte luni. Îmi făceam treaba bine, aşadar, nu trebuia să vorbim ca să comunicăm. Eram pe un drum deja bătătorit. N-am putut să mă abţin să nu zâmbesc.

Acesta avea să fie ultimul meu zâmbet mare şi larg. În trei minute, cel de-al treilea glonţ al atentatorului avea să-mi treacă prin obraz, distrugându-mi atât de mulţi nervi faciali, încât n-aveam să-mi mai deschid niciodată gura complet.

„Despre asta vorbeam", mi-a dat de înţeles preşedintele printr-un gest.

Din geanta mea burduşită, în care se găsea orice i-ar fi fost vreodată de trebuinţă unui preşedinte, am scos un set oficial de butoni prezidenţiali, pe care i-am înmânat domnului Calinoff, care părea a se bucura de fiecare sutime de secundă petrecută în scaunul său rabatabil, complet inconfortabil, scaunul fierbinte.

– Ştiţi ceva, sunt autentici, îi spuse preşedintele. Nu-i vindeţi pe eBay.[1]

Era aceeaşi glumă pe care o făcea de fiecare dată când oferea în dar câte un set. Cu toate astea, am râs cu toţii. Chiar şi Boyle, care începuse să se scarpine pe piept. Nimic nu se compară cu senzaţia de a şti că te numeri printre cei care împărtăşesc o glumă a preşedintelui Statelor Unite. Iar pe 4 iulie în Daytona, Florida, în momentul în care avea să se anunţe: „Domnilor, porniţi-vă motoarele", la legendara cursă Pepsi 400 NASCAR, nu exista în întreaga lume o banchetă din spate mai bună.

Înainte să-i poată mulţumi Calinoff, limuzina se opri. Un fulger roşu intermitent trecu pe lângă noi pe partea stângă – doi poliţişti pe motociclete cu sirenele urlând. Înaintau în viteză din spatele coloanei oficiale ca să ocupe poziţii în faţă. Exact ca la o procesiune funerară.

– Doar nu blochează drumul, spuse prima-doamnă.

Ura când se oprea traficul ca să treacă coloana oficială. Voturile acelea n-aveau să mai fie câştigate niciodată.

---

[1] Site pe care se scot la licitaţie diverse bunuri şi obiecte (n.tr.).

Mașina continuă să mai meargă câțiva zeci de centimetri.

– Domnule, imediat vom intra pe pistă, anunță șeful securității de pe locul din dreapta față.

Afară, întinderea de beton a pistei aeroportului făcea loc cu rapiditate șirurilor succesive de mașini de curse.

– Stați așa – vreți să spuneți că vom intra direct pe pistă? se miră Calinoff, dintr-odată extrem de surescitat.

Se răsuci în scaun, încercând să se uite afară.

Președintele zâmbi larg.

– Credeați că am primit doar câteva locuri pe rândul din față?

Roțile se rostogoliră peste o placă metalică zgomotoasă, care zdrăngăni ca un capac de canalizare prost așezat. Boyle se scărpină din nou pe piept. Un zgomot baritonal umplu aerul din jur.

– Tună? întrebă Boyle, uitându-se în sus la cerul albastru fără nori.

– Nu, nu tună, replică președintele, lipindu-și buricele degetelor pe geamul antiglonț în timp ce mulțimea de 200 000 de oameni prezenți pe stadion se grăbi să se ridice în picioare cu pancarte, steaguri și dând din mâini. Sunt aplauzele.

– Doamnelor și domnilor, președintele Statelor Unite! strigă crainicul foarte tare prin sistemul de amplificare.

O curbă strânsă la dreapta ne făcu să ne aplecăm într-o parte atunci când limuzina întoarse și intră pe pista de curse, cea mai mare și perfect pavată șosea pe care o văzusem vreodată.

– Aveți niște drumuri tare drăguțe pe-aici, îi spuse președintele lui Calinoff, lăsându-se pe spate pe scaunul său din piele, făcut special la comandă, după dimensiunile sale.

Nu mai rămăsese decât să ne facem intrarea grandioasă. Dacă n-am fi aranjat asta, cei 200 000 de spectatori plătitori de bilete de pe stadion, plus cele zece milioane de telespectatori de-acasă, plus cele șaptezeci și cinci de milioane de fani învederați ai NASCAR aveau să le spună prietenilor, vecinilor, verișorilor și necunoscuților de la supermarket că se duseseră cu sacul la pomul lăudat și nu meritase efortul.

Însă de-asta adusesem coloana oficială. N-aveam *nevoie* de optsprezece maşini. Pista de aterizare de pe Aeroportul Daytona era de fapt adiacentă cu pista de curse. Nu existau nici un fel de lumini roşii după care să te ţii. Nu trebuia să blochezi nici un fel de trafic. Însă pentru toţi cei care ne priveau... Aţi văzut vreodată coloana oficială a preşedintelui pe o pistă de cursă? Frenezie americană, garantată sută la sută.

Nu-mi păsa cât de strânse erau rezultatele din sondaje. Un singur tur complet de circuit şi aveam să ne ocupăm locurile destinate pentru inaugurare.

Boyle, care stătea pe scaunul din faţa mea, nu arăta câtuşi de puţin interesat de toate astea. Cu braţele încrucişate pe piept, îl fixa în continuare cu privirea pe preşedinte.

– Au venit şi starurile, eh? întrebă Calinoff atunci când intram în curba finală şi îi văzu pe cei din comitetul de primire, un grup mai mic de piloţi NASCAR, îmbrăcaţi cu toţii în combinezoanele lor multicolore, împopoţonate cu reclame şi embleme de tot felul.

Ceea ce nu băgase de seamă ochiul său neexperimentat erau cei aproximativ doisprezece „membri ai echipajelor participante la cursă", o idee mai rigizi decât restul. Unii aveau rucsacuri. Alţii aveau saci de sport din piele. Cu toţii purtau ochelari de soare. Iar unul vorbea la propria încheietură. Băieţii din Secret Service.

Ca oricare altul aflat pentru prima oară la bordul maşinii prezidenţiale, Calinoff era practic lipit de geamul lateral.

– Domnule Calinoff, dumneavoastră o să coborâţi primul, am spus eu în timp ce ne apropiam de standurile de realimentare cu combustibil.

Afară, piloţii erau deja aliniaţi pentru a-l întâmpina pe preşedinte. În şaizeci de secunde, aveau s-o ia la fugă ca potârnichile ca să-şi salveze pielea.

Calinoff se aplecă spre uşa de lângă mine, cea de pe partea şoferului, acolo unde se îngrămădiseră toţi piloţii NASCAR.

M-am aplecat în faţă ca să-l blochez, făcându-i semn spre uşa preşedintelui, aflată pe partea cealaltă.

– *Pe-acolo,* am spus. Pe ușa de lângă el.

– Însă piloții sunt *dincolo,* obiectă Calinoff.

– Ascultați-l pe băiat, se bagă și președintele în discuție, indicându-i ușa situată exact lângă Calinoff.

Cu ani în urmă, atunci când președintele Clinton venise să vadă o cursă NASCAR, publicul îl huiduise. În 2004, atunci când președintele Bush sosise împreună cu legendarul pilot de curse Bill Elliott la bordul coloanei oficiale, Elliott coborâse primul din mașină, iar mulțimea adunată izbucnise în urale. Chiar și președinții pot recurge la câte un truc cu care să aducă mulțumea la delir.

Cu un clic și-un poc, agentul-șef de pe scaunul din față, din dreapta, acționă un buton de siguranță aflat sub mânerul ușii, pentru a deschide ușa blindată. În câteva secunde, portiera se deschise larg permițând razelor soarelui și aerului fierbinte al Floridei să năvălească în mașină, iar Calinoff atinse caldarâmul cu una din cizmele sale de cowboy lucrate manual.

– Și acum vă rog să-l întâmpinați cu căldură pe cel care a câștigat de patru ori Winston Cup... Mike Caaaalinoff! urlă crainicul de pe stadion.

Mulțimea era și mai entuziastă.

– Nu uitați niciodată, îi șopti președintele oaspetelui său, în timp ce Calinoff cobora din mașină și se îndrepta spre cei 200 000 de fani în delir, *asta* am venit să vedem astăzi aici.

– Iar acum, continuă crainicul, marele nostru maestru de ceremonii pentru cursa de azi – fiul iubit al Floridei, președintele... Leeeee Maaaaanning!

Chiar în spatele lui Calinoff, președintele ieși din mașină, cu mâna dreaptă făcând semne celor din jur, iar cu stânga atingând cu mândrie logoul NASCAR de pe pieptul gecii. Se opri pentru un moment ca s-o aștepte pe prima-doamnă. Ca întotdeauna, pe buzele fiecărui fan din tribune se putea citi: „Iată-l...", „Uite-l...", „Uite-i..." Apoi, de îndată ce mulțimea savură momentul, se declanșară bliturile. „Domnule președinte, uitați-vă aici."

„Domnule preşedinte...!" Abia dacă făcuse trei paşi când Albright ajunse în spatele său, urmat de Boyle.

Am coborât din maşină ultimul. Soarele mă obliga să-mi mijesc ochii, însă am continuat să-mi întind gâtul ca să mă uit în sus, fascinat de cei 200 000 de fani care se ridicaseră în picioare arătând şi făcând cu mâna spre noi de la tribune. Terminasem de doi ani colegiul şi iată cum arăta viaţa mea. Nici măcar starurile rock nu aveau parte de aşa ceva.

Întinzând mâna dreaptă pentru o strângere de mână, Calinoff fu rapid înconjurat de piloţi, care îl îmbrăţişară şi îl bătură pe spate prietenește. În fruntea lor se afla preşedintele executiv de la NASCAR şi soţia sa surprinzător de înaltă, prezentă la faţa locului pentru a-i ura bun venit primei-doamne.

Apropiindu-se de piloţi, preşedintele Manning zâmbi larg, cu toată gura. Era rândul lui. În trei secunde, avea să fie înconjurat – geaca aceea neagră într-o mare multicoloră de combinezoane reprezentând Pepsi, M&M's, DeWalt şi Lone Star Steak. Ca şi cum ar fi câştigat World Series[1], Super Bowl[2] şi respectiv...

Poc, poc, poc.

Asta a fost tot ce-am auzit. Trei pocnituri mici. Un foc de artificii. Sau un rateu la ţeava de eşapament a vreunei maşini.

– Focuri de armă! Focuri de armă! zbieră agentul-şef. Culcat! Înapoi!

Încă zâmbeam în momentul în care primul ţipăt sfâşie văzduhul. Piloţii de curse se împrăştiară rapid – lăsând totul baltă şi fugind panicaţi, într-un contur nedesluşit de culori.

– „Dumnezeu le-a dat putere profeţilor..." strigă un bărbat cu părul negru vâlvoi şi cu o voce profundă aflat în centrul vârtejului uman creat.

---

[1] Cea mai importantă competiţie de baseball din SUA jucată anual în luna octombrie între câştigătoarele American League şi National League (n.tr.)

[2] Partidă de fotbal american jucată anual, menită să decidă ce echipă profesionistă câştigă National Football League. (n.tr.).

Ochii săi mici şi căprui păreau aproape lipiţi unul de celălalt, în timp ce nasul borcănat şi sprâncenele sale înguste şi arcuite îi dădeau o căldură ciudată expresiei feţei care, dintr-un motiv anume, îmi amintea de Danny Kaye. Îmbrăcat în combinezon de pilot, bărbatul stătea într-un genunchi şi ţinea cu ambele mâini un pistol.

„Ca un bondar", mi-a trecut prin minte.

– ... Însă de asemenea şi ororilor...

N-am făcut altceva decât să mă holbez la el, încremenit. Brusc, zgomotul dispăru. Timpul încetini. Pentru mine lumea se transformă în alb şi negru. Era ca atunci când îl întâlnisem pentru prima oară pe preşedinte. Numai strângerea de mână mi se păruse că durase o oră. Trăind între secunde, după cum se exprimase cineva. Timp suspendat. Cu ochii ţintă la bondar, nu puteam să-mi dau seama dacă acesta înainta sau cei din jurul lui se dădeau în grabă înapoi.

– Cineva a fost doborât! a urlat agentul-şef.

Am urmărit mâinile agentului arătând spre un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin, care zăcea la pământ cu faţa în jos. „Oh, nu. Boyle!" Avea fruntea lipită de caldarâm, iar faţa îi era schimonosită în agonie. Se ţinea de piept şi se vedea cum sub el începuse să se formeze o băltoacă de sânge.

– Cineva a fost doborât! strigă agentul-şef din nou.

M-am uitat în lateral căutându-l din priviri pe preşedinte. L-am descoperit chiar când jumătate din agenţii îmbrăcaţi în combinezoane se repezeau la mica mulţime care se bulucise deja în jurul său. Agenţii înnebuniţi se mişcau atât de repede, încât persoanele cele mai apropiate de Manning erau ţintuite şi lipite de el.

– Scoateţi-l, acum! strigă un agent.

Împinsă înapoi şi lipită cu spatele de Manning, soţia preşedintelui executiv al NASCAR ţipa.

– O striviţi! urlă Manning, apucând-o de umăr şi încercând s-o ţină pe picioare. Daţi-i drumul!

Agenţilor din Secret Service nu le păsa. Înghesuiţi în jurul preşedintelui, loveau mulţimea din faţă şi din partea dreaptă. În avântul lor, nu mai ţineau cont de nimic. Asemenea unui copac răpus de la rădăcină, mulţimea de oameni se înclină într-o parte, spre pământ. Preşedintele încă se mai zbătea s-o scoată pe soţia preşedintelui executiv din vârtej, când explodă o lumină strălucitoare. Îmi amintesc cum se stinsese bliţul aparatului de fotografiat.

– ... Încât oamenii să poată să-i pună la încercare credinţa... încă mai răcnea trăgătorul în timp ce un grup separat de agenţi îmbrăcaţi în combinezoane îl apucară strâns de gât... de mână... de păr.

Aparent cu încetinitorul, capul bondarului fu tras în spate, apoi corpul său, în timp ce încă două pocnituri răsunară în aer.

Am simţit o înţepătură în obrazul drept.

– ... Şi să deosebească binele de rău! ţipă bărbatul, cu braţele întinse în lateral precum Isus pe cruce, în timp ce agenţii îl puneau la pământ.

Toţi cei din jurul său şi alţi agenţi formară un cerc strâns, fluturându-şi armele semiautomate Uzi pe care le scoseseră din sacii de sport din piele şi din rucsacuri.

M-am lovit cu palma peste obraz, încercând să omor insecta care mă ciupise. La jumătate de metru mai în faţă, mulţimea care-l înconjura pe preşedinte se prăvălise pe asfalt. Doi agenţi o înşfăcară pe prima-doamnă, trăgând-o deoparte. Restul agenţilor continuau să împingă în stânga şi-n dreapta, să lovească la întâmplare, să calce peste cei căzuţi încercând să ajungă la Manning şi să facă un scut uman în jurul lui.

Mă uitam cum băltoaca de sânge de sub Boyle devenise şi mai mare. Capul îi zăcea acum într-un lichid alb ca laptele. Vomitase.

Din spatele grămezii formate în jurul preşedintelui, agentul-şef şi încă un agent îmbrăcat la costum şi cravată îl apucară pe Manning de coate şi îl scoaseră din învălmăşeală. Pe chipul

președintelui se putea citi numai durere. M-am uitat să văd dacă avea sânge pe costum, însă nu se vedea nici un strop.

Mărind pasul, agenții se îndreptară spre limuzină. Alți doi agenți mergeau chiar în spatele lor, ținând-o strâns pe prima-doamnă de subsuori. Eram singurul obstacol în calea lor. Am încercat să mă dau la o parte, însă nu suficient de rapid. Agentul-șef se izbi cu toată puterea în umărul meu.

Căzând pe spate, m-am lovit de limuzină, cu fundul chiar deasupra roții din dreapta față. Încă vedeam totul cu încetinitorul de undeva din exteriorul corpului meu: pe mine încercând să-mi păstrez echilibrul... lovind cu mâna capota mașinii... și sunetul produs în momentul impactului. Sunetul era atât de deformat, încât mi se părea că aud ceva ciudat. Continuam să văd lumea în alb și negru. Totul cu excepția urmei roșii lăsate de palma mea pe tablă.

Confuz, mi-am dus mâna la obraz. Mi-am plimbat-o de-a lungul pielii, care era alunecoasă și umedă, și mă ustura în locul unde fusesem rănit.

– Dă-i drumul, nu mai sta! țipă cineva.

Roțile au scrâșnit. Mașina țâșni brusc de pe loc. Iar limuzina plecă în trombă de sub mine. Asemenea unei cutii de cola uitate pe acoperiș, am alunecat pe spate și-am căzut în fund. În ureche simțeam un vâjâit asurzitor. Nu auzeam nimic altceva decât un sunet firav care-mi pulsa în obraz.

M-am uitat spre palmă și am văzut că pieptul și umărul drept îmi erau ude leoarcă. Și nu de apă. Ci de un lichid mai gros... Și mai închis la culoare... un roșu întunecat. „Oh, Doamne Dumnezeule, e de la mine...?"

Un alt bliț mă străfulgeră. Ce vedeam nu era numai culoarea roșie a sângelui meu. Acum era albastru... de la cravata mea... și galben... dungile galbene de marcaj de pe caldarâm. Un alt bliț a licărit și am simțit cum niște ace de culoare îmi înțepau ochii. Mașini de curse argintii, maro și vernil, steguțe roșii, albe și albastre abandonate în tribune. Un băiat blond țipa ca din gură de șarpe pe rândul al treilea purtând un tricou cu Miami Dolphins. Și roșul...

roşul închis la culoare şi vâscos pe care-l aveam întins peste tot, pe mână, pe braţ şi pe piept.

Mi-am atins obrazul din nou. Buricele degetelor s-au agăţat de ceva ascuţit. Tare ca metalul – sau... era vreun os? Mi s-a întors stomacul pe dos de greaţă. Mi-am atins faţa din nou apăsând uşor. Nici o reacţie... „Ce-i în neregulă cu faţa mea...?"

Alte două flash-uri de la bliţuri mă orbiră cu lumina lor albă, şi totul începu să se deruleze cu repeziciune prin faţa ochilor mei. Timpul mă ajunse din urmă cât ai zice peşte, scurgându-se cu viteza luminii.

– Nu-i simt pulsul! strigă o voce de la distanţă.

– Chiar în faţă, doi agenţi ai Secret Service îmbrăcaţi la costum şi cravată îl ridicaseră pe Boyle pe o targă şi-l urcau în ambulanţa oficială. Mâna dreaptă i se bălăngănea, iar din palmă îi curgea sânge. Mi-am reamintit momentele de dinaintea plecării limuzinei. N-ar fi avut cum să se afle aici, dacă eu n-aş fi...

– I-am pus cătuşe! Luaţi-l dracu' de-aici!

Ceva mai în stânga, mai mulţi agenţi strigau la oameni, dându-i pe rând la o parte ca să ajungă la trăgător. Mă aflam încă la pământ, eu şi restul petelor de ulei, zbătându-mă să mă ridic şi întrebându-mă de ce era totul atât de confuz şi de înceţoşat.

„Ajutor..." am strigat, deşi nu mi-a ieşit nimic de pe buze.

Tribunele se mişcau asemenea unui caleidoscop. Am căzut pe spate, lovindu-mă de caldarâm, zăcând acolo, cu palma încă apăsând pe metalul alunecos din obraz.

– E cineva...?

Sirenele sunau, însă nu se auzeau mai tare. Ci mai încet. Încetul cu încetul începură să se atenueze. Ambulanţa lui Boyle..., Mă lasă ... mă lasă aici...

– Vă rog... de ce nu e...?

O femeie ţipa într-un si minor perfect. Urletul ei străbătu mulţimea în timp ce eu mă uitam în sus la cerul fără nori al Floridei. „Artificii... trebuia să avem artificii. Albright o să fie negru de supărare..."

Sirenele aproape că nu se mai auzeau deloc. Am încercat să ridic capul, însă nu am putut. Am fost orbit de lumina unui ultim bliț și n-am mai văzut nimic.

„De... De ce nu mă ajută nimeni?“

În ziua aceea, Ron Boyle murise din cauza mea.

Opt ani mai târziu, avea să revină la viață.

2

Opt ani mai târziu
Kuala Lumpur, Malaysia

Unele cicatrice nu se vindecă niciodată.

– Doamnelor şi domnilor, ex-preşedintele Statelor Unite, Leland Manning, anunţă gazda noastră, viceprim-ministrul Malaysiei.

Mă crispez uşor la auzul acestor cuvinte. Să nu-i spui niciodată „ex". Este „fostul". *Fostul* preşedinte.

Vicepremierul repetă anunţul în mandarină, cantonează şi malaeză. Singurele cuvinte pe care le înţeleg de fiecare dată sunt: „Leland Manning..." „*Leland* Manning..." „Leland *Manning*". După modul în care Manning se trage de lobul urechii şi se preface că se uită în culise, este clar că singurele cuvinte pe care le aude el sunt „*ex-preşedintele*".

– Uitaţi aici, domnule, îi spun, dându-i un dosar cu coperte de piele ce conţine foile discursului său.

Am febră şi doar ce-am aterizat, după un zbor de unsprezece ore spre Kuala Lumpur, pe durata căruia n-am dormit nici un minut. Din cauza diferenţei de fus orar, am senzaţia că e trei dimineaţa, dar asta nu-l afectează pe Manning. Preşedinţii sunt făcuţi ca să reziste toată noaptea. Însă nu şi asistenţii lor.

– Succes, adaug eu, dând la o parte cortina de culoarea vinului roşu de Burgundia, iar el îşi face apariţia din partea dreaptă a scenei.

Mulţimea prezentă izbucneşte în ovaţii, iar Manning flutură în aer dosarul cu discursul de parcă ar avea acolo codurile nucleare. Cândva, chiar le-am avut. Un consilier militar ne urma peste tot, purtând codurile într-o servietă de piele cunoscută drept *mingea de fotbal.*

În prezent, nu mai avem consilier militar... nici minge de fotbal... nici coloană oficială... nici staff prezidenţial de mii de oameni care să trimită faxuri şi limuzine blindate prin toată lumea pentru noi. Acum, în afară de câţiva agenţi ai Secret Service, îl am pe preşedinte, iar preşedintele mă are pe mine.

La patru luni după tentativa de asasinat, preşedintele Manning pierdu şansa de a fi reales, iar noi a trebuit să părăsim cu toţii Casa Albă. *Plecarea* a fost destul de dură şi neplăcută – ne luau tot... slujbele, vieţile, mândria – însă *de ce...* de ce a fost întrebarea care ne-a bântuit.

Pe durata investigaţiilor Congresului în urma tentativei de asasinat, chiţibuşarii de pe Dealul Capitoliului se străduiseră cu tot dinadinsul să atragă atenţia asupra oricărei posibile greşeli de securitate săvârşite cu ocazia deplasării pe pista de curse, de la agentul Secret Service de la biroul local din Orlando care nu apucase să verifice toate informaţiile primite cu două zile înaintea vizitei preşedintelui... până la inexplicabilele breşe care-i permiseseră trăgătorului să se strecoare prin cordonul de securitate... sau la faptul că în ziua evenimentului, medicul personal al preşedintelui comandase din greşeală rezerve de sânge dintr-o altă grupă decât trebuia pentru ambulanţa ce deservea coloana oficială. Nici una dintre aceste greşeli nu contase. Însă existase una esenţială.

După ce John Hinckley trăsese asupra preşedintelui Reagan în 1981, sondajele de opinie indicaseră că simpatia faţă de Reagan crescuse până la 73 de procente, cele mai bune rezultate pe care le atinsese pe durata celor opt ani în funcţie. După întâmplarea aceea

de pe pista de curse, sondajele favorabile lui Manning scăzuseră drastic la 32 de procente. Şi singura vinovată de toate astea era o amărâtă de fotografie.

Fotografiile dăinuiesc după orice situaţie de criză. Chiar şi în plin haos, fotografii reuşesc să apese pe buton şi să imortalizeze momentul. Unele fotografii, precum cea a lui Jackie Kennedy în momentul împuşcării lui JFK, exprimă o groază extremă. Altele, precum cea a lui Reagan, surprins clipind în timp ce era împuşcat, nu fac decât să arate cât de puţin timp are cineva ca să reacţioneze. Este singurul lucru pe care politicienii nu pot să-l manipuleze. Pot să-şi manipuleze politicile, voturile... chiar şi viaţa personală – însă fotografiile... fotografiile arareori mint.

Aşa că atunci când am auzit despre fotografia cu pricina – fotografie făcută cu un aparat digital şi înfăţişându-l pe preşedintele Manning în timp ce urla, stând în spatele soţiei preşedintelui executiv al NASCAR... cu mâna pe umărul acesteia ca şi cum el ar fi fost tras înapoi de cei din Service... şi mai mult decât atât, încercând să o ajute şi s-o ferească din calea mulţimii care o strivea – am crezut că vom avea procentele lui Reagan. Leul Americii urlând.

După care am *văzut* fotografia. Şi la fel, toată America. Iar ei nu l-au văzut pe Manning împingând-o pe soţia preşedintelui executiv *înainte*, din calea furiei mulţimii. L-au văzut pe preşedinte cum o trăgea în faţa sa, lăsându-se în jos în spatele ei ca înapoia unui scut. Am obţinut o dezminţire de la soţia preşedintelui executiv, care a încercat să explice că lucrurile nu se petrecuseră aşa cum părea. Prea târziu. Pe pagina întâi a cinci sute de ziare se năştea Leul cel Laş.

– Rrr, şopteşte Manning în microfon cu un zâmbet prefăcut, în timp ce cu ambele mâini apucă marginile podiumului de pe scenă.

Când fostul preşedinte Eisenhower zăcea pe patul de moarte, se uitase la fiul său şi la unul din doctori şi spuse: „Ridicaţi-mă". Aceştia îl sprijiniseră şi îl ridicaseră, după care Ike se plânsese: „Sunteţi ditamai bărbaţii. Mai sus". Îl sprijiniseră şi îl ridicaseră şi mai mult. Ştia ce avea să urmeze. Murise la câteva minute după

aceea. Toţi preşedinţii vor să iasă din scenă puternici. Manning nu era deloc altfel.

Imită din nou acelaşi răget, de astă dată chiar mai încet. De-abia după trei ani fusese în stare să facă gluma asta. Astăzi, primeşte cu uşurinţă râsetele şi aplauzele, ceea ce se întâmplă când în deschiderea fiecărui discurs plătit apelează la ea.

Acum poate să facă glume. Publicul chiar aşteaptă – nu pot să uite până când n-o faci tu însuţi. Însă după cum învăţasem pe durata primei mele săptămâni la post, doar pentru că preşedintele pare că râde, asta nu înseamnă că râde cu-adevărat. Manning pierduse mai mult decât preşedinţia în ziua incidentului de pe pistă. Îl pierduse şi pe unul dintre prietenii săi cei mai dragi. Când se trăseseră focurile de armă, preşedintele... eu însumi... Albright şi toţi ceilalţi – ne prăbuşiserăm cu toţii la pământ. Boyle fusese singurul care nu se mai ridicase niciodată.

Încă mai văd băltoaca vâscoasă şi rozalie ce se scurgea de sub el, în timp ce zăcea acolo cu faţa în jos, lipită de caldarâm. Încă mai aud cum se trânteau cu putere uşile de la ambulanţa sa, asemenea celor ale unei case de bani de la bancă... sirenele ce se estompau de parcă ar fi venit dintr-o gaură neagră... şi hohotele de plâns întretăiate ale fiicei lui Boyle, luptându-se din răsputeri să citească elogiul tatălui său la înmormântare. Aceasta fusese una dintre imaginile care mi se înrădăcinaseră cel mai adânc în memorie, şi nu numai pentru că vocea ei era atât de tremurătoare, încât de-abia dacă putea să pronunţe cuvintele. Fiica lui, abia intrată la liceu, avea aceeaşi intonaţie ca şi tatăl ei. Acelaşi şuierat al literei „s" precum cel al lui Boyle şi acelaşi „o" scurt din Florida. Când închisesem ochii, mi se păruse că însăşi stafia lui Boyle vorbea la propriul ceremonial funerar. După aceea, criticii care odinioară se folosiseră de arestările tatălui său ca să-l numească „lupul paznic la oi al administraţiei" de astă dată îşi ţinuseră gura. Oricum, răul fusese deja făcut.

Funeraliile fuseseră televizate, desigur, fapt pe care-l apreciasem şi eu, căci din cauza intervenţiilor chirurgicale şi a rănilor de la faţă fusesem ţintuit la pat şi privisem totul din salonul meu de

spital. Foarte ciudat, mi se păruse chiar mai rău decât dacă aş fi fost acolo, mai ales atunci când preşedintele se ridicase ca să prezinte elogiul final.

Manning învăţa întotdeauna pe de rost primele rânduri ale discursurilor sale – o cale mai bună de a-şi privi publicul direct în ochi. Însă în ziua înmormântării... Atunci fusese altfel.

Nimeni altcineva nu văzuse asta. Pe podium, preşedintele îşi ţinuse pieptul scos în afară şi umerii traşi în spate într-o tentativă vădită de a-şi etala puterea. Se uitase la reporterii care erau aliniaţi lângă pereţii din spate ai bisericii extrem de aglomerate. Apoi la rude şi prieteni. La cei din stafful său. La soţia lui Boyle şi la fiica acestuia, care se zguduia de plâns.

– Haide, şefu', am şoptit eu din camera de spital.

Fotografiile Leului cel Laş fuseseră deja publicate. Ştiam cu toţii că asta era sfârşitul mandatului său prezidenţial, însă, în acel moment, nu era vorba decât de moartea prietenului său.

„Stăpâneşte-te", îl imploram în propria rugăciune nerostita.

Manning îşi lipise buzele şi le ţuguiase un pic, de parcă şi-ar mai fi acordat un răgaz de gândire. Ochii săi de un cenuşiu ca de catifea se îngustaseră. Ştiam că memorase primul rând al discursului. Memora fiecare prim rând în parte.

„Haide, poţi s-o faci..." am adăugat.

Şi chiar atunci preşedintele Manning se uitase în jos. Şi citise primul rând al discursului.

Nu se auzise nici un icnet de surprindere din partea audienţei. Nu se scrisese nici măcar un singur articol despre acest lucru. Însă eu ştiam. Şi la fel şi cei din staff, pe care îi văzusem cum strânseseră rândurile în mod imperceptibil atunci când camera de luat vederi îşi mutase imaginea spre mulţimea din biserică.

În aceeaşi zi, pentru a ne mai răsuci o dată cuţitul în rană, bărbatul care-l omorâse pe Boyle – Nicholas „Nico" Hadrian – declarase că, deşi trăsese mai multe focuri de armă asupra preşedintelui, nu intenţionase defel să-l lovească, şi că fusese doar un avertisment legat de ceea ce el numea „intenţia cultului masonic secret de a prelua controlul asupra Casei Albe în numele

lui Lucifer și al hoardelor acestuia din iad". Nu mai este nevoie să spunem că, ulterior, în regim de urgență, Nico fusese internat la Spitalul St. Elizabeths din Washington, D.C., unde se află până în ziua de azi.

În sfârșit, moartea lui Boyle reprezentase cea mai gravă criză cu care ne confruntaserăm vreodată... un moment în care apărea, în cele din urmă, ceva mai important decât Casa Albă. Această tragedie comună ne apropiase pe toți. Iar eu o urmărisem de unul singur dintr-un salon de spital cu singurul ochi cu care puteam să văd.

– Este foarte amuzant, spune vicepremierul malaysian, un bărbat în vârstă de cincizeci și ceva de ani cu un ten ușor acneic.

Pare aproape surprins și ni se alătură mie și lui Mitchel, unul dintre agenții Secret Service, în culise. Se uită atent la Mitchel, după care se oprește în fața mea și se întoarce din nou ca să studieze profilul președintelui aflat pe podium. După atâta amar de vreme petrecută în umbra Președintelui, n-o iau ca pe ceva personal.

– Lucrați de mult cu președintele? întreabă viceprim-ministrul, blocându-mi în continuare câmpul vizual.

– De aproape nouă ani, șoptesc eu.

Pare o perioadă lungă de timp pentru a fi doar asistent, însă oamenii nu înțeleg asta. După ce se întâmplase... după ceea ce făcusem... și ceea ce *provocasem*... nu-mi păsa ce spuneau psihologii. Dacă n-aș fi fost eu, Boyle nu s-ar fi aflat niciodată în limuzină în ziua aceea. Și dacă n-ar fi fost acolo... am închis ochii și m-am concentrat din nou vizualizând lacul din tabăra în care mă duceam vara. Exact așa cum mă învățase terapeutul. Te ajută pe moment, însă, așa cum îmi dădusem seama în spital, nu schimba deloc adevărul adevărat.

Cu opt ani în urmă, când Boyle urla la mine, *știam* că președintelui i-ar fi fost imposibil să discute cu el pe durata unei călătorii de două minute. Însă în loc să-i închid gura și să-l reprogramez pur și simplu, evitasem toată bătaia de cap și-i aruncasem acel os după care știam că aleargă. Și fusesem al dracului de satisfăcut de ceea ce făcusem. Fluturându-i faza cu președintele

doar pentru a-mi ușura treaba. Decizia aceea îl costase viața pe Boyle. Și-o distrusese și pe-a mea.

Singurele vești bune, ca întotdeauna, veneau de la Manning. Atunci când majoritatea asistenților părăsesc postul, au o grămadă de oferte de muncă. Eu, unul, n-avusem nici una. Până când Manning fusese destul de cumsecade ca să mă invite din nou să fac parte din echipa sa. După cum am mai spus, oamenii nu înțeleg. Chiar și-n afara Casei Albe, aceasta rămâne o oportunitate pe care o ai doar o dată în viață.

– Apropo, Wes, ne întrerupe Mitchel, ai aflat până la urmă dacă au găsit mierea pentru ceaiul președintelui? Știi că-i trebuie pentru gât.

– M-am ocupat deja de asta, răspund eu, ștergându-mi fruntea cu palma.

Sunt prins la mijloc între căldura de la reflectoarele din încăpere și febra care mă chinuiește. Sunt pe punctul de a leșina. Nu contează. Președintele are nevoie de mine.

– Ar trebui să fie în mașină când terminăm aici.

Ca să mai verific încă o dată, îmi scot din buzunar telefonul cu emisie prin satelit și formez numărul șoferului nostru de-afară, tot din cadrul Secret Service.

– Stevie, sunt eu, Wes, îi spun când îmi răspunde. A ajuns mierea aia acolo?

La capătul opus al firului, tăcere.

– Glumești, nu?

– A ajuns sau nu? spun, extrem de serios.

– Da, Wes – mierea aia atât de importantă a sosit și-o am sub ochi chiar acum – am auzit că în cartier mișună o gașcă de bondari.

Face o pauză, sperând că o să intru în joc și o să-i gust poanta.

Rămân tăcut.

– Altceva, Wes? întreabă el sec.

– Nu... deocamdată asta-i tot.

Practic pot să-mi închipui cum își dă ochii peste cap în timp ce închid telefonul – nu sunt un imbecil. Știu ce se vorbește despre mine. Însă nu ei sunt cei care încă mai văd băltoaca de sânge de

sub Boyle de fiecare dată când trece o ambulanță. Manning și-a pierdut al doilea mandat la președinție și cel mai bun prieten, dar eu am pierdut ceva mult mai personal. Exact cum se întâmplă cu un acrobat care evoluează la trapez și cade în timp ce execută un triplu salt. Chiar și atunci când oasele ți s-au vindecat și totu-i în regulă... chiar și când te pun din nou la treabă la înălțime, poți să te arcuiești și să te răsucești cât de tare vrei, o să mai dureze ceva timp până să zbori la fel de sus ca înainte.

– ... Deși încă-i mai pot face să-mi spună domnule *președinte,* glumește Manning pe scenă.

Publicul izbucnește în râs. Sunt șapte sute de angajați de top de la Tengkolok Insurance Corporation, a patruzeci și treia dintre cele mai mari companii din Malaysia. Partea bună este că ne plătesc 400 000 de lire sterline plus călătoria la bordul unui avion particular pentru un discurs de cincizeci și șapte de minute și o scurtă sesiune de întrebări, desigur. După cum mi-a spus odată un reporter de la *Neewsweek,* perioada postprezidențială este asemenea unei emisiuni de succes în prime-time: mai puțin vizibilă, însă mult mai profitabilă.

– Le place de el, îmi spune viceprim-ministrul.

– Are ceva experiență în fața maselor, vine replica mea.

Continuă să-și mențină ochii ațintiți asupra profilului președintelui, ce se reliefează pe fundal, fără să priceapă gluma. Din acest unghi, modul în care Manning indică hotărât cu degetul spre audiență îl face să pară din nou în formă, gata de luptă. Lumina spoturilor din tavan îi dă o strălucire angelică... subțiindu-i cele șapte kilograme și jumătate în plus și îndulcindu-i fiecare trăsătură în parte, de la bărbia ascuțită până la pielea netedă. Dacă n-aș fi fost atât de conștient de situație, m-aș fi putut crede din nou la Casa Albă, uitându-mă la el prin crăpătura ușii laterale de la Biroul Oval. Exact cum făcuse el, la rândul său, în camera mea de spital.

Am stat acolo aproape o jumătate de an. În primele luni, în fiecare zi mă suna cineva de la Casa Albă. Însă când am pierdut alegerile, stafful dispăruse și odată cu el și asemenea apeluri

telefonice. Până atunci, Manning avusese toate motivele să facă la fel şi să uite de mine. Ştia ce făcusem. Ştia de ce Boyle se aflase în limuzină. Însă în loc de asta, mă chemase înapoi. După cum mă învăţase în ziua aceea, loialitatea conta. Şi încă mai contează. Chiar şi după Casa Albă. Chiar şi aici în Malaysia. Chiar şi la o conferinţă pe tema asigurărilor.

De-abia mă mai ţin pe picioare de somn. Strâng din dinţi şi mă chinui să nu casc.

– Te plictiseşti? mă întreabă viceprim-ministrul, în mod clar iritat.

– N-nu... nu deloc, mă scuz, cunoscând prima regulă a diplomaţiei. Nu-i vorba decât... de diferenţa de fus orar... doar ce-am coborât din avion, aşa că încă încerc să mă adaptez...

Înainte să termin, se întoarce spre mine:

– Ar trebui...

Văzându-mi faţa, renunţă. Nu prea mult timp. Însă suficient cât să se holbeze.

În mod instinctiv, încerc să zâmbesc. Unele lucruri nu le poţi schimba. Jumătatea din stânga a buzei de jos o ia în sus, iar jumătatea din dreapta rămâne flască, nemişcată în raport cu restul feţei.

Boyle fusese doborât în ziua aceea pe pistă. Însă nu fusese singurul care fusese lovit.

– ... Ar trebui să iei nişte melatonin, se bâlbâie viceprim-ministrul, holbându-se încă la urmele acum mai estompate de pe obrazul meu.

Cicatricele se încrucişează precum şinele de cale ferată care formează un nod. La început, când se întâmplase nenorocirea, erau vineţii. Acum sunt puţin mai roşii decât pielea mea palidă şi albă ca varul. Dacă te uiţi însă, nu poţi să le ratezi.

– Melatonin, repetă el, uitându-se de astă dată în ochii mei.

Se simte prost pentru că se holbase atât de evident. Însă nu poate face nimic. Îmi aruncă iarăşi o privire scurtă, după care se mai uită a doua oară la gura mea, care este uşor căzută pe partea

dreaptă. Majoritatea oamenilor cred c-am avut o minipareză. După care văd cicatricele.

– E foarte bun pentru oboseala provocată de diferenţele de fus orar, adăugă el aţintindu-şi din nou ochii asupra mea.

Glonţul care-mi trecuse prin obraz fusese un Devastator – făcut special ca să fractureze tot ce găseşte în cale la impact şi să facă praf toată pielea în jur, în loc să treacă direct prin ea. Şi exact asta se întâmplase când ricoşase de pe capota blindată a limuzinei, făcându-se bucăţele şi împroşcându-mi faţa. Fusese o lovitură directă, şi ar fi putut să fie mai curată, căzuseră de acord doctorii, însă în realitate fusese ca o duzină de minirachete care-mi găuriseră obrazul. Pentru a face ca durerea să fie maximă, Nico mersese până într-acolo încât preluase un artificiu de la sinucigaşii cu bombă din Orientul Mijlociu, care-şi înmuiau gloanţele şi bombele în otravă de şoarece, deoarece aceasta acţionează ca un diluant al sângelui şi te face să sângerezi extrem de mult. Funcţionase şi din punctul ăsta de vedere. Până în momentul în care cei din Secret Service veniseră să mă ridice, eram atât de plin de sânge încât mă acoperiseră, crezând că murisem.

Impactul îmi afectase nervul facial, despre care am aflat foarte repede că are trei ramuri: prima îi asigură funcţionalitatea nervului la nivelul frunţii... a doua îţi controlează obrajii... iar a treia, unde fusesem atins, se ocupă de gură şi de buza de jos. Din cauza asta aveam gura căzută, buzele se lipeau una de alta într-o parte când vorbeam, iar zâmbetul mi-era la fel de flasc ca al unui pacient tratat de dentist cu Novocaină. Mai mult, nu pot să beau cu paiul, să fluier, să sărut (nu că aş avea beneficiare pentru asta), să strâng din dinţi sau să-mi muşc buza de sus, ceea ce necesită un efort mai mare decât crezusem vreodată. Cu toate astea, pot să supravieţuiesc şi-n condiţiile astea.

E genul acela de privire insistentă care mă întristează total.

– Melatonin, ha? întreb eu, întorcându-mi capul astfel încât să-l fac să-şi piardă privelişteа.

N-ajută cu nimic. Faţa este cea care ne rămâne în memorie. Este identitatea noastră. Ne arată cine suntem. Şi ce-i mai rău dintre

toate, două treimi din comunicarea față-n față se bazează pe expresiile faciale. Dacă pierzi toate astea – ceea ce mi s-a întâmplat mie – efectul este devastator în plan social, după cum se apreciază în lumea cercetătorilor de profil.

– L-am încercat acum câțiva ani – poate că o să-l mai încerc o dată.

– Cred că-ți va plăcea, spune viceprim-ministrul. Te ajută să te simți bine.

Se întoarce din nou la silueta luminată a președintelui, însă deja sesizez schimbarea survenită în vocea sa. Este subtilă, însă nu lasă loc de dubii. N-ai nevoie de un translator ca să înțelegi compasiunea în vocea cuiva.

– Ar trebui... să mă duc să verific cum stă treaba cu mierea și ceaiul, spun eu, îndepărtându-mă de lângă vicepremier.

Nu se deranjează să se mai întoarcă.

Ies în întunericul culiselor din Performing Arts Center, mă strecor printre un palmier confecționat din ziare lipite straturi-straturi și o stâncă enormă, foarte zimțată, făcută din plastic și spumă poliuretanică – ambele piese de recuzită la *Regele-Leu*.

– ... Iar țările se uită la Statele Unite într-o manieră pe care nu putem s-o subestimăm... spune Manning când, în cele din urmă, trece la partea mai serioasă a discursului său.

– „... Chiar și acum, când suntem huliți în atât de multe colțuri ale lumii", șoptesc de unul singur.

– ... Chiar și acum, când suntem huliți în atât de multe colțuri ale lumii... continuă președintele.

Paragraful acesta îmi spune că mai are patruzeci și unu de minute până ajunge la minutul cincizeci și șapte al discursului, incluzând și cele treizeci de secunde în care o să-și dreagă glasul și o să ia o pauză de trei secunde pentru a arăta că vorbește extrem de serios. O grămadă de timp pentru a lua o scurtă pauză.

Lângă ușa din spatele scenei se află un alt agent al Secret Service, Jay. Are nasul cârn, e destul e bine clădit fără a fi însă prea înalt și are cele mai feminine mâini pe care le-am văzut vreodată.

Dând din cap în semn de salut, se prinde că am fața lucioasă din cauza transpirației.

– Te simți bine?

Ca toți ceilalți, se uită rapid la cicatricele mele.

– Sunt cam obosit. Zborurile astea până-n Asia mă termină.

– Am fost cu toții în avionul ala, Wes.

Tipic pentru cei din Service. Nici un pic de compasiune.

– Ascultă, Jay, mă duc să verific dacă a ajuns mierea președintelui, OK?

În spatele meu, pe scenă, președintele își drege glasul. Unu... doi... trei...

În momentul în care începe să vorbească, deschid larg ușa metalică izolată fonic și o iau în jos pe un hol lung, din blocuri de ciment, cu lumini fluorescente de neon, care duce până dincolo de camerele folosite ca garderobă. Treaba lui Jay este să contracareze orice amenințare pe care o consideră reală sau nu. Cu patruzeci de minute rămase la dispoziție, singura chestie pe care trebuie s-o contracarez eu este propria oboseală. Norocosul de mine, mă aflu într-un loc perfect pentru a mă lua la trântă cu ea.

În dreapta mea, pe holul acesta gol, este o cameră pe care scrie „Garderoba 6". Am văzut-o atunci când am intrat. Trebuie să existe o canapea sau cel puțin un scaun acolo.

Apuc mânerul sferic de la ușă, însă nu se răsucește. La fel ca și garderoba 5 de vizavi. „La dracu'." Cu atât de mulți agenți, probabil că le încuiaseră din motive de securitate.

Zigzagând în sus pe hol, pendulez între garderoba 4... 3... 2. Încuiată, încuiată, încuiată. Singura care a rămas este numărul 1. Partea proastă e că pe ușă este lipită o hârtie pe care scrie:

A SE FOLOSI NUMAI ÎN CAZ DE URGENȚĂ

„A se folosi numai în caz de urgență" este codul folosit de noi pentru camera privată destinată președintelui. Majoritatea oamenilor cred că este un loc de relaxare. Noi o folosim pentru a-l ține la distanță de mulțimea de oameni care vor să-i strângă mâna și să se

fotografieze cu el, inclusiv de gazde, care sunt întotdeauna cele mai groaznice dintre toţi. „Vă rog, încă o fotografie, domnule preşedinte." Plus că încăperea are telefon, fax, fructe, tot felul de gustări, multe buchete de flori (pe care nu le cerem niciodată, însă ei le trimit totuşi), apă plată, ceai Bailao şi... după cum văzusem mai devreme... o anticameră dotată cu o canapea şi două perne super comode.

Mă uit înspre celelalte încăperi, după care-mi întorc privirea la uşa metalică, închisă, care duce spre scenă. Jay este de partea cealaltă. Chiar dacă l-aş ruga, n-am nici o şansă să deschidă celelalte camere. Mă întorc la cea cu semnul de „Urgenţă". Capul parcă-mi arde, corpul mi-e ud fleaşcă. Nimeni n-o să bage vreodată de seamă (mulţumită ţie, izolare fonică). Plus că am la dispoziţie peste jumătate de oră până când discursul preşedintelui se va... Nu. Nu, nu, nu. În nici un caz. Acesta-i spaţiul privat al preşedintelui. Nu-mi pasă dacă n-o să bage de seamă. Sau să audă. Nu-i corect să intru în camera aceea aşa, pur şi simplu.

Însă chiar când mă întorc ca să plec, surprind câteva raze de lumină ce se preling pe sub uşă. Se face întuneric după care se luminează. Asemenea unei umbre în mişcare. Problema este că încăperea ar trebui să fie goală. Aşa că cine mama naibii ar...?

Întinzând mâna direct spre mânerul uşii, îl acţionez scurt şi energic. Dacă ăsta-i nebunul ăla cu autograful din parcare... Uşa se deschide cu un simplu clic.

O deschid larg şi mă izbeşte mirosul de flori proaspete. După care aud zăngănitul neplăcut al metalului pe sticlă. Urmărind de unde vine sunetul, mă întorc spre măsuţa de cafea cu tăblie de sticlă, aflată în partea stângă a încăperii. Un bărbat mai în vârstă, chel, în costum fără cravată se freacă la fluierul piciorului, acolo unde s-a lovit. Stă într-un picior, însă nu se opreşte din mişcare. Vine în grabă direct spre mine.

– Îmi pare rău, am greşit camera, spune el uşor afectat cu un accent pe care nu reuşesc să-l localizez.

Nu britanic, dar într-un fel european. Își ține capul în jos, însă speră ca prin mișcarea săltăreață a umărului său să mă împingă înapoi în cadrul ușii. Fac un pas în fața lui, tăindu-i calea.

– Pot să vă aj...?

Se izbește de mine cu viteză maximă, lovindu-mă în umăr. Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani și e mai puternic decât pare. Mă trag ușor în spate, mă prind de tocul de la ușă și încerc să rămân în picioare în fața lui.

– Ești nebun? întreb.

– Îmi pare rău... asta a fost... am greșit camera, insistă el, ținându-și în continuare capul în jos și încercând din nou să iasă.

Modul în care se bâlbâie și-și târăște picioarele mă face să încep să mă gândesc că are mai multe probleme decât simplul fapt că se află într-o cameră greșită.

– Aceasta este o încăpere privată, îi spun. Unde-ați fi vrut să...?

– La baie, insistă el. Căutam baia.

Este o scuză rapidă, dar nu prea bună. Se afla aici de prea mult timp.

– Auziți, trebuie să chem Secret Ser...

Își ia elan și se repede spre mine fără nici un alt cuvânt. Mă aplec în față ca să-l întâmpin. Exact pe asta contează și el.

Mă aștept să se izbească în mine. Dar își întoarce piciorul în lateral, își apasă călcâiul cu putere pe degetele de la piciorul meu stâng și mă apucă de încheietură. Deja cad în față. Mă trage și mai tare de încheietură, aplecându-mă în jos și lăsând inerția să se ocupe de restul. Asemenea unui titirez, mă răsucesc și mă deplasez înapoi spre mijlocul camerei, complet dezechilibrat. În spatele meu... măsuța...

Ating cu partea din spate a gambelor marginea metalică, iar gravitația mă face să plonjez pe spate direct spre tăblia de sticlă. Îmi agit brațele încercând să împiedic căderea. Nu ajută la nimic.

În timp ce ating sticla cu fundul, strâng din dinți și mă pregătesc pentru ce-i mai rău. Sticla trosnește asemenea porumbului când faci floricele, după care se face țăndări, într-un vârtej de cioburi. Măsuța de cafea e mai mică decât o cadă de baie și, în timp

ce mă prăvălesc pe spate, lovesc cu capul cadrul metalic din exterior. Simt în şira spinării un şoc urmat de durere, însă ochii îmi sunt încă aţintiţi spre uşă. Îmi ridic gâtul ca să văd mai bine. Străinul a plecat deja... dar după aceea... în timp ce mă holbez la cadrul gol al uşii, acesta îşi vâră capul înapoi. Aproape ca şi cum m-ar verifica.

Acesta-i momentul în care privirile ni se încrucişează. Avem contact vizual.

„Oh, Doamne Dumnezeule!" Simt că mă ia cu leşin.

– E... E...

Faţă îi e diferită... nasul mai rotund... obrajii mai ascuţiţi. Am crescut în Miami şi mi-e uşor să recunosc o operaţie estetică. Însă nu pot să mă înşel cu privire la ochii ăia – căprui cu o pată de culoare bleu-deschis... Tipul ăsta... a murit acum opt ani...

Tipul ăsta era Boyle.

3

– Stai!

Dispare într-o clipită, luând-o pe hol în stânga – în direcţie opusă faţă de uşa unde se află Jay. Boyle – sau cine-o fi – este foarte isteţ.

Apuc marginile măsuţei de cafea şi încerc să ies de-acolo, cu şoldul şi genunchii lipiţi de cioburile de sticlă, în timp ce mă răsucesc în loc. Împleticindu-mă, mă grăbesc s-o iau spre uşă, complet aplecat în faţă. Sunt atât de dezechilibrat, încât practic mă prăvălesc prin cadrul uşii, înapoi în holul care este în întregime gol.

Şi de-abia dacă are un avans de cinci secunde. E mai mult decât suficient.

Din nou în picioare, văd cum capătul îndepărtat al holului face un cot spre stânga. La distanţă, se aude o uşă metalică trântindu-se cu zgomot. La naiba! Fug cât pot de repede, ţinându-mi dinţii strânşi ca să evit hiperventilaţia respiratorie. Însă ştiu deja ce urmează. Întorcând după colţ, văd că holul se termină cu încă două uşi metalice izolate fonic. Cea din dreapta dă înspre un şir de scări pentru ieşire în caz de urgenţă. Cea aflată în faţă dă afară. Dacă am fi fost la Casa Albă, am fi avut doi tipi din Secret Service care să stea de pază. Însă pentru un fost preşedinte, abia dacă există suficienţi oameni ca să acoperim intrările care duc înspre scenă.

Deschid larg uşa din dreapta. Când se loveşte de perete, ecoul unei bufnituri scăzute se aude pe casa scării din beton. Îmi ţin

respiraţia şi ascult dacă nu cumva se aud paşi... mişcare... orice altceva. Tot ce aud este doar liniştea din jur.

Întorcându-mă brusc înapoi, acţionez cu putere bara metalică a uşii rămase, care se răsuceşte larg şi ma aruncă în aerul malaysian, cald şi plăcut. Singura lumină de pe alee provine de la luminile farurilor unui Chevy Suburban negru, având parcă un zâmbet metalic şi o căutătură de un alb strălucitor. În spatele Suburbanului este limuzina albă, arătoasă, de genul cu care se duc puştii la balul de absolvire a liceului. Cea care ne va duce înapoi la hotel.

– S-a întâmplat ceva? strigă un agent cu părul şaten tuns scurt înaintând spre partea din faţă a Suburbanului.

– Nu... sigur că nu, spun eu, înghiţind greu şi ştiind că-i mai bine să nu-l fac să intre în panică.

Sar ultimele trepte, cu inima bătându-mi atât de tare, încât o simt de parcă e gata să-mi sară din piept. Continui să scanez aleea. Nimic, cu excepţia unor coşuri de gunoi goale, a câtorva motociclete ale poliţiei şi a minicoloanei oficiale.

Scările...

Mă întorc înapoi spre cadrul uşii, însă e deja prea târziu. Uşa se trânteşte cu un bubuit puternic, închizându-se pe dinăuntru.

– Stai liniştit, strigă agentul. Am cheia.

Urcă în grabă scările şi răsuceşte pe deget inelul de la chei.

– Manning este încă în grafic? întreabă el.

– Îhî... este perfect... chiar la fix...

Agentul mă studiază cu atenţie, căutând printre cheile pe care le are.

– Sigur te simţi bine, Wes? întreabă el, trăgând de uşă ca să se deschidă în timp ce eu mă năpustesc înăuntru. Arăţi de parcă ai văzut o fantomă.

4

A plecat deja de mult timp.

Peste jumătate de oră, după ultima întrebare pusă președintelui („Vă e dor de Casa Albă?"), stau în spatele limuzinei, încercând să-i ghicesc starea de spirit.

– Mulțimea a fost foarte binevoitoare, începe Manning.

Ceea ce înseamnă că „a fost indiferentă".

– De acord, îi răspund.

Asta înseamnă: „Am înțeles". Discursurile peste hotare sunt întotdeauna grele – audienței îi scapă jumătate din glume, iar Manning are o strângere de inimă fiindcă nu se mai oprește activitatea din întreaga țară la sosirea sa.

Pe scaunele din față ale mașinii, doi dintre băieții noștri din Secret Service tac chitic, fără ca măcar să șoptească ceva în stațiile radio. Asta înseamnă că sunt nervoși. Când mă întorsesem la Arts Center, raportasem că văzusem pe cineva pe lângă garderobe. Când îmi ceruseră să le fac o descriere a persoanei, le spusesem tot ce văzusem, deși omisesem culoarea ochilor și faptul că semăna cu Boyle. „Oh, da, era adjunctul decedat al șefului staffului, îngropat acum opt ani de zile." Există o linie clară de demarcație între a fi prevăzător și a părea complet nebun.

În timp ce mașina noastră se oprește lin în față la Palace of the Golden Horses – cel mai luxos hotel din Asia, super decorat cu imagini cu cai – trei valeți diferiți deschid ușa limuzinei.

– Bine ați revenit, domnule președinte.

Ştiau cum să se comporte când aveau de-a face cu VIP-urile. Palatul are optsprezece lifturi şi încă şaptesprezece scări diferite care facilitează accesul în interior. Ultima oară când fusesem aici, folosisem cel puţin jumătate din ele. Iar astăzi le cerusem celor din Secret Service să ne ducă direct la intrarea principală.

– *Uite-l... Uite-l acolo...* izbucniră simultan mai multe voci, când am ajuns în holul principal de la intrare.

Un grup de turişti americani arată deja cu degetul spre el, căutându-se de pixuri şi creioane în borsetele de la brâu. Fuseserăm văzuţi, ceea ce era şi scopul nostru. Tipul din Secret Service se uită la mine. Eu mă uit la Manning. El trebuie să decidă, deşi cunosc deja răspunsul.

Preşedintele dă uşor din cap, în semn de aprobare, prefăcându-se că le face o favoare. Însă indiferent de cât de repede îşi reprimă zâmbetul, eu i-l văd sub masca de seriozitate afişată. Ori de câte ori foştii preşedinţi călătoresc peste hotare, CIA aranjează o scurtă sesiune de autografe, care îl face pe fostul preşedinte să se simtă ca atunci când era activ, cu un program încărcat, mereu în centrul atenţiei. Acesta-i motivul pentru care toţi foştii preşedinţi iubesc călătoriile în străinătate. Însă când îţi lipseşte atât de acut adrenalina pe care ţi-o dă atenţia acordată de cei din jur, nu există nici un remediu mai bun decât o scurtă întâlnire cu fanii care te adoră.

Asemenea Mării Roşii înaintea lui Moise, agenţii se dau la o parte, lăsându-i preşedintelui un culoar deschis de-a lungul sălii placate cu marmură. Scot din geanta cu minuni o duzină de fotografii lucioase şi un marker, şi i le dau lui Manning. Chiar avea nevoie de asta. Bine ai revenit, şefu'!

– Puteţi să scrieţi: „Pentru *Bobby-boy?*" Aşa pur şi simplu, Bobby-boy? întreabă un bărbat cu nişte ochelari supradimensionaţi.

– Deci, de unde sunteţi? spune Manning, făcând ceea ce face el cel mai bine.

Dacă aş fi vrut, aş fi putut să stau alături de preşedinte şi să-i ajut pe cei din Secret Service să menţină ordinea în mulţimea formată în jurul lui. În loc de asta, mă dau înapoi, mă strecor în

spatele oamenilor şi mă îndrept spre recepţia situată chiar sub giganticul dom aurit cu cai în galop pictaţi pe el.

Chestia asta mă roade încă de când Boyle dispăru pe coridorul acela. Nu sunt sigur cum a ajuns în culise, însă, dacă încearcă să ajungă în preajma preşedintelui, mai are doar un singur alt loc unde să încerce asta.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule? mă întrebă o asiatică frumoasă într-o engleză perfectă.

Spre cinstea ei, îşi aruncă privirea rapid asupra cicatricelor mele, însă fără să zăbovească prea mult.

– Sunt cu preşedintele Manning, îi spun eu, sperând să ung rotiţele.

– Normal că sunteţi, domnule Holloway.

Ştiu că lăsăm o grămadă de cărţi de vizită peste tot, totuşi rămân profund impresionat.

– Cu ce vă putem fi de folos? întreabă ea.

– Vedeţi... încerc să dau de urma unuia dintre prietenii preşedintelui. Ar trebui să se întâlnească cu noi diseară, şi nu voiam decât să văd dacă nu cumva s-a înregistrat la dumneavoastră... sub numele Boyle.

Apăsând pe butoanele tastaturii, nici măcar n-a făcut o pauză la auzul numelui. Hotelurile scumpe din Malaysia sunt bune, însă nu atât de bune.

– Îmi pare rău, domnule, însă n-avem pe nimeni înregistrat sub numele de Boyle.

Nu sunt surprins.

– Dar ce ziceţi de un Eric Weiss? întreb eu.

Acesta era numele fals pe care-l folosea Boyle pe vremea când lucram la Casa Albă şi nu voia ca reporterii să ne ia urma şi să ne hărţuiască prin hoteluri.

– Eric Weiss? repetă ea.

Dau din cap aprobator. Acesta-i numele real al lui Houdini – o glumă stupidă de-a lui Boyle, care colecţiona postere cu bătrânul magician. Însă să se întoarcă din morţi? Nici măcar lui Eric Weiss n-ar fi putut să-i iasă atât de bine scamatoria asta.

– Îmi pare rău, n-avem nici un Eric Weiss, spune ea.

Arunc o privire spre preşedinte. Încă mai are cel puţin trei autografe de dat.

– De fapt, puteţi să mai încercaţi încă un nume: numele de familie Stewart, prenumele Carl.

– Carl Stewart, repetă ea, tastând numele la calculator – este la plesneală, fără îndoială – cele două prenume ale tatălui preşedintelui, şi totodată numele de cod pe care obişnuiam să-l folosim la hotel pentru preşedinte după ce îmi începusem slujba la Casa Albă, chiar înainte ca Boyle să fie...

– Carl Stewart, spune cu mândrie recepţionera, îl am chiar aici.

Simt cum îmi îngheaţă sângele în vene. Numele ăsta de cod îi era rezervat preşedintelui în timpul vechilor noastre călătorii ca modalitate de a ascunde camera în care se afla. Nimeni nu ştia numele ăsta de cod. Nici măcar prima-doamnă.

– Pe bune?

Ea se holbează la ecran.

– Însă în conformitate cu ce scrie aici, a părăsit hotelul cam acum o oră. Îmi cer scuze, domnule – se pare că doar ce l-aţi ratat.

– Aveţi adresa lui? A plătit cu carte de credit?... Întrebările îmi ies din gură chiar înainte de a mă putea controla. Adică vreau să spun... că noi... speram să putem să plătim în locul său, adaug, lăsând-o mai moale în cele din urmă. Ştiţi şi dumneavoastră, din partea preşedintelui.

Se uită la mine contrariată. Acum crede că sunt nebun. Cu toate astea, verifică datele de pe ecran.

– Îmi pare rău, domnule. Aici îmi apare că a plătit cu bani gheaţă.

– Dar adresa lui de-acasă? Vreau doar să fiu sigur că nu-i vorba de alt Carl Stewart, şi adaug şi-un râs pe măsură, ca s-o împac şi s-o fac să se mai destindă.

Acesta-i momentul în care-mi dau seama că femeilor din Malaysia nu le place să le râzi în faţă.

– Domnule, informaţiile clienţilor noştri de ordin personal...

– Nu-s pentru mine, sunt pentru *el*, şi-i fac semn în spate, spre fostul preşedinte al Statelor Unite şi cei trei bodigarzi înarmaţi. Aşa că mizez pe cartea asta.

Recepţionera se forţează să afişeze un zâmbet chinuit. Se uită peste umăr. Nu-i nimeni în jur cu excepţia noastră. Citind de pe ecran îmi spune:

– Domnul Stewart locuieşte la... Via Las Brisas, nr. 3965 – Palm Beach, Florida.

Mi se înmoaie picioarele. Mă apuc de blatul de marmură ca să nu mă clatin. Ăsta nu-i nici un cod. Asta-i adresa proprie şi personală, de-acasă, a preşedintelui Manning. Numai familia cunoaşte adresa asta. Sau prietenii vechi.

– Domnule, vă simţiţi bine? întreabă recepţionera sesizându-mi paloarea.

– Îhî... mă simt perfect, spun eu, forţându-mi vocea să sune firesc.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. Capul mi se învârte cu o asemenea repeziciune, încât abia dacă mă pot ţine pe picioare. Boyle... sau indiferent cine era... nu fusese doar în garderoba aceea... fusese *aici* noaptea trecută. Aşteptându-ne. După toate probabilităţile, l-ar fi aşteptat şi pe preşedinte, dacă nu l-aş fi văzut eu.

Trec în revistă momentele petrecute în culise pe durata discursului. Zăngănitul metalic produs când se lovise de măsuţa de cafea. Privirea panicată. Până acum, mă gândisem că atunci când îl văzusem era pe punctul de a da o spargere. Acum însă... stând aici noaptea trecută... şi folosind numele ăla de cod vechi de zece ani... Boyle nu e idiot. Din toată gama de nume false din care să alegi, nu foloseşti acel nume ca să te ascunzi. Îl foloseşti ca să te găsească cineva. Răsucesc caleidoscopul şi o nouă imagine apare cu un declic. În mod cert, Boyle ar fi putut să comită o spargere. Dar la fel de uşor ar fi putut să fi fost invitat. Problema e că, având în vedere că singurele persoane din această delegaţie suntem eu şi trei agenţi ai Secret Service care n-au mai lucrat niciodată la Casa Albă, a mai rămas o singură persoană care ar fi recunoscut numele

acela vechi de cod. O persoană care ar fi putut să ştie că vine Boyle – şi care-l invitase să intre.

Mă uit rapid în spate, la preşedinte, care tocmai a terminat de scris ultimul autograf. Pe faţă are întipărit un zâmbet generos.

Simt un nod dureros în ceafă. Mâinile încep să-mi tremure pe lângă corp. De ce ar fi făcut... cum ar fi putut să facă asta? La numai trei metri distanţă de mine, îşi pune braţul în jurul unei asiatice şi pozează pentru o fotografie, zâmbind şi mai larg. Când se declanşează blitul, nodul pe care-l simt mă strânge asemenea unui laţ. Închid ochii, chinuindu-mă să regăsesc imaginea lacului din tabăra de vară, încercând să caut punctul de focalizare. Însă tot ceea ce văd este Boyle. Capul său ras. Accentul fals cu care încearcă să scape de mine. Până şi hohotele de plâns ale fiicei sale, cea căreia îmi cer scuze de fiecare dată când o văd îndurerată la fiecare comemorare a evenimentului.

De opt ani de zile, moartea lui fusese rana care n-avea să se vindece vreodată, o rană care se agrava de-a lungul timpului odată cu propria izolare. Vinovăţia... tot ceea ce făcusem... Oh, Doamne, dacă în realitate s-a întors...

Deschid ochii şi-mi dau seama că sunt plini de lacrimi. Mi le şterg rapid, fără să mă pot uita la Manning.

Nu ştiu ce făcea Boyle aici, dar trebuie să aflu ce naiba se întâmplă. La Casa Albă, aveam acces la întregul sistem militar. Acum nu mai beneficiem de astfel de servicii. Dar asta nu înseamnă că n-am propriile rezerve.

Îmi scot telefonul prin satelit şi formez numărul din memorie. Teoretic, în Washington tocmai s-a crăpat de ziuă.

Obişnuit cu urgenţele, interlocutorul meu răspunde de la primul apel. ID-ul celui care sună îi spune cine sunt.

– Dă-mi voie să ghicesc, ai probleme, îmi zice Dreidel.

– Chiar una gravă, îi spun.

– Are legătură cu şeful tău?

– Nu-i aşa întotdeauna?

Dreidel este cel mai apropiat prieten de la Casa Albă, și ceea ce e cel mai important, îl cunoaște pe Manning mai bine decât oricine altcineva. După felul în care tace, e clar că înțelege.

– Acum ai o secundă? Am nevoie de puțin ajutor.

– Pentru tine, prietene, orice...

5

Paris, Franța

– Cu maioneză? întrebă cu un puternic accent franțuzesc femeia subțirică cu ochelari roșii cu lentile bifocale.

– *Oui,* răspunse Terrence O'Shea, dând din cap aprobator și totodată respectuos, însă dezamăgit că i se pusese întrebarea asta.

Credea că franceza vorbită de el e perfectă – sau cât de desăvârșită putea să fie după cursurile de la FBI –, însă de fapt ea pusese întrebarea în engleză și se referise la *aïoli* cu usturoi ca la „maioneză".

– *Excusez-moi, madame,* adăugă O'Shea, *pourquoi m'avez vous demandé cela en anglais?* De ce m-ați întrebat în engleză?

Femeia își țuguie buzele și zâmbi la fața sa cu trăsături în bună parte de elvețian. Părul blond și moale, pielea rozalie și ochii măslinii le moștenise din partea familiei mamei sale din Danemarca, însă nasul cârn și borcănat se trăgea direct din genele scoțiene ale lui taică-său – aspect înrăutățit doar de o operațiune nereușită de salvare de ostatici, de pe vremea când făcea muncă de teren. În timp ce-i dădea lui O'Shea micul cornet cu cartofi prăjiți acoperiți cu maioneză, femeia îi explică:

– *Je parle très mal le danois. Daneza mea este îngrozitoare.* Sesizând zâmbetul lui O'Shea, adăugă: *Vous venez de Danemark, n'est-ce pas?* Sunteți din Danemarca, nu-i așa?

– *Oui,* minți O'Shea, resimțind o bucurie ciudată datorită faptului că nu-l catalogase ca fiind american.

Ca întotdeauna, încercarea de a nu ieși în evidență făcea parte din meseria sa.

– *J'ai l'oeiul pour les choses,* adăugă femeia.

– *J'ai l'oeiul pour les choses,* repetă O'Shea, lăsând câteva monede în borcanul de sticlă special pentru bacșiș aflat pe marginea căruciorului de cârnați și cartofi prăjiți al femeii. Cu alte cuvinte, câteodată pur și simplu știi.

Continuând să meargă în sus pe Rue Vavin, O'Shea simți cum telefonul celular îi vibrează în buzunar pentru a treia oară. Deja o convinsese pe femeia cu căruciorul de mâncare că nu era american, și chiar dacă nu conta, n-avea de gând să-și dezvăluie adevărata naționalitate întrerupând conversația și răspunzând de la primul apel.

– O'Shea la telefon, răspunse el în cele din urmă.

– Ce faci în Franța? îl întrebă vocea de la capătul firului.

– Sunt aici pentru Conferința Interpolului. Niște aiureli despre tendințele din domeniul informațiilor. Patru zile întregi departe de balamuc.

– Plus toată maioneza pe care poți s-o mănânci.

Deși era pe punctul de a mușca din primul cartof prăjit înmuiat în maioneză, O'Shea renunță. Fără să spună nimic, azvârli cornetul de cartofi prăjiți într-un coș de gunoi din apropiere și traversă strada. În calitate de persoană oficială – atașat pe Probleme Legale – al FBI-ului, O'Shea petrecuse aproape zece ani lucrând cu autoritățile responsabile cu aplicarea legii în șapte țări străine, pentru a-i ajuta să combată infracțiunile și actele de terorism care puteau afecta Statele Unite. În domeniul său de activitate, cea mai sigură cale de a fi ucis era să ieși într-un fel sau altul în evidență sau să fii previzibil. Mândru că nu făcuse nici una, nici alta, își încheie nasturii hainei sale lungi, de culoare neagră, care se înfoie în urma lui asemenea unei cape de magician.

– Spune-mi care-i treaba, zise O'Shea.

– Ghici cine s-a întors din morţi?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Hai, ghiceşte...

– Nu ştiu... tipa aia din Cairo?

– Hai să-ţi dau un indiciu: a fost ucis pe circuitul de viteză de la Daytona acum opt ani de zile.

O'Shea se opri exact în mijlocul traversării unei intersecţii.

Nu din motive de panică. Sau de surpriză. Lucra în branşă de prea mult timp pentru a mai fi şocat de veştile proaste. Mai bine să se confirme.

– De unde-ai aflat asta?

– Dintr-o sursă bună.

– Cât de bună?

– Destul de bună.

– Nu-i...

– Acelaşi lucru cu datele pe care le obţinem noi, nu?

O'Shea cunoştea tonul acela.

– Unde l-au depistat?

– Malaysia. Kuala Lumpur.

– Avem o filială acolo...

– Deja a dispărut.

„Nu era de mirare, se gândi O'Shea, Boyle era prea deştept ca să zăbovească într-un loc mai mult decât trebuia."

– Ai idee de ce şi-a făcut apariţia?

– Tu să-mi spui: a fost în aceeaşi noapte în care preşedintele Manning se afla acolo pentru a ţine un discurs.

Un Fiat roşu claxonă, atenţionându-l pe O'Shea să se dea la o parte. Făcându-i semn cu mâna ca să se scuze, O'Shea îşi continuă drumul.

– Crezi că Manning ştia că o să vină?

– Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta. Ştii câte vieţi riscă astfel?

– Ţi-am spus când am încercat prima oară să-l băgăm în combinaţie – că tipu-i otravă. N-ar fi trebuit niciodată să încercăm să-l racolăm.

Urmărind viteza cu care se derula traficul din Paris, O'Shea lăsă să se aștearnă tăcerea. Se uită la femeia subțirică cu lentilele bifocale care vindea alt cornet de cartofi prăjiți cu *aïoli* de partea cealaltă a străzii.

– L-a mai văzut cineva? întrebă O'Shea în cele din urmă.

– S-ar părea că asistentul președintelui a apucat să-l vadă – știi... puștiul ăla cu fața...

– Și are idee pe cine a văzut?

– Asta-i întrebarea, nu-i așa?

O'Shea se opri să se gândească la asta.

– Cum rămâne cu chestia din India de săptămâna viitoare?

– India poate să mai aștepte.

– Așadar, vrei să mă sui într-un avion și să plec?

– Ia-ți la revedere de la Paris, drăguță. E timpul să vii acasă.

6

Spitalul de boli nervoase St. Elizabeths
Washington, D.C.

– Grăbește-te, Nico, n-o mai lungi aiurea, spuse îngrijitorul înalt cu respirația mirosind a ceapă dulce.

Nu-l împinsese pe Nico înăuntru și nici nu stătuse cu el în timp ce-și desfăcea pantalonii. Asta fusese numai în primele luni după tentativa lui Nico de a-l asasina pe președinte, atunci când erau îngrijorați că va încerca să se sinucidă. În prezent, Nico își câștigase dreptul de a merge singur la baie. Exact cum își câștigase și dreptul de a folosi telefonul și de a nu i se mai cenzura corespondența. Fiecare în parte reprezentase câte o victorie personală, însă după cum îi promiseseră Cei Trei, fiecare victorie în parte avea propriul preț.

Pentru telefon, doctorii îl întrebaseră dacă încă mai resimte furia aceea față de președintele Manning. Pentru corespondență, îl întrebaseră dacă încă mai era interesat de cruci – crucifixul de la gâtul asistentei medicale, cel pe care cucoana aceea supraponderală îl purta în reclama la asigurări de la televizor, și cel mai important, cele ascunse, cele despre care numai el știa unde erau: cele create de ramele geamurilor dispuse în cruce și de stâlpii de telefon, cele create la trecerile de pietoni care se intersectează, la stinghiile în formă de T ale băncilor din parc, la straturile perpendiculare de iarbă. Îl opriseră să mai meargă pe afară din cauza faptului că

imaginile erau prea copleşitoare – în şireturile încrucişate ale pantofilor, în cablurile de telefon, firele şi ciorapii aruncaţi... în îmbinările gresiei de pe podeaua lucioasă şi uşile închise ale frigiderului... în jaluzelele orizontale şi cordoanele verticale de acţionare ale acestora, în balustradele şi pilonii de susţinere ale acestora... şi, desigur, în spaţiile albe dintre coloanele unui ziar şi spaţiile negre dintre ele, în butoanele tastaturii unui telefon, şi chiar în cuburi, mai ales când ❒ este desfăşurat în versiunea sa bidimensională

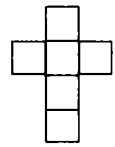

ceea ce îi permitea să includă zaruri, bagaje, cofrajele mici de ouă, şi desigur, Cubul Rubik care stă pe marginea biroului doctorului Wilensky, chiar lângă suportul său de pixuri, perfect pătrat. Nico ştia adevărul – simbolurile erau întotdeauna semne.

Gata cu desenatul crucilor, gata cu scrijelitul crucilor pe lemn, gata cu mâzgălitul crucilor pe vârful de cauciuc al adidaşilor când credea că nu-l vede nimeni, îi spuseseră doctorii. Şi dacă voia drepturi depline în ceea ce priveşte corespondenţa, trebuiau să vadă un oarece progres.

Şi tot i-au trebuit şase ani. Însă astăzi avea ceea ce-şi dorea. Exact aşa cum îi promiseseră Cei Trei. Ăsta fusese unul dintre puţinele adevăruri în afară de Dumnezeu. Cei Trei îşi ţinuseră promisiunile, chiar şi atunci când îi uraseră prima oară bun venit. Pe-atunci n-avea nimic. Nici măcar medaliile sale, care fuseseră pierdute – *furate!* – în adăpost. Cei Trei nu putuseră să i le aducă înapoi, însă îi aduseseră mult mai mult de-atât. Îi arătaseră poarta. Îi arătaseră ceva ce nu mai văzuse nimeni altcineva. Unde era Dumnezeu. Şi unde se ascundea diavolul. Şi unde aştepta. Aproape două mii de ani, el fusese acolo, ascuns bine în locul în care oamenii ăia M sperau că restul oamenilor n-o să caute niciodată –

chiar în faţa propriilor ochi. Însă Cei Trei se uitaseră. Căutaseră. Şi găsiseră poarta diavolului. Exact cum spusese şi Cartea. Şi asta fusese momentul în care Nico îşi jucase rolul. Asemenea unui fiu care-şi ajută mama. Asemenea unui soldat care-şi serveşte ţara. Asemenea unui înger care îndeplineşte dorinţa lui Dumnezeu.

În schimb, Nico nu trebuise decât să aştepte. Cei Trei îi spuseseră asta în ziua în care apăsase pe trăgaci. Izbăvirea avea să vină, aşteaptă doar. Trecuseră opt ani de-atunci. Nimic nu se compara cu mântuirea eternă.

Singur în incinta băii, Nico lăsă capacul de la toaletă şi îngenunche ca să spună o rugăciune. Buzele sale îngânară cuvintele. Capul i se bălăngăni uşor în sus şi-n jos... de câte şaisprezece ori... întotdeauna şaisprezece. Iar după aceea închise ochiul stâng la cuvântul „Amin". Apucând şi strângând puternic cu buricele degetelor, îşi smulse o geană de pe pleoapa ochiului închis. După care mai smulse una. Încă în genunchi, luă cele două gene şi le puse pe capacul alb şi rece al scaunului de toaletă. Suprafaţa trebuia să fie albă – în caz contrar, n-avea s-o vadă.

Frecând cu unghia de la degetul arătător drept chitul de pe podea, apăsă cu putere şi-şi băgă unghia într-un punct bine definit. Se aplecă şi mai aproape ca un copil care studiază o furnică şi-şi folosi marginea ascuţită a unghiei ca să împingă cele două gene la poziţie. Putea oricând să pună la loc ceea ce-i luaseră doctorii. Aşa cum spuseseră şi Cei Trei, totul era înlăuntrul său. Iar după aceea, aşa cum o făcea în fiecare dimineaţă, încet, cu grijă, Nico împinse încă un milimetru şi – iată dovada. Acolo. O geană intersectându-se perfect cu cealaltă. O cruce în miniatură.

Un rânjet se întipări pe buzele lui Nico. Iar el începu să se roage.

7

Palm Beach, Florida

– O vezi pe mumia aia roşcată din Mercedes? întreabă Rogo, arătându-mi prin fereastră maşina nouă şi lucioasă de lângă noi.

Arunc o privire rapidă tocmai la ţanc ca s-o văd pe roşcata de peste cincizeci de ani, cu un chip imobil de la atâtea liftinguri faciale şi cu o pălărie de pai la fel de ţeapănă, (dar mai arătoasă şi mai la modă) care probabil valorează la fel de mult ca rabla mea, o Toyota veche de zece ani.

– Mai degrabă ar muri decât să sune, adăugă el.

Nu-i răspund. Asta nu-l face să-şi piardă elanul.

– Dar de tipul ăla de la volan, clar în plină criză a vârstei de mijloc, ce zici? adăugă el, arătând cu degetul spre un individ chel dintr-un Porsche roşu aprins care ne depăşeşte în trombă. M-ar suna imediat după ce ar primi amenda.

Asta-i jocul favorit al lui Rogo – să se uite la maşinile din jur, încercând să ghicească cine-ar fi un potenţial client. În calitate de cel mai puţin cunoscut, dar cel mai agresiv avocat specializat în amenzi de circulaţie din Palm Beach, îndeosebi cele datorate vitezei excesive, Rogo este persoana potrivită pe care s-o suni pentru orice încălcare a legii când eşti la volan. În calitate de coleg de apartament şi cel mai apropiat prieten încă din clasa a opta primară, când se mutase împreună cu maică-sa din Alabama în Miami, este

şi singura persoană pe care o cunosc căreia să-i placă ceea ce face, chiar mai mult decât preşedintelui.

– Oooh, dar tipa de-acolo? întreabă el în timp ce schimbă două benzi de mers ca să se îndrepte spre puştoaica de şaisprezece ani cu aparat dentar care conduce un Jeep Cherokee ultimul răcnet. Dă-te aproape, că uite de unde sare *cașcavalu'*, insistă Rogo cu accent sudic, de parcă se linge pe buze. Maşină nouă şi aparat dentar? Uuuu! Uuuu – ia uite de undă *pică bănuții.*

Mă bate pe umăr de parcă am fi spectatori la rodeo.

– Îîîî-hî, şoptesc în timp ce maşina urcă Royal Park Bridge, podul uşor înclinat ce traversează Intracoastal Waterway.

De-o parte şi de alta, soarele de dimineaţă ricoşează parcă din valurile strălucitoare. Podul face legătura între comunităţile de oameni ai muncii din West Palm Beach şi raiul milionarilor cunoscut drept Palm Beach. Pe măsură ce roţile maşinii huruie, iar noi trecem pe malul opus, Okeechobee Boulevard, o zonă populată, dotată cu o mulţime de fast-fooduri, dă în Royal Palm Way, această înşiruire de palmieri perfect aranjaţi şi curăţaţi. Este ca şi cum ai ieşi dintr-o parcare de pe autostradă şi ai intra în tărâmul vrăjit, Oz.

– Nu te simţi ca şi cum ai fi un om bogat? Căci eu, unul, simt *dolarul de argint,* adăugă Rogo, bucurându-se de peisaj.

– Încă o dată, îîîî-hî.

– Nu e nevoie să fii aşa de sarcastic, mă avertizează Rogo. Dacă nu eşti de treabă, n-o să te las să mă duci o săptămână de-acum încolo la serviciu, cât am maşina la reparat.

– Ai spus că e vorba doar de o zi.

– Ah, negocierile continuă!

Înainte să mai pot spune ceva, după o scurtă pauză de uimire la vederea fetişcanei cu aparat dentar, care acum e chiar în faţa noastră, exclamă:

– Aşteaptă, cred că tipa mi-a *fost* clientă, strigă el, lăsând geamul în jos. Wendy! urlă el, aplecându-se în afară şi claxonând.

– Nu face asta, îi spun, încercând să-i dau la o parte mâna de pe volan.

Când aveam paisprezece ani, Rogo era mic de înălțime. În prezent, la douăzeci și nouă de ani, a mai adăugat la repertoriu grăsimea și chelia. Și oarece forță, căci nu pot să-i mișc mâna.

– Fata cu aparat dentar! țipă el claxonând din nou. Hei, Wendy, tu ești?

În cele din urmă tipa se întoarce și-și lasă și ea geamul în jos, chinuindu-se să-și mențină privirea ațintită asupra șoselei.

– Te cheamă Wendy? strigă el.

– Nu, strigă ea înapoi. Maggie!

Rogo pare aproape rănit de propria greșeală. Nu-l ține niciodată prea mult. Afișează un zâmbet până la urechi.

– Ei bine, dacă primești vreodată vreo amendă, intră pe downwithtickets.com!

Ridicându-și geamul lateral, se zgârie la cot, după care își aranjează pantalonii în față, mândru de el. E același Rogo – până ajunge să termine o pledoarie de-a lui nici măcar nu-mi mai amintesc pe ce temă ne ciorovăiam. Și tot ca și cu buldozerul intrase și-n profesia asta, de slujitor al legii. După două tentative eșuate, terminate sub lista celor admiși în urma punctajului obținut la LSAT[1], Rogo luase avionul spre Israel pentru a treia încercare. Nefiind nici pe departe evreu, auzise că în Israel se adoptase o abordare mult mai relaxată a conceptului de examen *în timp limitat.*

– Ce, douăzeci de minute în plus? Cine-o să moară din asta? întrebase el timp de-o lună, imitându-și proctorul din liceu cu un accent pe deplin israelian.

Și cu cele douăzeci de minute în plus, în cele din urmă, Rogo obținuse un punctaj care avea să-l ducă la Facultatea de Drept. Așadar, pe măsură ce-și găsea vocația în domeniul amenzilor de circulație și avea pentru prima dată niște bănuți în buzunar, ultimul lucru de care-ar fi avut nevoie era un coleg de cameră plictisitor, care de-abia-și putea plăti chiria. Dacă e să dau timpul înapoi, singura mea perspectivă de muncă era să rămân cu președintele,

[1] Law School Admission Test – test de admitere la Facultatea de Drept

care se mutase în P.B, după Casa Albă. *P.B.* este modul în care denumesc localnicii Palm Beach, în propoziţii de genul: „O să fim în P.B. toată iarna". Locuiam cu părinţii în Boca Raton; din cauza salariului mic, nu-mi permiteam luxul să stau pe undeva prin apropiere de locuinţa preşedintelui, din Palm Beach. Cu un coleg de cameră totuşi, aveam cel puţin posibilitatea să nu locuiesc prea departe. Era chiar după episodul cu împuşcăturile. Cicatricele de pe faţă erau încă vineţii. Deşi clasa a opta se terminase de mult, Rogo nici măcar nu ezitase.

– Încă nu înţeleg de ce trebuie să fii acolo atât de devreme, adaugă Rogo căscând încă pe jumătate. E abia ora şapte. Doar ce te-ai întors din Malaysia noaptea trecută.

– Preşedintele este...

– ... o persoană care se trezeşte devreme, cel mai grozav din toată lumea... şi desigur, te poate lecui de boală în timp ce găteşte o masă cu şase feluri, Isus şi Emeril[1] într-un singur om. Ştiu care-i treaba cu cultul personalităţii, Wes. Îmi arată cu degetul prin geam o maşină de poliţie ascunsă cam la două cvartale distanţă. Ai grijă, vezi că-i radar. După care revine la ideea anterioară: Nu spun decât că ar trebui să te lase să dormi mai mult.

– N-am nevoie să dorm mai mult. Pentru mine-i de ajuns. Şi, FYI[2], nu este vorba de cultul personalităţii.

– În primul rând, e clar că-i cultul personalităţii. În al doilea rând, nu mai spune FYI. Maică-mea îi spune FYI. Şi aşa fac şi-ai tăi.

– Asta nu înseamnă că-i vorba de cult, îi răspund eu.

– Pe bune? Deci e de bine faptul că, după aproape opt ani după ce-ai plecat de la Casa Albă, încă te mai ocupi de comisioane şi alte mărunţişuri ca un amărât de stagiar entuziast? Ce s-a întâmplat cu şcoala terminată sau cu slujba aia de coordonator de evenimente,

---

[1] Emeril Lagasse – celebru bucătar american, realizator de emisiuni culinare la TV şi autor de cărţi de bucate. (n.tr.)

[2] For Your Information = pentru informarea dumneavoastră: folosit în e-mailuri şi mesaje-text ca modalitate de introducere a unei informa ii folositoare (n.tr.)

sau chiar amenințarea aia că o să te facă șef de care ai avut parte acum câțiva ani? Măcar îți mai place ceea ce faci sau doar stai acolo pentru că e o slujbă sigură și te simți protejat?

– Facem mai mult bine pentru comunitate decât îți dai tu seama.

– Mda, asta dacă ești șeful staffului prezidențial. Tu, pe de altă parte, îți petreci jumătate din zi întrebându-te dacă ar prefera salată normală sau salată creață la prânz!

Apuc strâns volanul și mă uit fix înainte. Nu înțelege.

– Nu face asta! amenință Rogo. Nu-ți păstra stăpânirea de sine pentru Manning, tocmai te-am atacat – se presupune că trebuie să reacționezi!

Are în voce o tonalitate pe care de obicei o păstrează pentru polițiștii din trafic. Se enervează, ceea ce nu spune prea multe despre el. În liceu, el era puștiul care-și azvârlea cartonașele când pierdea la Monopoly... și racheta de tenis când rata o lovitură. Tot cam pe-atunci, temperamentul său îl făcea să sară de multe ori la bătaie, chestiune ce nu era înrăutățită decât de faptul că din punct de vedere fizic nu putea să le ducă la bun sfârșit. Spune că are 1,73 metri. Pe bune, nu cred că are mai mult de 1,70 metri.

– Știi că am dreptate, Wes. Atunci când îți dedici întreaga existență unei singure persoane, se întâmplă ceva anapoda în interiorul tău. Înțelegi ce spun?

O fi el cel mai deștept și totodată cel mai bătut în cap prieten pe care-l am, numai că de astă dată mă înțelege greșit. Tăcerea mea nu se datorează acceptării tacite a ceea ce-mi spune. Ci fantomei lui Boyle, care încă se mai uită fix la mine cu ochii lui căprui pătați cu bleu. Poate că, dacă îi spun lui Rogo...

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Dimineața, la ora asta matinală, nu poate fi vorba decât de vești proaste. Îmi deschid telefonul rabatabil și verific identitatea celui care mă sună. Mă înșel. E cavaleria grea.

– Wes la telefon, spun în loc de alo.

– Ai timp să stăm un pic de vorbă? mă întreabă Dreidel de la capătul celălalt al firului.

Arunc o privire rapidă spre Rogo, care tocmai se pregăteşte să vâneze iarăşi potenţiali clienţi.

– Te sun eu imediat.

– Nu e nevoie. Ce-ai zice să ne întâlnim la micul dejun'?

– Eşti în oraş'? îl întreb, confuz.

– Doar pentru o scurtă întâlnire de afaceri. Am încercat să-ţi spun când m-ai sunat din Malaysia. Însă erai prea panicat, sublinie el ca de obicei, cu un calm perfect. Deci rămâne pentru micul dejun'?

– Dă-mi o oră. Am ceva treabă.

– Perfect. Stau la Four Seasons. Sună-mă din hol. Camera 415.

Închid telefonul şi pentru prima oară mă bucur şi eu de trecerea pe lângă palmieri. Brusc, ziua de azi mi se pare mai bună decât mă aşteptam.

8

Miami, Florida

O'Shea avea două pașapoarte. Amândouă erau legale. Amândouă eliberate pe același nume și aceeași adresă. Unul era albastru exact ca al oricărui cetățean al SUA, celălalt era roșu și de departe mult mai puternic. Numai pentru diplomați. Pipăind literele ieșite în relief ale pașaportului din buzunarul de la piept, putea să spună că cel roșu era deasupra. Cu o mișcare rapidă din încheietură, putea să-l scoată cu ușurință. Și, de îndată ce agenții din aeroport îl vedeau, n-avea să mai rămână blocat în coada formată în față, la ghișeul de control, care se prelungea până și pe coridoarele din spate ale Aeroportului Internațional Miami. După zborul de nouă ore și jumătate din Paris către Florida, ar fi preferat să se ducă direct în față. Dintr-o mișcare a încheieturii, ar fi trecut fără probleme.

Desigur, ar fi trebuit să se înregistreze, lăsând astfel o urmă. Și, după cum i se spusese pe durata instructajului la FBI, toate pașapoartele înregistrate erau odată și odată urmărite. Cu toate astea, în majoritatea cazurilor, problema se putea rezolva. Însă în acest caz, având în vedere povestea cu Boyle și Cei Trei și tot ce făcuseră ei, nimic nu merita riscul. Nu când era vorba despre o miză atât de mare.

– Următorul! strigă un funcționar de la vamă de origine hispanică, făcându-i semn lui O'Shea să se deplaseze spre cabina mică, cu geamuri antiglonț.

O'Shea își pusese din nou pe cap șapca de baseball de la US Open pe care o purta ca să se amestece în mulțime. Părul lui blond roșcat tot îi mai ieșea pe sub marginile șepcii.

– Cum merge treaba? întrebă el, știind că scurta conversație îl va împiedica pe funcționar să mai aibă contact vizual cu el.

– Bine, răspunse bărbatul, cu capul în jos.

Scoțându-și pașaportul albastru, O'Shea i-l dădu funcționarului.

Fără nici un motiv, acesta se uită în sus. O'Shea îi zâmbi așteptând să asculte ce-avea de zis acesta, pentru a nu atrage cu nimic atenția. Ca de obicei, funcționarul îi zâmbi la rândul lui:

– Vă întoarceți de la muncă? întrebă el.

– Din fericire pentru mine, nu. Din vacanță.

Dând din cap aprobator, funcționarul studie pașaportul lui O'Shea. Merse până într-acolo încât îl pipăi ușor ca să verifice noile holograme pe care le adăugaseră recent ca să poată avea un control mai strict asupra falsurilor.

O'Shea își rearanjă șapca cu US Open. Dacă ar fi scos pașaportul roșu, n-ar fi stat aici să aștepte.

– Vă doresc călătorie plăcută, spuse funcționarul, ștampilându-i pașaportul și dându-i-l înapoi. Și bine ați revenit în țară.

– Mulțumesc, îi răspunse O'Shea, băgându-și pașaportul la loc în buzunarul de la piept. Chiar lângă insigna FBI și cartea de identitate.

Într-un minut, O'Shea trecu pe lângă banda rulantă pentru bagaje și se îndreptă spre semnele marcate cu *„Nimic de Declarat/Ieșire"*. Când păși pe placa cu senzori, se deschiseră două uși glisante din sticlă, dincolo de care o mulțime de rude și prieteni, lipiți de scurtele bariere metalice, îi așteptau pe cei dragi în ciuda orei matinale. Două fetițe săriră în sus, după care se dezumflară, când își dădură seama că O'Shea nu era tatăl lor. El nu băgă de seamă. Era prea ocupat să formeze un număr de telefon la celular. Sună de trei ori până când partenerul său să răspundă.

– Bine-ai venit, bine-ai venit, spuse Micah, răspunzându-i în cele din urmă.

Dupa bâzâitul de pe fundal, se părea că era într-o maşină sau aşa ceva.

– Spune-mi că eşti în Palm Beach, îi replică O'Shea.

– Am ajuns aici noaptea trecută. E mişto aici. Chiar super. Ştii c-au montat nişte miniţâşnitori de apă pe trotuare pentru căţeluşii ăştia alintaţi de pe-aici?

– Ce ştii de Wes?

– E la trei maşini mai în faţă, spuse Micah în timp ce bâzâitul acela ciudat continua. El şi cu colegul său de cameră doar ce-au traversat podul acum un minut.

– Presupun că încă nu te-a văzut?

– Tu mi-ai spus să aştept...

– Exact, replică O'Shea, ieşind din aeroport şi afişându-şi numele pe un carton scris de mână.

Şoferul particular dădu din cap în semn de salut şi încercă să-i ia micuţa geantă neagră. O'Shea îi dădu de înţeles că n-avea nevoie şi-i făcu semn spre maşină, fără ca măcar să-şi ia vreun moment telefonul de la ureche.

– Îşi lasă chiar acum colegul de apartament, adăugă Micah. Se pare că Wes se îndreaptă spre muncă.

– Rămâi pe urmele lui, îi replică O'Shea. Încerc s-ajung acolo cât pot de repede.

9

Washington, D.C.

Telefonul sună strident în micuța încăpere, însă el nu răspunse. La fel se întâmplă și la al doilea țârâit. Știa cine este – pe linia asta nu putea să fie decât o singură persoană – însă totuși nu se mișcă. Nu până când nu avea să se convingă. Lăsându-și ambele coate pe birou, Roland Egen își studie ecranul digital al telefonului, așteptând să vadă numele apelantului. Pe ecran apărură rapid niște litere negre, electronice: „Biroul lui Leland Manning".

– Ești matinală, spuse Romanul în timp ce ducea receptorul la ureche.

Avea piele palidă, ochi albaștri intenși și un păr surprinzător de negru. „Cioroiul irlandez" îi spuneau amicii cu care mergea la pescuit. Însă niciodată direct în față.

– Ai spus să mă asigur că nu mai e nimeni pe-aici.

Romanul dădu din cap. În cele din urmă, cineva ținuse cont de instrucțiunile primite.

– Deci președintele încă n-a ajuns acolo?

– E pe drum. De obicei doarme mai mult după călătoriile pe care le face noaptea.

– Și prima-doamnă?

– Îți mai spun o dată că nu-s decât eu. Acum putem să ne grăbim? Ceilalți pot să vină în orice moment.

Stând la birou şi uitându-se absent pe fereastră, Romanul văzu că începuse să ningă uşor. Or fi fost douăzeci şi şapte de grade Celsius în Florida, însă în D.C., iarna doar ce începea să-şi arate colţii. Nu-i pasa de asta. Când era copil, bunică-sa îl învăţase să se bucure de liniştea care vine odată cu frigul. Exact cum bunicul îl învăţase să aprecieze calmul care se aşterne peste apele Potomacului. După cum ştia orice pescar, iarna îi alunga pe cei care se dădeau cu schi-jeturile şi cu ambarcaţiunile de agrement. Şi ăsta era întotdeauna cel mai bun moment să-ţi bagi undiţa în apă. Mai ales când ai momeala potrivită.

– Care-i treaba cu Wes? întrebă Romanul. Ai primit ce ţi-am trimis?

– Îhî... îl am chiar aici.

Îşi dădea seama de ezitarea din vocea asociatei sale. Nimănui nu-i plăcea să fie personajul negativ – îndeosebi în politică.

– Şi ai găsit ceva în care să-l pui? întrebă Romanul.

– Avem un – de-asta am venit mai devreme aici. Avem insigna asta de pus la revers...

– Poţi să-l faci s-o poarte...

– Cred că da.

– N-a fost o întrebare. Fă-l s-o poarte, replică Romanul dur.

– Eşti sigur că Wes o să vină? întrebă asociata sa. Agenţii de-aici spuneau că i-a fost rău de tot pe durata zborului de întoarcere acasă. Aproape şi-a scuipat plămânii.

Afară, o rază de lumină albastră străbătu cerul gri mohorât.

– Nu mă surprinde, spuse Romanul în timp ce zăpada continua să cadă. Dacă aş fi fost în locul lui, eu aş borî şi acum pe pantaloni. Acum în legătură cu insigna aia...

– Nu-ţi face griji, spuse asociata sa, Wes nici măcar n-o să se uite de două ori la ea... mai ales când o să i-o dea o faţă prietenoasă.

10

Palm Beach, Florida

– Ţineţi-l, ţineţi-l, strig, dând rapid colţul holului şi îndreptându-mă spre uşile liftului ce începeau să se închidă.

Înăuntru, o femeie blondă se uită într-o parte, prefăcându-se că nu m-a auzit. Ăsta-i motivul pentru care urăsc Palm Beach. Chiar când uşile sunt cât pe ce să se închidă ca într-un sărut apăsat, mă aplec în faţă şi mă strecor înăuntru. Acum aproape lipită de mine, blonda se întoarce spre panoul de comandă şi se preface că se uită după butonul de deschidere a uşii. Ar trebui să-i fac morală, chiar să-i zic vreo două să mă ţină minte.

– Mulţumesc, spun, aplecat în faţă, în timp ce-mi trag răsuflarea.

– Ce etaj?

– Patru.

– Oh, sunteţi cu...

– Îhî, spun eu, privind în cele din urmă în sus să-i văd ochii.

Se holbează la faţa mea, apoi aruncă rapid o privire în sus la indicatorul electronic care afişează numărul etajului. Dacă ar putea s-o ia la fugă strigând: „Monstrul! Monstrul!" ar face-o. Însă ca orice gazdă bună din Palm Beach, o să treacă peste orice dacă asta înseamnă o oportunitate să urce pe scara socială.

– Trebuie să fie greu să munceşti pentru el, adăugă ea, cea mai nouă şi mai bună prietenă a mea chiar dacă refuză să avem contact vizual.

Deja sunt obişnuit cu asta. N-am ieşit c-o tipă de doi ani de zile. Însă fiecare fată frumoasă vrea să vorbească cu preşedintele.

– Mai greu decât îţi închipui, spun, în timp ce uşile se deschid la etajul patru.

O iau la stânga spre un set de uşi duble închise cât de repede pot. Nu din cauza blondei, ci din cauză că sunt deja în întârziere...

– Ai întârziat! mă dojeneşte o voce neplăcută din spate.

Mă întorc spre uşile duble acum deschise ale apartamentului ocupat de Secret Service, acolo unde un bărbat cu un gât gros cât coapsa mea stă în spatele unui geam separator de sticlă, care arată precum ghişeul unui casier de la bancă.

– Cât? strig, întorcându-mă spre uşile închise de pe partea opusă a holului acoperit cu o mochetă de culoare bej.

Pe lângă cele păzite de Secret Service, acestea sunt singurele uşi de pe tot etajul – şi spre deosebire de firma de avocatură sau de compania de asigurări de mai jos, nu sunt nici de stejar şi nici la fel de impunătoare. Sunt negre şi acoperite cu oţel. Blindaj antiglonţ. Exact ca ferestrele noastre.

– Destul de mult, spune el, în timp ce-mi scot cardul de identificare din buzunar.

Însă chiar când sunt gata să-l bag prin fanta cititorului de carduri, aud un zgomot înfundat, iar uşile închise se deschid.

– Mulţumesc, A.J.! strig eu, împingând uşa larg înăuntru.

Arunc o privire către peretele din stânga unde de obicei stă de pază agentul de la Secret Service. Nu-i acolo, ceea ce înseamnă că preşedintele n-a ajuns încă. Asta-i bine. Verific biroul de la recepţie. Şi recepţionera e plecată. Asta-i rău.

La dracu'. Înseamnă că deja s-au...

Alergând peste enormul sigiliu prezidenţial ţesut pe covorul de culoare bleu strălucitor, o tai spre stânga, acolo unde holul este încadrat de nişte picturi nereuşite şi sculpturi de-o calitate îndoielnică, înfăţişându-l pe preşedinte. Acestea sosesc zi de zi din momentul în care am plecat de la Casa Albă – toate din partea necunoscuţilor, admiratorilor, susţinătorilor. Aceştia îl

desenează, îl pictează, îi fac schiţe şi îl sculptează în bronz în orice ipostază posibilă. Cele mai noi sunt un set de scobitori din Florida, având pe fiecare în parte cioplit profilul lui, şi o sculptură în ceramică de un galben aprins în formă de soare, cu faţa lui în mijloc. Iar galeria asta nici măcar nu include ceea ce trimit corporaţiile: fiecare CD, fiecare carte, fiecare DVD pe care îl scot pe piaţă, toate ferm decise ca fostul preşedinte să le aibă, deşi noi nu facem altceva decât să le trimitem la Biblioteca sa Prezidenţială. Dărâm un baston din fag cu fotografii din copilăria lui lipite pe el, ajung la capătul holului şi mă îndrept spre penultimul birou din capăt...

– Drăguţ din partea ta să ni te alături, anunţă o voce feminină răguşită în timp ce toţi cei din cameră se întorc să se uite la mine.

Îmi fac un calcul rapid în minte să văd dacă sunt ultimul – doi, trei, patru, cinci...

– Eşti ultimul, îmi confirmă Claudia Pacheco, şefa staffului prezidenţial, lăsându-se pe spate în scaunul din spatele biroului ei din mahon, aflat într-o dezordine totală.

Claudia are părul şaten înspicat, strâns la spate într-un coc aproape milităresc şi nişte buze de fumătoare care lasă se vadă limpede de unde vine vocea aceea răguşită.

– E şi preşedintele cu tine? adaugă ea.

Dau din cap în semn că nu, uitând şi singura scuză pregătită să-mi justific întârzierea.

Cu coada ochiului, îi localizez pe Bev şi Oren care-şi zâmbesc satisfăcuţi unul altuia. Ea, enervantă, iar el şi mai enervant decât ea. Se uită amândoi cu atenţie la micuţa insignă din aur care se află pe colţul biroului Claudiei. Sculptată în forma Casei Albe, insigna de aur nu e mai mare decât o piesă ce marchează un hotel la jocul de Monopoly, însă ceea ce-o face ieşită din comun sunt cele două capete sculptate în aur ce-i reprezintă pe preşedinte şi pe prima-doamnă, lipiţi unul de altul şi conectaţi printr-o ureche de împreunare, ce se bălăngănesc chiar sub ea. Preşedintele o cumpărase în glumă cu ani în urmă pentru Claudia pe post de

suvenir de la un vânzător ambulant, de pe o stradă din China. Astăzi, face parte din tradiția rămasă de pe vremea Casei Albe: indiferent cine este cel care sosește ultimul la ședința de luni dimineața a staffului poartă insigna toată săptămâna. Dacă lipsești de la ședință, o porți toată luna. Însă spre surprinderea mea, Claudia nu se întinde spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu tentativa aia de intrare prin efracție din culise? întreabă ea cu accentul ei repezit de Massachusetts.

– Intrare prin efracție?

– În Malaysia... tipul din camera de odihnă a președintelui... cu măsuța de sticlă făcută țăndări. Sau ți se pare că vorbesc cumva în spaniolă?

Claudia era genul care în liceu organiza toate evenimentele extrașcolare, dar care nu se distra deloc la ele. La fel se întâmpla și atunci când se ocupase de Operațiunile Biroului Oval, care reprezentau una dintre cele mai ingrate slujbe de la Casa Albă. Ea nu se implică în nimic pentru bani sau pentru glorie. Este aici doar pentru că este devotată muncii ei. Și vrea să se asigure că și noi suntem la fel.

– Nu... sigur... mă bâlbâi eu. Însă n-a fost... N-a fost vorba despre o intrare prin efracție.

– Nu asta se spunea în raport.

– Ți-au trimis un raport?

– Ne trimit tot ce mișcă, spune Bev de pe canapeaua de două persoane dispusă perpendicular pe biroul Claudiei.

Ar trebui să știe ce vorbește. Fiind responsabilă cu corespondența, ea răspunde la toate scrisorile personale primite de președinte și știe până și ce glume să insereze la sfârșit pe felicitările trimise prietenilor acestuia cu ocazia zilei lor de naștere. Pentru un om cu peste zece mii de „prieteni", misiunea este mai grea decât pare, iar singurul motiv pentru care Bev îi face față este fiindcă se află alături de președinte încă de la prima lui candidatură pentru Congres, acum aproape douăzeci și cinci de ani.

– Iar ei au numit-o *intrare prin efracție?* întreb.

Claudia ridică raportul în timp ce Bev trage micuța insignă de pe colțul biroului.

– Intrare prin efracție, spune Claudia, arătând cuvintele cu degetul.

Ochii îmi rămân ațintiți pe insignă în timp ce Bev se joacă cu ea, trecându-și degetul mare peste fețele președintelui și ale primei-doamne.

– Măcar era ceva care să merite să fie furat de-acolo, din camera aia de odihnă? întreabă Bev, trecându-și mâna prin părul vopsit negru și dându-l peste umăr, lăsându-și astfel descoperit puloverul cu anchior ce lasă la vedere implanturile mamare vechi de zece ani, pe care le dobândise, odată cu numele de *Bev Pieptoasa*, în anul în care câștigaserăm alegerile pentru Casa Albă.

În liceu, Bev fusese considerată cea mai drăguță fată, și chiar și acum, la șaizeci și doi de ani, este clar că încă îi mai pasă de cum arată.

– Nimeni n-a furat nimic. Credeți-mă, n-a fost o spargere, spun eu, dându-mi ochii peste cap ca să fac ca situația să devină mai puțin gravă decât părea. Tipul era beat. Căuta baia.

– Și-atunci ce-i cu măsuța aia de sticlă făcută zob? întreabă Claudia.

– Am avut noroc c-a spart doar atât. Imaginați-vă, dacă ar fi crezut că era un pisoar ceva, ne întrerupe Oren, deja râzând de propria glumă și scărpinându-se în cap.

Cu cei 1,86 metri, Oren este cel mai înalt, cel mai frumos, cel mai bine tip pe care l-am cunoscut în viața mea, și singurul din birou mai apropiat de vârsta mea. După scaunul ocupat, situat de partea cealaltă a biroului, în fața Claudiei, este clar c-a fost primul sosit aici. Nimic surprinzător – dacă Bev fusese cea mai drăguță fată, Oren fusese genul de puști isteț care-i trimitea pe fraieri să cumpere bere. Organizator înnăscut, în același timp și directorul nostru de transport și turism, mai este și cel mai diplomat dintre

noi, motiv pentru care, cu o simplă glumă, întreaga adunare uită rapid de obsesia legată de măsuţă.

Dau din cap spre el în semn de mulţumire şi...

– Şi totuşi, ce-i cu masa? întreabă Bev, încă jucându-se cu insigna.

– Eu am fost de vină, spun repede. Citeşte raportul. Am căzut peste ea în timp ce individul ăsta ieşea pe uşă.

– Wes, relaxează-te, intervine Claudia cu tonul ei monoton de şef al staffului prezidenţial. Nimeni nu te acuză de...

– Vreau să spun că, dacă aş fi crezut că-i ceva grav, aş fi continuat să-l caut pe tipul ăsta eu însumi. Până şi cei din Secret Service au considerat că „nu era decât un curios".

În stânga mea, Oren îşi loveşte în joacă propria insignă, sperând că nu-l observ. Mişcându-se spre Bev, încearcă să-i atragă atenţia. Purtase insigna o singură dată – într-o zi în care-i spusesem: „Aşteaptă la tine-n birou, preşedintele vrea să te vadă". Preşedintele nici măcar nu era în clădire. Fusese o păcăleală. O festă de copii de clasa a patra. Se mişcă din nou în direcţia lui Bev. Din fericire pentru mine, ea nu bagă de seamă.

– Ştiţi ceva, îmi pare rău să fac asta, însă am terminat? întreb eu, uitându-mă în jos la ceasul de mână şi dându-mi seama că sunt iarăşi în întârziere. Preşedintele vrea să mă...

– Du-te, du-te odată, spune Claudia, închizându-şi agenda. Fă-mi te rog o favoare, Wes. Când o să fii la evenimentul de diseară organizat de Societatea de Fibroză Chistică – eu ştiu că ai întotdeauna grijă – însă de când cu tentativa aia de spargere...

– N-a fost o spargere...

– ... Să deschizi bine ochii, OK?

– Aşa fac întotdeauna, spun, plecând în grabă spre uşă şi fiind cât pe ce să scap de...

– Cu insigna cum rămâne? mă întrerupe o voce dogită din obişnuitu-i scaun rotativ din colţ.

– Şiiiii te-ai ars, spune Oren.

– Lumină roşie, lumină roşie! ţipă Claudia.

E același lucru pe care-l strigă și față de copiii ei când vrea să le spună să se oprească. Mă opresc exact acolo.

– Mulțumesc, B.B., adaugă ea.

– Nu mi-am făcut decât datoria, spune B.B., cuvintele rostogolindu-i-se din gură în stilul acela căutat al sudicilor.

Cu un păr alb surprinzător de nearanjat și cu o cămașă mototolită cu mânecile suflecate ce au pe manșete, nu prea vizibil, monogramate inițialele președintelui, B.B. Shaye era alături de președinte de foarte mult timp, chiar de mai mult decât prima-doamnă. Unii spun că-i un văr mai îndepărtat al lui Manning... alții că-i bătrânul și senilul său sergent din Vietnam. Indiferent de relația lor, fusese umbra președintelui timp de aproape patruzeci de ani – și, ca oricare altă umbră, avea să-ți provoace fiori dacă te uitai prea mult la el.

– Îmi pare rău, pușiu', îmi oferă el un rânjet pavoazat cu niște dinți îngălbeniți, în timp ce Bev îmi înmânează Casa Albă din aur cu cele două capete ce se bălăngane.

Pentru a-i conferi autenticitate, sculptorul folosise două pete de verde strălucitor pentru culoarea ochilor președintelui. Cum e greu să dai strălucire unor ochi căprui, ochii primei-doamne sunt goi, lipsiți de culoare.

– Poți să le spui oamenilor că sunt nepoții tăi, spune Oren în timp ce deschid siguranța și-mi fixez insigna la rever.

Apăsând prea tare, simt o împunsătură serioasă în buricul degetului în timp ce vârful ascuțit îmi străpunge pielea. Văd cum apare un strop de sânge. Nici o problemă, altădată mă înțepasem și mai tare.

– Apropo, Wes, adaugă Claudia, unul dintre supraveghetorii de la bibliotecă spunea că vrea să vorbească cu tine despre o expoziție la care lucrează, așa că fii drăguț și când te sună...

– Am mobilul la mine dacă aveți nevoie să mă contactați! strig, fluturând din mână în semn de rămas-bun. Grăbindu-mă să ies pe ușă, ling stropul de sânge de pe deget.

– Ai grijă, strigă B.B. după mine. Micile răni sunt cele care te omoară.

Are dreptate. Odată ieşit afară pe hol, trec în viteză pe lângă o pictură în ulei supradimensionată, reprezentându-l pe preşedintele Manning îmbrăcat ca maestru de ceremonii la circ.

Dreidel spusese că are informaţii privitoare la Boyle. E timpul să aflu în cele din urmă despre ce-i vorba.

11

– Bine-ați revenit, domnule Holloway, îmi spune valetul de la Four Seasons, știindu-mi numele în urma nenumăratelor vizite făcute împreună cu președintele.

Spre deosebire de majoritatea celorlalți, el se uită fix în ochii mei. Fie și numai pentru asta, dau din cap în semn de mulțumire.

Când intru în hotel, mă învăluie un curent puternic de aer condiționat. Din obișnuință, mă uit peste umăr după președinte. Nu-i aici. Sunt pe cont propriu.

În timp ce traversez holul de la intrare, acoperit cu marmură bej, inima-mi bate cu putere în piept. Nu-i vorba numai de Boyle. La bine sau la greu, asta-i efectul pe care Dreidel l-a avut întotdeauna asupra mea.

Fiind cel dintâi asistent al lui Manning, Gavin „Dreidel" Jeffer nu este numai predecesorul meu – este și cel care m-a pus pe lista de posibili candidați și m-a recomandat pentru această funcție. Când ne-am cunoscut în urmă cu zece ani, eu eram un tânăr voluntar de nouăsprezece ani în biroul de campanie din Florida, răspundeam la telefoane și lipeam afișe electorale. Dreidel avea douăzeci și doi de ani și era mâna dreaptă – și stângă – a lui Manning. La momentul respectiv, i-am spus lui Dreidel că era o onoare să-l cunosc. Și i-o spusesem pe bune. Toată lumea îi cunoștea povestea.

La început, Dreidel nu era decât un puști, un localnic neafiliat politic, care aranja scaunele la întrunirea preliminară pentru

alegerea candidatului la președinție. Ca oricare alt băiat care muta echipamentele electronice, când show-ul luase sfârșit, încercase și el să ajungă mai aproape de miezul acțiunii, strecurându-se în culise. Se trezise în fața unei scene mobile, unde cei mai buni mincinoși din America spuneau tot felul de povestioare despre motivul pentru care candidatul lor câștigase. Îmbrăcat într-un tricou larg cu nasturi la gât, era singurul puști tăcut dintr-o încăpere plină de adulți gălăgioși. Reporterul CBS îl abordase imediat, împingându-i microfonul direct în față.

– Ce părere ai, băiete? îl întrebase reporterul.

Dreidel se uitase cu gura căscată, lipsit de orice altă expresie, la lumina roșie a camerei de luat vederi. Și fără ca măcar să se gândească la ce va spune, dădu cel mai onest răspuns care avea să-i schimbe viața pentru totdeauna:

– Când a terminat, Manning a fost singurul care nu și-a întrebat echipa: „Cum m-am descurcat?"

Întrebarea asta devenise un fel de mantră a lui Manning pentru următorul an și jumătate. Fiecare canal de știri preluase clipul. Fiecare ziar important preluase citatul. Au mers până într-acolo încât au scos pe piață insigne rotunde cu mesajul: „Cum m-am descurcat?"

Trei cuvinte. Când Dreidel spusese din nou povestioara la nunta sa acum câțiva ani, pretisese că nici măcar nu-și dăduse seama de ceea ce se întâmplase până când reporterul îl întrebase cum se scrie numele său pe litere. Nu conta. Trei cuvinte și așa se născuse Dreidel – micul manipulator evreu, după cum îl poreclise presa de la Casa Albă. În interval de-o săptămână. Manning îi oferise o slujbă de asistent, iar de-a lungul întregii campanii, sute de tineri voluntari își dăduseră ochii peste cap din cauza lui. Și nu c-ar fi fost invidioși, pur și simplu... Poate că era vorba de zâmbetul său plin de infatuare sau de ușurința cu care se implica în atribuțiile specifice funcției. Încă de pe când era la școală însă, Dreidel fusese genul de puști cu cele mai reușite petreceri de ziua sa, cu cele mai frumoase cadouri, cu cele mai speciale favoruri făcute oricui avea

norocul să fie invitat. Timp de câţiva ani fusese foarte popular printre tinerii din cercurile înalte, însă pe măsură ce devenea din ce în ce mai fudul şi mai ţanţoş, nici măcar nu-şi dăduse seama că le ieşea tuturor din graţii.

Cu toate astea, fusese întotdeauna talismanul norocos al lui Manning. Iar astăzi, trag nădejde că va fi al meu.

– Bună ziua, domnule Holloway, strigă portarul când trec pe lângă el şi mă îndrept spre lifturi.

Este a doua persoană care mă cunoaşte după nume, amintindu-mi instantaneu de nevoia de a fi discret. Normal că ăsta-i motivul pentru care l-am sunat pe Dreidel din prima. Preşedintele n-ar recunoaşte asta niciodată, însă ştiu de ce el şi prima-doamnă participaseră la nunta lui Dreidel şi tot el îi scrisese recomandările pentru Facultatea de Drept de la Yale – şi-mi ceruse să-i iau un cadou atunci când se născuse fiica lui Dreidel – recompense pentru anii de serviciu credincios. Iar în limbajul Casei Albe, *serviciu credincios* însemna să-ţi ţii gura.

Când uşile liftului se deschid la etajul patru, urmăresc săgeţile ce indică direcţiile de mers şi încep să citesc numerele camerelor: 405... 407... 409... După distanţa dintre uşi, îmi dau seama că toate aparţin unor apartamente. ... Dreidel o ia în sus în ierarhia socială.

La capătul holului este camera 415, un apartament atât de mare încât are şi sonerie la uşă. În nici un caz n-o să-i dau satisfacţie şi să sun.

– Room service, anunţ eu, ciocănind cu degetele în uşă.

Nu răspunde nimeni.

– Dreidel, eşti acolo? adaug.

Tot nici un răspuns.

– Sunt eu, Wes! strig, cedând în cele din urmă şi sunând la sonerie. Dreidel, eşti...?

Se aude un troncănit puternic ca şi cum încuietoarea se descuie în grabă. După care se aude un clinchet şi-un zornăit metalic. Şi-a pus şi lanţul de siguranţă.

– Aşteaptă, strigă el. Descui imediat.

– Ce faci acolo? Îţi dai cu ojă unghiile de la picioare?

Uşa se deschide, însă numai câţiva centimetri. În spatele ei, Dreidel îşi scoate capul afară asemenea unei gospodine surprinse de apariţia neaşteptată a unui comis-voiajor. Părul său cu cărare pe mijloc, de obicei perfect aranjat, este uşor ciufulit, având câteva şuviţe căzute pe frunte. Îşi împinge ochelarii cu ramă circulară înapoi pe nasul subţire. Din câte pot să-mi dau seama nu poartă tricou.

– Nu te supăra, dar n-am venit să fac sex cu tine, spun râzând.

– Ţi-am spus să suni de jos, ţipă el la mine.

– De ce te-ai supărat? Am înţeles că ţi-ar plăcea să te fâleşti cu camera ta cea mare şi...

– Vorbesc serios, Wes. De ce-ai veni aici sus?

Simt o inflexiune nouă în vocea sa. Nu e vorba numai despre enervare. Ci şi teamă.

– A mai urcat cineva după tine? adaugă el deschizând uşa puţin mai mult ca să se uite în hol.

Are un prosop în jurul taliei.

– Dreidel, este totul în...?

– Ţi-am spus să suni *de jos!* insistă el.

Mă dau înapoi complet derutat.

– Scumpule, se aude o voce feminină din interiorul camerei, e totul...

Femeia se opreşte în mijlocul întrebării. Dreidel se întoarce şi o zăresc peste umărul său, chiar când dă colţul ca să intre în cameră. E îmbrăcată într-unul dintre halatele de baie de la hotel, alb şi foarte pufos – o negresă subţire, cu părul împletit într-o coafură nemaipomenită. N-am nici cea mai vagă idee cine-i tipa, însă singurul lucru de care sunt sigur este că nu-i nevasta lui Dreidel. Sau fiica lui de doi anişori.

Lui Dreidel îi cade faţa când îmi citeşte reacţia pe chip. Ar fi momentul să-mi spună că nu este ceea ce pare.

– Wes, nu-i ceea ce crezi tu.

Mă holbez la femeia în halat. Şi la Dreidel în prosopul ăla.

– Poate că ar trebui... mă duc jos, mă bâlbâi eu.

– Ne întâlnim acolo în două minute.

Păşind înapoi, o studiez pe femeie, care-i încă pironită locului. Ochii săi sunt larg deschişi, parcă cerându-şi scuze în mod tacit.

12

– Unde-i acum? întrebă O'Shea, apăsându-şi palma de geamul lateral al berlinei de culoare neagră şi simţind căldura soarelui de Florida.

În Franţa era frig. Însă într-un fel sau altul, în ciuda căldurii din Palm Beach şi a cerului albastru, clar şi strălucitor, nu i se părea deloc mai cald.

– Tocmai s-a suit într-un lift de la hotel, replică Micah.

– Lift? L-ai lăsat să meargă de unul singur?

– Nu puteam să mă sui şi eu cu el. Stai liniştit – nu-s decât patru etaje. N-o să ajungă prea departe.

O'Shea îşi roti limba pe partea interioară a obrazului.

– Şi ce mai faci acum în holul de la intrare?

– Aştept ca unul dintre...

Prin telefon, O'Shea auzi un zgomot ca un clinchet de clopoţel urmat de un zăngănit uşor. În cele din urmă sosise şi liftul lui Micah.

– O să-l am în...

După care vocea lui Micah se întrerupse. Însă după zgomotul de pe fundal, O'Shea îşi dădea seama că Micah era încă pe fir.

– Micah, ce s-a întâmplat? întrebă el.

Nici un răspuns.

– Micah, eşti bine!?

Se auzi un zăngănit uşor. Se deschideau uşile liftului. După care se auzi un fâşâit puternic. Ca şi cum două geci de fâş s-ar fi frecat

una de alta. Micah se mişca. Fâşâitul continuă. „În ritmul ăsta, nu are cum să fie în lift", se gândi O'Shea. Dar dacă nu era în lift, asta însemna că...

– Wes tocmai a coborât din lift, nu-i aşa? întrebă O'Shea în timp ce maşina sa făcea un viraj strâns la stânga pe strada bine îngrijită.

– Nu-i rău, Watson, şopti Micah. Ar trebui să faci asta într-un mod profesionist.

– E cineva cu el?

– Nu. E singur singurel, spuse Micah. Totuşi, s-a întâmplat ceva acolo sus. Puştiul e cu coada între picioare. Ca şi cum ar fi fost izgonit.

– Pleacă de la hotel?

– Nu. Se îndreaptă spre restaurantul din spate. Îţi spun eu, chiar arată groaznic – adică, chiar mai rău decât înainte, cu urmele alea de Frankenstein de pe faţă.

– Păcat, spuse O'Shea în timp ce maşina intră în curbă pe aleea în formă de potcoavă ce dădea în faţa intrării principale. Căci ziua asta e pe cale să devină şi mai nasoală pentru el.

În dreapta sa, uşa maşinii se deschise larg, iar un valet cu părul blond îi oferă priveliştea vârfului chipiului său.

– Bine aţi venit la Four Seasons, domnule. Doriţi o cameră la noi?

– Nu, spuse O'Shea în timp ce cobora din maşină. Doar să iau ceva rapid la micul dejun.

13

Stând aplecat în față într-un fotoliu mare din răchită, îmi amestec cafeaua cu o linguriță de argint și-mi privesc în același timp imaginea reflectată în ea.

– E chiar atât de rău? vrea să mă îmbuneze o voce din spate.

Mă întorc exact la timp ca să-l văd pe Dreidel cum intră pe terasa hotelului. Părul său negru e dat cu gel și are cărare într-o parte. Șuvițele alea băiețești ciufulite au dispărut. Combinația clasică dintre cămașa albă cu monogramă și ochelarii cu ramă subțire dovedește că este maestru în arta transmiterii unui mesaj fără a spune un cuvânt. Chiar acum vinde încredere. Din păcate, nu sunt amator să cumpăr.

Ignorând valurile înspumate al Oceanului Atlantic din stânga noastră, îmi pune o mână pe umăr și se duce în partea opusă ca să ocupe fotoliul din răchită de lângă mine. În timp ce face mișcarea asta, mâna i se deplasează de pe umăr până pe ceafă, contactul fiind permanent suficient de strâns încât să mă relaxeze.

– Nu mai folosi gesturile lui de învăluire pe mine, îl avertizez.

– Ce vrei să...?

– *Gesturile* lui, repet eu, trăgându-mă într-o parte, astfel încât mâna lui nu-mi mai atingă gâtul.

– Crezi că...? Crezi că aș folosi unul din gesturile lui Manning pe tine?

Dreidel fusese în preajma lui timp de aproape patru ani. Eu am intrat în al nouălea. Nici măcar nu mă deranjez să-l mai contrazic.

Nu fac decât să mă uit iarăşi fix, în jos la cafeaua mea cu preţ piperat, pe care încă o mai amestec, şi să las să se aştearnă tăcerea. Ăsta-i motivul pentru care cei din cercurile înalte lansează cuvinte grele la adresa lui.

– Wes, ce ai văzut acolo sus...

– Uite ce-i, înainte să spui ceva, putem doar să ne scutim reciproc de situaţia asta jenantă şi să trecem mai departe? A fost scăparea mea... e vina mea... Şi-n mod clar nu-i treaba mea.

Mă studiază atent, analizând silabă cu silabă şi încercând să înţeleagă dacă o spun pe bune sau nu. Când stai în umbra unui preşedinte, înveţi să citeşti printre rânduri. Eu unul sunt bun la asta, însă Dreidel e şi mai bun.

– Spune ce-ai de spus, Wes.

Mă uit afară, dincolo de terasă şi privesc cum valurile kamikaze se reped înspre plajă.

– Ştiu că te gândeşti la asta, adăugă el.

După cum am spus, Dreidel e mai bun.

– Ellen ştie? întreb în cele din urmă, referindu-mă la soţia sa.

– Ar trebui să ştie. Nu-i atât de proastă. Vocea-i scârţâie ca o uşă neunsă. Iar de când s-a născut Ali... e dificil să ţii o căsnicie, Wes.

– Aşa că fata aia de sus...

– Nu-i decât o tipă pe care am întâlnit-o la bar. I-am fluturat prin faţa ochilor cheia de la cameră. Crede că sunt bogat, căci pot să-mi permit să stau aici.

Se străduieşte să zâmbească şi-şi aruncă pe masă cheia de la cameră.

– Nu mi-am dat seama că ai atât de mulţi bani de cheltuit în Palm Beach.

De data asta, eu sunt cel care tace. Un chelner se apropie şi-i umple lui Dreidel cana de cafea.

– Şi-aţi discutat despre divorţ? întreb eu.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Tu ce crezi? mă încearcă el.

Mă uit peste dosarul ce zace aruncat pe masă, între noi. Pe eticheta scrisă de mână de pe cotor citesc „Strângere de fonduri".

– Credeam c-ai spus că eşti aici cu afaceri.

– Şi asta nu-i afacere? întreabă el.

Cu câteva luni în urmă, Dreidel îl sunase pe preşedinte să-i spună că avea să candideze pentru Senat din partea Districtului 19 din statul său natal, Illinois. Dacă vine vorba de alegerile ce se apropie, „tăticul şi soţul fericit" ar câştiga mai multe voturi decât „tăticul recent divorţat".

– Vezi, şi tu credeai că eşti singurul cu probleme, adaugă Dreidel. Acum presupunând că era Boyle, vrei să auzi cum a făcut-o pe mortu' sau nu?

14

Mă foiesc pe scaun.

– Chiar ai descoperit ceva?

– Nu, te-am chemat aici ca să arzi gazul de pomană.

După ce ia o gură zdravănă de cafea, Dreidel e cu totul altul. Ca orice angajat de la Casa Albă e întotdeauna mai bun când deține controlul.

– Deci, dacă e să ne întoarcem la începuturi... la adevăratele începuturi... La ziua în care voi doi ați fost împușcați pe pista de curse, îți amintești cât a durat să ajungi la spital?

E o întrebare simplă, însă nu-i dau un răspuns.

– Dă-ți cu părerea, spune el.

Strâng din dinți, surprins de cât de bine îmi amintesc. Încă mai pot să văd ușile ambulanței închizându-se după targa lui Boyle...

– Wes, știu că nu vrei să-ți amintești de momentele alea, n-am nevoie decât de...

– Am leșinat, i-o trântesc eu. Din ce mi s-a spus, ambulanța a sosit în aproximativ patru minute...

– În trei minute.

– Foarte rapid.

– De fapt, foarte încet, având în vedere faptul că Halifax Medical Center este la numai doi kilometri și jumătate de circuitul de curse. Acum ghici cât i-a luat ambulanței să-l ducă acolo pe Boyle, care era – fără supărare – cu mult mai important decât

tine pentru administrație, ca să nu mai spunem că și mult mai grav rănit?

Clatin din cap, neîncrezător.

– Douăsprezece minute, mă anunță Dreidel sec.

Se așterne un moment de tăcere în timp ce eu încerc să rumeg informația.

– Și? întreb.

– Haide, Wes. *Douăsprezece* minute pentru o ambulanță cu viteză maximă având la bord un membru important al staffului de la Casa Albă rănit grav, doi kilometri și jumătate? Și-un om obișnuit *merge* mai repede. Bunică-mea merge mai repede. Și e moartă.

– Poate că mulțimea panicată de afară i-a încetinit.

– Ciudat. Exact asta au spus și *ei*.

– Ei?

Din geanta-diplomat sprijinită în lateral de scaunul său, Dreidel scoate un dosar cartonat gros cât o jumătate de carte de telefon. Îl aruncă pe masă cu putere, făcând să zdrăngăne linguriţele. Recunosc imediat logoul Congresului. *Investigarea tentativei de asasinat împotriva președintelui Leland F. Manning.* Ancheta oficială a Congresului cu privire la atacul săvârșit de Nico. Dreidel îl lasă pe masă, așteptând să vadă dacă-l iau sau nu. Mă cunoaște mai bine decât credeam.

– Nu l-ai citit niciodată, nu? întreabă el.

Mă uit fix la dosarul impresionant, refuzând încă să-l ating.

– L-am frunzărit odată. E ca și... e ca și cum ți-ai citi propriul necrolog.

– Aduce mai mult cu necrologul lui Boyle. Tu ai rămas în viață, ți-aduci aminte?

Îmi frec fața cu mâna. Buricele degetelor urcă și coboară în craterele cicatricelor.

– Care-i ideea?

– Ia gândește-te, Wes. Două ambulanțe pleacă din stația de salvare aproape în același timp. Amândouă se îndreaptă în goană spre spital. E o chestiune de viață și de moarte. Uneia îi ia trei

minute. Celeilalte îi ia douăsprezece. Nu vezi nici o problemă aici? Şi dacă asta n-ar fi fost îndeajuns, ţi-aduci aminte care a fost adevărata şi marea greşeală pentru care Congresul i-a făcut praf pe doctorii noştri?

– Te referi la faptul că au adus o altă grupă de sânge decât cea a preşedintelui?

– Vezi, ăsta e punctul pe care întotdeauna l-au abordat greşit. Când cei din Congres şi-au făcut ancheta, şi-au smuls şi puţinul păr pe care-l mai aveau pe cap, deoarece au găsit flacoane de sânge cu grupa sangvină 0/RH negativ lângă cele cu grupa preşedintelui, grupa B/RH pozitiv. Normal, au presupus că a făcut cineva o greşeală şi a adus o grupă greşită de sânge. Însă ştiind pe cine ai văzut în timpul discursul din seara aceea – ei bine, ia ghiceşte cine avea din întâmplare grupa 0/RH negativ?

– Boyle?

– Şi aşa i-a reuşit marele lui truc magic.

– N-a fost nici un truc magic, insist eu.

– Nu, ai dreptate. Însă *a fost* o iluzie. Fluturându-şi mâna stângă prin faţa mea, adaugă: Eşti atât de ocupat să te uiţi la mâna care se mişcă, încât ignori complet ce face mâna cealaltă.

Din mâna dreaptă, lasă să-i cadă o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi pe masă.

– E o modalitate de a fi melodramatic, subliniez eu.

Dă din cap dezaprobător ca şi cum n-am înţeles despre ce-i vorba.

– Ai idee în ce te-ai băgat fără să vrei? Chestia asta a fost mai aranjată decât un meci din Harlem Globetrotters. Eu, tu, Congresul, lumea întreagă... am fost... Se apleacă mai aproape de mine, coborând vocea: Am fost *prostiţi*, Wes. Ne-au mintit. Vreau să spun că, dacă omul ăla a fost cu-adevărat Boyle...

– El a fost! L-am văzut cu ochii mei!

– Nu spun că nu-i aşa. Vreau doar... Se uită în jur, vocea devenindu-i şi mai joasă. Ăsta nu-i un reportaj de fapt divers care se transmite la sfârşitul grupajelor de ştiri.

Are dreptate.

– Totuşi, nu înţeleg – de ce ar umbla ambulanţa preşedintelui cu sângele lui Boyle la bord?

– Ştiu. Asta-i întrebarea, nu-i aşa? spune Dreidel. Dacă stai sa te gândeşti bine, există o singură explicaţie logică. Ar avea sângele...

– ... dacă ar crede că viaţa cuiva e în pericol. Ridic moneda şi bat uşor cu ea în faţa de masă albă. Oh, Doamne, dacă se aşteptau să... crezi că Boyle purta o vestă antiglonţ?

– Sigur că purta, spune Dreidel. A fost împuşcat de două ori în piept...

– Însă tot sângele ăla...

– ... Şi o dată în podul palmei şi în gât. Citeşte raportul, Wes. Nico era un lunetist pregătit de armată, specializat în împuşcături în inimă. Boyle a căzut cu faţa în jos în momentul în care s-a întâmplat. Împuşcătura aia de la gât... fac pariu că ai văzut sângele ce băltea sub el.

Închid ochii şi mă aud cum mă ofer să-l bag pe Boyle în limuzină. Am în obraz o bucată zimţată de metal. Bondarul încă mai ţipa...

– Însă dacă purta vestă... Mă uit spre ocean. Valurile sunt asurzitoare... Ei – ei ştiau. Clar că ştiau...

– Wes, vrei să te opreşti... spune Dreidel şi-şi coboară vocea şi mai mult. Nu e cazul să atragem atenţia. N-au ştiut, şopteşte el. S-ar fi putut ca ei să fi primit o ameninţare directă împotriva lui Boyle. E foarte posibil ca el să fi purtat vesta aia de o lună. De fapt, conform raportului, preşedintele *nu-şi purta* vesta în ziua aceea. Ai auzit asta?

Aşteaptă până dau din cap în semn că da, vrând parcă să fie sigur că mă concentrez asupra discuţiei.

– Dacă s-ar fi ştiut că era şi un tip cu armă, Manning n-ar fi fost acolo şi cu atât mai puţin i s-ar fi permis să meargă fără vesta aia.

– În afară de cazul în care purta una şi raportul spune pur şi simplu altceva, subliniez eu.

– Ascultă, ştiu că eşti implicat în chestia asta...

– Implicat? Mi-a distrus viaţa! Nu înţelegi? izbucnesc eu în cele din urmă. N-a fost doar o după-amiază de tot rahatul. Copiii mici mă arată cu degetul şi se ascund în spatele mamelor lor! Nu pot să zâmbesc deloc! Ai cea mai vagă idee cum e să arăţi aşa?

Se face liniştе în restaurant. Toată lumea se uită la noi. Familia aceea simandicoasă cu cele două fetiţe gemene. Bărbatul blond-roşcat cu şapca US Open pe cap. Până şi chelnerul nostru, care se apropie rapid, sperând să calmeze situaţia.

– Totul e în regulă, domnule?

– Îhî... scuze... suntem bine, îi spun eu în timp ce ne umple cănile de cafea care n-au nevoie să fie umplute.

Când chelnerul pleacă, Dreidel se uita extrem de atent la mine, acordându-mi un moment de răgaz. Exact aşa cum mă învăţase să mă comport cu preşedintele când acesta îşi pierde cumpătul. Bagă capul la cutie şi lasă flacăra să se stingă de la sine.

– Sunt OK, îi spun.

– Ştiam că vei fi, spune el. Aminteşte-ţi că sunt aici să te ajut.

Trag adânc aer în piept, apoi oftez.

– Deci presupunând că la momentul respectiv exista o ameninţare la adresa vieţii lui Boyle, de ce nu l-au dus pur şi simplu la spital?

– Asta-i chestia căreia nu-i pot da de capăt. L-au prins pe Nico, Boyle era rănit, însă în mod clar viu – atunci de ce să te prefaci că eşti mort şi să renunţi la viaţa ta şi la familie? Poate că despre asta au vorbit în cele douăsprezece minute petrecute în ambulanţă. Poate că atunci s-a hotărât Boyle să dispară şi să se ascundă.

Clatin din cap dezaprobator.

– În douăsprezece minute? Nu poţi să renunţi la întreaga ta viaţă în douăsprezece minute – mai ales când sângerezi de moarte de la gât. Probabil că ei şi-au făcut planurile înainte de asta.

– *Care ei?* întreabă Dreidel.

– Hai să fim serioşi, chestia asta nu-i ca atunci când te ascunzi de frăţiorul tău mai mic după un morman de perne. Pentru a-ţi reuşi ceva de o asemenea anvergură, ai nevoie de Secret Service, de şoferul de pe ambulanţă, de doctorul care s-a îngrijit de gâtul tău.

Fac pauză pentru un moment pentru a sublinia că urmează ceva important: Plus de cineva care să autorizeze totul.

Dreidel își lasă bărbia în jos, uitându-se la mine pe deasupra ramei rotunde a ochelarilor. Știe la ce concluzie am ajuns.

– Chiar crezi că el ar...? Crezi c-ar fi putut face una ca asta?

Asta-i întrebarea pe care mi-o tot pun din momentul în care am văzut numele sub care se înregistrase Boyle la hotelul acela. Nu folosești acel nume ca să te ascunzi. Îl folosești pentru a putea fi găsit de cineva.

– Pur și simplu... nu văd cum președintele *ar fi putut* să nu știe. Dacă ne întoarcem în timp, Manning nu se putea ușura într-un tufiș fără să verifice mai întâi cineva acel tufiș, iar dacă Boyle purta o vesta antiglonț – ceea ce, cu siguranță, s-a întâmplat – trebuia să existe o amenințare credibilă. Iar dacă exista o amenințare credibilă și rezerve suplimentare de sânge în ambulanță... și un plan de rezervă pentru a fi sigur că Boyle avea să scape cu bine... Manning trebuie să fi fost de acord cu asta.

– Asta dacă nu cumva Albright și-a dat acordul în locul său, contrează Dreidel, referindu-se la fostul șef al staffului prezidențial și totodată cealaltă persoană care se afla în limuzină în ziua aceea pe pista de curse.

E un punct de vedere corect, însă nu ne aduce mai aproape de un răspuns. Albright murise de cancer la testicule cu trei ani în urmă.

– Acum dai vina pe un cadavru?

– Asta nu face mai puțin credibilă supoziția, pretinde Dreidel. Întotdeauna Albright obișnuia să-și dea girul pe problemele mai mărunte de securitate.

– Nu știu ce să zic, spun, clătinând din cap. Manning și Boyle se cunoșteau încă din colegiu. Dacă Boyle plănuia să dispară, asta a fost o surpriză a dracului de proastă la care să-și supună un prieten, cu atât mai puțin pe președintele Statelor Unite.

– Glumești? Boyle a dispărut și și-a dat deoparte propria familie, nevastă... până și pe propria fiică. Gândește-te la întregul tablou, Wes: Nico nebunul încearcă să-l împuște pe președinte. În

schimb, îl lovește pe Boyle în piept. Dar acesta, în loc să meargă la spital ca să i se acorde ajutor medical, profită exact de moment ca să-și înscenеze propria moarte și să dispară de pe fața pământului. Dacă faci ceva de genul ăsta, e evident că ai un motiv al dracului de bun.

– Așa tată, așa fiu? întreb.

– Îhî, m-am gândit și la asta. Problema este că tatăl lui Boyle n-a fost decât un jeg de doi bani. Asta... asta-i ceva de primă clasă. Și chiar de top.

– Poate că Boyle l-a angajat pe Nico. Poate că împușcăturile au reprezentat o perdea imensă de fum care să-i asigure lui Boyle o modalitate de-a ieși din scenă.

– Parcă-i urmarea la *Misiune imposibilă*, spune Dreidel. Dacă Nico ratează, riști o împușcătură în cap. Mai important, dacă Secret Service ar fi fost părtaș la toate astea asta, nu-l puneau pe președinte, pe stafful acestuia și pe cei 200 000 de spectatori în pericol, lăsând toată responsabilitatea să cadă pe umerii unuia dus de-a binelea. L-ai văzut pe Nico în interviurile pe care le-a dat – zici că-i nebunul din filmele de groază ale lui Stephen King. Dacă Boyle chiar voia să facă una ca asta, ar fi simulat un atac de cord acasă și ar fi terminat-o astfel.

– Deci tu crezi că atunci când Nico a tras focurile de armă, Boyle și cei din Secret Service n-au făcut decât să se folosească de haosul creat ca să-l scoată pe șestache de-acolo? întreb, încercând din răsputeri să vorbesc în șoaptă.

– Nu știu ce să cred. Tot ceea ce știu este că, dacă Boyle și-a pus vestă antiglonț, trebuie să se fi așteptat la ceva. Vreau să spun că nu-ți iei umbrelă decât dacă socotești că o să plouă, am dreptate?

Dau din cap aprobator, nefiind în stare să-l contrazic. Și totuși, nu ne apropiem mai mult de *de ce*. De ce trăsese Nico asupra lui Boyle? De ce ambulanța din coloana oficială a lui Manning avea la bord sânge cu grupa sangvină a lui Boyle? Și de ce ar fi renunțat Boyle la viață, soția și fiica lui încă adolescentă? Vreau să spun, ce anume ar fi putut să tenteze – sau să îngrozească – pe cineva atât de mult, încât să dea deoparte întreaga viață de până atunci?

– Poate c-ar trebui să întrebi, lasă Dreidel să-i scape într-o doară.

– Pe cine, pe Manning? O, ai dreptate – n-o să fac decât să dau o fugă şi să spun: „Apropo, domnule, tocmai l-am văzut pe răposatul dumneavoastră amic – îhî, cel a cărui asasinare v-a distrus întreaga carieră de preşedinte. O, şi având în vedere că e viu, în timp ce eu v-am slugărit zi de zi chiar din momentul în care am ieşit din spital, aş vrea să ştiu de ce m-aţi minţi de mai bine de opt ani în legătură cu cel mai groaznic moment din viaţa mea?“ Îhî, ar fi genial.

– Ce zici de Secret Service?

– Nu-i nici o diferenţă. Boyle n-ar fi putut în nici un caz să dispară atâta amar de ani dacă n-ar fi avut ajutorul lor. Ultimul lucru de care am nevoie este să strig în gura mare că sunt cel care o să dea totul în vileag. Până când o să ştiu ce se întâmplă, e mai bine să ţin totul sub tăcere.

Dreidel se lasă pe spate în scaunul său de răchită.

– Când l-ai văzut pe Boyle în culise în camera aceea, te-ai gândit că încerca să-l omoare pe Manning?

– Să-l omoare?

– Din ce alt motiv ar fi ieşit din ascunzătoare după aproape opt ani? Doar ca să-l salute?

– Bănuiesc că... însă... să-l omoare? Asta nu-i...?

– Kaiser Soze, mă întrerupe Dreidel, „Cea mai mare şmecherie pe care o reuşise diavolul: să convingă lumea că nu există“.

Se uită din nou la mine şi pot să jur că aproape are un zâmbet pe faţă.

– Omule, poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? Să fii mort din punct de vedere legal, şi totuşi să fii în viaţă? Ştii cât de multă libertate îţi dă chestia asta?

Mă uit fix în jos la cheile de la camera lui Dreidel şi încerc din răsputeri să alung imaginea halatului de baie alb şi pluşat, care-mi vine automat în minte.

– Poate că asta voia Boyle în toţi anii ăia, adaugă el. Doar o cale de scăpare.

Dau din cap neîncrezător, deşi m-am prins care e de fapt ideea. Singura modalitate de a înţelege ce se întâmplă este să-l înţeleg pe Boyle.

– Deci la ce concluzie putem ajunge? întreb.

– Putem? Nu-i problema *mea*. Râde în timp ce-o spune, însă în mod clar nu glumeşte. Haide, Wes, doar ştii că glumesc, adaugă el, ştiind c-am prins ideea.

Ca oricare alt mare şmecher din politica ştie că prima mişcare este să-şi şteargă propriile amprente. De-asta l-am chemat pe el din prima. Şi-a petrecut aproape patru ani alături de preşedinte, însă n-o să-l găseşti niciodată pe fundalul vreunei fotografii. Nimeni nu-i mai bun în a se face invizibil, ceea ce, în momentul acesta, este un atu de care am nevoie dacă intenţionez să descopăr adevărul.

– Ai ceva relaţii cu oamenii legii? adaugă el, deja cu doi paşi înaintea mea. Dacă aceştia pot să arunce o privire pe blat la trecutul lui Boyle...

– Cunosc pe cineva perfect pentru asta, îi spun.

Însă el aruncă o privire rapidă peste umărul meu, spre intrarea în restaurant. Urmărindu-i privirea, mă întorc şi dau cu ochii de tipa de culoare cu părul împletit. Îşi schimbase halatul de baie cu cealaltă uniformă specifică Palm Beach – pantaloni albi şi tricou de colecţie portocaliu-pal. O ţinută potrivită pentru a ieşi în oraş.

– Ştii ce, ar trebui s-o iau din loc, spune Dreidel, ridicându-se de pe scaun. Tot ce trebuie să faci este să fii isteţ.

– Isteţ?

– Prevăzător, să ai grijă. Căci, dacă Manning este implicat... Se mai uită încă o dată în jur, după care se apleacă spre mine. Ai crezut că America i-a sărit atunci la beregată? Acum o să-l crucifice, Wes. Serios. O să-l crucifice.

Dau din cap în semn c-am înţeles. Din faţa restaurantului, prietena lui ne aruncă o privire.

– Şi atâta timp cât suntem la subiect, Wes. Sunt fericit să-ţi păstrez secretul – promite-mi doar că şi tu o să-l păstrez pe-al meu.

– O, sigur că da. N-o să suflu o vorbă.

Se întoarce să plece, lăsându-mă să plătesc nota.

– Apropo, te-ar interesa să cheltui vreo cinci sute de dolari şi să vii diseară la o întrunire pentru strângere de fonduri în favoarea mea?

Dau din cap neîncrezător.

– Dreidel, cât de mult a costat sufletul tău atunci când în cele din urmă l-ai vândut?

– Vii sau nu?

– Aş veni, însă diseară trebuie să particip cu Manning la un eveniment.

Dreidel dă din cap că a înţeles şi nu mai pierde timpul cu mine. Ştie cine are întotdeauna prioritate.

În timp ce se îndreaptă spre uşă, decid să nu mă întorc şi să mă uit la fată. În loc de asta, iau linguriţa şi-o folosesc pe post de oglinjoară. Peste umăr, îl surprind pe Dreidel exact când se apropie de ea. Nu se grăbeşte s-o ia de mână până când crede că nu-i mai vede nimeni.

– Nu vă supăraţi, îmi spune cineva peste umărul stâng.

Mă întorc, aşteptându-mă să-l văd pe chelner. În schimb, dau cu ochii de un tip blond într-un tricou negru şi cu o şapcă de baseball cu înscrisurile US Open.

– Wes Holloway? întreabă el, deschizându-şi portofelul ca să-mi arate o insignă a FBI. Sunt Terrence O'Shea. Aveţi câteva secunde ca să stăm de vorbă?

15

Spitalul de boli nervoase St. Elizabeths
Washington, D.C.

Sună clopoţelul care anunţă că micul dejun e gata.

– Nico, friganele sau omletă? întrebă femeia de serviciu de culoare, care mirosea a oţet şi avea unghiile de la mâini vopsite cu oja roz cu sclipici.

– Ce avem la cină? întrebă Nico.

– Ai auzit ce-am spus? Acum e micul dejun. Friganele sau omletă?

Punându-şi pantofii în picioare şi lăsându-se în genunchi chiar în faţa patului său îngust, Nico se uită în sus la uşă şi studie căruciorul cu mâncare pe care erau dispuse tăvile neacoperite. De mult timp îşi câştigase dreptul de a lua masa cu ceilalţi pacienţi. Însă ştiind ce se întâmplase cu maică-sa cu ani în urmă, preferase să primească mâncarea la el în cameră.

– Friganele, spuse Nico. Şi-acum ce avem la cină?

Peste tot în St. Elizabeths, Nico era cunoscut drept un NGI[1]. Nu era singurul. Erau treizeci şi şapte în total, toţi locuind în Pavilionul John Howard, o clădire din cărămidă roşie, de cinci etaje, care devenise căminul lui Nico şi al celorlalţi treizeci şi şase de pacienţi declaraţi *nevinovaţi* din motive de nebunie.

---

[1] Not Guilty Insane = nevinovat din motive de nebunie (n.tr.)

În comparație cu alte pavilioane, etajele pentru NGI erau întotdeauna mai liniștite decât restul. După cum îl auzise Nico pe un doctor spunând: „Când auzi voci în mintea ta, nu mai simți nevoia să vorbești cu nimeni".

Încă în genunchi, Nico trase puternic ca să-și închidă banda velcro de la adidași (îi luaseră șireturile cu mult timp în urmă) și urmări cu atenție cum femeia responsabilă cu distribuirea hranei îi aducea o tavă de plastic roz plină cu frigănele în salonul de trei metri pe patru și jumătate, decorat cu o noptieră de lemn și o măsuță de toaletă vopsită, pe care nu se aflase niciodată altceva decât o Biblie și un șir vechi de mătănii din sticlă roșie. Doctorii se oferiseră să-i aducă lui Nico o canapea, și chiar și o măsuță de cafea. Orice ca să-l facă să se simtă cât mai acasă. Nico refuzase, însă nu spusese niciodată *de ce*. Așa voia el. Pentru că așa arăta la fel ca salonul ei. Salonul mamei lui. Din spitalul *ei*.

Dând din cap, revăzu cu ochii minții imaginea camerei de spital, acolo unde mama lui zăcuse în tăcere timp de aproape trei ani. Avea numai zece ani atunci când o lovise boala Creutzfeldt-Jakob... atunci când o genă imperfectă de la nivelul creierului acționase asupra proteinei CJD[1], care în cele din urmă o făcuse să intre în comă. Când aflase diagnosticul, ea nu se plânsese – nici măcar când tânărul Nico o întrebase de ce Dumnezeu o lua de lângă el. Ea zâmbise, chiar și atunci, și-i spusese smerită că totul se întâmpla așa cum era scris în Carte. Cartea Sorții. Capul îi tremura, însă vocea îi era puternică în timp ce-i spunea ca niciodată să nu încerce să se opună. Cartea trebuia respectată. Trebuia să se țină seama de ea. Să o lași să te ghideze. Însă nu era vorba doar de respect. Ea-și lua puterea și forța din ea. Siguranța. Fără îndoială, mama sa știa ce vorbea. Ei nu-i era teamă. Cum ar putea cineva să se teamă de voința Domnului? Însă el încă și-l mai amintea pe tatăl său stând alături de el, apăsându-l cu putere pe umeri și obligân-

[1] Creutzfeldt-Jakob Disease: boală gravă care distruge în mod gradual celulele creierului și provoacă moartea. (n.tr.)

du-l să se roage în fiecare zi, astfel încât Isus să-i aducă mama înapoi.

În primele săptămâni, se rugaseră în capela spitalului. După şase luni, ajunseseră s-o viziteze în fiecare zi cu excepţia zilelor de duminică, convinşi că rugăciunile lor de duminică aveau să fie mult mai eficiente dacă erau rostite în biserică. După trei ani, Nico se rugă pentru altceva. Se întâmplase o singură dată. Într-o zi geroasă, cu ninsoare, ca orice zi de iarnă în Wisconsin. Nu voise să se ducă la biserică în ziua aceea, nu voise să se îmbrace în pantalonii lui buni şi cu cămaşa de duminică. Mai ales că avea să urmeze o bătaie cu bulgări afară. Aşa că în dimineaţa aceea de duminică, în timp ce-şi pleca uşor capul în biserică, în loc să se roage lui Isus să-i aducă mama înapoi, se rugă s-o ia de tot. În Carte trebuie să fi fost o greşeală. În ziua aceea mama lui murise.

Holbându-se la tava din plastic plină cu friganele şi stând încă în genunchi lângă pat, Nico întrebă pentru a treia oară:

– Şi ce-avem la cină?

– Chiftele, OK? replică femeia exasperată, dându-şi ochii peste cap. Acum eşti fericit?

– Bineînţeles că sunt fericit, spuse Nico, apăscându-şi banda Velcro cu podul palmei şi zâmbindu-şi în barbă.

Chiftele, exact ceea ce ar fi trebuit să mănânce şi mama lui în ultima *ei* seară. În ziua în care murise. Cei Trei îi spuseseră asta aşa cum îi spuseseră şi de Oamenii ăia... de Masoni...

Tatăl lui Nico fusese francmason – şi fusese foarte mândru de asta. Chiar şi acum Nico putea să simtă mirosul dulceag al fumului de trabuc ce intra pe uşă odată cu tatăl lui atunci când se întorcea de la întrunirile Lojei.

Nu era nimic mai mult decât un club social, le spusese Nico. Tot ceea ce făceau masonii era să vândă bilete la tombolă ca să adune bani pentru spital.

Cei Trei avuseseră răbdare, chiar şi atunci. Îi aduseseră hârţile – îl învăţaseră istorie. Cum francmasonii se înmulţiseră în toată lumea, ascunzându-se sub mantia caritaţii. Cum îşi perfectaseră înşelătoriile şi vicleniile, spunându-le oamenilor că se trăgeau din

breasla meşterilor zidari din Evul Mediu – o organizaţie inofensivă în care membrii puteau să se adune şi să-şi împărtăşească patente şi proceduri de lucru secrete, de la artizan la artizan. Însă Cei Trei ştiau adevărul: talentul meşteşugăresc al masonilor construise unele dintre cele mai sfinte şi mai faimoase locuri din lume – de la Templul Regelui Solomon până la Monumentul Washington – însă secretele pe care masonii le protejau erau mai mult decât nişte ponturi în interiorul breslei, privitoare la construcţia arcadelor sau a monumentelor. Cu o noapte înainte de a fi ucis, Martin Luther King Jr. fusese într-un Templu Mason din Memphis. „S-ar putea să nu mai ajung acolo cu voi", le spusese King adepţilor săi în noaptea aceea, ca şi cum ar fi ştiut de glonţul ce avea să vină a doua zi. Iar faptul că se afla într-un Templu Mason... nu fusese o coincidenţă. Fusese soarta. Întotdeauna era soarta. În ceea ce-i priveşte pe masoni, la cel mai înalt nivel, ţelul lor străvechi nu se schimbase niciodată.

Până şi biserica li se împotrivise masonilor când se înfiinţaseră, îi explicaseră Cei Trei.

Era un punct de vedere îndreptăţit, însă Nico nu era tâmpit. În Evul Mediu existaseră atât de multe lucruri cărora biserica li se opusese!

Însă Cei Trei nu se lăsaseră. Îi aruncaseră în faţă cel mai crud adevăr dintre toate: adevărul despre ceea ce se întâmplase mamei sale în noaptea în care murise.

– Dar să nu spui la nimeni ce ţi-am zis, îi şopti femeia în receptor.

Băgându-şi o şuviţă rătăcită din părul roşcat după ureche, Lisbeth se întinse după reportofonul micuţ de pe birou, verifică de două ori dacă e conectat la telefon şi apăsă pe butonul Înregistrare.

– Ai cuvântul meu de onoare, promise Lisbeth. E secretul nostru.

În calitate de reporter la *Palm Beach Post,* Lisbeth ştia foarte bine că, potrivit legii din Florida, era ilegal să înregistrezi conversaţiile particulare fără să ceri în prealabil permisiunea persoanei implicate. Însă ca semnatară a rubricii de mondenităţi „În spatele cortinei" – cea mai populară secţiune din ziar – Lisbeth mai ştia şi că, în momentul în care ar fi cerut permisiunea, sursa ar fi tăcut chitic. Plus că trebuia şi să citeze exact, cuvânt cu cuvânt, cele spuse. Plus că trebuia să aibă dovada pentru cazul în care apăreau acuzaţiile de calomnie. Şi tot din acelaşi motiv avea un minifrigider burduşit cu vin şi bere în colţul separeului mic, de culoare bej, şi un bol proaspăt de alune pe colţul mesei de lucru. Indiferent dacă era vorba de colegii săi reporterii care treceau pe-acolo să stea de vorbă sau de un străin care suna la telefon, aplica regula de aur învăţată încă de când preluase rubrica în urmă cu şase ani: „Ţine-i întotdeauna de vorbă".

– Deci, despre povestea dumneavoastră, doamnă...?

– Nu fac decât să vă transmit informaţia, insistă femeia. Fără nici un ban.

Făcându-şi un calcul rapid în minte, Lisbeth scrise cuvântul „Pro?" în carneţelul ei cu cotor spiralat. Majoritatea oamenilor cad în capcana întinsă ca să-şi dezvăluie numele.

– Încă o dată, n-aţi auzit-o de la mine... continuă femeia.

– Am promis, doamnă...

– ... şi n-am să cad nici a doua oară în capcana întinsă de dumneavoastră, spuse femeia.

Lisbeth tăie semnul întrebării, lăsând numai cuvântul „Pro".

Întărâtată de această provocare, Lisbeth începu să învârtă firul de la telefon ca pe o coardă de sărit în miniatură. Pe măsură ce firul începea să prindă viteză, foile de hârtie ţinute în piuneze de peretele din dreapta începura să fluture. Când Lisbeth avea şaptesprezece ani, magazinul de confecţii al tatălui ei fusese închis, fapt ce obligase familia sa-şi declare falimentul. Însă când ziarul local din Battle Creek, Michigan, relatase povestea, deşteptul de reporter care o scrisese structurase aiurea în text şi cuvintele „vânzări bănuite de a fi fost deturnate", trezind anumite suspiciuni în legătură cu onestitatea tatălui ei. Drept răspuns, Lisbeth scrisese un articol în ziarul şcolii, în care-şi exprimase opinia. Ziarul local preluase articolul şi-şi corectase atitudinea prezentându-le scuze. După care *Detroit News* îl preluase la rândul său. Rezultatul fusese că primise şaptezeci şi două de scrisori cu reacţii din partea cititorilor din tot statul Michigan. Toate acele şaptezeci şi două de scrisori erau acum aliniate pe fiecare centimetru al pereţilor micuţului său birou de la serviciu, pentru a-i aminti zilnic cât de mare era puterea cuvântului – şi pentru a-i aminti că subiectele cele mai bune sunt cele la care nu te aştepţi niciodată.

– Să trecem peste asta, spuse femeia. M-am gândit că aţi dori să ştiţi că, deşi nu va fi anunţat în mod oficial decât în după-amiaza asta, Alexander John – fiul cel mare al magnatului de la Philadelphia Main Line Johns, desigur – o să fie premiat cu o Cheie de Aur la Premiile Naţionale ale Şcolii de Artă.

Lisbeth tocmai scria cuvintele „Premiile Naţio..." când îşi ridică stiloul de pe pagină.

– Încă o dată, câţi ani spuneaţi că are Alexander?

– Oh, desigur – şaptesprezece – face şaptesprezece pe noua septembrie.

– Deci, e vorba despre un premiu obţinut de un licean?

– Recunoscut şi pe plan naţional – nu numai în statul nostru. Cheia de Aur.

Lisbeth îşi frecă gâtul plin de pistrui. Era uşor supraponderală, neajuns pe care încerca să-l compenseze cu nişte ochelari galbeni-verzui pe care un vânzător uscăţiv o asigurase că o vor ajuta să arate mai tânără decât cei treizeci şi unu de ani ai săi. Lisbeth nu-l crezuse. Însă cumpărase ochelarii. Continuând să se scarpine, o şuviţă de păr roşcat îi alunecă de după ureche şi îi căzu în ochi.

– Doamnă, din întâmplare, sunteţi cumva *rudă* cu tânărul Alexander?

– Poftim? Normal că nu, insistă femeia.

– Sunteţi sigură?

– Vreţi să spuneţi că...? Domnişoară, premiul acesta este o onoare care este...

– Sau sunteţi angajata familiei tânărului Alexander?

Femeia făcu o pauză.

– Nu! Nu cu normă întreaga, desigur, însă...

Lisbeth opri reportofonul şi-şi aruncă stiloul pe masă. Numai în Palm Beach o mamă ar angaja pe cineva să-i facă publicitate fiului ei din clasa a unsprezecea care câştigă nu ştiu ce premiu de artă de doi bani.

„E un premiu naţional", murmură Lisbeth pentru sine însăşi, rupându-şi foaia de hârtie din carneţel. O mototolea, însă nu închise încă telefonul. Regula de Aur nr. 2: O sursă de doi bani astăzi ar putea fi una nemaipomenită mâine. Regula de Aur nr. 3: Vezi Regula de Aur nr. 2.

645.483

– Dacă aş avea spaţiu, în mod clar aş încerca s-o inserez, adăugă Lisbeth. Totuşi, suntem destul de încărcaţi.

Era o minciună mai mare chiar decât promisiunea că ochelarii săi galbeni-verzui aveau s-o facă să pară mai suplă şi mai tânără. Însă în timp ce Lisbeth închidea telefonul şi arunca hârtia mototolită la coşul de gunoi, nu se putu abţine să nu se uite la cele trei coloane aproape goale de pe ecranul computerului său.

Cincizeci de centimetri – aproximativ opt sute de cuvinte. Atât îi trebuia zi de zi ca să umple rubrica „În spatele cortinei". Plus o fotografie, desigur. Până acum, avea doisprezece centimetri şi jumătate de material despre fiica unui personaj monden local, care se mărita cu un jucător profesionist de biliard (o ştire de nota 8+, aprecia Lisbeth), şi zece centimetri despre un concurs de înjurături, vechi de-o săptămână, disputat între un adolescent şi şeful de la DMV[1] (-7 în cel mai bun caz). Uitându-se lung la cocoloşul de hârtie din coşul de gunoi, Lisbeth aruncă o privire spre monitorul aproape gol. Nu, îşi spuse în sinea ei. Era încă prea devreme să dispere. Nici măcar nu-şi primise...

– Corespondenţa! strigă o voce în timp ce o mână atingea marginea de sus a separeului în care-şi avea biroul, agitând în aer un mic teanc de plicuri.

Lisbeth se uită în sus, ştiind că, dacă se întindea să ia plicurile, el avea să le tragă înapoi, aşa că aşteptă ca mâna... şi proprietarul acesteia... să-şi facă apariţia de după colţ.

– 'Neaţa, Vincent, spuse ea chiar înainte ca el să apară.

– Spune-mi că ai primit ceva ca lumea astăzi, zise Vincent, a cărui mustaţă neagră presărată cu fire albe şerpuia şi i se mişca asemenea unei omizi pe buza de sus.

Bărbatul aruncă pachetul de corespondenţă pe micul biroul deja plin al lui Lisbeth. Dar nu înainte de a i-l vântura ca pe un evantai prin faţă pentru ca Lisbeth să vadă că fiecare plic în parte era desfăcut.

– Mi-ai deschis corespondenţa? întrebă ea.

– Sunt şeful tău. Asta-i treaba mea.

– Treaba ta-i să-mi deschizi corespondenţa?

---

[1] Department of Motor Vehicles: Departamentul de Vehicule Motorizate. (n.tr.)

– Nu, treaba mea este să mă asigur că rubrica ta este cât se poate de bună. Iar când este, şi când fiecare persoană din oraşul ăsta şuşoteşte cu vecinii despre nu ştiu ce scandal pe care l-ai scos la iveală atât de inteligent, de regulă primim între douăzeci şi treizeci de scrisori pe zi, bașca obişnuitele comunicate de presă şi invitaţii. Ştii câte-ai primit în dimineaţa asta? Şase. Şi asta include şi invitaţiile. Privind cu atenţie peste umărul ei şi citind de pe ecranul computerului lui Lisbeth, în bună măsură gol, Vincent adăugă: Ai scris greşit „DMV".

Lisbeth se uită cu coada ochiului la ecran.

– Te-am făcut să te uiţi, adăugă Vincent, hlizindu-se cu râsul lui enervant.

Cu bretele de culoare roş-albastru, o imitaţie ieftină a unei perechi originale Polo, şi cu papion asortat, Vincent se îmbrăcase ca un mahăr din Palm Beach din salonul său de redactor.

Iritată, Lisbeth îl trase cu putere de breteaua din stânga după care o lăsă să-l plesnească peste piept.

– Au... asta... asta chiar a durut, se plânse el, frecându-şi pieptul. Nu voiam decât să-ţi demonstrez ceva.

– Pe bune? Şi ce anume voiai să-mi demonstrezi? Că ar trebui să găsesc mai multe poveşti legate de nu ştiu ce lăbăreli ieftine prin băile oamenilor?

– Ştii ceva, domnişorico, aia a fost o povestioară amuzantă.

– *Amuzantă?* Eu nu vreau să fie amuzantă. Vreau să fie *bună.*

– Cum ar fi? Cum ar fi presupusa ta sursă secretă care ţi-a şoptit la urechiuşă toate promisiunile alea după care a dispărut de pe faţa pământului? Cum o chema? Lily?

– Iris.

În timp ce rostea numele, Lisbeth simţi cum i se înroşesc urechile.

Cu patru luni în urmă, o femeie care se prezentase drept Iris o sunase pe neaşteptate pe Lisbeth pe linia principală de la birou. După tremurul din vocea femeii, Lisbeth îşi dăduse seama că aceasta plângea. Iar din ezitare... îşi dăduse seama că era îngrozită. Timp de douăzeci de minute, Iris îi spusese povestea ei: despre

cum, cu ani în urmă, obişnuia să facă masaj thailandez la un salon din localitate... şi asta fusese modalitatea în care-l cunoscuse pe un bărbat căruia îi spunea Byron... şi senzaţia extraordinară de a se întâlni în secret cu unul dintre cei mai puternici oameni din Palm Beach. Însă ceea ce-i atrăsese atenţia lui Lisbeth fusese relatarea detaliată a lui Iris despre cum, în destul de multe situaţii, el izbucnise violent şi o agresase fizic, rupându-i în cele din urmă clavicula şi maxilarul. Pentru Lisbeth, asta era o poveste care conta. Şi pentru asta erau scrisorile de pe peretele său. Însă când întrebase de numele real al lui Byron – şi al lui Iris – convorbirea se întrerupsese.

– Îţi turna numai gogoşi, a spus Vincent.

– Poate că era speriată.

– Ori poate că nu voia decât puţină atenţie.

– Sau poate că acum e măritată, şi în consecinţă e îngrozită că soţul ei o s-o părăsească dacă va afla că iubita lui soţie fusese una dintre fetele de la un salon comun. Gândeşte-te, Vincent. Sursele păstrează tăcerea numai când au ceva de pierdut.

– Vrei să spui ceva precum slujba? Sau cariera? Sau şansa de a apărea la rubrica de mondenităţi?

Lisbeth îl fixă cu o privire rece, scrutătoare. Vincent îi răspunse la fel.

– Şase, îi aminti el în timp ce se întorcea să plece. Şase scrisori pe ziua de azi.

– Nu-mi pasă nici dacă-i numai una.

– Da, aşa e. Eşti o scriitoare nemaipomenită, însă o mincinoasă îngrozitoare, scumpo.

De astă dată, Lisbeth nu răspunse.

– Apropo, adăugă Vincent, dacă sună cineva să te informeze despre nu ştiu ce premiu de artă acordat familiei John, nu mai fi atât de snoabă. Gândeşte-te la Pagina Şase. Numele mari ies întotdeauna în evidenţă.

– Dar dacă povestea e o porcărie...

– Nu-mi place să-ţi tai elanul, scumpete, strigă Vincent, deja la jumătatea holului, însă nu există premiul Pulitzer pentru mondenităţi.

Singură în separeul ei, Lisbeth studie ecranul pe jumătate gol, după care se uită în jos la foaia de hârtie mototolită din coşul de gunoi. Se aplecă sub birou ca s-o scoată, când telefonul începuse să sune. Ridică brusc capul, lovindu-se cu ceafa de colţul biroului.

– Ah, ţipă ea, frecându-se la cap şi întinzându-se după receptor. Rubrica „În spatele cortinei". Lisbeth la telefon.

– Bună, eu... uf... lucrez la Four Seasons, începu o voce bărbătească. Aici trebuie să suni ca să...?

– Numai dacă e o ştire bună, spuse Lisbeth, frecându-se încă la cap, însă foarte atentă la discuţie.

Era vorba de înţelegerea pe care o făcuse cu angajaţii hotelurilor locale. O sută de dolari pentru orice fel de informaţie pe care putea s-o folosească în rubrica sa din ziar.

– Ei bine, i-am servit pe doi dintre foştii angajaţi ai preşedintelui Manning, o informă el. Nu ştiu... dacă putem să-i socotim ca fiind celebrităţi, însă dacă sunteţi interesată...

– Absolut, categoric sunt interesată.

Apăsă pe butonul de înregistrare şi căută în grabă ceva de scris. Chiar şi în zilele cele mai bune, n-avusese de-a face cu un nume atât de rezonant precum Manning.

– Aceştia sunt exact oamenii despre care ne place să scriem.

– Poate că ar fi mai bine dacă am merge afară, îmi sugerează O'Shea, aplecându-se la urechea mea în restaurant.

Are nasul turtit, ceea ce-ţi dă de înţeles că nu se teme că ar putea să primească vreun pumn, ceva. Încearcă să-l ascundă cu ochelarii de soare, însă e greu să nu bagi de seamă unele lucruri. În momentul în care îşi vânturase insigna de agent FBI, oamenii se întorseseră şi se uitaseră lung la noi.

– Mda... ar fi minunat, răspund eu, ridicându-mă calm de pe scaun şi urmându-l pe aleea neacoperită ce duce afară, la piscină.

Dacă vreau să nu fac valuri, ultimul lucru de care am nevoie este să fiu văzut în prezenţa unuia de la FBI într-un loc public.

Înconjurată de palmieri din toate părţile, piscina este o oază de intimitate – la ora asta matinală, toate şezlongurile sunt goale –, însă dintr-un motiv anume, O'Shea nu încetineşte pasul. Doar când trecem de una dintre numeroasele plante dispuse în ghivece enorme îi observ pe cei doi bărbaţi care împăturesc prosoape într-o cabină de lemn, pregătindu-se pentru ziua care tocmai a început. O'Shea continuă să meargă. Indiferent ce are în gând, nu vrea să fie deranjat.

– Ascultă, poţi să-mi spui unde ne...?

– Cum a fost în Malaysia?

În timp ce-mi pune întrebarea, mă uit fix în ceafa lui O'Shea. Nici măcar nu se întoarce ca să-mi vadă reacţia.

– Hm... a fost bine.

– Şi preşedintelui i-a plăcut călătoria?

– Nu văd de ce nu i-ar fi plăcut, răspund enervat.

– S-a întâmplat ceva deosebit? întreabă O'Shea, luând-o în jos pe o cărare scurtă acoperită cu apă.

Un val se sparge la distanţă, însă îmi dau seama că am ajuns pe plaja privată din spatele piscinei abia în momentul în care mi se umplu mocasinii de nisip.

Şezlongurile goale, foişoarele salvamarilor tot goale. Plaja pustie la acea oră se întinde pe o lungime de câţiva kilometri.

Când ajungem în dreptul unei gherete de închiriat echipamente de scufundare, cum ar fi, bunăoară, măşti cu tub de respirat, îşi face apariţia un bărbat cu părul castaniu, pieptănat cu mare grijă, care mă bate amical pe spate. Observ că îi lipseşte o bucată mică din urechea stângă.

– Salută-l pe partenerul meu, Micah, îmi explică O'Shea.

Mă uit înapoi spre hotel, însă din cauza palmierilor, nu pot să văd decât câteva balcoane de la etajele superioare ale clădirii. N-am nici măcar un singur suflet de om în câmpul vizual. În acelaşi moment îmi dau seama că Micah a încetinit pasul şi că se află chiar în spatele meu.

– Poate că ar trebui să stai jos, spune O'Shea, făcând semn spre unul dintre şezlonguri.

– N-o să dureze decât o secundă, adaugă Micah din spatele meu.

Întorcându-mă, o iau înapoi spre cărare.

– Chiar trebuie să...

– Am văzut raportul pe care l-ai înaintat la Secret Service, Wes. Ştim pe cine ai văzut în Malaysia.

Mă opresc în loc, aproape împiedicându-mă în nisip. Cât timp îmi recapăt echilibrul şi mă întorc cu faţa spre ei, O'Shea şi Micah sunt deja cu spatele la ocean. Valurile se sparg de ţărm fără milă. Subtilitatea nu-i chiar punctul lor forte.

– Ce spui acolo? întreb.

– Raportul, spune O'Shea. Despre tipul în jur de cincizeci şi ceva de ani, având înălţimea lui Boyle, greutatea lui Boyle, capul

lui Boyle acum ras, deşi dintr-un motiv anume ai omis culoarea ochilor – şi faptul c-ai crezut că era el.

– Ascultă, nu ştiu ce-am văzut în noaptea aia...

– E-n regulă, Wes, spune Micah cu o voce suavă. Boyle *a fost* în Malaysia. Nu eşti nebun.

Majoritatea oamenilor s-ar simţi uşuraţi. Însă stătusem suficient de mult în preajma oamenilor legii ca să le cunosc şmecheriile şi metodele cu care se purtau cu tine. Aceasta se numeşte *adaptarea tonului.* Desemnată să afecteze în subconştient starea de spirit a ţintei, teoria se bazează pe faptul că ai tendinţa să-ţi adaptezi tonul la cel al interlocutorului tău. Când ţipă cineva, ţipi şi tu la el. Când îţi vorbeşte în şoaptă, îi răspunzi şi tu în şoaptă. De obicei, o folosesc să întărească un martor care-i deprimat sau să înfrângă voinţa unuia prea sigur de sine, chiar arogant. Micah mi-a susurat la ureche ceea ce voiam s-aud, sperând că şi eu o să fac la fel. Există o singură problemă, agenţii FBI nu susură pe bune – şi nici eu. Dacă recurg la jocurile minţii, atunci e ceva ce n-au spus.

– Pe bune, Boyle chiar e în viaţă? întreb, refuzând să recunosc ceva.

O'Shea mă studiază cu grijă. Pentru *prima dată,* se holbează la cicatricele mele.

– Ştiu că toată tărăşenia e ceva personal pentru tine...

– *Nu* despre asta e vorba aici! strig la el.

– Wes, nu suntem aici ca să te atacăm, spune Micah încetişor.

– Şi gata cu tertipul ăsta cu vocile mieroase! Spuneţi-mi doar ce mama dracului se întâmplă!

O pală de vânt îi răvăşeşte părul atât de îngrijit pieptănat al lui Micah. O'Shea îşi mută greutatea corpului de pe-un picior pe altul, stând destul de inconfortabil în nisip şi ştiind bine că nu alesese butonul potrivit pe care să apese. Şi nu-s numai costumele de vină. Cei doi agenţi schimbă o privire rapidă, iar O'Shea dă uşor din cap în sens de aprobare.

– A pomenit vreodată Boyle de un grup numit *Cei Trei?* întreabă în cele din urmă Micah.

Dau din cap în semn că nu.

– Dar de *Romanul?*

– Şi acesta-i tot un grup?

– E o persoană, spune O'Shea, urmărindu-mi reacţia.

– Şi se presupune că-l cunosc? întreb.

Pentru a doua oară cei doi agenţi se uită rapid unul la celălalt. O'Shea îşi mijeşte ochii spre soarele care începe să dogorească pe cerul dimineţii.

– Ai idee de cât timp îl cautam pe Boyle? întreabă O'Shea. Crezi că toate astea au început doar odată cu miraculoasa lui „moarte"? Suntem pe urmele lui de pe vremea când lucra la Casa Alba, aşteptând numai s-o dea în bară. Iar mai apoi când a – ... uuuf – termenul potrivit este „când a primit cel mai mare permis de ieşire din închisoare"...

– Deci când a fost împuşcat...

– ... am fost duşi de nas. Ca şi restul Americii. Am mers până într-acolo încât am închis cazul şi am clasat dosarul. Trei ani mai târziu, el a făcut prima sa greşeală şi a fost localizat în Spania de un expatriat local, care era suficient de pasionat de politică încât să-l recunoască. Din fericire pentru noi, tipul ne-a sunat, însă chiar înainte să putem reacţiona, maşina martorului a sărit în aer în condiţii neelucidate, în faţa casei sale. Pentru chestia asta s-a folosit Semtex-H cu un comutator de declanşare prin apăsare. Din nou, din fericire pentru noi, n-a fost nimeni rănit, însă mesajul a fost transmis. Martorul a hotărât să nu mai spună nimic niciodată.

– Şi crezi că Boyle ştie să folosească Semtex-H? Vreau să spun... e doar un contabil.

– Ceea ce înseamnă că ştie cum să plătească oameni, să-i manipuleze şi să nu lase urme, indiferent de ce atinge.

– Însă el...

– ... îşi duce zilele făcându-le rău celor mai slabi şi care nu se pot apăra. Asta-i ceea ce face el, Wes. E ceea ce a făcut la Casa Albă... şi cu agenţii noştri... şi mai ales cu Secret Service. Văzându-mă cât sunt de nedumerit, adaugă: Haide, trebuie să-ţi fi dat seama de asta. Cele douăsprezece minute în ambulanţă... sângele în plus... De ce crezi că l-au ajutat Manning şi cei din Secret Service?

Din bunătatea inimii lor? Tipu-i o termită, Wes – sapă după informații despre cei vulnerabili, după care le exploatează slăbiciunile. Înțelegi ceea ce spun? Se căpătuiește de pe urma slăbiciunilor. A tuturor slăbiciunilor.

Modul în care mă studiază... modul în care se uită prin mine cu ochii săi albaștri strălucitori...

– Stai, vrei să spui că *eu...?*

– Ți-am verificat dosarul, Wes, adaugă O'Shea, scoțând o foaie de hârtie împăturită din interiorul hainei. Șapte luni cu un anume doctor Kuttler, despre care se scrie aici că este un *specialist în incidente critice.* Sună destul de tehnic.

– De unde ai luat aia? întreb.

– Și analiza făcută: „tulburări complexe pe fundal de panică și stres posttraumatic..."

– Asta a fost acum opt ani! le spun.

– ... un comportament compulsiv ce implică aprinderea luminilor, încuierea și descuierea ușilor...

– Asta nici măcar nu-i...

– ... și o nevoie obsesivă de a se ruga în mod repetat, continuă O'Shea, nepăsător. E adevărat? Ce, asta a fost modul tău de a-ți rezolva problema cauzată de împușcături? Spunând aceleași rugăciuni la infinit?

Întoarce foaia rapid și trece la pagina a doua.

– Nici măcar nu ești o persoană religioasă, nu-i așa? Asta-i o reacție tipică pentru unul ca Nico.

Spre surprinderea mea, ochii mi se umezesc și mi se pune un nod în gât. A trecut o bucată bună de timp de când cineva a mai...

– Știu că-i greu pentru tine, Wes, adaugă O'Shea. Chiar mai greu de când cu cuibul ăsta de viespi pe care l-ai agitat cu Boyle. Însă dacă te are cu ceva la mână, putem să te ajutăm să ieși din încurcătură.

„Putem să te ajutăm să ieși din încurcătură"?

– Credeți că aș...?

– Indiferent de ce ți-a oferit n-o să ai decât de suferit.

– Nu mi-a oferit *nimic,* insist.

– Ăsta-i motivul pentru care v-aţi luptat?

– Luptat? Ce vrei să...?

– Măsuţa de cafea făcută zob? Cioburile care-au sărit atunci când ai lovit-o? Am văzut raportul, intervine Micah, cu vocea revenită la normal.

– Nu ştiam că era acolo!

– Pe bune? întreabă Micah şi vocea începe să i se precipite. În mijlocul unui discurs într-o ţară străină, pleci de lângă preşedinte – acolo unde se presupunea că trebuie să fii...

– Jur că...

– ... şi dispari în culise într-o cameră în care Boyle se ascunde din întâmplare...

– Nu ştiam! ţip.

– Avem agenţi care au fost acolo! explodează Micah. Au găsit numele fals pe care Boyle îl folosise la hotel! Când au luat la întrebări personalul de la recepţie care era de serviciu în noaptea respectivă, o tipă a ales *fotografia ta,* spunând că *tu* erai cel care *îl* căuta. Acum vrei s-o iei de la-nceput sau să te afunzi şi mai mult în asta? Nu trebuie decât să ne spui de ce Manning te-a trimis pe tine să te întâlneşti cu el, şi nu pe cei din Secret Service.

E a doua oară în care-mi confirmă că Manning şi Secret Service sunt implicaţi – şi prima oară când îmi dau seama că nu pe mine mă vor. Marii vânători umblă după trofee. Şi-atunci de ce să te complici cu un pui, când poţi pune mâna pe leul cel mare?

– Ştim că Manning a fost bun cu tine...

– Nu ştiţi nimic despre el...

– De fapt, ştim, spune O'Shea. Exact aşa cum ştim şi despre Boyle. Crede-mă, Wes, când erau la putere, tu n-ai văzut nici jumătate din ceea ce au...

– Am fost cu ei în fiecare zi!

– Ai fost cu ei în ultimele opt luni, când nu-i preocupa decât realegerea în funcţie. Crezi că asta-i realitatea? Doar pentru că ştii că le plac sandviciurile cu curcan nu înseamnă că ştii şi de ce sunt în stare.

Dacă aş fi fost Rogo, m-aş fi repezit la el şi i-aş fi tras un pumn în barbă. Dar n-am făcut altceva decât să-mi afund piciorul în nisip. Orice ca să mă ajute să nu mă prăbuşesc. Din ceea ce spun ei, în mod clar Manning n-are mâinile curate. Sau poate că doar pescuiesc în ape tulburi. Poate ca ăsta-i adevărul. Indiferent care ar fi, după tot ce făcuse Manning pentru mine... după ce mă luase înapoi şi fusese de partea mea în toţi aceşti ani... n-am să muşc mâna care m-a hrănit până când o să aflu eu însumi cum stă treaba de fapt.

– Ai văzut vreodată un accident între trei maşini? întreabă Micah. Ştii ce maşină e cea mai avariată? Cea din mijloc. Face o pauză suficient de lungă ca să se facă înţeles pe deplin. Manning, tu şi Boyle. Care maşină crezi că eşti?

Îmi afund şi mai adânc piciorul în nisip.

– Asta... asta nu-i...

– Apropo, de unde-ai făcut rost de ceasul ăsta drăguţ? mă întrerupe Micah, făcând semn spre valorosul meu ceas de mână Franck Muller. Asta-i o jucărie de vreo zece mii de dolari.

– Ce vrei să...? A fost un cadou din partea preşedintelui Senegalului, îi explic.

Acasă, mai am cel puţin şase, inclusiv un Vacheron Constantin din platină, primit de la prinţul moştenitor saudit. Când eram la putere, ele deveneau cadouri ale Casei Albe. Astăzi, nu există nici o regulă care să interzică atât fostului preşedinte, cât şi staffului său să le primească. Însă înainte să-i pot spune...

– Domnule Holloway, strigă o voce din spatele meu.

Mă întorc la timp ca să-l văd pe chelnerul care-mi servise micul dejun. E deja lângă piscină, având în mână cartea mea de credit.

– Îmi pare rău... dar n-am vrut să vă uitaţi asta, strigă el, acum chinuindu-se să ajungă la noi pe plajă.

O'Shea se întoarce spre ocean astfel încât chelnerul nu-l poate auzi.

– Concentrează-te, Wes – eşti chiar atât de devotat, orbeşte? Ştii că te-au minţit. Continuă să-i acoperi şi în curând tu însuţi o să ai nevoie de-un avocat.

– Poftiţi, domnule, spune chelnerul.

– Mulţumesc, răspund, forţându-mă să-i zâmbesc cu jumătate de gură.

O'Shea şi Micah nu sunt nici pe departe atât de amabili. Din privirile fioroase pe care mi le aruncă reiese că încă mai vor ceva de la mine. Problema este că n-am nimic să le ofer. Sau cel puţin nu încă. Şi până când o să am ceva, n-am nimic de oferit în schimbul protecţiei.

– Aşteaptă... stai că merg şi eu cu tine, spun eu pivotând în nisip şi începând să merg în spatele chelnerului.

Cu ani în urmă, obişnuiam să-mi rod pieliţa din jurul unghiei de la degetul arătător. Când am ajuns la Casa Albă, Dreidel m-a făcut să mă opresc, spunându-mi că nu dădea bine pe fundalul fotografiilor preşedintelui. Pentru prima dată în zece ani încep s-o rontăi din nou.

– Ne mai vedem, strigă O'Shea.

Nu mă deranjez să-i răspund.

Când ajungem în zona piscinei, văd o tânără familie care-şi începuse ziua destul de devreme. Tatăl desface un ziar, mama scoate o carte cartonată, iar băieţelul lor de numai trei ani tuns „castron" stă în patru labe jucându-se cu două maşinuţe Matchbox, izbindu-le bot în bot în mod repetat.

Mă uit peste umăr şi arunc o privire rapidă spre plajă. O'Shea şi Micah deja au dispărut.

Au dreptate cu privire la un lucru: în mod evident, am nevoie de un avocat. Din fericire, ştiu exact unde să găsesc unul.

18

Washington, D.C.

„Ştii că te-au mințit. Continuă să-i acoperi și în curând tu însuți o să ai nevoie de-un avocat."

„Poftiți, domnule."

„Mulțumesc", spune vocea lui Wes din micul difuzor de pe marginea fișierului metalic, nu foarte înalt. „Așteaptă... stai că merg și eu cu tine."

Reglând volumul, Romanul întoarse butonul ușor, mâinile sale groase și ferme fiind prea mari pentru asta. Când era mic, nu-l încăpeau decât mănușile mamei sale. Însă după ani de zile în care pusese momeala în firul undiței, ajunsese maestru în arta atingerii delicate.

„Vă doresc o zi bună, domnule Holloway", zbiară o voce în difuzor.

Obținerea unui microfon suficient de mic fusese partea cea mai ușoară. La fel fusese și obținerea unui transmițător care să folosească un semnal prin satelit astfel încât să aibă acoperire în peste jumătate din țară. Protejarea președintelui era treaba Secret Service, însă având jurisdicția extinsă asupra falsificării banilor și delictelor financiare, Divizia de Informații dispunea de una dintre cele mai formidabile tehnici de supraveghere din lume. Într-adevăr, singura dificultate pe care o întâmpinaseră fusese amplasarea microfonului. Și găsirea persoanei care să-l pună acolo.

Telefonul de pe colţul biroului sună, iar Romanul se uită rapid în jos la identitatea apelantului. Literele digitale închise la culoare indicau „Biroul lui Leland Manning". Romanul îşi zâmbi în barbă, trecându-şi mâna prin părul negru, atât de contrastant faţă de pielea sa albă. Ce bine ar fi fost dacă şi bibanul ar fi fost atât de previzibil.

– Ceva probleme? întrebă Romanul în timp ce ridica telefonul.

– Nici una. Am făcut-o dis-de-dimineaţă. L-am pus în insigna aia exact cum mi-ai spus.

– Aşa că am reuşit să ascult toate conversaţiile sale din ultimele două ore.

Întinzându-se, Romanul trase sertarul de sus al fişierului, iar degetele sale începură să pipăie uşor până ajunseră la ultimul dosar din spate. Singurul de-acolo fără etichetă.

– Şi Wes a spus deja ceva interesant? întrebă asociata sa.

– E pe cale să, replică Romanul, deschizând larg dosarul şi dând la iveală nişte fotografii alb-negru.

– Dar tu ce faci? Dacă ancheta ta e atât de vitală, credeam c-ai să vii aici.

– O să ajung şi acolo, spuse Romanul în timp ce se uita atent la poze.

Toate fuseseră făcute în ziua aceea, pe pista de curse. Una îl înfăţişa pe Nico în timp ce era imobilizat şi pus la pământ de băieţii din Secret Service, una pe preşedinte în timp ce era băgat în mare grabă în limuzină, şi desigur, una pe Boyle, în mijlocul aplauzelor, cu câteva momente înainte de a fi împuşcat. Zâmbetul întipărit pe faţa lui Boyle părea imposibil de desluşit... cu obrajii nemişcaţi, cu dinţii strălucind. Romanul nu putea să-şi desprindă privirea de pe fotografie.

– Trebuie doar să mă ocup de ceva mai întâi.

19

Palm Beach, Florida

– Unde-i? întreb, grăbindu-mă spre zona de primire a micului birou împodobit cu zeci de orhidee şi plante în ghivece.

– Înăuntru, spune femeia de la recepţie, însă nu poţi să...

E deja prea târziu, căci trec de biroul ei ieftin de pal nelaminat care seamănă suspect de mult cu cel pe care-l aruncasem eu acum câteva săptămâni şi mă îndrept spre uşa acoperită cu plăcuţe de înmatriculare vechi de Florida. Dincolo de plante, care erau cadouri de mulţumire din partea clienţilor, biroul părea să fi fost decorat pentru a satisface gusturile unui puşti de cincisprezece ani. Nu conta. Mutându-se peste pod acum un an, Rogo îşi luase acest birou astfel încât să aibă o adresă adecvată în Palm Beach. Când îi ţinteşti pe cei bogaţi, iar 95 la sută din afacere ţi-o rezolvi prin corespondenţă, n-ai nevoie de mai mult.

– Wes, e ocupat! mă strigă secretara.

Răsucesc mânerul, deschid uşa larg şi-o las să se izbească de perete. Stând în picioare lângă birou, Rogo tresare la auzul zgomotului.

– Wes, tu eşti?

Are ochii închişi. În timp ce încearcă să se îndrepte spre mine, pipăie suportul pentru sugativă, paharul cu ustensile de scris şi tastatura ca un orb care încearcă să-şi croiască drum.

– Ce-ai păţit la ochi? întreb eu.

– Oftalmologul e de vină. Mi i-a dilatat, spune Rogo pipăind rama tabloului cu poza câinelui său din copilărie.

Aceasta cade, iar el se chinuie să-l ridice.

– E foarte nasol să nu vezi, spune el.

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Între timp, eşti gata să-ţi dau noi exemple de cât de jalnici pot fi unii? Când am fost la doctor, am *trişat* la examenul ocular! Până să ajungă acolo, fiindcă lăsase panoul ăla cu litere pe perete – ştii „E"-ul ăla gigantic şi „N3QFD" alea mici jos de tot? Le-am memorat, după care i le-am spus fără să mai stau pe gânduri. Fraieruuuuu' dracului!

– Rogo...

– Vreau să spun, că asta-i mult mai jalnic decât...

– Boyle e în viaţă.

Rogo încetează să mai pipăie rama tabloului şi se întoarce direct spre mine.

– Ce... ce zici?

– L-am văzut, Boyle e-n viaţă, repet eu.

Mă strecor uşor spre unul dintre scaunele din faţa biroului său. Rogo îşi întoarce capul, urmându-mă la marele fix.

– Poţi să vezi, nu-i aşa? întreb.

– Îhî, răspunde el, încă în stare de şoc.

– Iar acolo, în zona de primire, ăla-i biroul meu cel vechi?

– Îhî, l-am luat atunci când l-ai aruncat.

– Rogo, îl lăsasem afară pentru cei nevoiaşi, ca un act de caritate.

– Şi-ţi mulţumesc pentru asta. Acum vrei să-mi spui şi mie ce mama dracului aberezi în legătură cu fostul tău coleg de muncă mort?

– Jur că l-am văzut... că am vorbit cu el.

– Şi-arăta la...?

– Şi-a făcut operaţie estetică.

– Ei bine, cine nu şi-ar face?

– Vorbesc serios. Împuşcăturile... ziua aia la circuitul de curse... n-a fost... n-a fost aşa cum a părut.

Îmi ia aproape o jumătate de oră să-i relatez restul detaliilor, de la ce se întâmplase în culise în Malaysia, la informațiile primite de la Dreidel cu privire la sângele din grupa 0/RH-negativ, la faptul că FBI-ul mă încolțise pe plajă și mă întrebase de Romanul și de Cei Trei. Fiind avocat, nu mă întrerupe. Fiind Rogo, reacția sa este instantanee.

– I-ai spus lui Dreidel înainte *să-mi spui mie?*

– Oh, te rog, eu...

– Azi-dimineață eram cu tine în mașină. Ce, erai atât de fermecat de hiturile clasice ale anilor 1980, 1990 și cele din prezent, încât ai uitat să-mi spui: „O, apropo, îl mai știi pe tipul ăla care-a murit și mi-a distrus viața? Ei bine, probabil că are o dietă foarte sănătoasă, căci de fapt *trăiește?*"

– Rogo...

– Pot să mai spun ceva?

– E vorba de Dreidel?

Își încrucișează brațele pe piept.

– Nu.

– OK. Atunci hai să...

– Ai dat de belea, Wes.

Clipesc de vreo patru ori încercând să înțeleg ce vrea să spună. Vorbele astea, rostite fiind de Rogo, mă lovesc mai tare decât valurile plaja.

– Vorbesc serios, continuă Rogo. Te-au făcut responsabil de asta. Doar pentru că l-ai văzut pe Boyle, FBI-ul crede acum că ești implicat în afacerea asta. Nu-i ajuți, iar ei te consideră deja complice la indiferent ce-ar fi pus la cale Boyle și Manning. Nu-i ajuți și...

– ... și-mi iau adio de la viața asta, atâta câtă mi-a mai rămas. De ce crezi că sunt aici? Am nevoie de ajutor.

Când i-l cerusem lui Dreidel, ezitase, cântărind consecințele personale și politice. Rogo fusese întotdeauna puțin altfel.

– Spune-mi doar pe cine trebuie să trosnesc.

Pentru prima oară în ultimele patruzeci și opt de ore zâmbesc, de fapt cu jumătate de gură.

– Ce, întreabă el, crezi că am să te las să te baţi de unul singur?

– Mă gândeam să mă duc la Manning, îi spun.

– Iar eu chiar mă gândeam că măcar o dată în viaţă ar trebui să începi şi tu să-ţi faci griji cu privire la tine însuţi.

– Vrei să termini?

– Şi să încetezi să mai fii băiatul care umblă tot timpul după fundul preşedintelui. N-ai auzit ce-au spus cei de la FBI? Preşedintele a fost implicat în *chestia asta,* indiferent ce mama naibii înseamnă acest lucru! Vreau să spun, cum altfel îţi explici că Nico a ajuns atât de aproape şi s-a strecurat c-o armă printre toţi agenţii ăia din Secret Service? A ce-ţi miroase asta? Ascultă la mine, clar a fost mâna cuiva din interior.

– Poate că aici este punctul în care Romanul şi Cei Trei intră în scenă.

– Şi astea sunt numele menţionate de cei de la FBI?

– De-asta vreau să mă duc la Manning mai întâi. Poate că el o să...

– Tu te-auzi când vorbeşti? Du-te la Manning şi rişti să alertezi singura persoană care are cel mai bun motiv dintre toţi să te bage la ghilotină. Acum îmi pare rău dacă asta îţi ruinează micul tău paradis de siguranţă pe care ţi l-ai construit de-a lungul ultimilor opt ani, însă e timpul să fii atent. Cicatricele de pe faţă, în ciuda a ce crezi, *nu sunt pe post de penitenţă.* Nu datorezi nimănui nimic.

– Nu asta e ideea.

– Nu, ideea este: Leland Manning este un om bun. Chiar un om de excepţie. Însă ca oricare alt om – mai ales unul care candidează la preşedinţie – o să te mintă *chiar în faţă* când o să trebuiască s-o facă. Ia gândeşte-te, Wes. Câţi preşedinţi ai SUA ai văzut vreodată în puşcărie? Iar acum câţi consilieri de nivel mai mic ai văzut că jură că sunt nevinovaţi?

Pentru prima dată, nu-i răspund.

– Exact, continuă Rogo. Să dai jos un preşedinte este ca şi cum ai demola o clădire – foarte puţin explozibil şi multă gravitaţie. Chiar acum eşti al dracului de-aproape de a fi absorbit în gaură.

– Asta nu înseamnă că-i un monstru.

– Te rog, nici măcar n-ai fi aici dacă nu te-ai fi gândit c-ai încălzit un şarpe la sân.

Stau pe scaun în faţa lui, continuând să fixez covorul cu privirea. Pe durata ultimei săptămâni de mandat, foştii preşedinţi Bush şi Clinton sunaseră cu toţii. Însă Bush Senior fusese cel care-i dăduse lui Manning cel mai bun sfat. Îi spusese că „atunci când ieşi din Air Force One, fă cu mâna din capul scărilor, iar când singurul reporter TV care-o să se afle pe asfaltul pistei o să te întrebe: «Cum vă simţiţi acasă?» să-i răspunzi: «E minunat să fiu din nou aici.» După care să te uiţi în faţă şi să încerci să nu te gândeşti cum era cu numai patru sau cinci ore înainte". Când ne aterizase avionul, Manning făcuse întocmai. Rostise cu uşurinţă minciuna aia, cu un zâmbet perfect.

Rogo mă urmăreşte cu grijă cum îmi rod pieliţa de la unghii.

– Ştiu ce înseamnă tipul ăsta pentru tine, Wes.

– Nu. Nu ştii. Îmi bag mâna sub pulpa piciorului. Spune-mi doar ce crezi c-ar trebui să fac.

– Ştii deja ce cred, răspunde Rogo zâmbind.

Îi plac confruntările, chiar şi atunci când ştie că o va lua în barbă. Scoate un carneţel din birou şi începe să caute ceva de scris.

– Ştii de ce am ajuns la o rată de 96% de anulare a amenzilor datorate vitezei excesive? Sau la un procent de 92% în cazul întoarcerilor ilegale peste linia continuă? Pentru că sap, sap, sap şi iarăşi sap, din ce în ce mai mult. Verifică detaliile, Wes. Dacă poliţistul trece un număr greşit al articolului la care se încadrează infracţiunea pe amendă, gata – e anulată. Dacă nu-şi aduce chitanţierul şi carnetul cu procese-verbale cu el, gata – e anulată. Întotdeauna trebuie să intri în detalii – aşa că vreau să ştiu cine dracu' sunt Cei Trei şi tipul ăsta Romanul.

– Îl mai ai pe prietenul ăla al tău de la secţia de poliţie?

– Cum altfel crezi că fac rost de lista celor care au încălcat limita de viteză cu două ore înaintea oricui altcuiva? O să ne dea orice informaţie pe care o considerăm necesară.

– Dreidel spunea că o să intereseze şi el de chestia cealaltă. Întotdeauna a fost bun la...

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Când îi deschid clapeta, văd pe ecran un număr familiar. Ce sincronizare perfectă!

– Ceva noutăţi? întreb după ce apăs tasta de răspuns.

– I-ai vândut vreun pont? izbucneşte Dreidel, c-o voce panicată.

– Poftim?

– Reporteriţei – Lisbeth nu ştiu cum – de la *Palm Beach Post*...

Trage aer în piept ca să rămână calm. Mi-e clar că e ceva în neregulă.

– Ai sunat-o azi-dimineaţă?

– Nu ştiu despre ce...

– E OK dacă ai făcut-o... nu mă supăr... nu vreau decât să ştiu ce i-ai spus.

E a doua oară când mă întrerupe. Şi ca oricare alt politician tânăr, momentul în care spune că nu se supără e exact momentul în care ţi-ar rupe gâtul.

– Dreidel, îţi jur, n-am...

– Şi-atunci de unde ar fi putut să afle că ne-am întâlnit? Ştia că am băut cafea şi că ţi-am mâncat vreo două felii de pâine prăjită! Cui i-ai mai...? Controlându-se, coboară din nou vocea. Atunci... cui altcuiva ai mai spus?

Mă uit la Rogo.

– Nimănui. Nimănui care să fi putut s-o sune, jur...

– OK, e-n regulă, spune el mai mult pentru sine însuşi decât pentru mine. Am nevoie de tine să dezminţi istoria, bine? O să te sune acum pentru confirmare. Poţi să-mi faci favoarea asta şi să înăbuşi subiectul din faşă?

Îl cunosc pe Dreidel de aproape zece ani. Ultima oară când îl auzisem aşa de panicat fusese odată, demult, când prima-doamnă ţipase la el.

– Te rog, Wes.

– Bine... sigur... dar de ce eşti atât de nervos când e vorba doar despre un simplu mic dejun?

– Nu, nu e vorba numai despre un mic dejun. Este un mic dejun în Palm Beach, *Florida*... asta în timp ce nevastă-mea crede că

încă-mi mai fac formele de lichidare să părăsesc hotelul în urma întrunirii pe care am avut-o ieri. În *Atlanta.*

Mă lasă un minut ca să-mi pice fisa.

– Stai, deci femeia aia... N-ai cunoscut-o la bar...

– Jean. O cheamă Jean. Şi, da, am plecat din Atlanta şi am venit cu avionul mai devreme pentru ea. Am cunoscut-o acum câteva luni, OK? Eşti mulţumit? Acum ai toate datele. Nu-ţi cer decât să ţii toată povestea departe de femeia asta cu mondenităţile, căci, dacă se-apucă s-o publice şi-o vede Ellen...

Aud un clic în telefon.

– Ea e, spune Dreidel. Te rog să îngropi toată istoria. Dă-i ceva în schimb... acordă-i zece minute cu Manning. Te rog, Wes – familia mea – gândeşte-te doar la Ali, adaugă el, referindu-se la fiică-sa. Şi la campania mea pentru Senat.

Înainte ca măcar să pot reacţiona, aud un alt clic. Apăs pe butonul de transfer al apelului şi răspund pe linia cealaltă.

– Wes la telefon.

– Domnule Holloway, Gerald Lang vă deranjează, rosteşte un tip cu o voce profesorală. De la biroul custodelui, explică el, făcând referire la Biblioteca Prezidenţială Manning. Claudia mi-a sugerat să vă sun şi...

– Acum nu e momentul cel mai potrivit.

– N-o să dureze decât un minut, domnule. Vedeţi, încercăm să organizăm o nouă expoziţie legată de instituţia prezidenţială, încercând de data aceasta să ne concentrăm îndeosebi pe şirul lung de tineri care au servit drept asistenţi prezidenţiali. Un fel de... retrospectivă, dacă vă puteţi imagina aşa ceva, plecând de la Meriwether Lewis, care a fost în serviciul lui Thomas Jefferson, până la Jack Valenti, care a lucrat cu L.B.J. şi, în cele din urmă, până la, sperăm, ei bine... până la dumneavoastră.

– Staţi puţin... expoziţia asta va fi despre... *mine?*

– De fapt, mai mult despre ceilalţi, desigur. O adevărată retrospectivă.

Deja începe să dea înapoi, ceea ce înseamnă că ştie regulile. Datoria mea este să fiu cea mai apropiată persoană de preşedinte. Să stau chiar lângă el. Dar niciodată în faţa lui.

– Vă apreciez oferta, domnule Lang...

– Gerald.

– Şi mi-ar plăcea să fiu de ajutor, Gerald, însă...

– Preşedintele Manning a fost de acord, adaugă el, apelând la atuul din mânecă. Şi Claudia la fel. O adevărată retrospectivă. Aşadar, când credeţi că putem să ne întâlnim şi să...?

– Mai târziu, OK? Doar că... sună-mă mai târziu.

Închid în grabă linia asta şi apăs iarăşi pe tastă că să revin la Dreidel.

– Ce-a spus? Ştie? întreabă Dreidel, încă panicat.

Înainte să pot răspunde, telefonul face clic din nou. În mod clar, prietenul meu de la muzeu n-a prins ideea.

– Lasă-mă să scap de tipul ăsta, îi spun lui Dreidel, accesând încă o dată linia cealaltă.

– Gerald, deja ţi-am spus...

– Cine-i Gerald? mă întrerupe o voce de femeie.

– P-poftim?

– Salut. Wes, sunt Lisbeth Dodson de la *Palm Beach Post*. Ce-ai zice dacă ţi-ar apărea numele în ziar cu litere mari şi îngroşate?

20

Washington, D.C.

Roata din stânga față intră în groapa de pe drum, alunecând prin stratul de zăpadă topită și făcând ca SUV-ul negru să patineze și să se smucească brusc. Cu o mișcare fermă a volanului, mașina o luă spre dreapta. Mașina se smuci a doua oară. Romanul înjură în gând. Drumurile din D.C. erau destul de proaste. Însă în sud-estul Washingtonului erau de-a dreptul groaznice.

Acționând ștergătoarele, îndepărtă stratul subțire de zăpadă de pe parbriz, după care făcu brusc la stânga pe Malcolm X Avenue. Mașinile arse în întregime, containerele de gunoi pline ochi și clădirile cu scânduri la geamuri și uși îi spuneau că asta nu era un cartier în care să te rătăcești. Din fericire, știa cu exactitate unde mergea.

Peste mai puțin de doi kilometri, mașina opri brusc la lumina roșie a semaforului de la intersecția lui Malcolm X cu Martin Luther King Jr. Avenue. Romanul nu se putu abține să nu-și zâmbească în barbă. De opt ani de zile, se bazase în mare măsură pe o coexistență pașnică. Însă acum, cu reapariția lui Boyle... cu Wes în calitate de martor... până și cu O'Shea și Micah apropiindu-se din ce în ce mai mult... nu-i mai prea rămânea nici o alternativă în afară de cea dură.

Situația nu fusese cu mult diferită nici în urmă cu opt ani, când îl abordaseră pe Nico pentru prima dată. Normal că nu fuseseră toți

trei acolo. Din motive de siguranţă, se dusese numai unul. Cum era de aşteptat, Nico şovăise – şi fusese chiar ostil. Nimănui nu-i place să-şi vadă familia atacată. Însă acela fusese momentul în care îi arătaseră lui Nico dovada: registrele din perioada şederii mamei sale în spital.

– Ce-i asta? întrebase Nico, uitându-se atent pe foaia de hârtie pe care se aflau numerele saloanelor şi orele de distribuire a mesei.

Cuvântul „cină" era scris de mână în partea de sus a paginii.

– Este fişa de distribuire a mesei de la spital, explică Numărul Trei. Din ziua în care a murit mama ta.

Desigur, Nico văzuse numele mamei sale. „Hadrian, Mary." Şi numărul fostului ei salon. „Salonul 913." Chiar şi ce comandase. „Chiftele." Însă ceea ce-l bulversase fusese adnotarea făcută de mână din rubrica „Ora distribuirii". Pe foaia de hârtie, fiecare pacient avea o oră diferită de distribuire: „6.03 p.m... 6.09 p.m... 6.12 p.m..." Doar în dreptul numelui mamei lui Nico, era trecut „pacientă decedată".

Nico se uită în sus complet bulversat.

– Nu înţeleg. Asta-i din ultima ei zi de duminică... ziua în care a murit?

– Nu-i chiar aşa, îi spusese el. Uită-te la data din colţ. 16 septembrie, corect?

În timp ce Nico dădea din cap aprobator, îi explicase repede:

– 16 septembrie a fost într-o zi de sâmbătă, Nico. Dacă e să ne luăm după aceste fişe, mama ta a murit într-o zi de sâmbătă.

– Nu, insista Nico. A murit duminică. Duminică, pe 17 septembrie. Îmi aduc aminte, am fost – noi eram la biserică. Uitându-se fix la fişa de distribuire a hranei, adăugă: Cum a putut să se întâmple una ca asta?

– Nu, Nico, întrebarea care trebuie pusă este de ce ar face cineva aşa ceva?

Nico clătină din cap neîncrezător, plin de furie.

– Nu, în nici un caz. Eram acolo, în biserică. Pe rândul al doilea. Mi-l amintesc pe tata venind şi...

Nico încremeni.

– Asta-i marele avantaj când e vorba de biserică, nu-i aşa, Nico? Când întregul oraş este adunat pe băncile de lemn şi se uită cum tatăl tău îngrijorat se roagă împreună cu cei doi copii mici ai săi... e alibiul perfect.

– Stai... vrei să spui că tata a ucis-o pe...

– Ce mai era de făcut, la trei ani după ce intrase în comă? Trei ani fără mamă. Fără nimeni care să aibă grijă de casă. Şi în fiecare zi – toate rugăciunile alea şi vizitele – boala ei mâncându-vă vieţile.

– N-ar fi făcut niciodată asta! O iubea!

– Pe voi vă iubea *mai mult,* Nico. Deja vă pierduserăţi trei ani de copilărie. De-asta a făcut-o. Pentru voi. A făcut-o pentru *voi.*

– În-însă doctorii... medicul legist n-a...?

– Doctor Albie Morales – neurologul care s-a pronunţat asupra decesului – este *maestrul absolut* aflat la conducerea Lojei Masonice a tatălui tău. Medicul legist Turner Sinclair – cel care a completat restul hârtiilor – este *diaconul* aceleiaşi Loji. Asta-i ceea ce fac masonii, Nico. Asta-i ceea ce au făcut de-a lungul isto...

– Minţi! răbufni Nico, punându-şi mâinile la urechi. Te rog, spune-mi că nu-i aşa!

– A făcut-o pentru tine, Nico.

Nico începu să se legene repede – înainte şi înapoi – în timp ce lacrimile îi cădeau ca nişte stropi mari pe foaia de hârtie pe care era înregistrată ultima comandă pentru cină a mamei sale.

– Când a murit... asta a fost... a murit pentru păcatele *mele! Nu ale lui!* se tângui el ca un băiat de zece ani, căruia i se zdruncină încrederea în toate lucrurile în care crezuse până atunci. A trebuit să moară pentru *păcatele mele!*

Şi în acel moment Cei Trei ştiuseră că puseseră mâna pe el.

Desigur, de aceea îl şi aleseseră pe el. Nu fusese greu. Datorită accesului Romanului la dosarele militare, se concentraseră asupra celor de la Fort Benning şi Fort Bragg, unde se aflau două dintre şcolile de pregătire a lunetiştilor de elită din armată. Adăugaseră cuvintele „lăsat la vatră în condiţii dezonorante" şi „probleme psihologice", iar lista candidaţilor se subţiase cu rapiditate. Nico

fusese de fapt al treilea. Însă când săpaseră mai mult – când îi văzuseră cucernicia religioasă şi descoperiseră şi afilierea tatălui său la acel grup – Nico urcase direct în capul listei.

Din momentul acela, tot ce mai avuseseră de făcut fusese să-l găsească. Cum toate căminele de tranzitare şi adăposturile pentru oamenii străzii care primeau fonduri guvernamentale trebuiau să prezinte numele celor care foloseau aceste facilităţi, partea asta fusese chiar uşoară. După care trebuiseră să demonstreze că puteau să-l ţină sub control. Ăsta fusese motivul pentru care-l luaseră şi-l duseseră la rulota tatălui său. Şi-i dăduseră arma. Şi-i spuseseră că exista o singură modalitate de a elibera spiritul mamei sale.

Pe durata instrucţiei la şcoala de lunetişti, Nico fusese învăţat să tragă între bătăile inimii ca să reducă mişcarea ţevii. Stând deasupra tatălui său, care plângea în hohote cerându-i să-l cruţe, pe linoleumul scorojit al podelei, Nico apăsase trăgaciul fără ezitare.

Iar Cei Trei îşi dăduseră seama că găsiseră omul potrivit.

Şi toate astea datorită unei simple foi de hârtie pe care o făcuseră să arate ca o fişă de distribuire a hranei în spital.

Când semaforul arătă verde, Romanul o luă la stânga şi călcă pe acceleraţie, făcând ca roţile din spate să se învârtă în loc şi să arunce bucăţi din zloata de pe şosea. Maşina derapă dintr-o parte în alta a şoselei care nu văzuse niciodată plugul de deszăpezire, dar intervenţia fermă a Romanului o făcuse să se redreseze rapid. Dedicase mult prea mult timp acestei chestiuni ca să piardă controlul tocmai acum.

La distanţă, faţadele vechi ale magazinelor şi clădirilor făceau loc porţilor metalice negre şi ruginite ce înconjurau incinta, având rolul de a-i face pe locuitorii cartierului să se simtă în siguranţă. Însă cu cei douăzeci şi doi de pacienţi care evadaseră în ultimul an, majoritatea vecinilor înţeleseseră că porţile nu erau pe măsura aşteptărilor.

Ignorând capela şi altă clădire din cărămizi ce se înalţa dincolo de porţi, Romanul luă un viraj strâns la dreapta şi se îndreptă către ghereta de lângă intrarea principală. Trecuseră aproape opt ani de când fusese aici ultima oară. Şi în timp ce-şi cobora geamul lateral,

remarcând vopseaua scorojită de pe stâlpul porții, vopsit în galben și negru, își dădu seama că nu se schimbase nimic, nici măcar procedurile de securitate.

– Bine ați venit la St. Elizabeths, îi ură un paznic cu buzele pline de promoroacă. Vizitator sau distribuitor?

– Vizitator, răspunse Romanul, fluturând o insignă a Secret Service și neîntrerupând nici o clipă contactul vizual cu acesta.

La fel ca orice agent, când Roland Egen intrase în Secret Service, nu-și începuse activitatea la Operațiuni de Protecție. Prin prisma autorității cu care era învestit Secret Service asupra delictelor de ordin financiar, își petrecuse primii cinci ani investigând ponturile primite de cei din interior și infracțiunile prin computer la biroul teritorial din Houston. De acolo, obținuse prima sa misiune cu caracter protectiv, evaluând diferitele tipuri de amenințări în beneficiul Diviziei de Informații, iar de acolo – datorită flerului pentru investigații criminale – fusese promovat în diferite funcții în cadrul birourilor din Pretoria și Roma. În plus, ambiția sa nativă îl ajutase să urce toate treptele ierarhice ale Secret Service până la poziția sa actuală, cea de director adjunct al Operațiunilor de Protecție. Însă în timpul liber acționa ca *Roman*, calitate în care obținuse cele mai bune recompense.

– Am venit să-l văd pe Nicholas Hadrian.

– Nico are probleme, hm? întrebă paznicul. Ciudat, el spune întotdeauna că va veni cineva la el. Numai că, de data asta, are în sfârșit dreptate.

– Mda, zise Romanul, aruncând o privire micuței cruci de pe acoperișul vechii capele de cărămidă care se vedea la depărtare. E o adevărată nebunie.

21

Palm Beach, Florida

– Oricum, nu-i decât un pamflet nostim despre cum iei tu şi Dreidel masa la Four Seasons, spune Lisbeth în timp ce Rogo se bagă în mine ca să-şi lipească urechea de telefon. Ceea ce transformă restaurantul într-un fel de reuniune a Casei Albe în însoritul Sud, cu băieţii preşedintelui, şi toate cele.

– Sună bine, îi spun, sperând s-o ţin în toane bune. Deşi nu sunt sigur că asta chiar e o ştire.

– Uimitor, replică ea sarcastic. Exact asta mi-a spus şi Dreidel. Voi doi aţi fost gemeni despărţiţi la naştere sau pur şi simplu v-a intrat în reflex odată cu funcţia?

O cunosc pe Lisbeth din ziua în care preluase rubrica de mondenităţi de la *Post*. Avem o înţelegere clară. Ea sună şi cere în mod politicos o declaraţie din partea preşedintelui, iar eu îi spun tot politicos că ne pare rău, însă nu ne mai ocupăm cu aşa ceva. E un simplu vals. Problema este că, dacă nu-mi fac numărul cum trebuie şi n-am grijă, o să-i dau motive să facă nişte piruete ameţitoare, cu repercusiuni nedorite.

– Haide, Lisbeth, nimeni nu ştie nici măcar cine suntem eu şi Dreidel.

– Da, şi Dreidel a încercat să-mi pună placa asta. Chiar înainte să mă întrebe dacă ar putea să mă sune el, ceea ce ştiu şi eu că e un semn garantat că n-o să mai aud niciodată de el. Vreau să spun că,

ţinând cont de întrunirea aia pentru strângere de fonduri de diseară, ai crede că ar fi de dorit să-şi vadă numele în ziarul local. Acum nu vrei să-mi dai o declaraţie scurtă despre cât de minunat a fost pentru tine şi prietenul tău să vă lăsaţi în voia amintirilor legate de zilele de glorie de la Casa Albă? Sau vrei să încep să mă îngrijorez c-ar fi ceva în neregulă în ograda lui Manning?

Râde în timp ce-mi spune astea, însă m-am învârtit printre destui reporteri ca să ştiu că atunci când trebuie să-şi umple rubricile din ziare şi reviste nu e nimic amuzant în asta.

„Ai grijă", scrie Rogo pe o bucată de hârtie. „Tipa nu-i proastă."

Dau din cap afirmativ şi mă întorc la telefon.

– Ascultă, îţi dau bucuros orice declaraţie vrei, dar să fim sinceri, am stat în restaurant doar câteva minute...

– Şi asta-i în mod oficial a treia oară în care încerci să minimalizezi importanţa acestei întâlniri. Ştii ce te învaţă la Facultatea de Jurnalism atunci când cineva încearcă să minimalizeze ceva, Wes?

Pe aceeaşi bucată de hârtie, Rogo adaugă un semn de exclamare chiar lângă „Tipa nu-i proastă".

– OK, bine. Vrei să ştii cum stă treaba pe bune? întreb.

– Nu, aş prefera să mă abureşti în continuare pe tema asta.

– Asta însă este cu titlu confidenţial, o avertizez eu.

Tace, sperând c-o să-i dau înainte. E un truc mai vechi al reporterilor, astfel încât la o adică să poată să spună că nu a fost niciodată de acord. Căzusem în capcană în prima mea săptămână la Casa Albă. Fusese prima şi ultima dată.

– Lisbeth...

– Bine... fie... este cu titlu confidenţial. Şi-acum, de ce atâta agitaţie?

– E vorba despre ziua de naştere a lui Manning, spun eu fără să stau pe gânduri. Petrecerea-surpriză cu ocazia împlinirii a şaizeci şi cinci de ani, ca să fiu mai exact. Eu şi Dreidel ne-am ocupat de organizarea acestei petreceri-surpriză, asta până azi-dimineaţă, când ai sunat tu. I-am spus lui Manning că am câteva comisioane de făcut. Dreidel era în oraş şi i-a spus acelaşi lucru. Dacă

Manning o să citească în ziarele de mâine că noi doi eram împreună...

Fac o pauză pentru ca vorbele mele să aibă efect. E o minciună de tot rahatul, însă tăcerea ei mă încurajează.

– Ştii că nu cerem niciodată nimic, Lisbeth, însă dacă ai putea să nu ne bagi în chestia asta... Fac din nou pauză pentru marele final. Îţi rămânem datori.

Practic, pot să mi-o imaginez zâmbind la celălalt capăt al firului. Într-un oraş în care convenienţele sociale sunt atât de importante, asta-i cea mai bună monedă de schimb: o favoare pe care să ţi-o datoreze fostul preşedinte al Statelor Unite.

– Vreau să am o discuţie de zece minute faţă-n faţă cu Manning în noaptea petrecerii-surpriză, spune Lisbeth.

– N-o să stea mai mult de cinci minute.

Rogo dă din cap dezaprobator. „Nu-i suficient", îmi spune foarte încet, mai mult din buze.

– S-a făcut, spune ea.

Rogo îmi face un semn că totul e OK. „Perfect", face el tot din buze.

– Aşadar, în ceea ce priveşte micul dejun cu Dreidel...? întreb eu.

– Mic dejun? Ce mai tura-vura, Wes, de ce i-ar păsa cuiva că doi foşti membri ai staffului prezidenţial s-au întâlnit şi-au luat masa împreună dis-de-dimineaţă? Consideră în mod oficial că ştirea asta nu există.

„Ştii că nu cerem niciodată nimic, Lisbeth, însă dacă ai putea sa nu ne bagi în chestia asta..."

În timp ce-i asculta vorbele lui Wes, Lisbeth se aşeză mai comod în scaun şi începu să rotească firul de la telefon ca pe o coardă. Din pauza de la capătul celălalt al firului, oarecum forţată, Wes părea ca şi cum ar fi fost gata să cadă la pace. „Îţi rămânem datori", rostise el, la ţanc. Lisbeth renunţă să mai răsucească firul de telefon. Regula de Aur nr. 4: Numai cei vinovaţi cad la pace. Regula de Aur nr. 5: Şi oportuniştii.

„Vreau să am o discuţie de zece minute faţă-n faţă cu Manning în noaptea petrecerii-surpriză", spuse ea, ştiind ca orice ziarist bun că el avea să reducă timpul la jumătate.

„N-o să stea mai mult de cinci minute."

„S-a făcut", zise ea începând să frunzărească grămada groasă de invitaţii de pe colţul biroului ei. Concert de deschidere la operă. Târgul anual de ambarcaţiuni de la Sailfish Club. Botezul de la familia Whedon. Trebuia să fie pe-aici pe undeva...

„Aşadar, în ce priveşte micul dejun cu Dreidel...?" întrebă Wes.

Scotocind încă printre hârtii, Lisbeth abia dacă-i mai dădea atenţie.

„Mic dejun? Ce mai tura-vura, Wes, de ce i-ar păsa cuiva că doi foşti membri ai staffului prezidenţial s-au întâlnit şi-au luat masa împreună dis-de-dimineaţă? Consideră în mod oficial că ştirea asta nu există."

Petrecerea-surpriză a lui Manning – şi cele cinci minute promise – nu urmau să aibă loc decât peste o lună de zile. Însă asta nu însemna că trebuia să se ţină deoparte până atunci. Îndeosebi când existau atât de multe modalităţi de a afla amănunte. Trântind cu putere telefonul, Lisbeth nu-şi ridică nici un moment ochii de pe teancul de invitaţii. Recepţia de la Societatea de Leucemie, Societatea de Istorie, Societatea Knesset, Societatea Palm Beach, Societatea Renascentistă, Societatea Alexis de Tocqueville... şi acolo... printre ele...

Lisbeth trase cu putere invitaţia de formă dreptunghiulară din mijlocul grămezii. Ca la oricare altă invitaţie, designul nu era ţipător, ci chiar te atrăgea prin bun-gust, înscrisurile erau meticuloase, iar plicul avea numele ei pe el. Însă hârtia de culoare crem şi caligrafia şerpuită, cu cerneală neagră promitea ceva în plus: „O seară cu preşedintele Leland F. Manning. În beneficiul Fundaţiei de Fibroză Chistică – 65 de Trandafiri. Astă-seară".

Nu-i păsa de refuzul lui Wes şi Dreidel de a răspunde pentru a mai câştiga timp. Sau de tâmpenia aia de aşa-zisă petrecere-surpriză a lui Manning. Însă odată ce Wes îi ceruse să omoare din faşă ştirea – Regula de Aur nr. 6: Apar numai două categorii de oameni în rubrica de mondenităţi – aceia care doresc să fie acolo şi aceia care nu doresc. Wes tocmai se delimitase clar în partea celor care *nu doreau.* Şi, fără îndoială, categoria celor care nu doresc este întotdeauna mult mai interesantă.

Ridicând receptorul, Lisbeth formă numărul de pe invitaţie.

– Claire la telefon, raspunse o femeie mai în vârstă.

– Bună, Claire, sunt Lisbeth Dodson de la „În spatele cortinei". Sper că nu este prea târziu să-mi confirm participarea...

– Pentru diseară? Nu, nu... oh, vă citim zi de zi, o asigură femeia un pic cam prea entuziastă. Oooh, şi pot să-i sun pe cei din stafful preşedintelui să-i anunţ că veniţi...

– E-n regulă, spuse Lisbeth calm. Tocmai am vorbit cu ei. Deja palpită de emoţie că vin.

23

„Trei minute şi jumătate", îşi spuse Nico în timp ce se uita cum Acura de culoare gri îşi făcea drum prin zăpadă şi înainta de-a lungul drumului de acces de afară, de dincolo de geamul său securizat de la etajul doi. Ridicându-şi mâneca bluzei de corp, de un cafeniu decolorat, se uită la minutarul ceasului de mână, numărând în minte. Un minut... două... trei... Nico închise ochii şi începu să se roage. Capul i se mişcă în sus şi-n jos de şaisprezece ori. „Trei şi jumătate..." Legănându-se uşor, deschise ochii şi se întoarse spre uşa de la salon, însă aceasta nu se deschise.

Cocoţat pe caloriferul ruginit de lângă fereastră, Nico se mişcă uşor în continuare, întorcându-se cu spatele spre zăpada de-afară şi apăsând pe corzile viorii sale uzate din lemn de arţar. Vioara avea pe coadă încrustat un trifoi cu patru foi, însă Nico era de departe mult mai interesat de modul în care corzile viorii treceau perfect prin suportul negru de susţinere. Îşi petrecuse primele două săptămâni la St. Elizabeths stând exact în acelaşi loc, uitându-se fix afară exact de la aceeaşi fereastră. Normal că doctorii descurajaseră asta – „un comportament antisocial şi izolant", declaraseră ei.

Şi situaţia se înrăutăţise atunci când examinaseră ceea ce-i apărea lui Nico în câmpul vizual: în dreapta, o clădire din cărămidă arsă din temelii care avea pe faţadă o placheta cu însemnele armatei („prea simbolic pentru trecutul său militar"), în stânga, malurile râului Anacostia („nu-i oferiţi o imagine de calitate"), iar în

depărtare, chiar la marginea proprietăţii, vreo şase parcele îngrădite pe care se aflau sute de pietre funerare ciobite din perioada cuprinsă între Războiul Civil şi Primul Război Mondial, când pacienţii provenind din rândurile armatei şi marinei erau îngropaţi acolo („nimic funebru n-ar trebui să fie vreodată la vedere"). Cu toate astea, când Nico îi mărturisise unei asistente că arborele de-afară, un corn, de lângă fereastră, îi aducea aminte de copilăria petrecută în Wisconsin, acolo unde mama sa cânta la violoncel, iar vântul făcea ca ramurile copacului să se legene pe ritmul muzicii, doctorii nu numai că dăduseră înapoi, însă găsiseră pe cineva care să-i doneze vioara cu trifoiul cu patru foi. „Amintirile cu caracter pozitiv urmau să fie încurajate." Nico ştiuse că era un semn. Aşa cum scrisese Domnul în Carte. Aşa cum Domnul îi trimisese pe ei. Pe Cei Trei Rapsozi.

Opt ani mai târziu, Nico se afla tot în aceeaşi încăpere, lângă acelaşi pat mic, cu aceeaşi noptieră şi cu aceeaşi măsuţă de toaletă pe care-şi ţinea Biblia şi mătăniile roşii din sticlă.

Însă ceea ce Nico ţinuse întotdeauna pentru sine era că în timp ce studia copacul care-i amintea de copilărie şi de maică-sa, era mult mai concentrat asupra drumului de acces, extrem de folosit şi care începea de la poarta principală, traversa proprietatea şi se oprea în parcarea de la intrarea în pavilionul John Howard. Arborele era în mod sigur un semn – crucea lui Hristos formată din crengi –, însă drumul din faţa sa... drumul era calea de salvare a lui Nico. Ştia asta în străfundul inimii sale. Ştia asta în străfundul sufletului său. Ştia asta chiar din prima zi când văzuse drumul lângă care creşteau de-a valma iarbă şi buruieni ce crăpau şi încălecau bordura de asfalt. În fiecare an, pământul se curba uşor-uşor în timp ce buruienile înaintau şi mai mult. Asemenea unui monstru, se gândea Nico. Un monstru ce punea stăpânire pe proprietate. Asemenea monştrilor care-o omorâseră pe maică-sa.

Nu intenţionase să apese pe trăgaci. Nu la început. Nici măcar când Cei Trei îi amintiseră de păcatele tatălui său. Însă în timp ce se uita fix la dovadă – la registrul de distribuirea hranei de la spital...

„Întreabă-l pe taică-tău", îi spusese Numărul Trei. „N-o să nege."

Cutremurându-se în timp ce se uita afară pe fereastra spitalului, Nico putea încă să-i audă vorbele. Putea încă să miroasă fumul dulce al trabucului tatălui său. Putea încă să simtă vântul tăios din Wisconsin lovindu-l în timp ce urca treptele metalice din fața rulotei tatălui său. Nu-l mai văzuse pe taică-său de aproape șase ani de zile. De dinainte de armată... de dinainte de a fi dat afară... de dinainte de adăpostul pentru săraci. Nico nici măcar nu știuse cum să dea de el. Însă Cei Trei se ocupaseră de asta. Cei Trei îl ajutaseră. Cei Trei, Dumnezeu să-i binecuvânteze, îl duseseră pe Nico acasă. Să-l pedepsească pe monstru. Și să îndrepte lucrurile.

„Tată, ea trebuia sa moară pentru păcatele *mele!*" strigase el, deschizând brusc de ușă și năvălind înăuntru.

Nico încă mai putea să-i audă vorbele. Încă-i mai mirosea fumul de trabuc. Încă mai simțea cum buricul degetului îi împietrise pe trăgaci în timp ce taică-său îl implora, îi spunea că era nevinovat și plângea în hohote – „Te rog, Nico, ești băiatul meu... Lasă-mă să te ajut". Însă singurul lucru pe care Nico îl văzuse fusese fotografia mamei sale – poza de la nuntă – păstrată în stare perfectă sub sticla de deasupra măsuței de cafea. Atât de tânără și de frumoasă... îmbrăcată toată în alb... ca un înger. Îngerul lui. Îngerul care-i fusese luat... Luat de monștri. De Fiare.

„Nico, pe viața mea – pe tot ce am mai sfânt – sunt nevinovat!"

„Nimeni nu-i nevinovat, tată."

Următorul lucru pe care Nico-l simțise fusese piciorul său alunecând de-a lungul podelei acoperite cu linoleum scorojit, îmbibat cu... îmbibat cu ceva roșu. O baltă de culoare roșu-închis. Sânge.

„Tată...?" șoptise Nico, cu stropi de sânge pe față asemenea unor pistrui.

Taică-său nu-i mai răspunsese.

„Nu te îndoi de tine, Nico", îi spusese Numărul Trei. „Verifică-i glezna. O să le găseşti semnul distinctiv."

Şi în timp ce Nico se conforma – ignorând gaura de glonţ din mâna tatălui său (ca să-l facă să simtă durerea şi chinurile lui Isus) şi cealaltă gaură făcută de glonţ în inimă – îi ridicase piciorul lui taică-său şi-i trăsese şoseta în jos. Şi-ntr-adevăr era acolo. Exact aşa cum îi spusese Numărul Trei. Semnul ascuns. Ascuns de fiul său. Ascuns de soţia sa. Un tatuaj mititel.

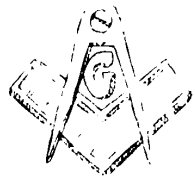

Compasul şi un echer – cel mai sacru dintre toate simbolurile masonice. Instrumentele de lucru ale unui arhitect... instrumentele cu care să realizeze planul... plus un „G" pentru Grandiosul Arhitect al Universului.

„Pentru a demonstra ca-i unul de-al lor", îi explicase Numărul Trei.

Nico dăduse din cap aprobator, încă şocat că taică-său putuse ţine totul secret atât de mult timp. Cu toate astea, acum, monstrul era răpus. Însă după cum subliniase Numărul Trei, din cauza masonilor, mai existau mulţi monştri cu care trebuia să se lupte şi să-i deconspire. Multe Fiare. Totuşi, luptându-se acum cu ele – în slujba Domnului – putea să transforme moartea mamei sale într-o binecuvântare.

Cei Trei o numiseră *fatum*. Cuvântul în latină pentru soartă, pentru destinul lui Nico.

Nico se uitase în sus când auzise cuvântul. Soartă.

„Da... asta mi-a spus şi ea – Ca şi Cartea."

Chiar în acel moment, Nico îşi dăduse seama care era misiunea sa – şi de ce îi fusese luată mama.

„Vă rog... trebuie să – lăsați-mă să vă ajut să nimiciți monștrii", se oferise Nico.

Numărul Trei îl privise cu atenție. Ar fi putut să scape de Nico chiar acolo. Ar fi putut să-l părăsească... să-l abandoneze... să-l lase să continue lupta de unul singur. În schimb, spusese un lucru pe care numai un adevărat om al Domnului ar fi putut s-o facă: „Fiule, hai să ne rugăm".

Numărul Trei își deschisese brațele, iar Nico se prăbușise la pieptul său. Auzise hohotele de plâns ale Numărului Trei. Îi văzuse lacrimile. Nu mai era un străin. Făcea parte din familie. Precum un tată.

Fatum, se hotărâse Nico în ziua aceea. Soarta sa.

În luna care urmase, Cei Trei îi dezvăluiseră întreaga misiune. Îi vorbiseră despre inamic și despre puterea lor. De la Voltaire la Napoleon și Winston Churchill, francmasonii se străduiseră de-a lungul câtorva secole să aibă relații de prietenie și să-i coopteze în sânul lor pe cei mai puternici membri ai societății. În domeniul artelor, îi avuseseră pe Mozart, Beethoven și Bach. În literatură, pe Arthur Conan Doyle, Rudyard Kipling și Oscar Wilde. În domeniul afacerilor, prosperaseră datorită finanțărilor unor Henry Ford, Frederick Maytag și J.C. Penney.

În Statele Unite, puterea lor atinsese niveluri de nebănuit. De la Benjamin Franklin la John Hancock, opt semnatari ai Declarației de Independență fuseseră masoni. Nouă dintre semnatarii Constituției SUA. Treizeci și unu de generali din armata lui Washington. Cinci dintre judecătorii-șefi de la Curtea Supremă, de la John Marshall la Earl Warren. An după an, secol după secol, masonii îi atrăseseră de partea lor pe oamenii cu cea mai mare influență în societate: Paul Revere, Benedict Arnold, Mark Twain, John Wayne, Roy Rogers, Cecil B. DeMille, Douglas Fairbanks, Clark Gable și până și pe Harry Houdini. Fusese oare o coincidență faptul că Douglas MacArthur devenise General al Armatei? Sau că Brigham Young pusese bazele unei întregi religii? Sau că J. Edgar Hoover fusese trimis la FBI? Sau că Buzz Aldrin se aflase la bordul primei

rachete care plecase spre Lună? Cu toţii erau oameni importanţi. Cu toţii fuseseră aleşi de către masoni. Şi asta fără a mai pune la socoteală cele şaisprezece ori când preluaseră Casa Albă. Preşedinţii George Washington, James Monroe, Teddy Roosevelt, FDR, Truman, LBJ, Gerald Ford... şi, cel mai important, îi explicaseră Cei Trei, preşedintele Leland F. Manning şi monstrul cunoscut sub numele de Ron Boyle.

La o lună după ziua în care se întâlniseră, Cei Trei îi destăinuiseră păcatele lui Boyle. Exact aşa cum făcuseră şi în cazul tatălui lui Nico.

Încă leganându-se şi trecându-şi degetele peste corzile viorii, Nico auzi zgomotul roţilor care patinau pe gheaţă. Un SUV negru îşi făcu apariţia huruind, cu ştergătoarele de zăpadă mişcându-se dintr-o parte în alta asemenea bătăilor de aripi ale unui fluture. Nico ciupea uşor în continuare corzile viorii, perfect conştient că SUV-urile negre aduceau de regulă pe cineva din Secret Service. Însă când maşina opri brusc în faţa cornului, Nico văzu că scaunul pasagerului era gol. Cei din Secret Service nu veneau niciodată singuri.

„Trei minute şi jumătate", îşi spuse Nico în gând în timp ce studia minutarul ceasului de la mână. Până acum, estimase corect. Trei minute şi jumătate era media. Pentru doctorii şi asistentele sale, până şi pentru sora lui, înainte de a renunţa să mai vină să-l viziteze. Ea avusese întotdeauna nevoie de încă treizeci de secunde ca să-şi facă puţin curaj, însă chiar şi în zilele cele mai rele – ca în duminica aceea când încercase să-şi facă singur rău – trei minute şi jumătate erau mai mult decât suficiente.

Nico se uită iarăşi la minutarul ceasului de la mână. „Un minut... două... trei..." Închise ochii, începu să dea din cap şi să se roage. „Trei şi jumătate." Nico deschise ochii şi se întoarse cu faţa la podeaua camerei sale. Mânerul sferic al uşii se mişcă uşor, iar îngrijitorul cu ochii roşii apăru în cadrul uşii.

– Nico, eşti îmbrăcat decent? Ai un vizitator, strigă bărbatul.

Opt ani de privit pe geam. Opt ani de aşteptare. Opt ani în care trăise cu convingerea că nimic din ceea ce era scris în Cartea Sorţii nu putea fi negat. Nico simţi cum îl năpădesc lacrimile, în timp ce un bărbat cu trăsături irlandeze, palid la faţă şi cu părul negru intră în cameră.

– Mă bucur să te văd, Nico, spuse Romanul în timp ce păşea înăuntru. A trecut atât de mult timp!

24

– Biblioteca Prezidențială Manning. Cu ce vă pot ajuta? răspunde persoana de la recepție.

– Am câteva întrebări cu privire la fișierele prezidențiale, spun, verificând a doua oară dacă ușa biroului meu este închisă.

Rogo îmi spusese că pot să-i folosesc biroul ca să dau telefonul, însă discuția noastră din pauza de prânz se prelungise prea mult.

– Dați-mi voie să vă transfer apelul la persoana de serviciu la arhivă, adaugă secretara.

După un clic sunt pe calea cea bună. Deși aș fi putut să-l sun pe șeful bibliotecii, după cum îmi sugerase Rogo, e mai bine să am de-a face cu persoane mai puțin importante.

– Kara la telefon. Cu ce vă pot fi de folos astăzi? întreabă o voce plăcută de femeie.

– Bună, Kara. Sunt Wes de le Biroul Personal. Încercăm să găsim dosare mai vechi ale lui Ron Boyle pentru un volum omagial la care lucrăm, așa că mă întrebam dacă ne-ai putea ajuta să punem unele lucruri cap la cap...

– Îmi pare rău, puteți să vă repetați numele?

– Wes Holloway. Nu-ți face griji... sunt pe lista celor din staff, spun eu râzând.

Însă tipa nu râde.

– Îmi pare rău, Wes, însă înainte de a pune la dispoziție orice fel de documente, trebuie să completezi o cerere FOIA[1] în care să apară persoana pentru care...

– Președintele Manning. Le-a cerut personal, o întrerup eu.

Fiecare lege în parte are excepții. Polițiștii pot să meargă cu lumini roșii. Doctorii pot să parcheze ilegal pe durata urgențelor. Iar atunci când te cheamă Leland Manning, obții orice coală de hârtie dorești de la Biblioteca Prezidențială Leland Manning.

– Spune-ne, doar spune-ne de ce ai nevoie. O să încep să le adun chiar eu, se oferă.

– Fantastic! exclam eu, frunzărind dosarul gros de pe birou.

Prima pagină se numește *Înregistrări ale documentelor prezidențiale și materiale istorice.* Noi o numim ghidul celui mai mare jurnal din lume.

În cei patru ani petrecuți la Casa Albă, fiecare dosar, fiecare e-mail, fiecare felicitare de Crăciun trimisă fusese înregistrată, copiată și păstrată. Iar în momentul în care am părăsit Washingtonul, fusese nevoie de cinci avioane militare tip cargo ca să care cele patruzeci de milioane de documente, 1,1 milioane de fotografii, douăzeci de milioane de mesaje transmise prin e-mail, tipărite, și patruzeci de mii de „artefacte", inclusiv patru tipuri de telefoane cu Leul cel Laș, dintre care două erau făcute de mână, având imaginea președintelui pe ele. Cu toate astea, singura modalitate de a găsi acul în carul cu fân este să te apuci să-l cauți în fân. Și singura modalitate de a afla ce punea Boyle la cale era să-i deschid sertarele de la birou și să văd ce era înăuntru.

– La categoria „Stafful de la Casa Albă", hai să începem cu toate intrările pe numele lui Boyle, în calitate de adjunct al șefului staffului prezidențial, spun eu, frunzărind primele pagini ale ghidului informațiilor înregistrate și, desigur, toate dosarele sale, inclusiv corespondența trimisă și primită de el. Trec la următorul punct de pe agendă. Și aș mai vrea și referințe personale. Chiar și reclamațiile înregistrate la adresa lui, bine?

---

[1] Freedom of Information Act – Legea privind libertatea informației

– N-ar trebui... spune femeia suspicioasă.

– Nu-ţi face griji, râd eu, sesizând schimbarea survenită în vocea ei, asta doar pentru a verifica reputaţia şi caracterul, şi să ştim dacă avea ceva de ascuns.

– Ah... desigur... doar că – de ce ai nevoie de astea?

– O carte la care lucrează preşedintele – despre anii lui Boyle în serviciu, de la Casa Albă până la împuşcăturile de pe pista de curse...

– Dacă vrei, avem filmul – ştii, cu Boyle... şi cu tânărul acela care-a fost nimerit chiar în faţă...

Atunci când John Hinckley încercase să-l ucidă pe Ronald Reagan, îi nimerise pe preşedinte, pe James Brady, pe agentul Secret Service Tim McCarthy şi pe ofiţerul de poliţie Thomas Delahanty. Cu toţii ştim cine sunt James Brady, McCarthy şi Delahanty, căci au devenit răspunsuri la Ştii şi Câştigi. Exact ca mine.

– Deci cât de repede crezi că poţi să pui informaţiile alea cap la cap? întreb eu.

Femeia pufneşte uşor în telefon. Probabil ca să nu râdă.

– Stai să... Doi, trei, patru... sper că eşti pregătit pentru un material lung de vreo cinci metri şi jumătate, metri liniari – sau aproximativ... hai să vedem... 36 000 de pagini.

– 36 000 de pagini, repet eu, cu vocea pierită.

Un car cu fân înalt de cinci metri şi jumătate!

– Dacă vrei să-mi dai şi alte informaţii în legătură cu ceea ce cauţi, poate reuşesc să te-ajut, să mai restrâng puţin aria de căutare...

– De fapt, sunt câteva chestii de care încercăm să dăm cât se poate de repede. Preşedintele a spus că mai sunt şi alţi cercetători care lucrează la carte şi colaborează cu biblioteca. Există vreo modalitate de a ne spune ce dosare au folosit astfel încât să nu urmăm aceleaşi căi?

– Sigur, însă când vine vorba de solicitările altor persoane, nu avem voie...

– Kara, Kara te cheamă, nu? întreb eu, preluând una dintre metodele de abordare ale lui Manning. Kara, este vorba de președinte...

– Înțeleg, însă regulile...

– Recunosc importanța regulilor. Chiar așa. Însă aceștia sunt oameni care lucrează cu președintele. Suntem cu toții de-aceeași parte a baricadei, Kara, adaug eu, încercând să nu par prea disperat. Și dacă nu reușesc să fac asta, atunci *eu* o să fiu persoana care nu i-a dat președintelui lista solicitată. Te rog, spune-mi că știi despre ce vorbesc. Am nevoie de slujba asta, Kara – mai mult decât poți să-ți închipui.

La capătul celălalt al firului se așterne o pauză lungă, însă ca orice bibliotecară, Kara este o persoană pragmatică. O aud cum tastează ceva.

– Cum îi cheamă? întreabă ea.

– Numele de familie Weiss, prenumele Eric, spun eu, începând încă o dată cu fostul nume de cod al lui Boyle, numele real al lui Houdini.

Se aude un clic atunci când apasă pe tasta *Enter*. Mă uit pentru a treia oară înspre ușă. Totul e în regulă.

– Avem doi Eric Weiss diferiți. Unul a făcut niște cercetări în primul an în care am deschis. Celălalt a făcut o solicitare acum aproximativ un an și jumătate, dar se pare că era un puști care voia să știe care-i filmul favorit al președintelui...

– *Toți oamenii președintelui,* spunem amândoi deodată.

Pufnește din nou ca mai-nainte.

– Nu cred că ăsta-i omul tău, adaugă ea, în sfârșit puțin mai entuziastă.

– Cum rămâne cu celălalt Weiss?

– După cum am spus, a apelat la noi chiar în anul în care am deschis... adresa e din Valencia, Spania...

– Ăsta-i tipul! izbucnesc eu, după care mă abțin rapid.

– Așa pare, spune Kara. A avut câteva solicitări similare... unele dintre dosarele lui Boyle... programul președintelui din ziua în care au avut loc împușcăturile... Chestia ciudată este că, în conformitate

cu notele scrise aici, a plătit pentru copii – destul de mult, aproape şase sute de dolari –, însă atunci când i le-am trimis, pachetul s-a întors înapoi. Potrivit informaţiilor din calculator, nu apărea nimeni la adresa aia.

Asemenea unei poze în camera obscură, marginile fotografiei începeau uşor să se materializeze şi să capete contur. FBI-ul spunea că Boyle fusese localizat în Spania. Dacă asta fusese prima sa solicitare adresată bibliotecii şi după aceea fugise, poate că era îngrijorat că oamenii ştiau că numele său era...

– Încearcă şi Carl Stewart, spun eu, trecând la numele de cod pe care Boyle îl folosise în hotelul din Malaysia.

– Carl Stewart, repetă Kara, tastând de zor. Da – uite-l aici...

– Îl ai?

– Cum să nu? Aproape două sute de solicitări de-a lungul ultimilor trei ani. A cerut peste 12 000 de pagini...

– Îhî... tipu-i total, îi spun eu, având grijă să nu-i piară interesul. Şi doar pentru a fi siguri că el este omul nostru, care-i ultima adresă pe care o ai?

– E din Londra... corespondenţa poate fi trimisă la oficiul poştal de pe Balham High Road nr. 92A şi când nu este acasă. Iar codul poştal este SW12 9AF.

– Ăsta e, spun eu, scriindu-l în grabă, chiar dacă ştiu că este echivalentul britanic a unei căsuţe poştale. Şi la fel de greu de dat de urmă.

Înainte să pot rosti altceva, uşa biroului se deschide larg.

– Este la closet, mă anunţă Claudia, referindu-se la preşedinte.

Mi-era teamă de asta. „Closet" era modul în care denumea ea toaleta – ultima oprire a lui Manning înainte de a porni spre vreun eveniment. Dacă face ce face de obicei – asta înseamnă că mai am două minute.

– Şi ai dori să-ţi trimit o listă cu ce ne-a cerut? întreabă bibliotecara în receptor.

– Wes, m-ai auzit? insistă Claudia.

Ridic un deget în sus către şefa staffului nostru.

– Da, şi dacă poţi să-mi trimiţi lista aia, ar fi perfect, îi spun tipei de la bibliotecă.

Claudia bate cu degetul în cadranul ceasului, iar eu confirm dând din cap.

– Şi dacă pot să-ţi cer o ultimă favoare – ultimul document pe care l-a primit – când a fost trimis?

– Staţi să vedem... aici scrie că pe cincisprezece, deci cam acum zece zile, răspunde bibliotecara.

Mă îndrept de spate, iar fotografia din camera obscură începe să capete noi contururi şi detalii. Încă din ziua în care se deschisese biblioteca, Boyle începuse să solicite documente şi să caute prin dosare. Acum zece zile îl ceruse pe ultimul – după care renunţase deodată să se mai ascundă. Nu ştiu prea multe, însă e foarte clar că găsirea acelui dosar este singura modalitate de a mă lumina.

– Cei din Secret Service deja se mobilizează, spune Claudia, aruncând o privire pe hol şi urmărind cum agenţii încep să se adune la uşa de intrare în birourile prezidenţiale.

Mă ridic în picioare şi întind firul de telefon spre scaunul pe care-mi ţin sacoul de la costum. Îl iau, dar continui să discut cu bibliotecara.

– Cât de mult ţi-ar lua să-mi trimiţi şi mie o copie a ultimului document pe care l-a primit?

– Stai să vedem, a ieşit săptămâna trecută, aşa că ar mai putea să fie la Shelly... Nu închide, dă-mi voie să verific...

După care, pentru scurt timp, se aşterne tăcerea.

Mă uit la Claudia. Nu avem prea multe reguli, însă una dintre cele vitale este să nu-l facem niciodată pe preşedinte să aştepte.

– Nu-ţi face griji. Vin acum.

Ea se uită peste umăr şi din nou spre hol.

– Vorbesc serios, Wes, mă ameninţă ea. Şi la urma urmei, cu cine vorbeşti?

– Cu biblioteca. Încerc să fac rost de lista finală a participanţilor la evenimentul de diseară.

La noi în birou, când preşedintele se simte singur şi-i este dor de vechea sa viaţă, îi sună pe Foştii perioadei sale: fostul prim-

ministru britanic, fostul prim-ministru canadian, până şi pe fostul preşedinte francez. Însă ajutorul de care am nevoie e mult mai aproape de atât.

– Îl am chiar aici. Nu-i decât de o pagină, mă întrerupe bibliotecara. Care-i numărul tău de fax?

Îi spun numărul în timp ce îmi bag mâna pe mâneca sacoului. Capetele metalice ale preşedintelui şi primei-doamne se bălăngănesc pe insigna prinsă la rever.

– Şi-l trimiţi acum?

– Când vrei... mi-e totuna...

– Acum.

Pun telefonul în furcă, înşfac geanta cu tot felul de minuni şi mă îndrept rapid spre uşă.

– Anunţă-mă când vine Manning, îi spun Claudiei în timp ce trec valvârtej pe lângă ea şi mă duc glonţ în camera de vizavi în care se află copiatorul.

– Wes, nu-i deloc amuzant ceea ce faci, spune ea, vădit iritată.

– Vin chiar acum, mint eu, stând în faţa faxului nostru securizat.

În fiecare zi, la ora şase dimineaţa, NID-urile lui Manning – National Intelligence Daily (Informaţii zilnice la nivel naţional) – sosesc prin faxul securizat exact în acelaşi loc. Trimise de CIA, NID-urile conţin scurte prezentări cu privire la o serie de subiecte destul de sensibile din domeniul informaţiilor şi reprezintă ultimul cordon ombilical pe care toţi foştii preşedinţi îl mai au cu Casa Albă. Manning aleargă după ele ca o pisică în călduri. Însă pentru mine, ceea ce se transmite chiar acum este mult mai important.

– Wes, du-te la uşă. Am eu grijă de fax.

– N-o să dureze decât...

– Am spus să te duci la uşă. Acum.

Mă întorc cu faţa spre Claudia chiar când faxul începe să prindă viaţă. Buzele ei de fumătoare înrăită sunt lipite şi ţuguiate, şi pare supărată – mai supărată decât ar trebui să fie cineva din cauza unui amărât de fax.

– E OK, mă bâlbâi eu, îl iau eu.

– La naiba, Wes...

Chiar înainte să apuce să termine propoziția, telefonul îmi vibrează în buzunar. Îl scot ca pe o simplă distracție.

– Dă-mi numai o secundă, îi spun Claudiei în timp ce verific identitatea celui care mă sună.

„Număr necunoscut." Nu sunt prea mulți oameni care să aibă numărul ăsta.

– Wes la telefon, răspund.

– Nu reacționa în nici un fel, zâmbește doar și prefă-te că vorbești cu un prieten vechi, răzbate o voce nu prea clară în receptor. Îl recunosc instantaneu.

Boyle.

– Ce cameră drăguță, spuse Romanul, uitându-se la pereții, în marea majoritate goi și îngălbeniți de soare, ai camerei care fusese căminul lui Nico în ultimii opt ani.

Deasupra noptierei se afla un calendar gratuit al echipei Washington Redskins. Deasupra patului – un crucifix mic. Pe tavan, o rețea de crăpături din tencuială, ca o pânză de păianjen, completa decorul.

– Chiar drăguță, adăugă Romanul, amintindu-și cât de multă nevoie avea Nico de stimuli pozitivi.

– Da, e drăguță, admise Nico, cu ochii ațintiți asupra supraveghetorului în timp ce acesta părăsea încăperea.

– Ai dus-o bine? întrebă Romanul.

Ținându-și mâinile încolăcite în jurul viorii și îmbrățișând-o ca pe o păpușă, Nico nu răspunse. După cum ciulise urechea, era clar că asculta scârțâitul din ce în ce mai slab produs de tălpile de cauciuc ale supraveghetorului pe linoleum.

– Nico...

– Așteaptă... îl întrerupse Nico, ascultând încă.

Romanul tăcu, încercând zadarnic să audă ceva. Desigur că acesta fusese încă un motiv pentru care-l aleseseră pe Nico acum câțiva ani. O persoană adultă obișnuită aude la un nivel de douăzeci și cinci de decibeli. Potrivit rapoartelor întocmite de armată, Nico fusese înzestrat cu abilitatea de a auzi la numai zece decibeli.

Văzul său era şi mai neobişnuit, măsurat oficial la un raport de 20/6.

Instructorii militari ai lui Nico consideraseră acest lucru un dar de la natură. Însă doctorii îl consideraseră o povară, sugerând că stimulii auditivi şi vizuali prea puternici provocaseră desensibilizarea şi ruperea sa de realitate. Iar Romanul... Romanul *ştiuse* că asta era o oportunitate.

– Spune-mi când n-o să ne mai audă nimeni, îi şopti Romanul.

Atunci când sunetul încetă, Nico îşi scărpină nasul borcănat şi-l studie pe Roman cu atenţie. Cu ochii săi aproape ciocolatii, clipind întruna, cercetă părul, faţa, pardesiul, pantofii şi până şi geanta de piele a oaspetelui său. Romanul uitase cât de metodic putea să fie.

– Ţi-ai uitat umbrela, remarcă brusc Nico.

Romanul îşi trecu mâna prin părul uşor umed.

– Nu-i decât puţin de mers din parcare până...

– Ai adus o armă cu tine, continuă Nico, uitându-se fix cum tocul de piele de la glezna Romanului ieşea în relief prin pantalonii acestuia.

– Nu-i încărcat, îl asigură Romanul, amintindu-şi că răspunsurile scurte erau cea mai bună metodă de a-l ţine sub control.

– Ăsta nu-i numele tău, îl întrerupse Nico din nou, şi arătă spre ecusonul de vizitator prins la reverul hainei Romanului. Ştiu numele ăsta.

Romanul nici măcar nu se mai deranjă să se uite în jos. Îşi folosise insigna ca să treacă de paznici, însă pentru ecuson normal că dăduse un nume fals. Numai un tâmpit şi-ar fi trecut numele real pe o listă care era trimisă în mod regulat şefilor săi din Secret Service. Totuşi, în ciuda anilor petrecuţi de Nico aici, în ciuda tuturor medicamentelor pe care doctorii le pompaseră în el, încă era ager la minte. Antrenamentul de pregătire a lunetiştilor nu se uita aşa uşor.

– Numele sunt născocite, spuse Romanul. Îndeosebi cele ale duşmanilor.

Ţinându-şi încă vioara strâns la piept, Nico abia dacă putea să-şi controleze emoţia.

– Eşti unul dintre Cei Trei.

După emoţia din vocea lui, în mod clar nu era o întrebare.

– Hai să nu...

– Eşti Unu sau Doi? Am vorbit numai cu Trei. El a fost legătura mea... el a fost cu mine... când a murit tatăl meu. A spus că voi, ceilalţi, sunteţi persoane prea importante şi că preşedintele este unul dintre... Nico îşi muşcă buzele, chinuindu-se să se abţină. Slavă tuturor! Ai văzut crucea de pe capela de cărămidă?

Romanul dădu din cap aprobator, amintindu-şi ce-i spuseseră lui Nico acum câţiva ani buni. Că ar trebui să se uite după semne. Că structurile palpabile fuseseră dintotdeauna surse ale unei puteri inexplicabile. Druizii şi Stonehenge... piramidele egiptene... până şi Primul şi Al Doilea Templu al lui Solomon din Ierusalim. Francmasonii dedicaseră câteva secole studierii tuturor acestora – fiecare în parte o minune arhitecturală care servise şi drept cale de acces spre un miracol şi mai mare. Peste secole, aceste cunoştinţe îi fuseseră transmise francmasonului James Hoban, cel care proiectase Casa Albă şi francmasonului Gutzon Borglum, cel care sculptase Muntele Rushmore. Însă aşa cum îi explicaseră lui Nico, unele uşi nu erau menite să fie deschise.

– Slavă tuturor! repetă Nico. Mi-a spus că atunci când o să vii tu, izbăvirea o să...

– O să vină şi izbăvirea, promise Romanul. Aşa cum promite Cartea.

Pentru prima oară, Nico tăcu. Aşeză vioara pe podea şi-şi plecă uşor capul.

– Foarte bine, fiule, spuse Romanul dând din cap. Bineînţeles că înainte de izbăvire, o să începem cu puţină... Se întinse spre masa de toaletă şi luă mătăniile roşii din sticlă. ... confesiune.

Căzând în genunchi, Nico îşi împreună mâinile şi se aplecă pe marginea saltelei asemenea unui copil înainte de culcare.

Romanul nu se mirã. Asta fãcea şi-atunci când îl gãsiserã în adãpost. Şi aproape încã douã zile dupã ce se confruntase cu tatãl sau.

– Mai târziu o sã fie timp şi pentru rugãciune, Nico. În acest moment nu trebuie decât sã-mi spui adevãrul în legãturã cu ceva.

– Eu întotdeauna spun adevãrul, domnule.

– Ştiu, Nico.

Romanul se aşezã pe cealaltã margine a patului şi puse mãtãniile între ei. Razele slabe ale soarelui treceau ca un bumerang prin prismele create de sticla roşie. Încã în genunchi, Nico studia vrãjit fenomenul. Din geanta-diplomat Romanul scoase o fotografie alb-negru şi o aruncã între ei pe pat.

– Acum, spune-mi tot ce ştii despre Wes Holloway.

26

– Hei, ce mai faci? spun în telefonul celular în timp ce Claudia se holbează la mine din cadrul uşii de la camera în care se află copiatorul.

– Ştii cine-i la telefon? mă întreabă Boyle de la capătul firului.

Vocea sa e ascuţită, fiecare silabă în parte fiind parcă o lovitură dată cu spărgătorul de gheaţă. Este nerăbdător. Şi în mod clar supărat.

– Sigur că da. Mă bucur să te aud, Eric.

Folosesc dinadins acest nume de cod în loc de *Carl Stewart*. Nu trebuie să ştie că l-am descoperit şi pe ăsta.

– Eşti singur? întreabă el în timp ce Claudia îşi ţuguie şi mai mult buzele şi-mi aruncă o privire ucigătoare.

– Sigur că da. O am pe Claudia chiar aici...

– Nu te băga în asta, Wes. Asta nu-i lupta ta. Mă auzi? Nu-i lupta ta!

După care vine tonul. Boyle nu se mai aude.

A închis.

– Nu, e minunat, spun eu pe linia acum deja deconectată. Ne vedem în curând.

Nu sunt cel mai mare mincinos din lume, însă suficient de bun ca s-o conving pe Claudia că nu-i nici o problemă.

– Care-i problema? întreabă ea.

– Era... era Manning. A spus că o să mai stea câteva minute...

Ochii i se îngustează încercând să proceseaze noile veşti. În spatele meu, faxul prinde viaţă. Tresar când aud zgomotul care mă loveşte asemenea unui glonţ.

– Ce-i? întreabă ea.

– Nimic, doar că... m-a speriat.

Timp de aproape un an după împuşcături, fiecare maşină ce dădea rateuri, fiecare uşă trântită mai tare... până şi scenele de acţiune din filme... zgomotele puternice răzbăteau ca un ecou în urma atacului lui Nico. Doctorii mă asiguraseră că în timp aveau să dispară. Şi aşa fusese. Până acum.

Cunoscând expresia pe care o am acum pe faţă, Claudia se îmblânzeşte pentru o clipă, însă ca întotdeauna revine la prioritatea ei numărul unu.

– Ar trebui să fii deja acolo, afară, spune ea.

– O să fiu... doar lasă-mă să scot asta. Ştii că-i place să ştie toate numele, adaug eu, dându-i de înţeles că ceea ce fac e în folosul lui Manning.

Numai faptul că spun asta mă face să mai câştig câteva secunde.

Până în momentul în care mă întorc cu totul spre fax, prima pagină este deja imprimată. Şi la fel şi jumătate din ultima pagină.

Apuc în grabă colţul din stânga al foii în momentul în care iese din aparat, după care îmi aplec capul într-o parte, chinuindu-mă s-o citesc aşa cum este, întoarsă cu fundul în sus. În colţul de sus scrie *Washington Post.* Din câte se pare, e din rubrica de umor a ziarului, „Hagar the Horrible"... după care „Beetle Bailey". Când „Beetle Bailey" apare clar pe hârtie, văd ceva scris de mână în spaţiul liber din cea de a doua casetă: nişte litere mari pătrăţoase care par a fi fost scrise pe bordul unei maşini în mişcare. E aproape ilizibil pentru un ochi neantrenat. Din fericire, ochii mei sunt obişnuiţi de ani de zile cu asta. Aş recunoaşte scrisul lui Manning oriunde.

„Guv. Roche... M. Heatson", citesc în gând.

Pe următorul rând, ceea ce-i scris are şi mai puţină noimă. „Gazdă – Mary Angel".

Roche este fostul guvernator al statului New York, însă Heatson şi Mary Angel... nu-mi spun absolut nimic.

Nu mai remarc nimic în afară de alte benzi desenate. *Peanuts, Garfield* şi *Blondie.*

Asta era piesa finală din puzzle-ul lui Boyle? Mă uit iarăşi la nota scrisă de mână. „Guv. Roche... M. Heatson... Mary Angel." Chiar n-are nici o noimă. Trei nume fără nici o informaţie? Îl studiez din nou, citind fiecare literă în parte. Asta-i ultima pagină pe care Boyle a descoperit-o înainte să iasă din ascunzătoare. Opt ani în care a făcut-o pe mortu' şi *asta* l-a convins să se întoarcă la viaţă? „Guv. Roche... M. Heatson... Gazdă – Mary Angel." Încă nu înseamnă nimic pentru mine.

– Wes, uite-l, vezi că-i aici, strigă Claudia, dispărând după tocul uşii.

– Vin acum, spun eu în timp ce ultimele rânduri din „Beetle Bailey" ies la iveală din aparat.

Când mă întorc ca să plec, prima pagină cade pe podea. Oprindu-mă să o ridic, arunc o privire rapidă la rândul care-l informează pe destinatar asupra numărului de pagini. Spre surprinderea mea, acolo apare cifra 3.

Faxul bipăie din nou, şi o ultimă coală de hârtie vine spre mine. Bibliotecara spusese că e vorba de o singură pagină. Şi este o singură pagină... dar scrisă pe ambele feţe.

Mă aplec deasupra faxului şi încerc să citesc documentul pe măsură ce fiecare rând în parte este imprimat cu cerneală proaspătă. Ca şi pagina de umor, şi aceasta are fondul acela cenuşiu al documentelor fotocopiate mai întâi şi este plină cu mai multe însemnări scrise de mâna preşedintelui. Însă în timp ce le citesc în gând, lucrurile îmi sunt mai neclare ca oricând, lăsându-mă complet nedumerit.

– Wes... mă strigă preşedintele de la uşa de la intrare.

– Vin acum, spun eu, apucându-mi geanta, smulgând foaia din fax şi zbughind-o pe hol. Îi arunc o ultimă privire înainte s-o bag în buzunarul hainei. N-are nici o noimă. Ce mama naibii putea să facă Boyle cu *asta?*

– El e cel pe care l-am împuşcat, nu-i aşa? şopti Nico, holbându-se la fotografia recentă a lui Wes. Cel nevinovat.

– În orice război există şi nevinovaţi, spune Romanul. Însă ceea ce trebuie să ştiu este...

– E mai bătrân acum.

– Au trecut nişte ani, Nico. Bineînţeles că-i mai bătrân.

Nico trase fotografia mai aproape de el.

– L-am făcut praf, nu-i aşa? Acum e distrus.

– Poftim?

– Se vede în ochii lui, explică Nico, concentrându-se şi mai mult asupra pozei. Am mai văzut privire asta... în luptă... băieţii de pe câmpul de luptă au privirea aia.

– Sunt sigur c-o au, admise Romanul, smulgându-i fotografia şi chinuindu-se să-l menţină pe Nico pe făgaşul discuţiei. Însă trebuie să-mi spui dacă...

– Îi degrevăm de sarcini când capătă privirea aia, spuse Nico, aproape cu mândrie. Căci pierd din vedere cauza pentru care luptă.

– Exact. Pierd din vedere cauza pentru care luptă. Hai să ne concentrăm asupra acestui fapt. Bătând darabana pe fotografia lui Wes, Romanul adăugă: Ţi-aduci aminte ce-a spus despre tine? La audierile de-acum câţiva ani?

Nico rămase tăcut.

– Cum ţi-a spus? Un turbat?

– Un monstru, mârâi Nico.

Romanul clătină din cap neîncrezător, ştiind bine cum fusese descris de către Wes. Însă ca oricare interogatoriu, cheia consta în ascunderea marilor întrebări.

– Şi asta-i ultima chestie pe care l-ai auzit spunând-o? întrebă Romanul.

– Dădea vina pe mine. Refuza să vadă de la ce ne-am salvat noi toţi.

Romanul îl cercetă cu atenţie pe Nico şi se convinse că Wes nu luase legătura cu el. Desigur, asta reprezentase numai o parte din motivul vizitei sale.

– Că tot veni vorba, te mai gândeşti la Boyle?

Nico îşi ridică privirea, cu ochii plini de mânie, dar se calmă repede. Ura dispăru aproape instantaneu. Mulţumită doctorilor, în cele din urmă învăţase s-o ascundă.

– Niciodată, spuse Nico.

– Deloc?

– Niciodată, repetă Nico, cu vocea joasă şi măsurată.

Îşi petrecuse opt ani din viaţă ca să-şi perfecţioneze răspunsul.

– E OK, Nico. Eşti în siguranţă acum, aşa că...

– Nu mă gândesc la el. Nu, insistă el, stând încă în genunchi şi privind roşul aprins al mătăniilor. Ce s-a întâmplat cu el... el...

Înghiţind greu, Nico se întinse după mătănii, după care renunţă.

– El m-a băgat aici. El...

– Poţi să-i spui numele, Nico.

Nico clătină din cap, continuând să se uite la mătănii.

– Numele sunt născocite. El... poartă masca diavolului.

Fără nici un fel de avertisment, braţul lui Nico se repezi după mătăniile din mijlocul patului. Le duse la piept, pipăind înfrigurat cu degetul mare mărgică după mărgică, în căutarea chipului gravat al Fecioarei Maria.

– Nico, nu te ambala...

– Numai Dumnezeu este adevărat...

– Te înţeleg, însă...

– Dumnezeu e adevărat! izbucni el, răsucind mătăniile mai repede ca niciodată.

Nico se întoarse şi începu să se legene... încet, apoi din ce în ce mai repede, răsucind rozariul între degete. Cu fiecare balansare umerii îi coborau tot mai jos, iar spatele i se curba tot mai mult, transformându-se practic într-o minge la marginea patului. Dădu să mai spună ceva, după care renunţă brusc. Romanul mai văzuse asta şi înainte. Această luptă interioară. Dintr-odată, Nico se uită înapoi peste umăr. Romanul n-avea nevoie de un văz de 20/6 ca să-i vadă lacrimile din ochi.

– Ai venit aici ca să mă izbăveşti? întrebă Nico printre hohote de plâns.

Romanul îngheţă, gândindu-se că totul avea legătură cu Boyle... Şi aşa era, însă...

– Sigur că da, spuse Romanul îndreptându-se spre partea cealaltă a patului.

Îi puse o mână pe umăr şi ridică vioara de pe podea. Citise de suficiente ori dosarul lui Nico pentru a şti că aşa avea să-l liniştească.

– De-asta sunt aici, îi spuse îmbrăţişând gâtul viorii.

– Pentru izbăvire? întrebă Nico pentru a doua oară.

– Pentru salvare.

Nico zâmbi, scăpând mătăniile roşii pe podea. După felul în care Nico se uitase la vioară cu ochii pe jumătate închişi, Romanul îşi dădu seama că avea câteva minute de calm. Trebuia să termine cât mai repede ce avea de făcut.

– În numele Celor Trei, sunt aici pentru purificarea ta... şi pentru a fi sigur că atunci când vine vorba de Boyle – când vine vorba de Fiară – spiritul tău nu mai resimte influenţa lui.

– Care ne sporeşte credinţa... Care ne întăreşte speranţa... Care ne desăvârşeşte dragostea, începu Nico să se roage.

– Atunci hai să începem, propuse Romanul. Care-i ultima ta amintire legată de el?

– La Revoltă, începu Nico. Făcând cu degetele semnul victoriei... rânjind satisfăcut spre mulţime cu dinţii săi albi strălucitori. După care mânia din ochii săi când am apăsat pe trăgaci – nu ştia că fusese lovit. Era nervos... *furios* în timp ce strângea din dinţi.

Asta a fost prima lui reacţie, până şi în pragul morţii. Ură şi furie. Până când s-a uitat în jos şi şi-a văzut propriul sânge.

– Şi l-ai văzut cum a căzut?

– Două împuşcături în inimă, una în mână şi, chiar înainte de a fi pus la pământ, l-am nimerit şi în gât. L-am auzit ţipând în timp ce săreau pe mine. Ţipând să-l ajute cineva. Implorând... chiar în mijlocul zbieretelor din jur... să-l ajute cineva. „Cineva... cineva să mă ajute..." Iar după aceea ţipetele s-au oprit. Iar el râdea. Aud ceva. Puteam să aud. Prin sângele lui, Boyle râdea.

Romanul îşi trecu limba peste dinţi. Fără îndoială, era adevărat. Râzând în drum spre libertate.

– Dar de-atunci încoace? întrebă el, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt.

Indiferent de risc, avea nevoie să ştie dacă Boyle fusese aici.

– Te-a bântuit... recent?

Nico se opri, ridicându-şi privirea de la vioară.

– Bântuit?

– În... în visele tale.

– Niciodată în vis. Ameninţarea sa a încetat când...

– Dar în ştiu eu ce alte situaţii, în viziuni sau...?

– Viziuni?

– Nu viziuni... Ştii tu, ca şi...

– Puterea lui e atât de mare? îl întrerupse Nico.

– Nu, însă noi...

– Să fie în măsură să facă asta... să te bântuie dincolo de cenuşă...

– Nu există o asemenea putere, insistă Romanul, întinzându-se să atingă umărul lui Nico.

Nico se trase înapoi, ferindu-se de atingerea Romanului. Se lovi cu spatele de calorifer, iar vioara căzu pe podea.

– Pentru ca Fiara să se ridice...

– N-am spus niciodată asta.

– Nici n-ai negat! spuse Nico, clipind panicat.

Începu să dea din mâini cu pumnii strânşi, ca şi cum n-ar fi putut să-şi controleze mişcările. O venă groasă de la gât i se umflă cât pe ce să plesnească.

– Însă ca el să trăiască... Marea Năpastă ce durează de şapte ani – timpul pe care eu l-am petrecut aici – urmată de reînvierea mortului...

Romanul se dădu înapoi, împietrit.

– Şi tu crezi asta, spuse Nico.

– Nu-i adevărat.

– O simt în vocea ta. Tremurul! Am dreptate, nu-i aşa?

– Nico...

– El este! Odată cu reînvierea – Fiara trăieşte!

– N-am spus niciodată...

– Trăieşte! Doamne Dumnezeul meu, *trăieşte,* urlă către cer Nico, stând încă în genunchi şi întorcându-se spre geamul securizat.

Romanul se temuse că avea să ajungă la asta. Îşi vârî mâna în buzunarul de la haină şi îşi scoase telefonul celular, un model vechi, destul de gros. Cu degetul mare culisă capacul din spate al telefonului şi scoase la iveală un compartiment central în care se aflau o seringă mică şi o lamă de ras. Ecusonul fals şi insigna de la Secret Service îi permiseseră să aducă o armă în tocul de la gambă, însă seringi şi lame de ras? În nici un caz într-un spital de boli nervoase.

– Nico, e timpul să te calmezi, spuse el, fixându-şi seringa între degetul arătător şi cel mijlociu.

Fentanylul avea să-l doboare cu uşurinţă, însă lama avea să facă să pară o sinucidere.

– Tu-tu mă ataci? se miră Nico când se întoarse şi văzu acul seringii.

Ochii i se întunecară, iar nările i se lărgiră.

– El te-a trimis! strigă Nico, lipit de calorifer şi prins în colţ. Eşti unul de-ai lor!

– Nico, sunt de partea ta, încercă să-l calmeze Romanul în timp ce se apropia şi mai mult.

Nu era nici o plăcere să răpui un animal.

– Asta-i doar ca să te calmeze, adăugă el, ştiind că n-avea de ales.

Un cadavru lăsat în urmă avea să ridice în mod sigur întrebări, însă situaţia n-avea să fie nici pe jumătate la fel de gravă ca în cazul în care îl lăsa pe Nico să urle timp de o lună întreagă că Cei Trei existau şi că Boyle era în viaţă.

Ochii lui Nico se îngustară, concentrându-se asupra armei din tocul de la gamba Romanului. Ca şi cum ar fi localizat un prieten vechi.

– Nici să nu te gândeşti, Nico. Nu poţi să...

Uşa camerei se deschise larg, trântindu-se de perete.

– Ce-i cu zbieretele astea...? Ce mama dracului crezi că faci?! întrebă o voce profundă.

Romanul aruncă o privire în spate exact cât să vadă doi supraveghetori dând buzna înăuntru. De atât avu nevoie Nico.

Asemenea unui şarpe descolăcit, Nico se năpusti la picioarele Romanului. Cu mâna dreaptă îi apucă rotula, răsucindu-i-o ca pe un capac de sticlă. Mâna stângă se duse direct spre arma din tocul de la gambă.

– Aaaaah! gemu Romanul, prăvălindu-se pe spate direct spre podea.

Chiar înainte de impact, Nico îi smulse arma din toc.

– Nico, nu... spuse supraveghetorul cu un inel rotund în ureche.

Era deja prea târziu. Asemenea unui pictor care-şi regăsise pensula pierdută, Nico rânji când simţi arma în palmă. Stând în genunchi, îşi mişcă uşor mâna şi apucă pistolul.

– Cu amortizor... nici ţeava şi nici tocul prea grele, îi spuse Romanului, care încă se mai zvârcolea pe podea. Marfă de calitate, adăugă el cu o grimasă de plăcere în timp ce le zâmbea supraveghetorilor.

– Nico...!

Patru împuşcături şuierară în încăpere. Amândoi supraveghetorii urlară. Primele două gloanţe le nimeriră mâinile. Exact ca-n cazul tatălui său. Şi al lui Boyle. Stigmatul. Ca să simtă durerea

suferită de Isus. Amândoi se loviră de perete înainte de a-şi dea seama că celelalte două gloanţe le pătrunseseră în inimă.

Nico se ridică în picioare fără măcar să se uite cum cei doi supraveghetori se prăbuşeau la podea, corpurile lor lăsând dungi roşii paralele pe peretele alb. Răsucindu-se pe călcâie, îndreptă arma spre Roman, care zăcea pe spate, ţinând ceva strâns la piept. Avea să fie o ţintă uşoară, însă când degetul lui Nico se pregătea să apese pe trăgaci...

– Omul lui Dumnezeu! strigă Romanul, ridicând mâinile din sticlă roşie ale lui Nico.

Acestea atârnau din pumnul său, balansându-se asemenea ceasului de buzunar al unui hipnotizator.

– Şi ştii asta, Nico. Indiferent ce altceva gândeşti... Nu poţi omorî un om al lui Dumnezeu.

Nico se opri, vrăjit de felul în care razele slabe ale soarelui se reflectau în mărgelele de sticlă. Mâinile se bălăngăneau în acelaşi ritm cu respiraţia rapidă a Romanului. Broboane de sudoare se adunaseră pe buzele acestuia. De jos de pe podea, vedea direct în ţeava armei. Nico nu se uita la el. Nici măcar n-avea să-i dea de înţeles că era acolo. Fascinat de mâinii, Nico îşi căuta răspunsul, fără să mişte deloc pistolul. Ridica şi cobora dintr-o sprânceană încercând să se calmeze. În final apăsă pe trăgaci.

Când glonţul ţâşni, Romanul închise ochii. Acesta îi străpunse mâna stângă, exact în mijlocul palmei. Durerea suferită de Isus. Înainte ca măcar s-o poată simţi, mâna i se umplu de sânge, scurgându-i-se de la încheietură spre cot.

– Unde e!? întrebă Nico cu fermitate.

– O să te omor pentru asta, gemu Romanul.

– Altă minciună. Întorcându-se uşor la dreapta, Nico ţinti şi mâna cealaltă a Romanului. După tot ce mi-ai promis... să vii acum la mine şi să-l protejezi. Ce putere are Fiara asupra ta?

– Nico, opreşte-te!

Fără să ezite, Nico trase înapoi cocoşul pistolului.

– Răspunde-mi la întrebare: unde e?

– N-am nici cea mai...

– Te rog să dai la o parte mătăniile, îi ceru Nico politicos, făcând semn spre mătănii, care se aflau lângă piciorul Romanului.

Când acesta le ridică, Nico apasă pe trăgaci şi un al doilea glonţ ţâşni din pistolul cu amortizor, găurindu-i piciorul Romanului. Amândouă rănile îl ardeau ca şi cum nişte piroane groase i-ar fi sfredelit pielea. Strânse din dinţi şi-şi ţinu respiraţia, aşteptând să se atenueze durerea iniţială. Dar aceasta devenea tot mai insuportabilă.

– Nnnnuuu! strigă el.

– Unde-i Boyle? îi ceru cu insistenţă Nico să afle.

– Dacă... dacă aş fi ştiut, chiar crezi că aş mai fi venit aici?

Nico rămase tăcut un moment, gândindu-se la cele auzite.

– Dar l-ai văzut?

Romanul clătină din cap în semn că nu, chinuindu-se încă să-şi învingă durerea. Simţea cum i se umflă piciorul, umplându-i parcă pantoful.

– Mai e cineva care l-a văzut? întrebă Nico.

Romanul nu răspunse. Nico se uită la el cu atenţie, aplecându-şi uşor urechea spre el.

– Ai început să respiri mai repede, sper că n-ai să faci vreun atac de cord, spuse Nico.

Romanul încercă să nu privească înspre pat. În schimb, Nico se uită exact într-acolo.

Pe cearşafuri, chiar la margine, era fotografia în alb şi negru a lui Wes.

– El? întrebă Nico, întinzându-se după poză. De-asta...? De-asta m-ai întrebat despre el, da? Cel pe care l-am distrus... el e cel care a văzut Fiara.

– Tot ceea ce a făcut a fost să vadă...

– Însă să comunice... să fie de aceeaşi parte cu Fiara. Wes e corupt acum, nu-i aşa? Pângărit. De-aia a ricoşat glonţul... îi luă Nico vorba din gură dând din cap în semn că înţelesese care era legătura. Bineînţeles! De-asta Domnul a trimis glonţul spre el. Nu-i nici o coincidenţă. Soarta. Voia Domnului. Să-l răpună pe Wes. Şi ceea ce a început Dumnezeu... continuă Nico mijindu-şi

ochii spre fotografie. O să-l fac din nou să sângereze. Am ratat mai înainte, însă văd asta acum... în Carte. Îl văd pe Wes sângerând.

Ridicându-şi privirea de la fotografie, Nico îndreptă arma spre capul Romanului. De la fereastra de deasupra caloriferului, ochiurile de geam aruncau umbra unei cruci direct pe faţa Romanului.

– Mila Domnului, şopti Nico, lăsându-şi arma în jos, întorcându-se cu spatele la Roman şi uitându-se fix la geamul securit.

Datorită amortizorului împuşcăturile nu se auziseră, însă cei de la pază aveau să fie aici în curând. Nu ezită nici măcar o secundă. Avusese opt ani la dispoziţie să se gândească la momentul acesta. *Securit.* Nu antiglonţ. Din armă ţâşniră alte două gloanţe, găurind colţurile de jos, din stânga şi dreapta ale geamului, chiar lângă tocul ferestrei.

Aflat încă pe podea, Romanul îşi scoase cravata ca să improvizeze un garou pentru picior. Dacă-şi ţinea pumnul strâns, durerea din mână părea suportabilă. Sângele îi umpluse deja pantoful şi-şi simţea zvâcnind mâna şi piciorul. La câţiva zeci de centimetri distanţă, auzi o bufnitură, după care un pârâit. Se uită imediat în sus şi îl văzu pe Nico lovind cu piciorul în gaura făcută de glonţ în colţul din stânga al geamului. După cum era de aşteptat, geamul nu se făcuse ţăndări, însă se îndoise, pocnind precum o folie protectoare cu bule, folosită la transportul obiectelor fragile, pe măsură ce bucăţelele mici de sticlă se încăpăţânau să rămână laolaltă. Acum crease o breşă. Nico îşi umezi buzele, îşi propti piciorul în geam ţinându-se de calorifer. Împingând din nou, o bucată din geamul verzui, cam de mărimea pumnului, se desprinse de rest. Împinse din nou. Şi din nou. În acelaşi loc. În cele din urmă geamul cedă şi se auzi un sunet strident când securitul începu uşor să se jupoaie în exterior şi în sus, asemenea unui tapet vechi. După care urmă o bufnitură finală şi – nimic.

Simţind o pală de aer rece lovindu-l drept în faţă, Romanul se uită în sus.

Nico dispăruse deja.

Romanul se târî spre geam şi, ţinându-se bine de calorifer, se ridică în picioare. Două etaje mai jos, se afla un morman de zăpadă

care atenuase căderea lui Nico. Gândindu-se să-l urmărească, mai aruncă o privire pe geam şi simţi cum sângele i se prelinge prin ciorap. „Nici o şansă", îşi spuse el în gând. Abia se mai putea ţine pe picioare.

Întinzându-şi gâtul afară pe fereastră şi privind urmele paşilor pe zăpadă – perfect vizibile în zloata de pe drumul de acces – îl localiză rapid pe Nico: cămaşa lui forma o pată maronie care înainta prin stratul alb de zăpadă strălucitoare. Nico nu se uită deloc înapoi.

În câteva secunde, în mâna lui Nico apăru ceva negru la culoare, în timp ce acesta îşi ridica arma şi o îndrepta spre vârful pantei. Din unghiul în care era poziţionată fereastra, Romanul nu putea să vadă spre ce anume ţintea Nico. La poartă, desigur, se afla un paznic, însă era la peste patruzeci şi cinci de metri de...

Se auzi un „psst" înfundat şi apoi din ţeava pistolului se ridică un fuior de fum. Chiar acolo, Nico îşi încetini ritmul continuându-şi drumul aproape în pas de plimbare. Romanul n-avea nevoie să vadă cadavrul ca să ştie că fusese o altă lovitură directă.

Nico îşi vârî arma în buzunarul bluzei cu aerul unui om care nu are nici o grijă pe lume. Trecu agale de vechea clădire a armatei, apoi de cimitire, de arborele desfrunzit şi apoi ieşi nestingherit pe poarta principală.

În timp ce şchiopăta spre uşă, Romanul îşi recuperă seringa şi lama de ras de pe podea.

– Hei, băieţi sunteţi bine? se auzi o voce de femeie în aparatul de emisie-recepţie al unuia din supraveghetori.

Romanul se aplecă şi-l scoase de la centura bărbatului.

– Bine, bine, mormăi el în receptor.

Luând aparatul cu el, se întoarse şi se uită de jur împrejur. Până în momentul acela nu-şi dăduse seama că Nico luase şi fotografia alb-negru a lui Wes. A lui Wes sângerând.

28

– Pe aici, spun în timp ce-o sprijin de cot pe femeia în vârstă, cu părul blond strâns în coc, conducându-i pe ea şi pe soţul ei spre locul unde se aflau preşedintele Manning şi prima-doamnă, în faţa unui aranjament floral de mărimea unei maşini mai mici.

Prins în această mică anticameră din spatele Kravis Center for the Performing Arts, preşedintele se uită în direcţia mea, fără să-i dispară vreun moment zâmbetul de pe faţă. Acesta-i semnalul de care am nevoie. N-are nici cea mai vagă idee cine sunt cei pe care-i însoţesc.

Îi pun informaţia direct pe tavă.

– Domnule preşedinte, vă amintiţi de familia Talbot...

– George... Leonor... intervine prima-doamnă, strângându-le mâinile şi pupându-se de complezenţă cu buzele în aer.

Treizeci şi patru de cărţi, cinci biografii neautorizate şi două filme de televiziune încercaseră să arate că ea este politicianul cel mai bun al familiei. Şi iată dovada.

– Şi ce mai face Lauren? întreabă ea, amintindu-şi la fel de bine şi numele fiicei acestora.

În astfel de momente sunt de-a dreptul impresionat. Familia Talbot nu face donaţii de prea mult timp. Ei intră în categoria NBF – New Best Friends[1], porecla pe care le-am dat-o persoanelor bogate şi entuziaste care se ataşaseră de familia Manning

[1] Noi prieteni foarte buni

după ce părăsiseră Casa Albă. Prietenilor vechi le plăcea puterea; noilor prieteni le place faima.

– Doar ce spuneam că sunteţi cea mai tare, îşi exprimă admiraţia doamna Talbot, cu ochii aţintiţi numai asupra primei-doamne.

Pe Manning nu-l deranjează acest lucru. Prima-doamnă avusese întotdeauna un rol important în activitatea lui – politică – şi, mulţumită pregătirii ei ştiinţifice, era mai bună la analizarea cifrelor din sondaje, motiv pentru care se afirmase că ea fusese mai distrusă decât preşedintele în momentul când predaseră cheile de la Casa Albă. Totuşi, ca unul dintre cei care fuseseră alături de preşedinte în ziua aceea când se întorsese în Florida, zi în care, după ce dăduse ultimul telefon de la bordul Air Force One, zăbovise pe linie suficient de mult ca să-şi ia un ultim rămas-bun de la centralistă, n-am cum să nu fiu de acord cu asta. Manning trecuse de la a avea un steward pe care-l chema prin pager doar ca să-i aducă cafeaua la a-şi cără propriile geamantane înapoi în garaj. Nu poţi să renunţi la atâta putere fără să suferi puţin.

– Da' eu ce-am ajuns, un neica nimeni, aşa deodată? întreabă Manning.

– Ce vrei să spui prin „aşa deodată"? vine replica primei-doamne în timp ce toţi cei prezenţi la cocktail izbucnesc în râs.

Este genul de glumă care va fi repetată la tot felul de evenimente filantropice, transformându-i pe soţii Talbot în nişte ministaruri şi făcându-i pe bogătaşii din Palm Beach să continue sa participe la astfel de petreceri de caritate de o mie de dolari tacâmul.

– Număr până la trei, strigă fotograful în timp ce-i împing ferm pe soţii Talbot între soţii Manning. Unu... doi...

Bliţurile clipesc, iar eu mă duc rapid pe aliniamentul de primire ca să conduc noua familie de donatori. Manning arată exact la fel.

– Domnule preşedinte, vă amintiţi de familia Munder...

La Casa Albă, numeam asta metoda „trage/împinge". Îi *trag* pe soţii Munder înspre preşedinte, ceea ce îi *împinge* pe soţii Talbot deoparte, obligându-i să înceteze să se mai uite ca nişte nătângi şi

să-şi ia rămas-bun. Exact după cum mă aşteptam, funcţionează perfect – până când cineva împinge înapoi.

– Încerci un trage/împinge cu mine? Eu am *inventat* asta! strigă o voce familiară în timp ce flash-urile aparatelor de fotografiat se declanşează din nou.

Până să mă întorc spre aliniamentul iniţial de preluare a invitaţilor, Dreidel e deja la jumătatea drumului spre preşedinte cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

Manning se luminează la faţă ca şi cum şi-ar fi văzut câinele din copilărie. Ştiu foarte bine că n-ar fi deloc înţelept să intervin acum.

– Oh, băiatul meu, spune Manning, îmbrăţişându-l pe Dreidel.

Eu încă am parte doar de-o strângere de mână, pe când Dreidel primeşte o îmbrăţişare călduroasă.

– Voiam să fie o surpriză, explic eu, aruncându-i o privire lui Dreidel.

În spatele său, şirul celor care aşteptau să fie prezentaţi nu mai mişcă. Peste umărul preşedintelui, prima-doamnă îmi aruncă o privire cruntă. Şi ştiu la fel de bine că n-ar fi deloc înţelept să nu intervin acum.

– Domnule... chiar ar trebui...

– Sper că ai de gând să rămâi până la sfârşitul evenimentului, ma întrerupe Manning în timp ce se dă înapoi spre soţia sa.

– Bineînţeles, domnule, îl asigură Dreidel.

– Domnule preşedinte, vă amintiţi de familia Lindzon, spun eu, aducând următoarea pereche de donatori la poziţie.

Manning zâmbeşte fals şi mă străfulgeră rapid cu privirea. Îi promisesem că astă-seară o să fie vorba numai de cincizeci de fotografii. Desigur, le numărase. Aceasta este fotografia suvenir cu numărul 58. Când mă întorc din nou spre aliniamentul de primire, Dreidel mi se alătură.

– Cu cât ai depăşit cifra promisă? întreabă Dreidel.

– Cu opt, şoptesc eu. Ce s-a întâmplat cu strângerea ta de fonduri?

– A fost mai mult un cocktail. Am terminat devreme, aşa că m-am gândit c-aş putea să vin să vă salut pe toţi. Ce s-a întâmplat cu tipa de la rubrica de mondenităţi?

– M-am ocupat de tot.

Se mai aude un bliţ, iar eu apuc cotul următoarei persoane care aşteaptă, o femeie supraponderală într-un costum roşu cu pantaloni. Revenind la forma de odinioară, Dreidel îşi pune o mână pe umărul soţului acesteia şi-l face să înainteze.

– Domnule preşedinte, vă amintiţi de familia Heinberg, anunţ eu în timp ce-i lăsăm acolo pentru fotografia cu numărul 59. Şoptindu-i lui Dreidel, adaug: În plus, am găsit adresa lui Boyle de la Londra şi ultima lui solicitare de la bibliotecă.

Dreidel măreşte ritmul în timp ce se declanşează altă lumină de bliţ. Este deja cu jumătate de pas înaintea mea. Crede că nu bag de seamă.

– Deci, ce-a fost pe ultima foaie? întreabă el încet.

Când mă întorc pe aliniamentul de aşteptare, văd ca mai este o singură persoană. Încă o poză şi gata. Însă când văd cine este, mi se taie respiraţia.

– Ce-i? întreabă Dreidel, văzându-mi expresia de pe faţă.

Mă opresc în faţa ultimului nostru oaspete, o tânără roşcată îmbrăcată într-un costum negru, modest. Dreidel dă să o ia de braţ ca s-o conducă. Dar ea i-o ia înainte şi-i pune o mână pe umăr.

– Chiar cei pe care-i căutam, spune ea cu mândrie. Lisbeth Dodson – *Palm Beach Post*. Dumneata trebuie să fii Dreidel.

29

Mclean, Virginia

Şchiopătând pe aleea alunecoasă şi ţinându-şi pumnul lipit de piept, Romanul a privit ferestrele clasice ale clădirii în stil colonial, având o pancartă cu „De vânzare" în grădiniţa din faţă. Deşi luminile erau stinse, asta nu îl făcu să încetinească. După ce-şi ascunsese rana, băgându-şi piciorul însângerat într-unul din pantofii vechi ai lui Nico – îşi fluturase insigna ca să forţeze ieşirea din spital, apoi dădu un telefon. Ştia că Benjamin era acasă.

Aşa că, atunci când ajunse lângă casă, apucă strâns balustrada rece de metal şi coborî şontâc-şontâc scara scurtă din ciment. La capătul ei se afla o uşă de sub care se ităea o lumină difuză. Un semn mic deasupra soneriei anunţa „Numai cu programări". Romanul n-avea programare. Avea ceva mult mai valoros.

– Les? strigă el, abia reuşind să se ţină pe picioare.

Se sprijini de toc; nu-şi putea simţi mâna stângă aflată încă în aceeaşi mănuşă îmbibată în sânge care-l ajutase s-o ascundă la spital. Piciorul îi amorţise de aproape o oră.

– Vin acum, rosti o voce înfundată din interior.

Se auzi yala păcănind şi uşa se deschise, lăsând la vedere un bărbat păros cu o pereche de ochelari cu lentile bifocale pe nasul cărnos.

– OK, de ce-ai...? Oh, Isuse, ăla-i sânge?

– A-am nevoie de...

Înainte să apuce să mai spună ceva, Romanul leşină, căzând în faţă direct prin cadrul uşii. Ca de fiecare dată, doctorul Les Benjamin îl prinse. Cumnatul la nevoie se cunoaşte.

– Domnule președinte, v-o amintiți pe domnișoara Dodson... jurnalistă la *Palm Beach Post*, spuse Wes prezentând-o.

– Lisbeth, insistă ea, prelungind strângerea de mână și sperând ca lucrurile să decurgă normal.

Se uită apoi la Wes, care se făcuse palid la față.

– Lisbeth, te știu după nume, spuse Manning. Chiar dacă nu-i cunosc pe cei care fac donații, numai un fraier nu și-ar aminti numele jurnaliștilor.

– Apreciez asta, domnule, recunoscu Lisbeth, crezând fiecare cuvânt al lui, deși își propusese să n-o facă.

„Nici c-aș putea să fiu mai penibilă de-atât", își spuse în gând, reprimându-și dorința bizară de a-i face o reverență. Regula de Aur nr. 7: Președinții mint cel mai bine.

– Îmi pare bine să vă reîntâlnesc, domnule.

– Este cumva Lisbeth? întrebă prima-doamnă, știind răspunsul, în timp ce se apropia de ea pentru a o îmbrățișa și a-și atinge reciproc pometii obrajilor. Oh, știi că îți ador rubrica, îi mărturisi ea pe un ton admirativ. Cu excepția articolului acela în care spuneai cât de mare era bacșișul pe care Lee îl lăsa chelneriților din oraș. Acela aproape că m-a făcut să te scot de pe lista noastră de invitați.

– De fapt, chiar m-ați scos, sublinie Lisbeth.

– Numai pentru două săptămâni. Viața e prea scurtă ca să porți cuiva pică.

Apreciindu-i onestitatea, Lisbeth nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Sunteţi o femeie deşteaptă, doctor Manning.

– Draga mea, noi suntem cei care se presupune că trebuie să încercăm să ne facem plăcuţi de tine – deşi părerea mea e că poţi să faci ceva mai bun decât să scrii despre cât bacşiş lasă oamenii pentru că, trebuie să recunoaştem, este mult sub nivelul tău. Bătându-şi soţul uşor pe braţ, adăugă: Lee, spune-i fetei ceva drăguţ despre cercetarea în domeniul fibrozei chistice ca să poată să-şi facă treaba.

– De fapt, începu Lisbeth, n-am venit aici decât...

– Ar trebui să vă ducem pe scenă, domnule, îi întrerupse Wes.

– ... să le întâlnesc pe cele două ajutoare apropiate ale dumneavoastră, adăugă Lisbeth arătându-i pe Dreidel şi pe Wes. Lucrez la un articol despre loialitate. M-am gândit că aş putea să le smulg nişte declaraţii şi să-i transform în superstaruri.

– Bine – aşa *ar trebui* să faci, încuviinţă preşedintele, punându-şi o mână pe umărul lui Dreidel. El candidează pentru Senat. Iar dacă încă aş mai deţine frâiele... ar fi de calibrul unui vicepreşedinte.

Preşedintele făcu o pauză, aşteptând ca Lisbeth să-şi noteze totul.

Scoţând un carneţel din geanta ei neagră, Lisbeth marşă şi se prefăcu a lua notiţe. Peste umăr, putea să-l simtă pe Wes cât era de nervos.

– Nu vă faceţi griji, îi spuse Lisbeth lui Manning. N-o să-i chinui prea mult.

– Domnul preşedinte, anunţă o voce feminină, aşa că toată lumea se întoarse spre femeia în floarea vârstei îmbrăcată într-un costum ce purta semnătura unui mare designer şi cu o coafură pe măsură. În calitate de preşedintă de onoare a Fundaţiei pentru Fibroză Chistică, Myrna Opal îşi privi ceasul de mână cu diamante,

marca Chopard, hotărâtă să facă astfel încât programul să se deruleze conform orarului. Cred că suntem gata, domnule.

Chiar în momentul în care președintele făcu primul pas spre ușa de la scenă, Wes îi ieși în față.

– Wes, sunt bine.

– Știu, însă sunt...

– ... mai puțin de trei metri până la ușă. O să mă descurc. Și, Dreidel – sper că o să fii la masa mea mai târziu.

Rosti cuvintele uitându-se la Wes. La Casa Albă, obișnuiau să respecte eticheta și să se asigure că președintele stătea întotdeauna lângă cine trebuia să stea. Timp de patru ani de zile, nu-și alesese comesenii. În prezent, nu se mai încurca cu favorurile politice. Era singurul câștig după pierderea Casei Albe. În sfârșit, președintele putea să stea lângă cine voia.

– Ai grijă ca oamenii aceștia minunați cărora le pasă de fibroza chistică să ajungă în pagina de mâine, adăugă prima-doamnă, făcându-i semn lui Lisbeth.

– Da, doamnă, spuse Lisbeth, fără să-și ia ochii de la Wes.

Stătuse în preajma celor mai buni politicieni ai lumii timp de aproape zece ani, însă încă era un novice când venea vorba să-și ascundă propriile emoții. Nările dilatate... pumnii strânși... indiferent de ce ascundea, chestia asta îl mânca de viu.

– Pe aici, domnule, zise unul din cei doi agenți ai Secret Service, arătându-le președintelui și primei-doamne ușa de acces la scenă.

Asemenea șoriceilor în spatele băiatului cu fluierul din poveste, președinta fundației împreună cu persoana care se ocupa de PR, cea care se ocupa de adunarea fondurilor, fotograful și cei rămași înșirați în spatele lor formară instantaneu un magnet care atrăgea orice persoană rătăcită din încăpere.

Când ușa se trânti în spatele lor, liniștea deveni copleșitoare. Spre surprinderea lui Lisbeth, Wes nu era singurul care rămăsese afară. Dreidel era chiar lângă el, cu un zâmbet cald pe față.

– Vino... ia loc, spuse el, arătându-i cu mâna către cele trei scaune goale de la masa rotundă care fusese folosită pentru înregistrarea participanţilor la eveniment.

Lisbeth era invitată politicos, dar asta n-o păcălea. Teama te face întotdeauna să manifeşti bunăvoinţă şi amabilitate. Iar dacă tânărul acesta de succes care se pregătea să devină senator era îngrijorat, povestea ei nota 9+ tocmai se transformase într-una de 10-.

– Deci cum a mers cu planificarea petrecerii-surpriză? întrebă ea, trăgându-şi un scaun de lângă masă.

– Ce anume? făcu Dreidel.

– Pentru ziua de naştere a lui Manning, preciză Wes. Întâlnirea noastră de azi-dimineaţă...

– O, foarte bine, răspunse Dreidel, refăcându-şi cărarea din păr şi rearanjându-şi ochelarii cu ramă subţire şi rotundă. Credeam că te refereai la strângerea de fonduri.

– Şi aţi stabilit unde o să aibă loc? adăugă ea.

– Încă nu ne-am decis, rostiră Wes şi Dreidel în acelaşi timp.

Lisbeth dădu din cap aprobator. Băieţii ăştia aveau şcoala Casei Albe. Nu puteai să-i prinzi cu trucuri din astea de liga a doua. OK, mai bine o lua încetul cu încetul.

– Hai să fim serioşi, n-aţi auzit ce-a spus prima-doamnă? întrebă ea. Că „adoră rubrica asta". N-am venit să vă beau sângele.

– Atunci, de ce ţi-ai adus cupa cu tine? replică Dreidel, făcându-i semn cu bărbia spre carneţelul din mâna ei.

– Asta vă sperie pe voi? Dar dacă-l pun la loc? spuse ea, întinzându-se sub scaun şi băgându-şi la loc carneţelul şi stiloul în geantă.

Încă aplecată, se uită în sus, chinuindu-se să menţină contactul vizual.

– Aşa-i mai bine? întrebă ea.

– Glumeam, spuse Dreidel, cu amabilitate prefăcută.

Fără îndoială, secretul pe care-l ascundeau era legat de el.

– Ascultați, băieți, îi rugă Lisbeth. Înainte de a vă îmbolnăvi – la naiba, mă scuzați...

Băgându-și mâna în buzunarul hainei de la costumul ei negru, Lisbeth își scoase telefonul celular și apasă pe butonul Recepție.

– Bună, Vincent... îhî, doar ce-am... Oh, cred că glumești. Așteaptă, dă-mi o secundă, spuse ea în telefon. Întorcându-se spre Wes și Dreidel, adăugă: Îmi pare rău, trebuia să răspund... n-o să dureze decât un minut.

Chiar înainte ca vreunul din ei să poată să reacționeze, Lisbeth se ridică de pe scaun și-o luă la goană spre ușa principală.

– Uitați-vă la geanta mea! strigă ea spre Dreidel și Wes, proptindu-se cu umărul în ușă și intrând în holul ornat cu candelabre al Kravis Center.

Își lipi telefonul de ureche. Însă nu auzea altceva decât vocile celor doi tineri pe care îi lăsase înăuntru.

– I-ai spus că *planificam o petrecere?* întrebă Dreidel, nervos.

– Ce voiai să-i spun? ripostă Wes. Că încercam să mai salvez ce-a mai rămas din căsnicia ta?

Regula de Aur nr. 8: Dacă vrei cu-adevărat să știi ce gândesc oamenii despre tine, părăsește încăperea și ascultă ce spun în urma ta. Lisbeth învățase asta la circuitul de petreceri din Palm Beach, când un personaj monden local îl plătise cu 1 500 de dolari pe un valet care-i parca mașina ca să asculte conversația lui Lisbeth cu o sursă confidențială. Peste o săptămână, Lisbeth salvase cei 1 500 de dolari și-și cumpărase două telefoane celulare. Astăzi, celularul A era la ea în geantă, acolo unde erau și Wes cu Dreidel, iar celularul B îl avea lipit la ureche. Când își băgase carnețelul în geantă, tot ce trebuise să facă fusese să apese pe un buton al telefonului A pentru a activa un apel rapid pe telefonul B. Acel apel telefonic fals, atât de important, de mai târziu. Regula de Aur nr. 8 dovedea de ce o să fie întotdeauna printre primii zece în branșă.

– Însă dacă află de Boyle... spuse Wes la capătul celălalt al liniei.

– Uşurel, tăticu', n-o să afle de Boyle, ripostă Dreidel. Deşi, dacă tot veni vorba, spune-mi ce-ai găsit...

Singură pe hol, Lisbeth tresări, cât pe ce să cadă de pe tocurile alea înalte, zgâriate. *Boyle?* Se uită în jur, însă nu se afla nimeni acolo. Erau cu toţii înăuntru, pierduţi în zumzetul „Unei seri cu preşedintele Leland F. Manning". Lisbeth putea să audă cum vocea îi răsuna pe scenă. Un val de emoţie îi năpădi obrajii pistruiaţi. În cele din urmă, după toţi anii ăştia... o notă cinstită de 10+.

– Auuu! zbieră Romanul în timp ce Benjamin se folosea de foarfecile sterilizate ca să-i taie pielea moartă de pe marginile rănii din palmă. *Ce doare!*

– Bun – ăsta-i un semn că n-ai nici un nerv afectat, îi explică Benjamin pe un ton sec, în micuțul birou amenajat la subsol, pe care fosta sa soție obișnuia să-l folosească pentru epilarea permanentă prin electroliză.

Romanul stătea pe o canapea modernă de piele, Benjamin se învârtea ușor într-un scaun rotativ din oțel inoxidabil.

– Mai rezistă puțin, îl îndemnă el.

Punându-și degetul mare în palma Romanului și celelalte degete pe dosul palmei, Benjamin apăsă strâns pe rană. De astă dată, Romanul era pregătit. Nu scoase nici un sunet.

– Nici un fel de sensibilitate a osului sau instabilitate... deși tot mai cred c-ar trebui să faci o radiografie ca să fii sigur.

– Sunt bine.

– Îhî, mi-am dat seama după cum ai leșinat în pragul ușii. Ce să mai zic, sănătate curată.

Benjamin luă o agrafă pentru hârtii și o îndreptă, apoi îndoi metalul până când cele două capete ale agrafei aproape că se atingeră, fiind la jumătate de centimetru unul de celălalt.

– Fă-mi o favoare și închide ochii.

În timp ce Romanul se conforma, Benjamin apăsă uşor cu capetele agrafei pe degetul mare al Romanului.

– Câte puncte simţi?

– Două, spuse Romanul.

– Bine.

Luându-i fiecare deget în parte, Benjamin repetă întrebarea, după care îi pansă cu tifon mâna Romanului. La final, aplecându-se spre piciorul însângerat al Romanului, îndepărtă cu penseta bucăţile de şosetă şi de şiret de pe rană şi-i făcu acelaşi test cu agrafa la fiecare deget de la picior.

– Acum, câte simţi?

– Unul.

– Buuun. Ştii ceva, e o minune faptul că nu ţi-ai fracturat nici unul dintre oasele tarsiene.

– Îhî, Domnul e de partea mea, spuse Romanul, mişcându-şi degetele şi bătând uşor peste bandajul de tifon din palmă.

Sângele dispăruse, însă durerea persista. Nico avea să plătească pentru asta.

– Nu trebuie decât să-l ţii curat şi ridicat în sus, îl sfătui Benjamin, după ce îi bandajă piciorul.

– Deci sunt OK, pot să zbor?

– Să zbori? Nu... În nici un caz. Acum e timpul să te odihneşti. Ai înţeles? Las-o mai moale câteva zile.

Romanul rămase tăcut, aplecându-se şi băgându-şi cu grijă picioarele în perechea de pantofi pe care Benjamin o adusese de sus.

– Ai auzit ce-am zis? întrebă Benjamin. Nu-i momentul potrivit să te plimbi de colo-colo.

– Fă-mi o favoare şi scrie reţetele alea, spuse Romanul, chinuindu-se din răsputeri să păşească în timp ce se îndrepta spre uşă. Te sun mai târziu.

Fără să se uite înapoi, ieşi şi-şi scoase telefonul celular din buzunar.

După ce formă numărul, îi răspunse o voce feminină:

– Agenţia de Voiaj, cu ce vă putem ajuta?

– Încerc să fac o rezervare, spuse Romanul, păşind afară în întuneric în timp ce o rafală de vânt rece de Virginia îl învălui. Am nevoie de-un bilet la următorul avion pe care-l aveţi către Palm Beach.

– *Ăsta?* întreabă Dreidel în timp ce se holbează la faxul despăturit. Ăsta-i ultimul lucru pe care Boyle l-a primit de la bibliotecă?

– Da, conform celor spuse de tipa de la arhivă.

– N-are nici o noimă, mormăie Dreidel, adică vreau să spun, un dosar de personal ceva, aş fi înţeles... până şi un memorandum mai vechi asupra unui atac care nu mersese ca lumea... însă *un careu de cuvinte încrucişate?*

– Asta-i ce mi-a trimis femeia: o foaie cu nişte nume pe nişte tâmpenii de benzi animate „Beetle Bailey" – iar pe partea opusă, un careu şters, în bună parte completat...

– ... Careu de cuvinte încrucişate, repetă Dreidel.

Studiază răspunsurile scrise de mână.

– În mod clar e scrisul lui Manning.

– Şi al lui Albright, spun eu, referindu-mă la fostul şef al staffului prezidenţial. Ţi-aduci aminte? Albright începea careurile...

– ... iar Manning le termina. Revenind la cuvintele încrucişate, arată spre nişte litere mâzgălite din dreapta rebusului. „AMB... JABR... FRF... JAR..." Ce-s astea?

– N-am nici o idee. Am verificat iniţialele, însă nu sunt ale vreunei persoane pe care s-o cunoască. Ca să fiu sincer, pare a fi o tâmpenie.

Dreidel dă din cap aprobator, verificându-le şi el.

– Maică-mea face același lucru când dezleagă cuvinte încrucișate. Cred că nu-i vorba decât de niște litere cu care să verifici spațiile libere... încercând diferite variante de răspuns.

Concentrându-se din nou pe careul propriu-zis, citește fiecare răspuns în parte, unul câte unul.

– Ce zici de pătrățelele completate? Ceva interesant?

– Doar niște cuvinte obscure cu o grămadă de vocale. „Damp.... aral... peewee", citesc eu de sus, aplecându-mă peste umărul său.

– Și răspunsurile sunt corecte?

– Am avut în total douăsprezece secunde să mă uit la el, cu atât mai puțin să-l rezolv.

– Par a fi corecte, spune Dreidel, studiind careul terminat. Deși poate că asta-i ceea ce tipul de la FBI voia să spună prin *Cei Trei,* adaugă el. Poate că-i un număr din careu.

Dau din cap în semn că nu.

– A spus că-i un grup.

– Și totuși, s-ar putea să fie în careu.

Aruncându-mi ochii peste singurul „trei" din careu, arăt răspunsul din patru litere de la 3 vertical.

– „Merc", spun eu, citind din rebus.

– Prescurtarea pentru „mercenar", spune Dreidel, acum surescitat. Un mercenar care știa ce să facă pentru a-l lăsa pe Boyle în viață.

– Hai c-ai nimerit-o.

– Cum poți să spui asta? Poate că asta-i exact ceea ce ne scapă...

– Ce anume, vreun cod ascuns care spune: „La sfârșitul primului mandat, înscenează-i moartea lui Boyle și lasă-l să apară peste câțiva ani în Malaysia?" Haide, fii serios. Nu-i nici un mesaj secret ascuns într-un rebus din *Washington Post.*

– Și-atunci, unde-am ajuns? întreabă Dreidel.

– V-ați blocat, anunță o voce de femeie de după colț.

Întorcându-mă, aproape că-mi înghit limba. Lisbeth intră mai tiptil decât o pisică, căutând din priviri să se convingă că eram

singuri în încăpere. Fata asta nu-i proastă. Ştie ce se întâmplă dacă povestea asta iese la iveală.

– Asta-i o conversaţie particulară, insistă Dreidel.

– Pot să vă ajut, se oferă ea.

Are în mână un telefon celular. Mă uit în jos la geanta ei şi mai localizez încă unul. Nemernica dra...

– Ne-ai înregistrat!? De-asta ai plecat? izbucneşte Dreidel, jucându-şi deja rolul avocatului în timp ce sare-n sus de pe scaun. În Florida e ilegal să faci asta fără acordul celui în cauză!

– Nu v-am înregistrat...

– Atunci nu poţi să dovedeşti nimic – fără o înregistrare ceva, totul nu-i decât...

– „Şi totuşi, s-ar putea să fie în careu... Merc... prescurtarea pentru mercenar..." începe ea, uitându-se în jos la palma stângă. Vocea nu-şi măreşte ritmul, fiind inflexibilă şi de un calm perfect, enervant. „Un mercenar care ştia ce să facă pentru a-l lăsa pe Boyle în viaţă..." Îşi întoarce palma pe măsură ce citeşte. „Hai ca-i nimerit-o." Pot să continui dacă vreţi. Nici măcar n-am ajuns la încheietură.

– Ne-ai păcălit, spun eu de la masă, împietrit de uimire.

Se opreşte la acuzaţia mea.

– Nu, nu... Nu încercam decât să văd dacă mă minţeaţi.

– Deci faci asta mintindu-ne *tu* pe noi?

– Nu asta am... Se opreşte şi se uită în jos, cumpănind momentul. Este mai greu decât crezuse. Uite ce-i, îmi... îmi pare rău, OK? Însă vorbesc serios... pot să lucrez împreună cu voi la cazul ăsta.

– Să lucrezi cu noi? Nu, nu, nu! ţipă Dreidel.

– Nu înţelegi...

– De fapt, sunt al dracului de priceput la chestiuni de genul ăsta – şi ultimul lucru de care am nevoie chiar acum este să stau mai mult de-atât cu tine, ascultându-ţi prostiile. Am un *Nu comentez* pentru toate astea şi nu numai că o să neg orice o să publici, dar o să te şi dau în judecată de-o să-ţi meargă fulgii şi-o să ajungi

înapoi la ziarul ăla de doi bani, de liceu, unde ai învățat șmecheria asta blestemată cu telefonul!

– Îhî, sunt sigură că un proces public chiar o să te ajute în campania de alegeri, spune Lisbeth calmă.

– Să nu îndrăznești să aduci asta în... *La naiba!* țipă Dreidel, întorcându-se și lovind cu pumnii în tăblia mesei de primire.

Stând încă în cadrul ușii, Lisbeth ar fi trebuit să zâmbească așa de tare încât să-i vezi, asemenea motanului, penele de canar atârnându-i pe buze. În schimb, ea se freacă la ceafă în timp ce dinții din față îi clănțănesc îngrijorător. Am avut și eu aceeași privire întipărită pe față atunci când am surprins fără voie una dintre multele certuri dintre președinte și prima-doamnă. E ca și cum intri peste cineva care face sex. Un fior inițial, urmat imediat de o teamă păguboasă că, dintr-o infinitate de posibilități, din pură întâmplare, în plan fizic și temporal, lumea conspirase să te plaseze în acel moment regretabil, la care nu mai poți reveni și care va ajunge să te macine întreaga viață.

Lisbeth face un pas înapoi, împingându-se în ușă. După care face un pas înainte.

– Chiar pot să vă ajut, spune ea.

– Ce vrei să spui? întreb eu, ridicându-mă în picioare.

– Wes, nu te băga, suspină Dreidel. E o prostie. Suntem deja în...

– Pot să vă fac rost de informații, continuă Lisbeth. Ziarul... contactele noastre...

– Contacte? întreabă Dreidel. Avem la îndemână Rolodex-ul[1] președintelui.

– Însă nu poți să suni pe nimeni, ripostează Lisbeth. Și nici Wes nu poate – nu fără să pună pe cineva pe gânduri și să tragă un semnal de alarmă nedorit.

– Nu-i adevărat, insistă Dreidel.

---

[1] Rolodex = set de cărți de vizită în alb, dispus pe un dispozitiv rotativ, pe care poți scrie diverse informații, de exemplu adrese și numere de telefon (n.tr.)

– Pe bune? Deci nimeni nu va ridica măcar o sprânceană atunci când doi foşti consilieri ai lui Manning o să înceapă să disece tentativa de asasinat? Nimeni n-o să-i spună nimic preşedintelui atunci când o sa începeţi să vă băgaţi nasul în viaţa şi în trecutul lui Boyle?

Rămânem amândoi fără replică. Dreidel se opreşte din mersul său de colo-colo. Eu şterg nu ştiu ce fir imaginar de praf de pe masă. „Dacă află preşedintele că..."

Lisbeth se uită la noi cu atenţie. Pistruii i se mişcă pe măsură ce-şi îngustează ochii. Ea îşi câştigă existenţa de pe urma analizării evenimentelor sociale.

– Nici măcar nu aveţi încredere în Manning, nu-i aşa? întreabă ea.

– Nu poţi să publici asta, ameninţă Dreidel.

Lisbeth rămâne cu gura căscată, şocată de răspuns.

– Vorbeşti serios...

Îmi trebuie o secundă ca să procesez ceea ce se întâmplase. Mă uit la Lisbeth, după care din nou la Dreidel. Nu-mi vine să cred. Mergea la cacealma.

– Să nu cumva să îndrăzneşti să publici asta, adaugă Dreidel. Noi n-am spus aşa ceva.

– Ştiu... n-o public... eu nu vreau decât – voi doi chiar aţi deranjat cuibul de viespi cu chestia asta, nu-i aşa?

Dreidel terminase cu răspunsul la întrebări. Se repede spre ea, împingându-i un deget în faţă.

– N-ai nici o dovadă pentru nimic! Iar faptul că...

– Chiar poţi să ne ajuţi? strig eu de la masă.

Întorcându-se spre mine, nu ezită deloc.

– Indiscutabil.

– Wes, nu fi tâmpit!

– Cum? o întreb eu.

Dreidel se întoarce spre mine.

– Ia stai... tu chiar o *asculţi?*

– Fiind singura persoană pe care nimeni n-o s-o poată asocia cu voi şi, implicit, de la care n-o să se ajungă niciodată la voi, explică

Lisbeth, trecând pe lângă Dreidel şi îndreptându-se spre mine. Dacă dai vreun telefon, cei din jur vor şti că se întâmplă ceva. La fel este şi în cazul lui Dreidel. Însă dacă sun eu, nu-i vorba decât de o reporteră trăsnită care amuşinează o poveste, un subiect, ceva, şi speră să fie următorul Woodward şi Bernstein.

– Şi-atunci, de ce ai vrea să ne ajuţi? întreb eu.

– Ca să fiu următorul Woodward şi Bernstein. Prin ochelarii ei de firmă, mă studiază cu nişte ochi de-un verde-închis – şi nu se uită nici măcar o dată în jos la obrazul meu. Vreau povestea asta, adaugă ea. Când o să se termine totul... când o să iasă toate secretele la iveală, iar aranjamentele pentru scrierea unei cărţi o să fie deja făcute, nu vreau decât ca eu să fiu cea care o scrie.

– Şi dacă-ţi spunem să te duci dracului?

– O dau pe post acum, iar maşinile echipelor de ştiri o să înceapă să se alinieze în faţa apartamentelor voastre, dând apă la moară programelor de ştiri prin cablu cu vieţile voastre. Minţind toată America... o mare muşamalizare... o să vă mănânce ca pe un bol de cereale Cheerios. Şi chiar dacă o să scoateţi adevărul la lumină, o să se aleagă praful de vieţile voastre.

– Şi asta-i tot? întreabă Dreidel, venind rapid înapoi şi bătând cu încheietura degetului în masă. Ne ameninţi, iar noi se presupune că ne supunem pur şi simplu? De unde ştim că n-o s-o dai pe post mâine-dimineaţă doar pentru a da rapid lovitura?

– Pentru că numai un tâmpit se grăbeşte să dea rapid lovitura, spune Lisbeth aşezându-se pe marginea mesei. Ştiţi bine cum merge treaba: îi dau drumul pe post mâine-dimineaţă şi-o să am parte de-o mângâiere pe creştet care o să dureze în total douăzeci şi patru de ore, punct la care *Times* şi *Washington Post* o să pună ghearele pe mingea mea, o să trimită o grămadă de reporteri aici şi-o să se joace cu ea până la sfârşit. Cel puţin dacă mergeţi pe mâna mea, aveţi controlul. Voi vă obţineţi răspunsurile, eu îmi obţin reportajul vieţii. Dacă sunteţi nevinovaţi, n-aveţi de ce să vă temeţi.

Mă uit în sus, de pe scaunul pe care stau. La marginea mesei, piciorul drept al lui Lisbeth se leagănă încet. Ştie c-a spus ceva demn de luat în seamă.

– Şi putem să avem încredere în tine? întreb eu. N-o să spui nimic până se va termina?

Piciorul ei se opreşte din legănat.

– Wes, singurul motiv pentru care ştii acum de Woodward şi Bernstein este că au avut parte de lovitura finală... şi nu de cea iniţială. Numai un tâmpit n-ar rămâne fidel cauzei până când are toate răspunsurile.

M-am mai ars cu reporterii. Nu-mi plac reporterii. Şi în mod sigur nu-mi place Lisbeth. Însă în timp ce-mi arunc rapid privirea spre Dreidel, care în cele din urmă a rămas tăcut, e limpede că n-avem alte opţiuni. Dacă nu lucrăm cu ea, o să facă public tot rahatul ăsta şi o să-i dea drumul pe piaţă astfel încât n-o să mai fim niciodată în stare să-l retractăm. Pe de altă parte, dacă lucrăm cu ea, cel puţin câştigăm nişte timp să aflăm ce se întâmplă de fapt. Mă mai uit încă o dată la Dreidel. După modul în care se ciupeşte de nas, chiar la baza acestuia, am călcat deja pe un câmp minat. Singura întrebare acum este cât va mai dura până când o să auzim marea...?

– Nu mişcă nimeni! urlă o voce profundă în timp ce uşa se izbeşte brusc de perete şi o jumătate de duzină de agenţi ai Secret Service, la costum şi cravată, invadează camera, cu armele scoase.

– Hai să mergem! spune un agent vânjos cu o cravată verde subţire, în timp ce-l înşfacă pe Dreidel de umăr şi-l împinge spre uşă. Afară. Acum.

– Ia mâna de pe mine!

– Şi tu! îi spune un altul lui Lisbeth. Mişcă!

Restul agenţilor se năpustesc înăuntru, însă, spre surprinderea mea, trec în grabă pe lângă mine, răspândindu-se în toată încăperea. Nu-i un atac, caută pe cineva.

Singurul lucru ciudat este că nici unul dintre indivizii ăştia nu mi se pare cunoscut. Îi cunosc pe toţi agenţii care lucrează cu noi. Poate că aveam parte de o ameninţare cu bombă, iar ei îi chemaseră pe cei din forţele locale...

– Voi doi, *mişcaţi-vă,* răcneşte agentul cu cravată verde la Dreidel şi Lisbeth.

Presupun că nu mă vede şi pe mine – Lisbeth încă este în faţa mea, lângă masă, însă când mă ridic de pe scaun şi mă duc după ei spre uşă, cineva mă apucă brusc de haină.

– Hei, ce faci...?

– Tu rămâi cu mine, insistă Cravată Verde, trăgându-mă înapoi până simt că-mi intră cravata în gât.

Cu o mişcare bruscă spre stânga, tipul mă trimite clătinându-mă spre cel mai îndepărtat colţ al camerei. Ne mişcăm atât de repede, încât abia pot să-mi menţin echilibrul.

– Wes! strigă Lisbeth.

– N-a păţit nimic, o asigură un agent cu o acnee urâtă, apucându-o de cot şi trăgând-o spre uşă.

Îi mai spune ceva, dar nu aud ce.

Uitându-mă înapoi peste umar, vad că Lisbeth încă nu şi-a recăpătat echilibrul şi merge poticnindu-se spre cadrul alb şi dreptunghiular al uşii. Cu o ultimă smucitură, dispare complet. Când primul agent o atinsese, părea iritată. Însă ultima privire pe care i-am surprins-o înainte ca uşa să se trântească în urma ei... modul în care făcuse ochii mari... indiferent de ce-i spusese agentul, exprima groaza.

– Lăsaţi-mă – sunt unul dintre baieţii buni! insist eu, zbătându-mă să-mi scot legitimaţia.

Lui Cravată Verde nu-i pasă.

– Mergi înainte! îmi spune el, practic luându-mă pe sus de guler.

Ultima oară când cei din Secret Service se mişcaseră atât de repede fusese atunci când Boyle fusese... Nu, mă opresc, refuzând să-mi aduc aminte imaginile acelea. „Nu intra în panică. Analizează faptele aşa cum sunt."

– Manning e bine? întreb.

– Mişcă şi-atât! insistă el în timp ce ne îndreptăm în grabă spre colţul camerei, unde văd o uşă capitonată, aproape ascunsă.

– Haide! spune Cravată Verde, trăgând de un zăvor şi împingându-mă în uşă ca s-o deschid larg.

Spre deosebire de uşa prin care îi scoseseră pe Lisbeth şi pe Dreidel, asta nu duce în hol. Tavanul se ridică în sus, iar culoarul

de beton este gri şi îngust. Cabluri atârnând aiurea, stingătoare de incendiu murdare şi nişte ţevi albe sunt singurele lucruri de pe pereţi. După mirosul de amoniac dinăuntru este coridorul de întreţinere.

Încerc să mă eliberez din strânsoare, însă ne mişcăm prea repede.

– Dacă nu-mi spui unde dracu' mergem, o să mă ocup personal ca să-ţi...

– Aici, spune Cravată Verde, oprindu-se la prima uşă din dreapta mea.

Pe semnul de pe uşă, în alb şi roşu, scrie „Numai pentru depozitare". Tipul atinge uşa cu mâna liberă şi dă la iveală o încăpere mai mare decât biroul meu. Cu un ultim brânci, îmi dă drumul la guler şi mă aruncă înăuntru ca pe un sac de gunoi.

Pantofii îmi alunecă pe podea, încerc să mă redresez, moment în care localizez alte două perechi de pantofi negri, şi-mi dau seama că nu sunt singur.

– E-al vostru, strigă Cravată Verde, apoi aud cum uşa se trânteşte în spatele meu.

Îmi recapăt echilibrul şi mă lovesc cu cotul de un raft metalic pentru utilităţi. Un nor de praf ţâşneşte în sus.

– O zi cam încărcată, ce zici? spune bărbatul cu şapca US Open, stând cu mâinile încrucişate la piept.

Partenerul său se scarpină la lobul urechii acolo unde are o crestătură mică. O'Shea şi Micah. Agenţii FBI de azi-dimineaţă.

– Ce naiba se întâmplă? întreb.

– Nico Hadrian a evadat de la St. Elizabeths acum aproape o oră şi jumătate. Ceea ce vrem noi să ştim este de ce-i trecut numele tău în registrul spitalului ca fiind ultimul care l-a vizitat?

33

Richmond, Virginia

Lui Nico nu-i fusese greu să ia perechea de blugi şi cămaşa albastră din uscătorul de la spălătoria automată. La fel fusese şi cu şapca echipei de baseball Baltimore Orioles pe care o luase de pe un container de gunoi. Însă în Carmel's Irish Pub, trecuseră fix nouă minute până când un bărbat de culoare, mai în vârstă, care bea whisky şi căruia îi curgea nasul, să se ducă împleticindu-se spre baie şi să-şi lase geaca decolorată de armată, atârnând ca un cadavru, pe scaunul de la bar. Apropiindu-se de scaun, Nico acţionase cu calm – calmul cu care Domnul îl binecuvânta întotdeauna.

Şi acelaşi gând i se învârtea chiar acum prin minte stând pe marginea Autostrăzii I-95 şi uitându-se după autocamionul care trecea în viteză pe lângă el, lăsând în urmă un nor de pietricele şi praf de culoare ciocolatie. Apărându-şi ochii, Nico scrută orizontul prin furtuna de praf ridicat instantaneu, în timp ce forţa suflului îl făcu să se dea înapoi spre dreapta. Îşi duse o mână la cap ca să nu-i zboare şapca cu însemnele echipei Orioles şi cu mâna cealaltă strânse şi mai tare afişul din carton care fâlfâia precum un zmeu în urma camionului. Pe măsură ce vehiculul dispărea, şi odată cu el şi suflul, cartonul se pleoşti, lăsându-se pe piciorul drept al lui Nico. Calm ca întotdeauna, Nico ridică mâna şi făcu cu degetul mare semnul autostopistului. Ajunsese deja în Richmond, destul de

departe de cei cincizeci de kilometri pe care FBI-ul şi Poliţia din Washinghton D.C. îi patrulau în mod obişnuit în vecinătatea St. Elizabeths. Primul şofer îl luase de pe South Capitol Street. Al doilea îl ajutase să parcurgă autostrada I-295. Iar al treilea îl dusese pe autostrada I-95, până în Richmond.

Fără îndoială, Nico ştia că nu-şi putea permite să stea la vedere prea mult timp. Odată cu apropierea ştirilor de noapte, fotografia sa avea să fie peste tot. Cu toate astea, nu prea avea ce face. Din punct de vedere statistic, şansele ca un al patrulea şofer să-l ia în următoarele minute erau deja scăzute. Oricine altcineva s-ar fi panicat. Nu şi Nico. Ca orice altceva în viaţă, statisticile nu însemnau nimic dacă credeai în soartă.

Văzând la distanţă perechea de lumini ce aducea cu nişte ochi de bufniţă, păşi calm spre şosea şi îşi ridică încă o dată pancarta scrisă cu litere mari de tipar, de culoare neagră: „LUAŢI ŞI UN BIET CREŞTIN".

Liniştea nopţii fu străpunsă de un scrâşnet zgomotos de roţi în momentul în care şoferul unui trailer călcă frânele, iar toate cele zece roţi se blocară şi patinară pe gheaţa de pe marginea drumului. Chiar şi acum, când huruitul se opri la patruzeci şi cinci de metri în dreapta sa, Nico savură fâsâiturile, scârţâiturile roţilor şi şuierăturile lumii de afară. Fusese ţinut închis prea multă vreme.

Luându-şi cartonul la subsuoară, se îndreptă agale spre marginea cabinei exact când uşa de lângă scaunul pasagerului se deschise larg, iar din cabină se revărsă o lumină difuză.

– Dumnezeu să te binecuvânteze c-ai oprit, strigă Nico.

În buzunar, îşi pipăi cu degetul trăgaciul armei. Ca să fie sigur, în caz de ceva.

– Unde trebuie să ajungi? îl întrebă bărbatul cu mustaţă şi barbă blonde.

– Florida, răspunse Nico, repetându-şi în minte versetul 13:1 din Apocalipsă: „Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară..."

Toate începeau să-i vină în minte. Să ţină seama de Carte. Să aducă la îndeplinire dorinţa Domnului. Să termine cu Wes, iar în sângele său, avea să găsească Fiara.

– Palm Beach, ca să fiu mai exact.

– Te-ai săturat de frig, eh? E bine în Tallahassee?

Nico nu rosti nici un cuvânt în timp ce se uita fix la mătăniile din lemn de măslin şi crucea de argint care atârnau de oglinda retrovizoare.

– Ar fi perfect, spuse Nico. Se prinse de mânerul de la portieră şi urcă în cabină.

Cu o smucitură şi alte fâsâituri de la transmisie, imensul camion îşi reluă huruind drumul pe autostrada I-95.

– Aşadar, familia ta este în Florida? întrebă şoferul schimbând vitezele.

– Nu... spuse Nico, cu ochii încă aţintiţi asupra crucii de lemn, care se bălăngănea ca un leagăn de copii. Merg doar să-i fac o vizită unui vechi prieten.

– Ce naiba spuneți acolo? întreb îngrijorat.

– Numele tău, Wes. Este trecut în...

– Când a fugit de-acolo?

– Aici e problema. Credem c-a avut...

– Ş-și acum îl căutați? A plecat sau... sunteți siguri că a plecat?

Simt un junghi în stomac și-mi vine să mă chircesc de durere. Făcusem șapte luni de terapie numai ca să pot auzi numele lui Nico fără să simt cum îmi transpiră palmele și tălpile. Mai făcusem încă un an și jumătate ca să pot dormi noaptea fără să-mi bântuie visele. Nico Hadrian nu-mi luase viața. Însă-mi luase viața pe care o trăiam. Iar acum... în situația asta – cu el în libertate... putea cu ușurință să-mi ia și restul.

– N-avea paznici? întreb. Cum de-au... cum de s-a putut întâmpla așa ceva?

O'Shea lasă întrebările mele fără răspuns, continuându-și propria anchetă.

– Numele tău, Wes. Era în registrul de la spital, insistă el. În conformitate cu înscrisurile lor, ai fost acolo.

– Unde? În Washington? M-ați văzut aici, pe plajă, azi-dimineață!

– Te-am văzut când ai plecat de la Four Seasons pe la noua treizeci. Din spusele secretarei de la tine de la birou, nu te-ai întors la serviciu până la ora trei. E suficient să fi fost plecat.

– Am fost cu priete... cu avocatul meu toată dimineața. O să vă confirme. Sunați-l chiar acum, Andrew Rogozinski.

Micah râde uşor.

– Şi presupun că, dacă mai este şi colegul tău de liceu şi actualul coleg de apartament, asta înseamnă că nu minte niciodată ca să te protejeze? Ai fost plecat aproximativ şase ore, Wes. Asta-i mai mult decât suficient ca să...

– Să ce? Să sar în avionul meu privat, să zbor două ore şi jumătate până la Washington, să mă duc să-l eliberez pe Nico – cel care, o da, a încercat odată să mă omoare – după care să zbor înapoi la serviciu, sperând că nimeni n-a băgat de seamă c-am fost plecat? Da, asta da plan genial! Să mă duc să-l văd pe individul care încă-mi mai dă coşmaruri, să fiu suficient de tâmpit să-mi folosesc numele real în registrul de evidenţă a vizitatorilor şi să-l las să scape, ca să mă poată urmări până în pânzele albe...

– Cine spune că te urmăreşte? întreabă O'Shea.

– Cum adică?

– Gata cu prostiile, Wes. Ştii bine că Nico e doar un glonţ. Chiar şi dacă dăm timpul înapoi, altcineva a apăsat pe trăgaci.

– Altcineva? Ce vrea să însemne asta...?

– Ai vorbit astăzi cu Boyle? îl întrerupe O'Shea.

Încerc să-mi muşc buza de sus, uitând momentan de nervul afectat care face imposibil acest lucru.

– N-am venit aici să-ţi facem rău, Wes. Nu trebuie decât să fii sincer cu noi: îl urmăreşti sau îl ajuţi? adaugă Micah.

Apucă coada unui mop din apropiere, aruncându-l dintr-o mână în alta, după care repetă operaţiunea, asemenea tic-tacului unui metronom.

– Ştiţi bine că nu eu l-am eliberat pe Nico, le spun.

– Nu asta era întrebarea.

– Şi nici n-am vorbit cu Boyle, ripostez.

– Eşti sigur? întreabă O'Shea.

– Doar ce v-am zis...

– Ai vorbit cu el, da sau nu? Te întreb în calitate de ofiţer care face o anchetă.

Mopul lui Micah se tot plimbă, ba în stânga, ba în dreapta. Se comportă ca şi cum ar şti răspunsul, însă dacă ar fi aşa, acum aş avea căţuşe în loc să mă aflu într-o debara cu materiale de întreţinere. Mă uit impasibil în ochii lor.

– Nu.

O'Shea dă din cap dezaprobator.

– Astăzi la amiază, un bărbat neidentificat s-a dus la St. Elizabeths solicitând o vizită privată la Nico, identificându-se ca fiind membru al Secret Service, identificare la care s-au adăugat o insignă şi o legitimaţie cu fotografie, tu personal având acces la ambele. Acum, sunt gata să accept că numai un tâmpit şi-ar folosi propriul nume şi, de asemenea, sunt pregătit să-ţi ţin numele departe de gura presei – fără nici un alt motiv decât din respect faţă de şeful tău – însă în situaţia în care susţii că nu ştii nimic, mă uimeşte faptul că numai numele tău apare întruna în povestea asta.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, atunci când erai în Malaysia, Boyle era acolo... că atunci când numele tău e trecut într-un registru de vizite de la Washington, Nico evadează. Nu-i un cod prea greu de descifrat. Te-ai prins cam cum stau lucrurile?

– N-am fost la Washington!

– Şi nici n-ai văzut un om despre care se crede că e mort în Malaysia. Şi nici n-ai fost trimis în culise de către preşedinte, care voia ca tu să preiei mesajul de la Boyle, am dreptate? Sau a fost ceva inventat de noi doar ca să ne simţim mai bine – ştii, ceva precum vechile tale obsesii privind încuiatul uşilor şi aprinderea şi stingerea luminilor? Sau şi mai bine, rugăciunile repetate care...

– Doar fiindcă apelasem la un consilier...

– *Consilier?* Era un psihiatru.

– Era specialist în recuperare după incidente critice...

– Am cercetat problema, Wes. Era psiholog specializat în simptome clinice care te-a tratat cu medicamente cea mai mare parte a anului. *Alprazolam* pentru disfuncţiile şi dereglările datorate anxietăţii, la care se adăuga nişte *olanzapine* foarte puternic, pentru toate stările compulsive. Medicament recomandat împotriva

psihozelor. Plus notițele sale, în care constata că, într-un fel oarecum ciudat, se părea că de fapt tu te bucurai de cicatricele tale – că vedeai durerea ca pe o compensație a faptului că-l băgaseși pe Boyle în limuzina aia. Asta nu spune prea multe despre forma în care erai la începutul tratamentului.

– Tipul ăsta mi-a spulberat fața!

– Ceea ce explică de ce ai avut cel mai bun motiv și cel mai prost alibi – îndeosebi în Malaysia. Fă-mi o favoare – în zilele următoare, dacă nu pleci pe undeva împreună cu președintele, rămâi pe loc. Cel puțin până când aflăm ce se întâmplă.

– Ce, acum sunt sub arest la domiciliu? Nu puteți face asta.

– Wes, un schizofrenic paranoic cu porniri criminale e acum în libertate. În două ore o să simtă niște înțepături neobișnuite în partea dreaptă a creierului, pe măsură ce efectele medicamentelor care-i țineau sub control psihoza o să înceapă încet-încet să se diminueze. A împușcat deja doi supraveghetori și un paznic – pe toți trei în inimă și, ca și în cazul lui Boyle, le-a aplicat stigmatul în mâini – și asta când încă era *sub medicație*. Așa că, nu numai că pot să fac ce vreau, dar te avertizez chiar acum că, dacă încerci să faci orice altă călătorie în afara orașului sau aflu că te implici în acest caz – încercând să-l contactezi pe Boyle, pe Nico sau chiar pe tipul care vindea popcorn în tribunele circuitului de curse din ziua aceea – o să te acuz de obstrucționarea justiției și o să te distrug complet, mai repede decât a făcut-o nebunul ăla.

– Asta în afară de cazul în care vrei să ne spui ce mesaj îi aducea Boyle președintelui în Malaysia, intervine Micah, care continuă să se joace cu coada mopului. Haide, Wes, e evident că încercau să se întâlnească în noaptea aia – și încercau să întrețină toată mizeria asta pe care credeau că au ascuns-o de minune până în momentul de față. Acum, tu ești împreună cu el zi de zi. Tot ceea ce vrem să știm este când se vor întâlni din nou.

[redacted] și de dimineață, asemenea oricăror agenți FBI care încearcă să-și facă o reputație și chiar să devină celebri, tot ceea ce vor de fapt este să pună mâna pe Manning, care fără îndoială avusese un rol important ajutându-l pe Boyle să se ascundă și

minţind o ţară întreagă. Să-l dau în gât, iar ei să mă scape de toată nebunia asta. Problema este că nici măcar nu ştiu ce să le spun. Şi chiar dacă încerc să sap mai adânc... Dacă e să revin la discuţia de pe plaja, pomenisera ceva în legatură cu capacitatea lui Boyle de a exploata slăbiciunile oamenilor. Ei bine, care erau slăbiciunile lui Manning? Ceva din trecutul lor comun? Sau poate că asta-i punctul la care Romanul şi Cei Trei intraseră în scenă. Indiferent de motiv, n-o să-mi dau seama despre ce-i vorba decât dacă mai câştig nişte timp.

– Lasaţi-mă doar... lăsaţi-mă să mă gândesc la *asta* un pic, OK? întreb.

O'Shea dă din cap aprobator, ştiind că-şi făcuse datoria.

Mă întorc să ies din debara, însă mă opresc brusc la uşă.

– Dar Nico? Aveţi idee încotro se îndreaptă? adaug.

Simţind că degetele de la mână încep să-mi tremure, le bag în buzunarele de la pantaloni înainte să observe cineva.

O'Shea mă studiază cu atenţie. E cel mai potrivit moment pentru el dacă vrea să se dea mare. Îşi rearanjează şapca cu US Open pe cap şi spune:

– Poliţia din D.C. i-a găsit hainele într-o spălătorie automată la aproximativ un kilometru şi jumătate distanţă de St. Elizabeths. Conform celor spuse de doctorii săi, Nico nu a mai vorbit despre Manning de ani de zile, însă Secret Service încă-i mai asigură pază dublă doar ca să fie în siguranţă.

Dau din cap aprobator, dar tot nu-mi scot mâinile din buzunare.

– Mulţumesc.

Micah e cât pe ce să-şi facă numărul cu poliţistul bun, însă O'Shea îi pune o mână pe piept, oprindu-l.

– Nu eşti singur, Wes, adaugă O'Shea. Nu, în afară de cazul în care vrei să fii.

Este o ofertă perfectă prezentată în modul cel mai binevoitor posibil. Însă asta nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia. Să stau la taclale cu FBI-ul... să lupt împotriva lui Manning... toate astea dau startul unui joc de domino care în cele din urmă o să mă facă să pierd controlul şi-o să mă doboare. Din asta reiese că singura

modalitate sigură de a ieşi din nebunia asta este să aflu adevărul şi să mă pun la adăpostul lui. E singura vestă antiglonţ viabilă în cazul meu.

În buzunar, telefonul începe să-mi vibreze. Îl scot şi văd numele lui Lisbeth pe ecran. Am sărit din lac în puţ.

– E maică-mea, îi spun lui O'Shea. Ar trebui să plec. Probabil c-a auzit de Nico la ştiri.

– Ai grijă ce-i spui, strigă Micah.

N-am nici o îndoială cu privire la asta. Cu toate astea, încă e o alegere simplă. Mergând pe mâna FBI-ului înseamnă că ei o să mă folosească pentru a lovi în Manning. Însă înainte de a-i înfige Cezarului un cuţit în spate, trebuie să mă asigur că am în vizor ţinta potrivită. Cu ajutorul lui Lisbeth, o să câştig timp ca să aflu ce se întâmplă de fapt.

– Gândeşte-te la asta, Wes. Nu eşti singur, strigă O'Shea în timp ce ies din debara.

Odată ajuns înapoi pe hol, aştept până când sună şi a treia oară doar ca să mă asigur că nu mai pot fi auzit.

– Wes la telefon, răspund eu.

– Unde eşti? întreabă Lisbeth. Eşti OK? Ţi-au spus că Nico...?

– Ascultă, o întrerup eu. Ceea ce ai spus mai devreme în legătură cu aflarea adevărului... vorbeai serios?

Sesizez o scurtă pauză la celălalt capăt al firului, după care aud:

– Mai serios decât un Pulitzer.

– Eşti sigură? Adică vreau să spun, dacă tot te bagi singură în asta – eşti convinsă că eşti pregătită să-ţi asumi consecinţele?

Acum tăcerea durează şi mai mult. Aici nu-i vorba de o favoare care să necesite cincizeci de vorbe laudative la adresa noii rochii a primei-doamne. Indiferent de cum fac ei asta... Boyle, Manning, Secret Service – nu te înhami la aşa ceva fără ajutor din partea celor mai înalte foruri guvernamentale şi a oamenilor legii. Asta-i lupta în care se bagă. Chiar mai rău, când o să iasă totul la iveală, ei o să-şi folosească toată puterea ca să ne facă să părem nişte bezmetici care-au văzut o fantomă. Şi cel mai rău e că, având în

vedere că Boyle e în viaţă, Nico are cel mai bun motiv dintre toate să se întoarcă aici şi să termine ce-a început.

La capătul coridorului, dau cu şoldul în zăvorul metalic al uşii, care se deschide spre holul pustiu. Din sală se aude ecoul continuu al hohotelor de râs. Poate că cei din Secret Service mişună prin încăperile din spate, însă, după zgomot, preşedintele se află încă pe scenă. În dreapta, o femeie cu păr alb vinde o sticlă de apă de patru dolari unui bărbat în costum în dungi. Doi agenţi ai Secret Service intră grăbiţi în hol ca să-l verifice din nou. Însă ceea ce-mi atrage privirea este roşcata uşor plinuţă care se află în faţa clădirii teatrului, în dreptul uşilor înalte de sticlă. E cu spatele la mine şi, în timp ce păşeşte uşor în lumina lăptoasă a lunii şi-şi ţine telefonul lipit la ureche, Lisbeth n-are nici cea mai vagă idee că sunt acolo.

– De-asta m-am făcut reporteră, Wes, îmi spune ea la telefon, cu o voce la fel de sigură, ca de obicei. Am aşteptat toată viaţa o astfel de oportunitate.

– Iar asta e un discurs foarte frumos, îi spune eu, încă uitându-mă la ea din spate. Însă chiar ştii cu cine te pui?

Se opreşte din mers şi se aşază pe marginea unuia dintre ghivecele imense de beton care servesc pe post de barieră împotriva oricărui fel de atac cu maşina asupra Kravis Center. De când Manning se mutase în oraş, acestea apăruseră peste tot. Însă în timp ce Lisbeth se lasă pe spate, corpul i se prăbuşeşte. De-abia mai poate să-şi ţină capul şi bărbia îi cade în jos, lipindu-i-se de gât. Cu mâna dreaptă încă-şi mai ţine telefonul, însă stânga îi alunecă precum un şarpe în jurul taliei, practic îmbrăţişându-se de una singură. Ghivecele din beton sunt construite ca să reziste la un impact cu un camion uşor de aproape două tone şi jumătate, care rulează la o viteză de peste şaptezeci de kilometri pe oră. Dar asta nu înseamnă că ele îţi oferă vreo protecţie împotriva dezgustătoarei recunoaşteri a faptului că ai îndoieli cu privire la propriile forţe.

Lisbeth spunea că aşteptase toată viaţa ei o astfel de ocazie. O cred. Însă în timp ce se uită la mulţimea de maşini negre ale Secret Service, cu avariile pornite, ce împrăştie umbre roşietice pe faţada

clădirii, e clar ca se întreabă dacă-i stă în putere să facă asta. Se ghemuieşte uşor în timp ce-şi cuprinde mijlocul cu ambele braţe, chiar mai strâns ca înainte. Nu-i nimic mai deprimant decât să-ţi vezi aspiraţiile retezate de propriile slăbiciuni şi limite.

Stând singur în holul de la intrare, nu spun nimic. Acum opt ani, Nico Hadrian îmi arătase propriile limite, acolo în public. Aşa că în timp ce mă uit cum Lisbeth se scufundă şi mai mult în ghiveciul ăla imens, ştiu exact cum se simte...

– Mă bag, spune ea pe nerăsuflate.

– Lisbeth...

– O s-o fac... Mă bag. Contează pe mine, spune ea cu fermitate, îndreptându-şi umerii.

Ieşind din micul hău în care se cufundase, se uită în jur.

– Oricum, unde eşti...?

Se opreşte automat când ajunge cu privirea în dreptul uşilor de sticlă.

Instinctul îmi dictează să mă întorc. Vine în marş forţat spre mine, deja surescitată. Părul ei roşcat îi flutură în spate.

– Nu spune nu, Wes. Pot să te ajut – chiar pot.

Nici măcar nu mă mai deranjez s-o contrazic.

35

St. Pauls, Carolina de Nord

Nico își pusese în gând să nu întrebe de hărți. „Nu întreba de ele, nu vorbi de ele, nu le aduce în discuție." Însă pe măsură ce stătea ghemuit ca indienii în cabina camionului cu remorcă neacoperită... pe măsură ce mătăniile din lemn de măslin, atârnate de oglinda retrovizoare, se legănau... nu putu să se abțină și să nu ochească marginea tocită a hârtiei ce ieșea din torpedou. Asemenea crucilor pe care le vedea pe fiecare stâlp de telefon sau stâlp de iluminat ce străjuiau în întunericul autostrăzii, era mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Concentrându-și atenția asupra parbrizului din față, se uita cum liniile de demarcație ale benzilor autostrăzii, vopsite în galben aprins, dispăreau una câte una sub roțile camionului.

– N-ai nici un fel de hartă, nu-i așa? întrebă Nico.

În scaunul șoferului, lângă el, Edmund Waylon, un țâr de om aplecat în față ca o paranteză, ținea strâns volanul, cu palmele în lateral.

– Uită-te în torpedou, spuse Edmund în timp ce-și lingea sarea ramasă pe vârfurile mustății sale blonde, de la chipsurile de cartofi cu aromă de ceapă și smântână.

Renunțând să privească zgârieturile lăsate de unghiile lui Edmund în husa neagră de cauciuc ce îmbrăca volanul, Nico deschise larg capacul de la torpedou. Înăuntru erau un pachet de

şervetele, patru pixuri fără capac, o minilanternă, şi – între un manual gros de folosire al camionului şi o grămadă de şervetele de diferite mărimi adunate din restaurantele tip fast-food – o hartă cu colţurile îndoite.

Întorcând-o, se desfăcu şi căzu precum un acordeon stricat, şi Nico văzu cuvântul *Michigan* tipărit la legenda hărţii.

– Mai ai şi altele? întrebă el, în mod evident dezamăgit.

– S-ar putea să mai fie aici, între scaune, adăugă Edmund, arătându-i consola de plastic dintre scaunul său şi cel al lui Nico. Deci ce spuneai despre mama ta... că a murit atunci când erai mic?

– Când aveam zece ani.

Studiind legănatul mătăniilor ca să-şi îngroape imaginea din minte, Nico se lăsă spre stânga în scaun şi-şi lăsă mâna să alunece printre suportul de pahare, către buzunarul de plasă ataşat în spatele consolei. Simţind luciul hârtiei, scoase cel puţin o duzină de hărţi diferite din buzunarul de plasă împletită.

– Omule, să-ţi pierzi mama la zece ani... asta te dă peste cap rău de tot. Dar taică-tău? întrebă Edmund. A murit şi el?

– Toţi, cu excepţia surorii mele, răspunse Nico, căutând prin grămada de hărţi.

Carolina de Nord, Massachusetts, Maine... Trecuseră aproape douăsprezece ore de când îşi luase ultima oară medicamentele. Nu se simţise mai bine de când se ştia.

– Nici măcar nu pot să-mi imaginez cum ar fi, spuse Edmund, cu ochii la drum. Tatăl meu este un nemernic – obişnuia să ne pocnească pe noi toţi... şi pe surorile mele... cu pumnul ca la box, direct în nas –, însă în ziua în care o să trebuiască să-l îngropăm... când un bărbat îşi pierde tatăl, se rupe ceva în el.

Nico nu-şi bătu capul să răspundă. Georgia, Louisiana, Tennessee, Indiana...

– Şi totuşi, ce cauţi? întrebă Edmund lingându-şi repede mustaţa.

„Nu-i spune de Washington", îşi porunci Nico în gând.

– Washington, spuse Nico, aranjând hărţile una peste alta cu grijă.

– Care – statul sau D.C.?

„Spune-i de stat." Dacă aude altceva... dacă vede dovada păcatelor masonilor... Şi cuibul lor... Se apropie ora cea din urmă. Fiara e deja eliberată – comunicând, corupându-l pe Wes."

– Statul, spuse Nico întinzându-se peste consolă şi băgând hărţile înapoi în buzunăraşul lor de plasă. Statul Washington.

– Mda, nu mai e în drumul meu. Eu o iau prin coridorul nord-estic şi la est de Mississippi.

Acoperindu-şi mustaţa cu palma şi strângându-şi nasul între degetul mare şi arătător, Edmund îşi lăsă mâna uşor în jos, încercând fără succes să-şi înăbuşe un căscat pe care-l tot amânase.

– Scuze, spuse el, scuturându-şi violent capul ca să rămână treaz.

Nico aruncă o privire scurtă la ceasul digital în formă de minge de fotbal lipit de bord. Era aproape ora două dimineaţa.

– Ştii ce, dacă tot mai ai nevoie de hartă, spuse Edmund, chiar după ce trecem de autostrada I-20 din Florence, o să găsim o benzinărie Circle'n Stations unde există un stand pentru reviste – au hărţi, ghiduri de călătorie, şi jur că parc-am văzut şi un atlas sau două. Dacă vrei, putem s-o considerăm următoarea oprire.

Nico întrebă vocile ce credeau cu privire la asta. Nici c-ar fi putut fi mai entuziasmate.

– Edmund, eşti un bun creştin, spuse Nico, uitându-se fix la stâlpul de telegraf pe lângă care treceau. În cele din urmă, răsplata ta va fi una pe măsură.

36

Chiar când opresc în parcarea de la capătul blocului în care locuiesc, simt că-mi vibrează telefonul şi mă uit în jos la identitatea apelantului. La dracu'! *New York Times.*

Surprins că le luase atât de mult timp, apăs pe butonul de primire apeluri şi trag adânc aer în piept.

– Wes la telefon.

– Bună, Wes, aici Caleb Cohen. De la *Times,* mă anunţă el cu atitudinea forţat familiară a fiecărui reporter.

Caleb era ziaristul care relata despre activitatea lui Manning pe durata mandatului acestuia la Casa Albă, prin urmare, suna zilnic. Acum însă, apărea prin rotaţie cu alţi foşti preşedinţi, ceea ce însemna că nu ni se acorda prea multă atenţie. Până acum.

– Ai vreo declaraţie de făcut cu privire la evadare? întreabă Caleb.

– Ştii ca nu facem niciodată comentarii cu privire la Nico, îi spun, apelând la experienţa anilor de protocol. Ultimul lucru de care avem nevoie este să dăm o declaraţie despre fugar care să-l înfurie şi mai tare pe acest câine turbat.

– Nu, nu mă refer la Manning, mă întrerupe Caleb, ci la tine. Tu eşti cel cu cicatricele. Nu eşti îngrijorat că acum e-n libertate, gata să te lovească cu ceva mai tare decât un ricoşeu?

O spune ca să mă enerveze, sperând că o reacţionez şi o să-i dau un răspuns rapid. Asta ţinuse odată, cu cei de la *Newsweek,* chiar după accident. Acum gata, nu mai am douăzeci şi trei de ani.

– Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Caleb. Iar dacă vrei să mai stăm de vorbă, nu publica nici un *No comment* din partea noastră. Spune doar că n-am putut fi contactaţi.

Trântesc clapeta telefonului, însă, odată cu dispariţia lui Caleb de pe fir, sunt înghiţit de tăcerea apăsătoare din parcarea în aer liber, situată chiar în spatele blocului meu. E aproape miezul nopţii într-o zi de joi. Cel puţin cincizeci de maşini se află în jurul meu, însă nu se vede nici ţipenie de om. Trecând printre două Honde identice, apăs pe butonul de blocare a uşilor de la alarma ataşată la setul de chei doar ca să-i aud zgomotul. Alarma se stinge în depărtare, prea repede, lăsându-mă singur cu realitatea dură a întrebării lui Caleb: Dacă Nico este acum în libertate, ce-l împiedică să vină din nou ca să-şi termine treaba?

Uitându-mă prin parcarea goală, nu găsesc nici un răspuns. Însă în timp ce privesc cu atenţie umbrele lunguieţe dintre arbuştii înalţi de trei metri şi jumătate care înconjoară parcarea, mă copleşeşte brusc senzaţia aceea ciudată, că nu sunt singur. Ignorând ramurile scheletice, scrutez întunericul dintre arbuştii înalţi, ţinându-mi respiraţia ca să aud şi mai bine. Nu aud însă decât ţârâitul continuu al greierilor luptându-se parcă să acopere bâzâitul curentului electric în stâlpii de iluminat. Ţinându-mi respiraţia, fac câţiva paşi.

Acesta e momentul în care aud un zăngănit uşor, metalic. Ca monedele ce-ţi zornăie în buzunar. Sau ca şi cum cineva ar lovi un gard din plasă de sârmă. Mă întorc uşor, uitându-mă printre arbuşti la gardul care înconjoară parcarea.

E timpul să intru. Întorcându-mă cu faţa spre clădire, mă îndrept grăbit spre copertina cu dungi galbene, de deasupra uşii de la intrare. În stânga mea, la distanţă, greierii tac. Se aude un foşnet lângă pâlcul de arbuşti ce blochează vederea spre zona piscinei. Nu-i decât vântul, îmi spun, mărind pasul spre copertina aproape complet cufundată în întuneric.

În spatele meu, foşnetul ce se aude din direcţia arbuştilor devine şi mai puternic. „Te rog, Doamne, lasă-mă doar să..."

Telefonul îmi vibrează în mână şi văd pe ecran un prefix cu 334. *Washington Post.* Anul trecut, Manning, asemenea lui LBJ

înaintea sa, consultase în secret un actuar ca să vadă cât de mult mai are de trăit. După cum decurg lucrurile, nu pot să nu mă întreb şi eu acelaşi lucru. Iar când sunt tentat să răspund la telefon doar ca să am un fel de martor audio, îmi dau seama că ultimul lucru de care am nevoie chiar acum este să vorbesc cu cineva care să-mi aducă aminte că Nico e undeva în libertate, aşteptându-mă.

Trecând de la pasul grăbit la alergare uşoară, îmi bag mâna în geanta de pe umăr şi-mi caut cheile de-acasă. Mă uit peste umăr în timp ce frunzele continuă să freamăte. Ajung să alerg în toată regula. Sub copertină, piciorul îmi alunecă pe asfalt. Vâr cheia în broască şi-o răsucesc spre dreapta. Uşa metalică se deschide, iar eu mă strecor înăuntru, lovindu-mă de căruciorul pe care oamenii din bloc îl folosesc ca să-şi care cumpărăturile. Mă lovesc cu genunchiul de colţul căruciorului, îl dau la o parte şi merg ţinându-mă de genunchi pe holul îngust de culoare bej ce dă în zona de aşteptare a lifturilor.

Mă sprijin de pereţii liftului acoperiţi cu lambriuri maro, apăs pe butonul ce indică etajul cinci, apoi lovesc cu putere butonul de închidere a uşilor ca într-un sac de box. Uşile liftului sunt încă deschise. Pe hol, un tub fluorescent defect pâlpâie la jumătate din putere, aruncând o lumină galbenă pe podea şi pe pereţi. Închid ochii ca să mă calmez, însă cum îi deschid din nou, lumea îmi apare iarăşi zugrăvită în alb şi negru. La depărtare, o femeie ţipă în Mi minor în timp ce uşile de la ambulanţa lui Boyle se închid cu putere. „Nu, asta nu-i..." Clipesc din nou şi revin la realitate. „Nu ţipă nimeni aici." Când în cele din urmă uşile liftului se închid, îmi ating urechea în timp ce mâna-mi tremură incontrolabil. „Haide, Wes... controlează-te..."

Mă lipesc cu spatele de colţ ca să nu mă prăbuşesc, strâng din dinţi ca să-mi încetinesc respiraţia. Liftul începe să urce cu o mişcare bruscă, iar eu mă uit fix la luminile indicatorului de sus. Etajul doi... etajul trei...

Până ajung la etajul cinci, broboanele de sudoare îmi coboară de-a lungul cutiei toracice. Nelăsând nimic la întâmplare, verific partea stângă a holului înainte să ies în grabă şi s-o iau la dreapta.

Urmând numerotaţia uşilor, mă îndrept rapid spre apartamentul 527, vâr cheia în broască şi acţionez mânerul cilindric cât pot de repede. Înăuntru, aprind fiecare lumină pe care-o găsesc în drum... lumina din holul de la intrare... din camera de zi... lampa de lucru de la capătul biroului... până şi spoturile de la debaraua de pe hol. Nu... mai bine s-o las stinsă. O aprind, după care o sting. O aprind, o sting. O aprind, după care o sting. „Încetează..." Dându-mă înapoi şi lovindu-mă de perete, închid ochii, îmi las capul în jos, şi şoptesc:

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, că ai avut grijă ca familia mea să fie în siguranţă... „Încetează..." Pentru că ai avut gijă ca *eu* să fiu în siguranţă şi preşedintele... „Găseşte un punct focal", îmi spun însumi, auzind în urechi vocea consilierului ce-mi bântuie în cap ... şi eu... „Găseşte un punct focal."

Dându-mi câteva palme peste ureche, mă mişc cu destulă greutate, împiedicându-mă şi aproape prăvălindu-mă peste scăunelul pentru picioare al canapelei rabatabile din piele, fosta canapea a părinţilor mei, aflată în camera de zi.

„Găseşte-l." O iau la fugă prin holul care duce în partea din spate a apartamentului, trec de băncuţa de picnic, luată din hala de vechituri, pe care o pusesem în sufragerie, trec de camera lui Rogo şi de teancul de ziare necitite din faţa uşii lui, trec de posterul din carton, în mărime naturală, al preşedintelui Manning cu mesajul scris de mână, într-o bulă care spune: „Nu-mi amintesc cum să conduc o maşină, dar iubesc acest site downwithtickets.com!" şi, în cele din urmă, fac brusc dreapta la mine-n dormitor.

Sar peste un morman de cămăşi aruncate pe podea, mă reped la colivia metalică, în formă cubică, aflată deasupra comodei mele. În timp ce uşile se lovesc de perete, Lolo se dă în spate, fluturându-şi larg aripile de culoare bej şi agitându-şi capul galben dintr-o parte în alta. Urmărindu-i reacţia, îmi stăpânesc propriile trăiri şi-mi regăsesc rapid calmul. Lolo face la fel, lăsându-şi aripile în jos şi mestecând ceva în cioc. Capul i se balansează uşor în timp ce-mi recapăt respiraţia. Doar văzând-o şi deja...

– Bună, Melissa, ce faci? întreabă papagalul meu vorbitor cu penele din coadă de culoarea scorțișoarei.

Are câte un cerc de culoare portocalie pe fiecare așa-zis obraz și o creastă galbenă pe creștetul care i se curbează în față asemenea unui val pufos de maree.

– Melissa, ce faci?

Gluma asta e prea veche ca să mă mai facă să râd – Lolo mă strigă după numele fostei sale proprietare de acum aproape șapte ani –, însă cel ce mă consiliase avusese dreptate. Punctele focale sunt bune. Deși vocile familiare sunt și mai bune.

– Hai, fă caca, îi spun lui Lolo, care nu se știe cum fusese învățată să-și dea drumul la comanda asta.

Exact după cum mă așteptam, trei bobițe de găinaț se îndreptă în viteză spre fundul coliviei pe ziarul de acolo, pe care-l înlocuiesc rapid, pe lângă apa și mâncarea proaspătă.

Pasărea fusese ideea lui taică-meu. Asta la șase luni după accident, când aprinderea și stingerea luminilor și rugăciunile repetate la nesfârșit începuseră să mă copleșească. Auzise de la unul dintre studenții săi de povestea asta cu animalele, anume cum părinții victimei unui viol îi cumpăraseră acesteia un câine, astfel încât să nu se mai simtă singură atunci când venea seara acasă. Îmi dădusem ochii peste cap. Și asta nu numai fiindcă sunt alergic la câini.

Cu toate astea, oamenii n-au înțeles niciodată. Nu fusese niciodată vorba numai de pasăre în sine. Fusese nevoia. Nevoia de a mă simți necesar.

Deschid ușa de la colivie și-i ofer degetul arătător stâng ca suport pe care să se poată cocoța. Lolo sare imediat, iar eu o ridic și mi-o pun direct pe umăr, la locul obișnuit. Îmi întorc fața spre ea, iar ea încearcă să mă ciupească de obraz, ceea ce înseamnă că vrea să fie scărpinată. Mă las în jos pe podeaua acoperită cu mochetă cafenie și mă așez turcește. Simt cum stresul de peste zi începe să dispară. Lolo se apropie și mai mult și-și lipește ciocul de mine, penele ei gâdilându-mi ușor urmele neregulate de pe față. Cu tot văzul lor atât de lăudat, păsările nu văd cicatricele.

Îşi mai reduce strânsoarea ghearelor pe umărul meu şi-şi lasă creasta în jos, aducând-o de la stilul înfoiat la stilul Elvis. În mai puţin de un minut, este calmă şi, în cele mai multe nopţi, asta e suficient să mă facă să mă simt la fel. Însă nu şi în seara asta.

În buzunar, telefonul celular îmi vibrează din nou. În timp ce verific cine mă sună, văd că am mai primit şi două mesaje noi în timp ce urcam cu liftul. Căutând în jos la apelurile primite, văd toate numerele vechi. Apelul curent este de la *L.A. Times*. Mesajele sunt de la CNN şi Fox. De, canalele de ştiri. Nici robotul telefonic de-acasă nu stă mai bine. Nouăsprezece mesaje noi. Familia, prietenii şi câţiva reporteri destul de deştepţi să-mi găsească adresa de acasă. Vor cu toţii acelaşi lucru. O bucată de ştire incitantă... o bucată din povestea asta... o bucată din mine.

Uşa de la intrare se deschide larg.

– Wes, eşti treaz? strigă Rogo. Vocea lui se aude şi mai tare când dă colţul. Lumina de la tine e aprinsă, aşa că, dacă eşti cu mâna-n chiloţi, acum e momentul să te opreşti!

Lolo îşi înfige ghearele mai adânc în umărul meu. Ştiu exact cum se simte. Ultimul lucru de care am nevoie este o altă persoană care să-mi aducă aminte de Nico, de Manning şi Boyle şi de oricare altă bombă cu ceas ce-mi ticăie în viaţă. „Ce mai faci? Cum te simţi? Cum rezişti?" De-ajuns cu nenorocita asta de...

Uşa de la dormitor se deschise uşor, căci după atâta timp Rogo ştie că, dacă o deschide brusc, o face pe Lolo să se agite.

Mă uit în sus, de-acolo de jos, de pe mochetă, aşteptând cavalcada de întrebări.

Rogo îşi scarpină capul său chel şi-şi sprijină trupul bondoc de cadrul uşii.

– Uite... uh, am închiriat *Purple Rain*, spune el, scoţând filmul din rucsacul roşu căruia îi spune servietă. M-am gândit c-am putea – nu ştiu... să comandăm nişte pizza, poate doar să intrăm în atmosferă şi după aia, bineînţeles, să punem de mai multe ori partea aia în care Apollonia sare dezbrăcată în râu.

Pentru moment, rămân acolo nemişcat, cumpănind oferta.

– Bună, Melissa – ce mai faci? cârâie Lolo.

– Tacă-ţi fleanca, pasăre, nu vorbeam cu tine, răspunde Rogo ameninţător.

Un zâmbet micuţ îmi face obrazul stâng să se ridice în sus.

– Apollonia se dezbracă? Eşti sigur? întreb.

– Wes, când aveam şaisprezece ani, îmi doream ca prima mea maşină să fie o motocicletă purpurie. Acum, cine-i gata pentru nişte pizza proastă şi pentru Prince care face chestia greţoasă cu buzele? Haide, Melissa, e timpul să petrecem ca şi cum ar fi 1999!

Şi ţâşneşte pe hol, înainte să apuc să-i mulţumesc.

37

Florence, Carolina de Sud

Nico ştia că au hărţi.

– Aveţi hărţi? întrebă Nico, intrând în micul magazin al benzinăriei, ţinând în mână harta Michigan-ului pe care o luase din camionul lui Edmund.

– În spate, în stânga, spuse vânzătorul cu coadă de cal şi nişte perciuni mari pufoşi, fără să-şi ridice privirea de la televizorul mic din spatele tejghelei.

Înainte ca Nico să poată măcar face un pas în faţă, se auzi un zgomot puternic când trecu prin dreptul ochiului electric al soneriei automate de la uşă. Tresări, nefiind încă obişnuit să fie în libertate. Însă faptul că inima-i bătea cu putere, gata să-i sară din piept, nu-l făcu deloc să renunţe.

Numărând trei camere de supraveghere – una lângă vânzător, două pe culoarele dintre rafturi – Nico o lăsă mai moale şi încetini pasul îndreptându-se spre raftul rotativ cu hărţi din fundul magazinului. Trebuia să respecte vechile sale reguli: Nu te grăbi. Nu te uita în jur. Pierde-te printre ceilalţi.

Citise ce scria pe majoritatea hărţilor de la jumătatea culoarului de acces. California, Colorado, Connecticut, Delaware...

Era semn bun. Însă nici pe jumătate la fel de bun ca atunci când se apropie şi văzu că partea centrală a suportului rotativ era făcută

din zeci de cruci metalice care se intersectau. Răsuflă ușurat. În sinea lui, Nico râse.

Bineînțeles că harta lui avea să fie acolo. Exact ca și Wes. Ca și în Carte, voința Domnului fusese întotdeauna clară.

Punând harta cu Michigan la subsuoară, învârti cu putere suportul rotativ, mergând direct la capătul acestuia. Era destul de sigur de el. O găsi. Pe rândul al doilea de sus. Chiar între Virginia de Vest și Statul Washington, era Washington, D.C.

Adrenalina îi fulgeră prin picioare. Își acoperi gura, iar ochii i se umplură cu lacrimi de bucurie. Chiar dacă nu avusese niciodată îndoieli... în sfârșit s-o vadă, după ce îi fusese refuzată atât de mult. „Cuibul... cuibul diavolului... pe care masonii l-au îngropat cu atât de mult timp în urmă. Iar acum dovada a revenit."

– Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, șopti Nico.

Fără să ezite, trase harta Washington, D.C., de pe turnul metalic, înlocuind-o cu cea a Michiganului, pe care o adusese de la camion. Un schimb cinstit. Ștergându-și ochii cu podul palmei, stătu un moment ca să-și tragă respirația. Îndreptându-se calm spre ușă, își atinse ușor cozorocul șepcii de baseball înspre vânzător.

– Mulțumesc pentru ajutor.

În timp ce dangătul soneriei automate sună iarăși, vânzătorul dădu din cap fără ca măcar să se uite în sus.

Afară, înghițitura lacomă din aerul rece al Carolinei de Sud îi îngheță plămânii lui Nico, însă nu reuși să-i înghețe emoția din ce în ce mai mare ce-i clocotea în piept. Văzându-l pe Edmund că alimentează cu motorină în partea din spate a trailerului, Nico se îndreptă glonț spre partea din față. În timp ce se lăsa pe vine în spațiul strâmt dintre masca radiatorului camionului lui Edmund și bara din spate a camionului din fața lor, Nico vărsă alte lacrimi. Timp de opt ani la St. Elizabeths, fusese singurul lucru despre care nu vorbise niciodată. Acel adevăr pe care ei nu l-ar fi putut înțelege vreodată. Sigur, își dăduseră seama de cruci, pentru că-l puseseră sub observație, și de șoptitul în barbă la care apelase în primii ani petrecuți acolo. Însă asta... așa cum îl învățase Numărul Trei...

Unele secrete nu erau menite să fie împărtăşite cu alţii. Iar când venea vorba de cuib...

„Deschide-o!" îşi porunci el, dând din cap.

Asemenea unui copil care şterpeleşte o bomboană din borcanul de dulciuri, Nico îşi ţinu umerii aplecaţi în timp ce studia pagina din faţă a hărţii. Închizând ochii, îşi îndreptă încă o dată atenţia spre ce era în jur: zumzetul metalic al motorului care mergea la ralanti... sâsâitul furtunului de la pompe... până şi hârşâitul sec de gheare pe beton al unui raton ce se strecura tiptil spre coşul de gunoi din spate.

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, şopti Nico, ţinându-şi ochii închişi în timp ce desfăcea harta şi o lăsa desfăcută în faţa sa.

Îşi legănă capul în sus şi în jos de şaisprezece ori în timp ce-şi murmura rugăciunea finală. „Amin."

Ochii i se deschiseră larg, holbându-se direct la caroiajul familiar, colorat în bleu şi negru, al străzilor din D.C. Orientându-se după spaţiile larg deschise ale Tidal Basin şi National Mall, găsi rapid reperul ce marca Washington Monument. De aici, urmări cu degetul în sus spre Dupont Circle, unde...

– *D.C.?* se miră Edmund, punând o mână pe umărul lui Nico şi uitându-se pe furiş la hartă. Credeam că voiai una cu *statul* Washington.

Fără să se întoarcă, Nico se ridică, în timp ce picioarele, braţele şi tot corpul îi înţepeni. Dacă n-ar fi fost vorba de antrenamentul la care fusese supus ca să devină lunetist, în mod sigur i-ar fi tremurat mâinile. Cu toate astea, îşi simţea vena dintre sprâncene. Vena care i se mărise şi se umpluse cu sânge, atunci când îi luaseră vioara... atunci când tatăl său îi spusese că mama sa murise... atunci când Cei Trei îi spuseseră adevărul.

Doar ca să se ţină pe picioare, îşi strânse degetele de la picioare ca pe nişte pumni mai mici cu care se priponi în pământ direct prin pantofii cu care era încălţat. Vena îl durea din ce în ce mai tare. Şi-i pulsa din ce în ce mai repede. Luând parcă viteză. „Părinte, n-o lăsa să plesnească..." Şi atunci... cum Nico îşi ţinea buzele

lipite strâns şi chiar şi respiraţia, concentrându-se total asupra reţelei de vene ce-i zvâcneau în zona sinusurilor, totul dispăru.

Întorcându-şi numai capul, Nico îl privi peste umăr pe Edmund.

– Eşti... OK? întrebă Edmund, dându-se uşor înapoi şi arătând spre faţa lui Nico. La nas... îţi curge sânge din nas ca la curve, frate.

– Ştiu, spuse Nico, lăsând harta să-i cadă din mână, întinzându-se şi bătându-l pe Edmund pe umăr. Sângele Mântuitorului nostru.

38

Aeroportul Național Reagan
Washington, D.C.

– Și cu asta ați terminat, domnule Benoit, îi spuse angajatul liniei aeriene la poarta de îmbarcare.

– Minunat, replică Romanul, având grijă să-și țină capul puțin aplecat spre stânga.

Nu fusese necesar să se ascundă. Sau să-și folosească numele fals. Într-adevăr, singurul avantaj al evadării lui Nico fusese că îi oferise Romanului pretextul perfect ca să-și justifice călătoria pe care o făcea în Sud, în calitate de director adjunct, căci acesta era funcția sa. Cu toate astea își lăsase capul în jos. Știa unde erau ascunse camerele de supraveghere. N-avea nevoie să-și anunțe sosirea.

După ce se îndreptase spre geamul din fața ghișeului liniei aeriene și se așezase la capătul mai îndepărtat al șirului de scaune, din sala de așteptare, Romanul formă un număr la telefon, ignorând discuțiile celorlalți pasageri, și-și concentră atenția asupra cerului întunecat, de dinaintea mijirii zorilor.

– Aa-ai idee cât e ceasul? întrebă o voce obosită și confuză, la capătul celălalt al firului.

– Aproape șase, replică Romanul, uitându-se pe geam afară.

Era încă prea devreme ca să vadă cum aşchiile de culoare portocalie străpungeau orizontul ca un prolog la sosirea soarelui. Dar asta nu însemna că trebuia să rămână în întuneric.

– N-ai primit încă *noul* program? întrebă Romanul.

– Ţi-am spus aseară, cu Nico hălăduind acum în libertate, întreaga zi a lui Manning este în continuă schimbare... iar dintre toţi, voi ar trebui să ştiţi cel mai bine asta.

Uitându-se la propria reflexie în geam, Romanul dădu aprobator din cap. În spatele său, un agent înarmat, într-o geacă cu însemnele *Security* trecu prin zona în care se putea servi masa, cercetând mulţimea. Întorcându-se cu privirea la detectoarele de obiecte metalice, mai numără încă trei agenţi care făceau acelaşi lucru – iar asta nu-i includea pe cei alţi doisprezece, care operau în haine civile ca să nu fie remarcaţi. FBI-ul îl voia pe Nico – şi în mintea lor, cea mai bună modalitate de a-l prinde era să umple cu forţe de pază fiecare aeroport, fiecare gară şi fiecare punct central din care se putea călători în mai multe direcţii. Era un plan bun, în concordanţă cu anii de procedură obişnuită, tipică FBI-ului. Însă Nico era departe de a fi un evadat obişnuit. Şi, ţinând cont de asta, avea toate şansele să fie departe de-aici.

– Dar de Wes ce ştii? Când o să primească o copie după program? întrebă Romanul.

– Nu mai e ca la Casa Albă. Indiferent de cât de apropiat îi este lui Manning, o primeşte şi el la fel ca noi, restul – la prima oră a dimineţii.

– Ei bine, atunci când o s-o primească...

– O s-o ai şi tu, spuse asociata sa. Deşi tot nu înţeleg de ce. Ai deja microfonul...

– *Trimite-o!* zbieră Romanul.

În dreapta sa, câţiva pasageri se întoarseră să vadă ce se întâmplă. Refuzând să mai audă şi restul, închise telefonul şi îl strecură calm înapoi în buzunarul de la pardesiu. Până când nu-şi descleştă pumnul nu văzu pata mică de sânge care îi ieşise uşor prin tifonul de la mâna.

– O reporteră? se miră Rogo cu un accent sudic nazal perfect, în timp ce ne croim drum prin traficul de dimineaţă de pe Okeechobec Boulevard. Eşti pe cale să descoperi cel mai mare scandal politic de la Boss Tweed[1] şi Teapot Dome[2] încoace, iar tu i-l arunci în poală unei reportere?

– În primul rând, Boss Tweed n-a avut nimic de-a face cu Teapot Dome. Între cele două a existat o diferenţă de cincizeci de ani, îi spun. În al doilea rând, ce s-a întâmplat cu toată liniştea şi calmul de după *Purple Rain* de-aseară?

– Încercam să te fac să te simţi mai bine! Însă povestea asta... I-ai aruncat-o în poală unei reportere?

– N-aveam nici o şansă, Rogo. Ne-a auzit vorbind.

Chiar sub torpedou, picioarele sale abia ating covoraşul Yosemite Sam pe care scria cu litere albe gigantice *„Back Off!"* Îl cumpărase cu ocazia zilei mele de naştere cu câţiva ani în urmă pentru a-mi da o lecţie de viaţă. După expresia întipărită pe faţa lui, încă mai crede că am nevoie de lecţii.

– Dacă voia, ar fi putut să dea publicităţii povestea încă de azi, adaug.

---

[1] William M. „Boss" Tweed – infractor american condamnat la închisoare fiind acuzat de furtul a milioane de dolari din bugetul New York City prin diverse acte de coruptie politica. (n.tr.)

[2] Scandal de coruptie legat de drepturile asupra unui câmp petrolier din statul Wyoming în timpul administratiei Presedintelui SUA, Warren G. Harding (n.tr.)

– Şi asta-i tipa? De la „În spatele cortinei"? întreabă el, frunzărind ziarul deschis şi întorcându-se la rubrica lui Lisbeth din secţiunea de divertisment.

În titlu scrie mare *Prima-doamnă continuă să eclipseze pe toată lumea.* Articolul începe cu o descriere în termeni elogioşi a costumului galben-verzui al doamnei Manning, creaţie Narciso Rodriguez, şi a broşei din aur în formă de vultur, pe care Lisbeth o catalogheză ca fiind simbolul „eleganţei americane".

Spre cinstea ei, nici măcar n-aduce vorba despre evadarea lui Nico.

– Vezi, se descurcă bine, subliniez eu.

– Asta doar aşa, ca să nu observi că face ce vrea cu tine şi te aduce exact în centrul ţintei. Gândeşte-te puţin.

– Ia mai scuteşte-mă, ştiu foarte bine ce vrea Lisbeth.

– Cu toate astea ignori faptul că în cele din urmă va renunţa la a mai scrie despre costumul primei-doamne şi, în loc de asta, se va folosi de numele *tău* ca să promoveze. La dracu' cu rubrica de mondenităţi, Wes, o să aibă toată pagina întâi numai pentru ea.

– Poate s-o aibă chiar acum! Nu înţelegi? A auzit totul aseară. Că Boyle e în viaţă, că noi n-avem încredere în Manning... însă ca şi mine, ştie că, dacă face totul public acum, o să atragă un val uriaş de rahat care o să ne împroaşte pe toţi.

– În realitate, n-o să-i distrugă decât pe Manning şi pe Boyle. Ştii şi tu, cei care de fapt *au provocat toată tărăşenia asta!*

– Măcar asculţi ce spun, Rogo? Indiferent ce s-a întâmplat în ziua aia, totul a fost pus la cale de cei mai puternici oameni, inclusiv – dacă e să le dăm crezare agenţilor FBI – de fostul preşedinte al Statelor Unite, care mi-a fost ca un tată timp de aproape zece ani...

– Uite unde am ajuns – fiindcă întotdeauna te-ai temut să nu-l răneşti pe Tati.

– Nu mă tem să rănesc pe cineva – cu atât mai puţin pe cel care mi-a făcut asta, spun eu, arătându-i obrazul. Şi care-i soluţia ta? Vrei ca eu – chiar înainte de a şti ce se întâmplă – să urlu în gura mare şi să mă duc să dau totul în vileag?

– N-am spus asta.

– Exact asta ai spus. Însă dacă scap asta de sub control, Rogo – dacă mă duc şi fac publică toată afacerea – n-o să mai pot da înapoi. Iar tu ştii că din momentul în care voi deschide gura, toţi oamenii aştia – nişte oameni care au fost suficient de puternici şi de coerenţi ca să convingă milioane de alţi oameni că iluzia pe care au văzut-o era adevărată – o să-şi îndrepte toate resursele şi energia să mă facă să arăt ca un nebun care jură că a văzut un om mort. Aşa că, dacă apa rupe zăgazurile, după ce dinamitez eu barajul, şi-mi spulber orice legătură şi relaţie profesională pentru tot restul vieţii, vreau să fiu absolut sigur că nu mă înşel.

– Fără îndoială, spune Rogo calm. Şi ăsta-i motivul pentru care, dacă ai merge pe mâna FBI-ului...

– Ce să fac? Să mă salvez? N-am nimic de oferit FBI-ului. Ei ştiu deja că Boyle e în viaţă. Nu mă vor decât ca să poată pune mâna pe Manning şi să aprindă dinamita cu mâna lor. Cel puţin, pe cont propriu, eu sunt cel care deţine controlul, şi în plus o să primim şi nişte informaţii, ceea ce-i mai mult decât am primi de la aşa-zişii oameni ai legii.

– Se străduiesc şi ei cum pot mai bine. Nu sunt decât...

– ... nişte poliţişti de monitorizarea traficului. Am înţeles. Şi apreciez faptul că încerci să m-ajuţi. Însă având în vedere toată povestea cu Romanul şi Cei Trei, aveam nevoie de nişte răspunsuri pe bune.

– Asta nu înseamnă că trebuie să te sacrifici. Lisbeth tot o să te ardă pe rug la final.

Ţinând strâns de volan, accelerez şi trec în viteză pe galben. Maşina se înclină, după care se redresează, pe măsură ce urcăm pe Royal Park Bridge.

– Şaizeci şi nouă de dolari amendă şi trei puncte penalizare, mă avertizează Rogo în timp ce lumina galbenă se transformă într-una roşie chiar deasupra noastră. Deşi bănuiesc că nimic nu se compară cu posibilitatea de a-ţi distruge viaţa cu o reporteră extrem de nerăbdătoare.

– Rogo, știi de ce nimeni n-a aflat cine era Gură-Spartă în toți anii ăia? Fiindcă a avut controlul asupra poveștii.

– Și ăsta-i planul tău cel grandios? Să fii Gură-Spartă?

– Nu, marele plan este să obțin toate informațiile necesare, să-l strâng de gât pe Boyle și să aflu de ce mama naibii s-au întâmplat toate astea!

Nu-mi mai duc mâna sugestiv spre obraz, însă Rogo știe despre ce vorbesc. Este singurul lucru asupra căruia n-o să se contrazică.

Rogo revine la rubrica lui Lisbeth, care se încheie cu menționarea vizitei lui Dreidel. „Prietenii vechi încă se mai vizitează", în conformitate cu ultimul subtitlu al rubricii. Este modul lui Lisbeth de a ne reaminti că ar fi putut cu ușurință să pomenească de micul dejun pe care-l luasem cu Dreidel.

– Dreidel a fost acolo aseară? întreabă Rogo. Credeam că e la o strângere de fonduri sau ceva de genul acesta.

– A fost, după care a trecut pe-acolo ca să-l salute pe Manning.

Rogo se scarpină pe capul său pleșuv, prima oară într-o parte, după care din nou după ureche. Știu modul ăsta de a se scărpina. Tace în timp ce mașina ajunge la vârful podului. Trei, doi, unu...

– Nu ți se pare ciudat? întreabă el.

– Ce, că lui Dreidel îi place să se dea pe lângă Manning?

– Nu, că după ziua în care l-ai văzut pe Boyle, s-a întâmplat ca Dreidel să fie în Palm Beach, s-a întâmplat să te bage în beleaua asta cu presa și că, tot așa, s-a întâmplat să adune bani în Florida, deși candidează pentru Congres în *Illinois*. Asta nu-ți miroase-a ceva dubios?

Dau din cap în semn că nu, chiar când scăpăm de zdrănganitul metalic al podului și ne încadrăm pe Royal Palm Way care este pavată perfect. Pe ambele părți ale șoselei mărginite de palmierii înalți și maiestuoși se află băncile private și firmele de investiții care jonglează cu cele mai mari conturi din oraș.

– Știi cum merge treaba cu strânsul fondurilor, îi spun lui Rogo. Palm Beach a fost, este și va fi întotdeauna capitala Manninglandului. Dacă Dreidel vrea să facă rost de bani de la

cunoştinţele sale mai vechi, aici e locul în care trebuie să vină şi să le sărute inelele.

Rogo se scarpină din nou în cap. E tentat să mă contrazică, însă după ce văzuse în ce hal fusesem noaptea trecută ştie că nu trebuie să mai insiste. Pierdut în tăcere, începe să bată uşor cu încheietura degetului arătător în geamul din dreapta pe ritmul melodiei *Hail to the Chief*. Singurul alt sunet ce se aude în maşină provine de la clinchetul celor două feţe prezidenţiale care se bălăngăne pe insigna prinsă la reverul hainei costumului meu bleumarin.

– Aici sper că ai dreptate, acceptă Rogo uitându-se în jos la Yosemite Sam. Căci, fără supărare, frăţioare, ultimul lucru de care ai nevoie acum este un alt duşman.

– Ce scrie? întrebă Micah, apucând strâns volanul şi încercând să citească ziarul pe care O'Shea îl avea în poală.

La patru maşini în faţă, Toyota lui Wes pendula în sânga şi-n dreapta în trafic.

– Nu ştiu ce tâmpenii despre costumul primei-doamne, spuse O'Shea, de pe scaunul din dreapta, citind în continuare articolul lui Lisbeth. Însă a reuşit să-l amintească în treacăt şi pe Dreidel.

– Crezi că Wes i-a spus tipei ce se întâmplă?

– N-am nici cea mai vagă idee – deşi i-ai văzut aseară. Toate ezitările alea... abia dacă se uita în ochii ei. Iar dacă nu i-a spus nimic, precis se gândeşte s-o facă. Arătând în faţă spre Toyota, O'Shea adăugă: Nu aşa aproape – stai puţin mai în urmă.

– Dar să se ducă la presă... începu Micah, călcând frâna şi rămânând în urma câtorva maşini. E imposibil, e mai în siguranţă cu noi.

– Dar el nu vede aşa lucrurile. Nu uita, puştiul a fost făcut praf de cei mai buni, şi într-un fel stă în expectativă. În adâncul sufletului, ştie cum merg treburile astea. Până când nu face rost de ceva mai viabil cu care să negocieze, în mintea lui, crede că nu e în siguranţă cu nimeni.

– Vezi, de-asta ar fi trebuit să fim mai drăguţi cu el. „OK, Wes, data viitoare când o să ai veşti de la Boyle, spune-i că Manning vrea să se întâlnească cu el şi să-i dea o oră şi locul de întâlnire. După care ne suni, iar noi o să ne ocupăm de restul." Ştiu că faci

ochii mari, O'Shea, însă dacă în final nu reuşim să punem mâna pe Boyle...

– Îmi dau seama că eşti neliniştit, Micah, însă ai încredere în mine, dacă rămânem pe urmele lui Wes o să dăm şi de Boyle.

– Nu şi dacă Wes crede că avem de gând să ripostăm la rândul nostru. Ascultă la mine, lasă promisiunile vagi – oferă-i o înţelegere clară.

– Nu-i nevoie, spuse O'Shea, ştiind că Micah optează întotdeauna pentru soluţia cea mai convenabilă. Wes ştie ce vrem. Şi având în vedere prin ce a trecut după aşa-zisa moarte a lui Boyle, îl vrea cu mai multă ardoare decât oricare dintre noi.

– Nu mai mult decât mine, insistă Micah. După ce el şi Manning au pus la...

– Trebuie să treci şi tu! Vezi că trece pe roşu!

Micah călcă acceleraţia însă era deja prea târziu. Cu scrâşnet de roţi, maşina din faţa lor frână brusc, obligându-i să facă la fel. La distanţă, Toyota lui Wes urcă pe pod şi dispăru din câmpul lor vizual.

– Ţi-am spus eu...

– Relaxează-te, îl sfătui Micah. Nu face altceva decât să se ducă la serviciu. Nu moare nimeni că l-am pierdut pentru două minute.

41

Woodbine, Georgia

– ... Însă asta-i problema când ascunzi o comoară, spuse Nico în timp ce soarele de dimineaţă începea să apară prin norii de ploaie de deasupra Georgiei. Dacă nu-ţi alegi locul cum trebuie, orice străin poate să vină să sape şi s-o scoată la suprafaţă.

„Însă să spui că au ascuns-o într-o hartă..."

– La naiba, Edmund, nu-i nici o diferenţă faţă de-atunci când o ascunzi într-un careu de cuvinte încrucişate sau...

Nico se întrerupse brusc, apucă strâns volanul şi se întoarse către prietenul său din scaunul pasagerului. Era mai greu decât crezuse. Încrederea în oameni nu vine niciodată de la sine. Însă Nico înţelegea puterea Domnului. Puterea care i-l trimisese pe Edmund de partea sa. Agăţat de oglinda retrovizoare, mătăniile de lemn se învârteau uşor în cerc, asemenea unei pietricele cu câteva secunde înainte de a cădea într-un canal. Edmund fusese trimis cu un scop anume. Iar Nico ştia că nu trebuia să ignore niciodată semnele. Chiar dacă asta însemna să-i expună propria slăbiciune.

– Nu sunt nebun, spuse Nico, cu o voce calmă şi suavă.

„N-am crezut niciodată c-ai fi. Apropo, eşti sigur că poţi să conduci?"

– Mi-e bine, însă vreau să ştii că, dacă vrei să te ajut, trebuie să înţelegi că bătălia asta n-a început acum opt ani. A început în '91.

„1991!?"

– *1791!* precizã Nico, urmãrind reacţia lui Edmund. Anul în care au trasat liniile bãtãliei... trasând liniile oraşului, explicã el, apãsând cu degetul pe harta ce era desfãcutã şi întinsã pe consola dintre ei.

„Liniile cãrui oraş? Washington, D.C.?"

– Asta-i ceea ce desenau ei – modul în care urma sã arate capitala naţiunii americane. Însuşi preşedintele George Washington a ales un maior din armata SUA pentru treaba asta: arhitectul nãscut în Franţa, Pierre Charles L'Enfant. Iar când te uiţi la planurile sale timpurii... observi cã a pus temelia a tot ce-i azi aici, spuse Nico, arãtându-i din nou lui Edmund harta.

„Aşadar, franţuzoiul ãsta a proiectat oraşul..."

– Nu! spuse categoric Nico. Trebuie sã te debarasezi de minciunile istoriei. L'Enfant este unul dintre cei creditaţi cel mai adesea cu trasarea planurilor oraşului, însã dupã ce a fost angajat de preşedintele Washington, un cunoscut francmason, a mai fost cineva care l-a ajutat sã realizeze în detaliu planurile oraşului. *Acesta este* cel care a desenat şi a marcat clar calea de acces şi s-a folosit de priceperea şi mãiestria masonilor ca sã construiascã uşa diavolului.

„E cineva cunoscut sau alt franţuzoi?"

– Trezeşte-te odatã, Edmund! Ai auzit vreodatã de Thomas Jefferson?

– Legitimaţia dumneavoastră, vă rog, insistă bărbatul de culoare, masiv, care asigură paza, în timp ce trec de uşile de sticlă şi păşesc pe marmura gri a clădirii noastre.

În majoritatea dimineţilor trec pe-acolo fără să fie nevoie de nimic mai mult decât semnul pe care i-l fac cu mâna Normei, femeia hispanică, puţin cam durdulie, care lucrează în schimbul de dimineaţă de trei ani încoace. Astăzi, Norma lipseşte. Cu o privire rapidă aruncată spre mâna noului paznic surprind microfonul de culoare bej pe care-l ţine strâns în palmă. Pe epoletul de pe umărul scrie „Flamingo Security Corp". Însă mi-e foarte uşor să-i recunosc pe cei din Secret Service.

Cu Nico în libertate, nimeni nu-şi asumă nici un fel de riscuri.

La fel se întâmplă şi când cobor din lift la etajul patru. Pe lângă agentul obişnuit îmbrăcat la cravată şi costum, care stă de pază lângă drapelele din zona noastră de primire, mai e un agent şi în exterior, în faţa uşilor antiglonţ, plus un al treilea chiar lângă biroul personal al preşedintelui de la capătul holului. Cu toate astea, nimic din ceea ce văd nu mă surprinde mai mult decât vocea familiară pe care o aud la câteva uşi mai încolo în momentul în care intru la mine-n birou.

– Eşti sigur că-i OK? întreabă vocea din biroul şefei staffului.

– Absolut, spune Claudia în timp ce ies amândoi afară pe hol. De fapt, dacă n-ai fi sunat – chiar te-aş fi *omorât*. Şi *el* ar fi făcut la fel, adaugă ea, referindu-se la preşedinte.

Se opreşte puţin chiar în faţa uşii mele.

– Wes, ia ghici cine o să lucreze împreună cu noi săptămâna viitoare? întreabă ea, păşind înăuntru şi dând din mâini către uşă ca asistenta unui scamator.

– H-hei, amice, spune Dreidel intrând în biroul meu, cu un bibliorafl gros lipit de şold.

Bat din palme, prefăcându-mă amuzat.

– Ce mai faci? întreb eu, aruncându-i o privire rapidă.

– Cei de la firma mea m-au întrebat dacă aş...

– N-au întrebat, se bagă Claudia în vorbă, deţinând deja controlul. Au avut o reprogramare de ultimă oră asupra unei depoziţii şi, cum el era deja aici, i-au *spus* să rămână. Însă nu putem să-l lăsăm să se milogească pentru un spaţiu prin nu ştiu ce sediu de birouri, corect? Nu atâta timp cât avem atâtea spaţii aici.

– Nu-i vorba decât de-o săptămână, spune Dreidel, intuindu-mi deja reacţia.

– Wes, tu te simţi bine? întreabă Claudia. Am considerat cu toată nebunia asta cu Nico că ar fi bine să ai pe cineva cunoscut cu... Se opreşte singură dându-şi seama ce-a spus. Nico. O, cum am putut să fiu atât de *stupidă*... Wes, îmi pare rău... nici măcar nu m-am gândit că tu şi Nico...

Face un pas apăsându-şi cocul cu mâinile ca şi cum ar vrea să se îngroape sub el. De aici, apare rapid şi sentimentul de milă.

– Cum te descurci? Dacă vrei să te duci acasă...

– Sunt bine, insist eu.

– După toţi anii ăştia, nici măcar... nici măcar nu mă gândesc la tine ca la...

Nu spune cuvântul, dar eu totuşi îl aud. „Un handicapat. Unul cu faţa plină de cicatrice."

– *O victimă,* clarifică Dreidel situaţia îi timp ce Claudia îi mulţumeşte, dând sugestiv din cap.

– Exact. O victimă, repetă ea, încercând să mă păcălească. Asta am vrut să spun. Doar că tu... tu nu eşti o victimă, Wes. Nici acum şi niciodată, insistă ea ca şi cum cu asta ar drege-o.

Ca orice politician de carieră, nu insistă cu scuzele prea mult.

– Între timp, Dreidel, lasă-mă să-ți arăt camera din spate, destinată celor care se oferă să ne sprijine în mod voluntar – are un calculator și-un telefon – în care o să stai saptămâna viitoare. Wes, doar ca titlu informativ, am vorbit cu cei din Secret Service azi-dimineață, și mi-au spus că nu se așteaptă la nici un fel de incidente, așa că, dacă nu intervine nimic, programul rămâne în mare parte același.

– *În mare parte?*

– O să-l facă sa stea mai mult acasa – știi, doar ca să fie în siguranță, spune ea, în speranța că se va relaxa. Probleme este că ultima oară când Manning și-a modificat programul a fost acum câțiva ani, atunci când au crezut că are cancer rectal. Problemă de viață și de moarte. Așa că uită de vreun anunț public, adaugă ea repede, îndreptându-se spre ușă. Cu toate astea tot va avea nevoie de tine diseară, pentru chestia aia cu Madame Tussaud de la el de-acasă.

Înainte să pot spune ceva, îmi sună telefonul de pe birou.

– Dacă-i presa... spune Claudia.

O scrutez rapid cu privirea.

– Îmi pare rău, adaugă ea. Vreau să spun, dacă ai știi câte telefoane am primit aseară...

– Crede-mă, am spus „nu comentez" toată dimineața, îi mărturisesc eu în timp ce-mi face semn cu mâna și se îndepărtează.

Las telefonul să sune, așteptând ca Dreidel să plece imediat după ea. Însă el rămâne nemișcat.

– Claudia, vin într-o secundă, strigă el, stând în picioare lângă mine, la birou.

Mă holbez la el ca și cum nu-mi vine a crede că încă mai este acolo.

– Ce mama naibii faci aici? îl întreb eu în șoaptă.

Se uită la mine la fel de neîncrezător.

– Glumești? Sunt aici să te ajut.

Telefonul sună din nou și mă uit rapid să văd cine sună, cu ecranul dispus într-un unghi astfel încât Dreidel să nu poată citi și el de pe partea sa a biroului. „Biblioteca Prezidențială."

– Ar putea fi tipa de la arhivă, spune Dreidel, aplecându-se ca să tragă cu ochiul. Poate că are deja pregătite hârtiile cu privire la Boyle.

Telefonul sună din nou.

– Ce-i, acum nu mai vrei hârtiile alea? se miră el.

Îmi dau ochii peste cap, dar nu pot să-i ignor logica. Apucând cu putere receptorul, răspund.

– Wes la telefon.

Dreidel se duce rapid la uşă şi scoate capul pe hol ca să se asigure că suntem singuri.

– Salutare, Wes, spune o voce amabilă în telefon. Gerald Lang... de la biroul custodelui bibliotecii? Mă întrebam dacă nu cumva ai vreun moment disponibil să stăm de vorbă despre expoziţia aceea privindu-i pe consilierii prezidenţiali?

În timp ce Dreidel îşi scoate capul pe hol, pe faţă îi apare un zâmbet fals. În mod clar, e cineva acolo.

– Heeei! anunţă el, chemându-i în birou.

– Dreidel, nu! şuier eu printre dinţi dezaprobator, acoperind receptorul, n-am nevoie de circul ăsta...

– Dreidel? întreabă Lang la telefon, auzind ce vorbisem. Tocmai încercam să dau de el. A fost consilierul lui Manning la Casa Albă, nu-i aşa?

În faţa mea, Bev şi Oren îl îmbrăţişează pe Dreidel cu căldură. Bev îl strânge atât de tare în braţe, încât sânii ei falşi practic strivesc scrisoarea personalizată a lui Manning pe care o are la purtător. S-a întors fiul risipitor. Însă în timp ce mă uit la ei cum se bucură simt în stomac o durere seacă. Nu e gelozie. Nici invidie. N-am nevoie ca şi ei să mă întrebe de Nico sau cum mă descurc, n-am nevoie şi de mila lor. Însă chiar am nevoie să ştiu de ce Dreidel, în mijlocul îmbrăţişării continuă să se uite peste umar, studiindu-mă în timp ce vorbesc la telefon. Ochii îi sunt obosiţi, cearcănele de dedesubt trădându-i lipsa de somn de azi-noapte. Indiferent ce l-a făcut să rămână treaz, l-a făcut să rămână treaz până târziu.

– Wes, mai eşti la telefon? întreabă Lang la celălalt capăt al firului.

– Da, nu – sunt aici, îi răspund eu, trecând de partea cealaltă a biroului, cea unde am scaunul. Lasă-mă doar... pot să mă mai gândesc puţin la asta? Cu toată nebunia asta cu Nico, lucrurile au cam luat-o razna.

Închizând telefonul, mă uit din nou la prietenul meu. Prietenul care mi-a făcut rost de slujba asta. Şi care m-a învăţat tot ce ştiu. Şi m-a vizitat atunci când, când numai părinţii mei şi Rogo mă mai vizitau. Nu-mi pasă de ce spune Rogo. Dacă Dreidel e aici, sigur are un motiv bun.

Bătându-l amical cu palma pe spate pe Oren şi sarutând-o pe obraz pe Bev, Dreidel îi expediază şi se întoarce la mine în birou. Mă aşez pe scaunul de la birou şi-i studiez zâmbetul de pe faţă. Nu mă îndoiesc de el câtuşi de puţin. E aici ca să mă ajute.

– Deci tot *nu* i-ai spus şi tipei de la arhivă, hm? întreabă el. Dar cum a rămas cu Lisbeth? La ce oră ne întâlnim cu ea?

Şi fiindcă nu-i răspund imediat, adaugă:

– Ieri-seară... eram acolo, Wes. Ai spus că vă întâlniţi în seara asta.

– Aşa e, însă...

– Atunci, hai să nu fim tâmpiţi. Se îndreaptă spre uşă şi-o trânteşte ca să avem intimitate. În loc să ne aruncăm cu capul înainte ca nişte imbecili, hai să ne asigurăm că măcar de data asta suntem pregătiţi. Văzându-mi reacţia, adaugă: Ce? Vrei să vin şi eu, nu-i aşa?

– Nu... bineînţeles că nu, mă bâlbâi eu, lăsându-mă uşor în scaun. De ce-aş vrea una ca asta?

43

Kingsland, Georgia

„Thomas Jefferson?"

– O terţetă – nu vezi? întrebă Nico, cu ambele mâini la baza volanului, în dreptul orei şase. Făcându-i semn lui Edmund spre harta pusă pe consola dintre ei, adăugă: Washington, Jefferson, L'Enfant. Cei Trei în varianta originală.

„Cei Trei ce?"

– Cei Trei, Edmund. Încă de la începuturi, au fost dintotdeauna Cei Trei. Cei Trei care s-au născut să distrugă – iar astăzi, Cei Trei care sunt aici ca să ne salveze.

„Aşadar, Cei Trei sunt pe urmele Celor Trei – un fel de cerc..."

– Exact! Exact un cerc, spuse Nico, deja surescitat, întinzându-se către parasolarul de deasupra scaunului său şi scoţând un pix. Aşa au ales ei simbolul!

Ţinând volanul şi aplecându-se înspre consola dintre ei, Nico schiţă frenetic simbolul pe colţul hârţii.

„Un cerc cu o stea?"

– O stea în cinci colţuri, cunoscută şi ca pentagramă – simbolul religios cel mai des folosit în istorie – vital tuturor culturilor, de la mayaşi la egipteni şi până la chinezi.

„Iar Washington şi Jefferson au scos într-un fel sau altul asta la iveală?"

– Nu, nu, nu – ascultă – Washington a fost francmason... iar despre Jefferson au existat zvonuri c-ar fi fost şi el unul de-ai lor ei. Chiar crezi că nu ştiau ce fac? Asta n-au descoperit ei singuri. Asta au fost *învăţaţi.* Cinci colţuri la o stea, corect? În Grecia antică, cinci era numărul omului. Şi numărul elementelor: foc, apă, aer, pământ şi psihicul omului. Până şi Biserica a adoptat pentagrama – uită-te la ea – cele cinci răni ale lui Isus, spuse Nico, aruncând o privire rapidă la mătăniile din lemn de la oglinda retrovizoare. Însă atunci când simbolul este inversat – întors cu fundul în sus – devine opusul acestuia. Un semn adoptat de vrăjitoare, de sataniști şi de...

„... francmasoni."

– Îl vezi, nu-i aşa? Ştiam că o să-l vezi, Edmund! Au invocat simbolul acesta de secole întregi – amplasându-l pe propriile clădiri ... deasupra arcadelor ... chiar şi *aici,* spuse Nico, apăsând cu degetul arătător pe hartă, insistând asupra celei mai cunoscute clădiri de pe Pennsylvania Avenue.

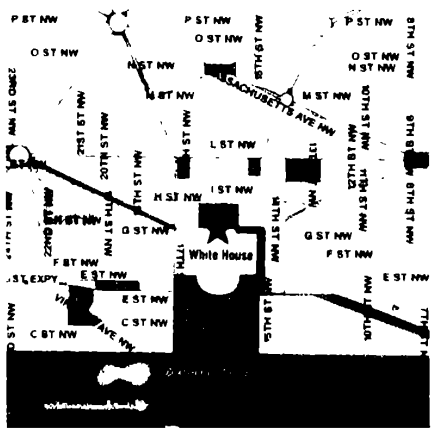

„Casa Albă?"

– Au tot încercat asta de secole în toată lumea. Fortăreţele din Spania, castelele din Irlanda, până şi în vechile biserici de piatră din Chicago. Însă pentru ca poarta să se deschidă, aveau nevoie de ceva mai mult decât simbolurile şi incantaţiile potrivite...

„... Aveau nevoie de putere."

– Puterea supremă. Asta a fost lecţia de pe vremea piramidelor şi a Templelor lui Solomon – centre de putere – până în zilele noastre, căci francmasonii încă spun că Solomon a fost primul lor mare maestru! De-asta au adunat ei toţi liderii de-a lungul istoriei. Accesul la putere! Ştiam că o să înţelegi! Slavă Ţie! Doar uitându-se la reacţia lui Edmund, Nico abia dacă putu să se abţină: Ştiam că o să înţelegi!

„Însă... cum de nimeni de la Casa Albă n-a ajuns să observe că există o uşă cu o pentagramă pe ea?"

– *Uşă?* Uşile pot fi mutate şi înlocuite, Edmund. Casa Albă chiar a luat foc şi a fost renovată. Nu, pentru asta, masonii au marcat ceva cu un caracter mult mai persistent... Nico se întoarse din nou la hartă. Urmăreşte punctele de reper, explică el, încercuind deja fiecare punct de pe hartă. Unu – Dupont Circle... doi – Logan Circle... trei – Washington Circle... patru – Mount Vernon Square... Şi cinci – înalţă creionul şi-l apasă cu putere pe ultimul punct: Pennsylvania Avenue nr. 1600.

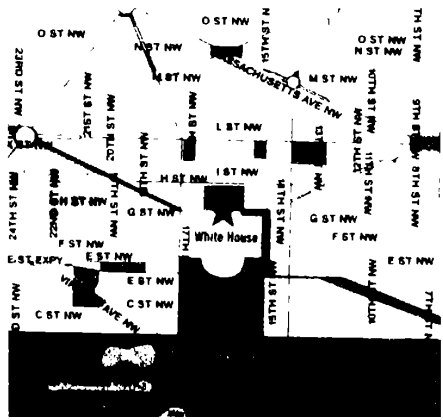

– Clădirile reprezintă poarta de acces. Chiar în fața noastră de mai bine de două sute de ani, adăugă el, în timp ce unea punctele. Exact cum făcuseră Cei Trei pentru el.

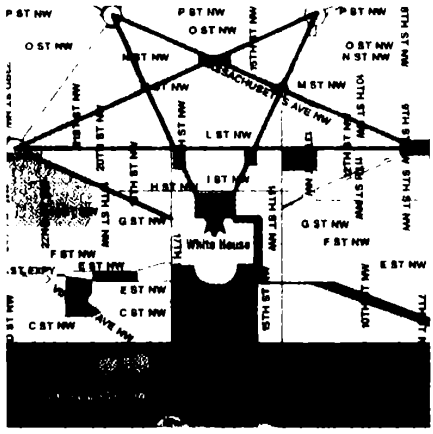

„Oh, Doamne!"

– Dumnezeu n-a avut nimic de-a face cu asta, Edmund. Ci monștrii, insistă Nico. Cu ei ne luptăm noi. Ca să marcheze teritoriul, Jefferson a mers până într-acolo încât l-a însemnat cu emblema lor.

Nico începu să deseneze din nou pe marginea hârtii. Spre propria surprindere, ochii i se umflau la fiecare mâzgălitură pe hârtie. Era acel simbol pe care n-avea să-l uite vreodată.

„Nico, te simți bine?"

Nico dădu din cap în semn că da, strângând din dinți și refuzând să se mai uite în jos la simbol – compasul și echerul. „Amintește-ți lecțiile. Nu lacrimi, doar victorie."

Cu ochii aţintiţi la drum, îi dădu coordonatele pe care le învăţase în toţi anii aceia din urmă.

– Porneşte de la Capitoliu şi mergi cu degetul în jos pe Pennsylvania Avenue, până la Casa Albă, îi explică Nico, simţind cum îi creşte presiunea în cap. „Luptă-te. Luptă-te cu monstrul." Acum fă la fel de la Capitoliu în jos pe Maryland Avenue – şi ţine-o tot drumul spre Jefferson Memorial – propriul sanctuar! Acum mergi la Union Station şi trasează o linie pe Louisiana Avenue, după care prin partea de sud a Capitoliului, trage încă una prin Washington Avenue. Liniile se vor uni în faţa Capitoliului...

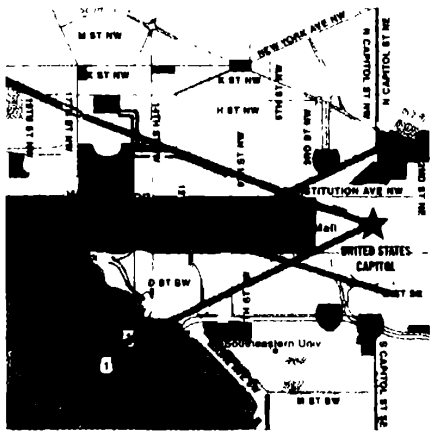

De astă dată, Edmund rămase tăcut.

– Compasul şi echerul. Cel mai sacru simbol masonic...

„... îndreptându-se direct spre poarta Casei Albe... toată puterea aia într-un singur loc. De ce ar fi...? Ce fac, încearcă să preia controlul asupra lumii?"

– Nu, spuse Nico cu răceală. Încearcă s-o *distrugă*. Deja uitând de durerea din creştet, adăugă: Bine ai venit, Edmund, bine ai venit în braţele adevărului.

„Nu... nu pot să cred asta."

– Acestea au fost şi cuvintele mele... şi gândurile mele.

„Dar să faci asta fără să ştie cineva..."

– Au făcut-o la vedere! Pe 13 octombrie 1792, Loja Masonică Numărul 9 din Maryland punea piatra de temelie a Casei Albe într-o ceremonie plină de ritualuri francmasonice. Uită-te acolo – e-adevărat. Inscripţia de pe placa de bronz a temeliei spune că aceasta a fost turnată pe doisprezece, însă orice carte de istorie respectabilă spune că a fost turnată pe *treisprezece*.

„*Treisprezece*. Numărul Fiarei."

– La treisprezece cvartale nord de Casa Albă este locul în care au construit Templul, cartierul general naţional al francmasonilor!

„Din nou treisprezece!"

– Acum le-ai înţeles trădarea. Au aşteptat secole întregi! Acum şapte sute de ani credeam că era vorba de Împăratul Roman cel Sfânt – cel pe care Biserica îl etichetase ca fiind duşmanul numărul unu. Însă masonii au ştiut să aştepte. Să aştepte semnele. Să aştepte să apară adevărata putere a lumii. Să se pregătească. După care să vină sfârşitul lumii.

„Aşadar, poarta pe care încercau s-o deschidă..."

– ... e poarta Iadului.

„Desigur! Încercau să elibereze Creaturile... să înceapă mişcările! Nico, ai idee spre ce te îndrepţi? Scriptura o prezice! Începe cu sosirea celor Două Fiare..."

– ... ce vin prin oameni care-i „găzduiesc"! Mai întâi, un discipol – un om al păcatului...

„Ăsta-i Boyle, nu-i aşa? Omul păcatului!"

– După care Conducătorul – un om al puterii...

„Manning!"

– Prin el, Cel Întunecat – adevărata Fiară – se va ridica, formând cea mai puternică împărăţie dintre toate!

„Aşadar, Fiara pe care încercau s-o elibereze..."

– Antihristul, Edmund. Ei îl vor pe Antihrist! Dacă n-ar fi fost Cei Trei, acesta ar fi venit deja! Spune-mi că înţelegi! Fără Cei Trei, realegerea lui Manning era iminentă! Puterea supremă era întruchipată de Manning! Un om al păcatului era întruchipat de Boyle! Împreună, ei erau cheile cu care să deschidă poarta!

„Cei Trei în varianta originală se dedicaseră naşterii sale – Cei Trei în varianta finală şi-au dedicat viaţa distrugerii sale! Alpha şi Omega! Destinul lor era împlinit!"

– Da, da... destinul – soarta lor – exact ca în Scriptură! Fiii mei... vine Antihristul. E deja în lume" ţipă Nico împroşcând cu salivă tot parbrizul.

„Aşadar, motivul pentru care l-ai împuşcat pe Boyle în locul lui Manning..."

– Pe un stadion plin de admiratori? Înconjurat de adepţii săi? *Influenţa lui Manning era la apogeu!* Dar dacă asta ar fi fost catalizatorul pentru trezirea sa la viaţa? Nu – aşa cum au spus Cei Trei... era mai bine să acţionez asupra lui Boyle, care era... era... era... Nu înţelegi? urlă el, dând cu pumnul în volan. Fără Boyle, ar fi fost numai *o singură* Fiară! *O cheie în loc de două! Cu doar una, poarta n-ar fi putut fi deschisă!*

Continuă să se uite la Edmund, după care înapoi la şosea. Respiraţia îi era rapidă şi necontrolată, tot corpul îi tremura. După ce tăcuse atâta amar de vreme... ca să ajungă în sfârşit să spună totul... acum abia dacă-şi mai putea ţine respiraţia.

– O... o... omul păcatului – exact ca tatăl meu – a fost întotdeauna semnul! N-ai auzit... n-ai auzit de păcatul lui Boyle? strigă Nico.

Gâfâia între respiraţiile precipitate în timp ce un şuvoi neaşteptat de lacrimi îl făcea să vadă drumul prin ceaţă. Se aplecă în faţă, ţinându-se strâns de volan şi simţi un junghi în stomac.

– Ce-a făcut el cu propria...? Şi mai apoi cu a mea...? Îşi duse un deget la ochi, ştergându-şi hotărât lacrimile.

Acestea i se rostogoleau pe faţă, adunându-i-se ca nişte picături de ploaie în bărbie.

„Nu te mai opune, îşi spuse. Fii recunoscător că te eliberezi şi laşi să iasă din tine... Ascultă Cartea... Mulţumesc, mamă... Mulţumesc..."

– În... înţelegi? îl întrebă rugător pe Edmund, cu vocea schimbată şi cu un accent de Wisconsin pe care-l îngropase cu ani în urmă. Oamenii nu ştiu nimic, Edmund. Profesor şi student.

Maestru şi ucenic, Manning şi Boyle, continuă el, lăsându-se şi mai în faţă pe volan. Precum tatăl şi fiul. De-asta am fost eu ales. De-asta mi-a fost luată mama. Să mă pună la încercare... să-l opresc pe taică-meu... să închid poarta diavolului. Să ţin poarta închisă şi să împiedic Marele Întuneric să ne cuprindă.

Lângă el, în scaunul pasagerului, Edmund nu spunea nici un cuvânt.

– Te... te rog, Edmund... te rog spune-mi că înţelegi...

Încă o dată, Edmund rămase tăcut. La fel de tăcut cum fusese în ultimele cinci ore de când ieşiseră din benzinăria din Carolina de Sud.

Cu centura de siguranţă ce-i cuprindea strâns pieptul pe diagonală, Edmund se lăsase uşor spre dreapta, apăsând cu umărul pe portiera din dreptul său. Braţele îi atârnau pe lângă corp şi avea mâna stângă îndoită în poală.

În timp ce trailerul, zdruncinându-se, intră pe segmentul de drum suspendat deasupra altui drum, după care traversă râul St. Marys, un dâmb de beton ieşit în afara carosabilului îi aruncă lui Edmund capul spre dreapta, lovindu-i fruntea uşor de geamul lateral. La fiecare nouă îmbinare metalică a podului, din asfalt, trailerul se zdruncina. La fiecare zdruncinătură, capul lui Edmund se lovea ritmic de geamul pasagerului.

– Ştiam că o să înţelegi, Edmund, spuse Nico surescitat. Mulţumesc. Mulţumesc pentru că ai crezut...

Bang... bang... bang. Asemenea unui ciocan care bate într-un cui, capul lui Edmund se lovea întruna de geam. Zgomotul, ca nişte bătăi de tobe, era îngrozitor. Nico nu-l băgă de seamă. Exact aşa cum nu băga de seamă zgomotul pe care degetele pline de sânge ale lui Edmund îl scoteau când se lipeau şi se dezlipeau de scaunul de vinilin ale camionului. Şi nici balta de sânge uscat care-i cursese pe piept lui Edmund din locul de unde Nico îi tăiase gâtul cu cheile de la maşină.

– Ştiu, însă mă bucur că înţelegi, spuse Nico, ţinându-şi respiraţia şi ştergându-şi lacrimile din ochi.

Cu încă o zdruncinătură, cea finală, camionul ieşi de pe podul suspendat deasupra râului St. Mary's şi trecu oficial graniţa statului Georgia. Pe partea dreaptă, lăsară în urmă un semn de autostradă portocaliu decolorat cu verde. „Bine aţi venit în Florida – Ţara Soarelui."

44

O oră și jumătate mai târziu, trag pe dreapta în curba din fața de la First of America Bank, acolo unde se află birourile lui Rogo, la etajul doi. Chiar când opresc mașina, Rogo iese cătinel din clădire, îndreptându-se spre portiera dreapta, față. Încă-i supărat că mă întâlnesc cu Lisbeth. Însă nici pe jumătate pe cât e de supărat că-l vede pe Dreidel stând pe locul său din mașină.

– Cum e lumea amenzilor de circulație? strigă Dreidel coborând geamul.

– La fel ca politica din Chicago, îi răspunde Rogo, aruncându-mi o privire aprigă în momentul în care deschide portiera din spate. Complet coruptă.

Nu fusese mai bine nici atunci când se întâlniseră pentru prima oară, cu ani în urmă. Amândoi avocați, amândoi cu idei fixe, amândoi prea încăpățânați să vadă altceva decât greșelile altora.

Tot restul drumului, Rogo rămâne îmbufnat în spate în timp ce trecem în viteză pe lângă magazinele vechi de familie ce se întind de-a lungul South Dixie Highway. Periodic se uită atent în spate ca să se asigure că nu suntem urmăriți. Eu folosesc oglinda laterală exact pentru același lucru.

– Acolo... mi-arată Dreidel ca și cum n-aș fi fost aici de-o mie de ori.

Frânez, o iau brusc la dreapta spre spațiul din fața destinației noastre: clădirea de birouri întinsă, zugrăvită în alb, care ocupă cea mai mare parte a ansamblului. Chiar în fața clădirii se află o piațetă

cu o statuie reprezentând o ţestoasă îmbrăcată într-un costum negru şi cu ochelari de soare, care cântă la o chitară electrică. Ar trebui să fie comică. Nici unul dintre noi nu râde.

– Parchează jos, spune Rogo, arătând spre parcarea din beton cu două niveluri care face legătura cu clădirea. Cu cât sunt mai puţini cei care ne văd, cu-atât mai bine.

Se uită la mine în oglinda retrovizoare. Nu trebuie să fii un geniu ca să înţelegi mesajul. E destul de rău că am venit aici. E şi mai rău că l-am adus pe Dreidel.

Cu toate astea, Dreidel nu pare să bage de seamă supărarea lui Rogo. Uitându-se afară pe fereastră, e mult prea concentrat asupra semnului imens pe fundal maroniu, parţial obturat de coloanele false din ciment ale clădirii: *Palm Beach Post.*

– Eşti sigur că-i o mişcare înţeleaptă? întreabă Dreidel în timp ce soarele dispare, iar noi ne croim drum spre al doilea nivel al parcării subterane, deja cufundat în întuneric.

– Ai tu un loc mai bun? îl zgândăresc eu.

Şi asta-i şi ideea. Indiferent unde ne-am duce, e foarte uşor să fim ascultaţi în secret. Însă aici, în inima... nu-mi pasă cât de puternici sunt ei – Manning, FBI-ul până şi Secret Service – nici unul dintre ei nu-şi permite să se lupte cu presa.

– Care-i planul de rezervă în cazul în care tipa ne-o trage? întreabă Rogo în timp ce ne îndreptăm spre intrarea din faţă a clădirii şi trecem de o maşină veche de tipărit, păşind pe marmura de pe jos, o combinaţie de roz cu negru.

Este ultima sa încercare de a ne face să ne întoarcem. Dreidel dă aprobator din cap, însă nu încetineşte pasul. Ca şi mine, joacă totul pe o singură carte. Şi, bazându-mă pe ceea ce văzusem în camera lui de hotel, nu vrea să-i dea lui Lisbeth un alt motiv de a-i apărea numele în ziar cu majuscule îngroşate.

– Telefoanele celulare şi pagerele, ne anunţă un paznic de culoare cu părul cărunt când ne apropiem de detectorul de metale şi dispozitivul cu raze X.

Îmi pun geanta de umăr în coş, alături de telefon. Însă atunci când trec prin detectorul cu raze X, ecoul unui bip puternic umple sala înaltă de marmură.

Mă pipăi în sus pe la piept, verificând dacă am vreun stilou sau...

– Insigna, îmi spune paznicul, arătându-mi reverul cu degetul.

Dându-mi ochii peste cap şi trecând iar prin dispozitivul cu raze X, îmi scot grăbit haina şi-o pun pe banda rulantă a aparatului.

– Ar trebui să arunci insigna aia nenorocită, spune Dreidel, venind imediat după mine. Capetele alea miniaturale prinse unul de celălalt îţi dau fiori şi...

– Hei, băieţi, ne întrerupe agentul de pază, dând din cap în timp ce studiază monitorul video al aparatului cu raze X.

Bate uşor cu degetul pe ecran strâmbând din nas.

– Cred că aţi vrea să aruncaţi o privire aici...

– Doamnelor şi domnilor, bine aţi venit pe Aeroportul Internaţional Palm Beach, anunţă stewardesa prin interfonul din avion. Vă rog să rămâneţi la locurile dumneavoastră cu centurile de siguranţă puse până când avionul se va opri complet, iar comandantul aeronavei va stinge semnul ce marchează obligativitatea de a purta centura de siguranţă.

Desfăcându-şi rapid catarama metalică a centurii de siguranţă, Romanul se întinse până la scaunul din faţă, de unde scoase o geantă groasă de aluminiu, tip diplomat, cu logoul Secret Service pe ea. Îşi flexă podul palmei la ambele mâini, trăgând de încuietorile servietei. Din interior, dintr-o carcasă de protecţie gri, cauciucată, scoase un minireceptor care-i amintea de vechile tranzistoare radio pe care bunicul lui obişnuia să le colecţioneze. Desfăcând firul negru din jurul receptorului, îşi bagă casca în urechea dreaptă şi apăsă pe butonul Pornit dispus pe partea laterală a receptorului.

„... insigna aia nenorocită", spuse Dreidel, vocea sa fiind mult mai înăbuşită ca înainte. „Capetele alea miniaturale prinse unul de celălalt îţi dau fiori şi..."

Verificând recepţia pe ecranul electronic pătrăţos, Romanul văzu între patru şi cinci liniuţe digitale. Nu era diferit de un telefon celular cu o baterie mult mai puternică şi mai eficientă, de uz militar.

„Hei, băieți", întrerupe discuția o voce nouă. „Cred că ați vrea să aruncați o privire aici..."

Romanul își bagă un deget în cealaltă ureche și învârti de potențiometrul de volum ca să audă mai bine. În schimb, nu urmă decât tăcere.

Undeva deasupra, se auzi un sunet puternic ca un clopoțel, în timp ce simfonia metalică produsă de desfacerea simultană a centurilor de siguranță umplu cabina avionului. Rămânând perfect calm, Romanul dădu volumul și mai tare. Tot nimic. O secundă parcă, surprinse ceva nedeslușit, însă fără să poată distinge nimic concret.

„La ce etaj?" întrebă Rogo, intrând pe fir, tare și clar.

„Etajul doi", îi răspunse Wes.

„Fă-mi și mie o favoare, adăugă Rogo. Când discutăm cu Lisbeth, hai să încercăm să fim băieți deștepți, bine?"

Închizându-și servieta și urmându-i pe ceilalți pasageri pe culoar, Romanul dădu din cap pe deplin satisfăcut. Să-i lase s-o facă pe deștepții fusese exact ce plănuise.

– Trebuie să-i recunoşti meritele băiatului, spuse Micah, învârtindu-se prin parcare în timp ce Wes, Rogo şi Dreidel dispăreau în interiorul clădirii *Palm Beach Post*.

– Cui, lui Wes? întrebă O'Shea, uitându-se din scaunul din dreapta al Chevy-ului lor închiriat de guvern. De ce, pentru că aleargă după ajutor?

– Vezi, aici îl subestimezi. Nu cred că aleargă. De îndată ce păşeşte în clădirea aia, intră de bunăvoie într-un câmp de forţă pe care ştie că noi n-o să-l străpungem.

– Fie asta, fie n-are alternativă.

– Poate, spuse Micah, ţinând volanul şi uitându-se fix la partenerul său. Însă când l-am urmărit ieri-dimineaţă, fiecare persoană cu care s-a întâlnit s-a holbat la faţa lui. Valetul, uşierul, oaspeţii pe lângă care a trecut prin hol... dacă poate să se descurce cu asta zilnic, poate să încaseze mai mulţi pumni decât crezi tu.

– Şi asta se presupune c-ar trebui să mă impresioneze?

– Nu spun decât că un obiectiv neclintit e la fel de fatal ca şi forţa noastră de nestăvilit.

– Da, însă forţa de nestăvilit este cea de care se tem oamenii. Iar până când o să-i prindem fundul lui Boyle, eu asta aş prefera să fie.

– ... deoarece ne-a slujit atât de bine până acum, spuse Micah.

– Îţi scapă esenţialul. Până şi Boyle ştie că şi noi căutăm...

– ... ceea ce caută şi el. Şi-o ştie de ani de zile.

– Însă ceea ce nu ştie este că Wes a devenit deodată cel mai bun zăhărel pe care să-l agăţăm de băţ, pe post de momeală. Întoarce acolo, adăugă O'Shea, arătând spre intrarea în parcarea subterană.

Luând curba la limită şi croindu-şi drum spre al doilea nivel, nu le luă mult să ajungă lângă Toyota neagră şi cam ruginită, a lui Wes. Imediat ce dădu cu ochii de ea, Micah frână.

– Trage chiar în spate, acolo, spuse O'Shea, arătând spre un loc de parcare liber dispus pe diagonală faţă de Toyota.

Accelerând uşor, Micah intră cu grijă în locul indicat. Prin lunetă, vedea perfect maşina lui Wes.

– Avem zăhărelul, spuse O'Shea. Iar când ţii strâns de el, calul n-are cum să nu te urmeze.

Îngrămădindu-ne cu toţii în jurul micului monitor TV al dispozitivului cu raze X, înţepenim când paznicul ne arată ceva pe ecran. Conturul rectangular al insignei mele apare pe ecran pe un fundal gri întunecat. Chiar sub ea, cele două capete sculptate arată ca două lacrimi identice de culoare gri. Însă de departe mult mai interesante sunt bucăţile micuţe de metal – care arată aproape ca nişte cioburi ascuţite de sticlă – ce strălucesc acolo, în centrul conturului gri.

Ne chiorâm cu toţii, chinuindu-ne să ne dăm seama ce se află acolo, până în momentul în care paznicul apasă pe un buton de pe tastatură şi măreşte imaginea. Pe ecran, componentele ne apar brusc în faţa ochilor – o antenă spiralată, un microcip în miniatură şi o baterie şi mai mică, care să faciliteze ascultarea.

Ca întotdeauna, Rogo deschide primul gura:

– Nemernicul dra...

Îl ciupesc de cot şi-i arunc o privire.

– Nu-i decât... ăsta-i reportofonul meu – totalmente digital – ştiţi, ca să-mi salvez ideile bune, şoptesc eu, încercând să sune cât se poate de firesc, în ciuda vocii-mi gâtuite.

– Bestial! Nu-i aşa?

– Le fac şi mai mici decât casetele alea mici, adaugă Rogo, prinzându-se rapid.

– Uite, dacă vrei poţi să-l încerci, merg eu la cacealma cu paznicul în timp ce banda rulantă îmi returnează haina.

Îndoind-o peste braţ şi îndreptând-o spre el, scot insigna ca să-l las să se uite mai de aproape. Îmi face semn de la revedere, satisfăcut de ofertă.

Îndreptându-ne rapid spre lifturi, afişăm nişte zâmbete false ca şi cum totul ar fi perfect. După modul în care priveşte Dreidel în stânga şi în dreapta, este clar că-i panicat total. Nu-l acuz. Indiferent cine ne ascultă ştie ce făcea el în camera aceea de hotel. Însă acum nu-i momentul să discutăm despre asta. Mă uit la paznic care ne urmăreşte cu privirea, după care mă uit în jos la insigna cu Casa Albă de la rever, care probabil emite încă.

„Aşteaptă", îi fac semn lui Dreidel cu o palma deschisă îndreptată spre el. Ochii îi joacă şi mai repede în cap. Când ne suim în lift, îşi roade unghia de la degetul mare, fără să se poată controla. Însă chiar când dă să-mi răspundă în şoaptă, Rogo îl apucă strâns de biceps.

– Ce etaj? întreabă Rogo, aplecându-se şi mişcându-şi în faţă bărbia.

În colţul liftului, o cameră de supraveghere este îndreptată în jos, spre noi.

– Doi, răspund eu ca de obicei, cât pot de neutru.

– Fă-mi şi mie o favoare, adaugă Rogo. Când discutăm cu Lisbeth, hai să încercăm să fim băieţi deştepţi, OK?

Nimeni nu spune nimic altceva până când uşile se deschid la etajul doi. O iau de două ori la stânga, urmând mocheta gri din holul principal. De-a lungul peretelui stâng sunt uşi de sticlă închise şi birourile private ale editorilor de top ai ziarului. Ne ducem direct spre micile separeuri din spate formate prin compartimentare cu pereţi despărţitori.

– Asta-i o prostie, şopteşte Dreidel în timp ce-mi duc mâna la rever şi acopăr insigna. Ar trebui să ieşim de-aici. Scapă de haina aia şi hai să renunţăm.

De data asta Rogo este şi el de acord.

– Ia-o ca pe un semn, Wes. După toate probabilităţile, ea n-o să facă decât să meargă totul şi mai prost.

– N-ai de unde să ştii asta, îi şoptesc.

– Hei, strigă Lisbeth, scoţându-şi capul din micul ei birou chiar când ne apropiem. Îşi dă seama imediat că e ceva în neregulă. Ce s-a întâm...?

Îmi pun sugestiv un deget pe buze şi-o fac să tacă. Ridicându-mi haina, îi arăt insigna şi spun doar din buze cuvântul „microfon".

– Mulţumim din nou că ne primeşti, adaug eu în timp ce ea răspunde la pantomimă şi-mi indică propria ureche.

„Pot să ne audă?" întreabă prin semne.

Dau din cap în semn că da şi-mi pun haina pe spătarul scaunului ei.

– Îmi pare rău, e din cauza aerului condiţionat, adaugă ea, deja cu un pas înaintea noastră în timp ce apucă un biblioraft gros de pe masa de lucru. Dacă vreţi, lăsaţi-vă hainele aici...

Înainte să putem măcar să reacţionăm, iese din birouaş şi se îndreaptă glonţ spre hol, cu părul roşcat fluturându-i pe umeri şi cu braţele mişcându-se pe lângă corp. Cum mânecile cămăşii ei albe scrobite sunt suflecate până la cot, pot să-i văd pistruii deschişi la culoare, care-i umplu cea mai mare parte a antebraţului. Mergând în spatele ei, Rogo îi vede şi el, însă nu spune nimic. Fie o urăşte, fie o iubeşte. Ca întotdeauna în cazul lui, e greu să spui care variantă e cea adevărată.

– Eu sunt Rogo, spune el, întinzându-i o mână şi alergând s-o prindă din urmă.

– Aici, spune ea, ignorându-l şi deschizând uşa de la o sală de conferinţe însorită, cu trei pereţi de sticlă, fiecare având jaluzelele verticale ridicate.

Pe rând, Lisbeth face înconjurul camerei şi trage de cordeluţele de acţionare, închizând jaluzelele. Face acelaşi lucru şi cu jaluzelele de la geamul care dă înspre parcarea din faţă. În trei secunde, lumina soarelui e înlocuită de bâzâitul abia perceptibil al tuburilor de neon.

– Eşti sigură că nu ne poate auzi nimeni?

– Comitetul editorial se întâlneşte aici în fiecare dimineaţă ca să hotărască ce vieţi să mai facă praf în fiecare zi. Se zvoneşte că aici se caută microfoane cel puţin o dată pe săptămână.

Spre deosebire de Dreidel, de Rogo sau chiar de mine însumi, Lisbeth nu pare nici măcar puţin afectată sau intimidată. Probabil că noi ne ieşiserăm din formă şi nu mai eram pregătiţi de luptă din ziua în care părăsiserăm Casa Albă. Ea are parte zilnic de frământările publice şi de dificultăţi de tot soiul. Şi în mod clar le face faţă cu brio.

– Deci, cine ţi-a dat insigna? întreabă Lisbeth când ne aşezăm în jurul imensei mese ovale de şedinţă.

– Claudia, spun eu pe nerăsuflate, făcând referire la şefa staffului nostru, dând din greşeală cu scaunul în spate peste blatul negru dispus pe peretele din spate. O primeşte oricine întârzie...

– Crezi că ea e cea care a pus microfonul acolo? întreabă Dreidel.

– N-n-am nici cea mai vagă idee, spun, derulând în minte filmul întâlnirii de ieri. Oren... Bev... chiar şi B.B. Ar fi putut fi oricine. Nu era necesar decât să aibă acces la ea.

– Cine a purtat-o ultima oară? întreabă Lisbeth.

– Nu ştiu... poate Bev? Oren n-o poartă niciodată. Poate B.B.? Însă la sfârşitul săptămânii lumea şi-o mai lasă pe birou, adică, n-aş fi băgat de seamă dacă ar fi intrat cineva în birou şi ar fi scos-o de la haină...

– Însă să reuşeşti să bagi un microfon fără fir în ceva atât de mic... spune Dreidel. Nu vi se pare că-i puţin cam multă tehnologie de vârf pentru – fără supărare, Wes – însă pentru cineva neînsemnat din fosta echipă a Casei Albe?

– Ce vrei să spui? întreb eu, ignorându-i snobismul.

– Poate că au fost ajutaţi de cineva, spune Dreidel.

– De cine? De Secret Service?

– Sau de FBI, sugerează Rogo.

– Sau de cineva care se pricepe să afle tot felul de secrete, adaugă Lisbeth, un pic prea entuziast.

Din modul în care-şi trece vârful degetului pe marginea bibliorafturului, în mod clar are ceva de spus.

– Ai găsit pe cineva care să se potrivească descrierii tale? întreabă Dreidel sceptic.

– Tu să-mi spui asta, spune ea, deschizând biblioraftul şi frunzărindu-l. Cine vrea să audă adevărata poveste a Romanului?

În mare parte, era precum zumzăitul unui lift sau al unei benzi rulante din aeroport. Liniştitor la început, după care, pe măsură ce zgomotul se repeta iar şi iar, ajungea să te înnebunească.

Pentru Roman, trecuse aproape jumătate de oră de când auzise în căşti vocea lui Wes, care parcă-i zgâriase auzul. Dacă avea noroc, n-avea să mai dureze mult. Însă după ce îşi lua în primire maşina închiriată şi se zbătu să iasă din traficul de pe aeroport şi să ajungă în Southern Boulevard, în afară de bâzâitul din cască nu mai auzi nimic. De fiecare dată când trecea cineva pe lângă biroul lui Lisbeth prindea frânturile unei discuţii de la distanţă. După care din nou bâzâitul.

Apucând ferm volanul în timp ce maşina albă închiriată urca pe Southern Boulevard Bridge, încercă să se calmeze admirând privelişte a acvamarină a Intracoastal Waterway. Ca de obicei, făcu aceeaşi şmecherie, care-i amintea de ultima oară când venise aici: în ultimul an de mandat al lui Manning, când fusese la Lacul Okeechobee şi pescuise numai exemplare mai mari de patru kilograme. Fără îndoială, bibanul era mai mare în Florida – dacă te gândeşti că în D.C. un peşte de două kilograme şi jumătate era considerat imens –, dar asta nu-l făcea mai uşor de prins. Nu era imposibil însă dacă ţineai neapărat şi aveai răbdare.

Aruncând o privire rapidă la servieta sa argintie larg deschisă pe scaunul din dreapta, Romanul verifică de două ori puterea semnalului dispozitivului de ascultare şi-şi rearanjă casca în ureche.

După ce făcu o întoarcere bruscă la stânga pe Ocean Boulevard, curând văzu partea de sus a clădirii de birouri din sticlă, late, dar nu prea înalte, ce se ițea dintre frunzele verzi ale smochinilor indieni care fuseseră plantați aici ca să protejeze clădirea de privirea marelui public. Când întoarse la stânga pe aleea principală din față, văzu că aveau și forțe de securitate. Ce nu știa era că mai aveau și două mașini de poliție, două Chevy fără însemne pe ele și o ambulanță chiar lângă intrarea în clădire. Era clar că începuseră să intre în panică.

Romanul întoarse și intră într-un loc de parcare din vecinătate, închise servieta și-și scoase casca din ureche. Wes era mai deștept decât crezuseră. N-avea să-i mai audă prea curând vocea. Însă asta fusese motivul pentru care plecase la drum fără să mai stea pe gânduri. Răbdarea era bună la pescuit. Însă după cum mergeau lucrurile, unele probleme necesitau o abordare mult mai dinamică, o implicare directă.

De pe fundul servietei Romanul își scoase revolverul SIG de 9 mm, îl armă, după care îl bagă în tocul de piele al hamului purtat pe sub haina neagră de la costum. Trântind cu putere ușa mașinii, se îndreptă spre intrarea în clădire.

– Domnule, trebuie să vă văd legitimația, strigă un ofițer în uniformă de șerif fornăind pe nas cu un ușor accent din nordul Floridei.

Romanul se opri, ridicând din sprâncene. Atingându-și cu vârful limbii buza de sus, își bagă mâna în haină...

– Mâinile la vedere...!

– Încetișor, încetișor, răspunse Romanul scoțându-și un portofel negru subțire din piele de țipar. Suntem de-aceeași parte a baricadei.

Deschizând portofelul, lăsă să se vadă legitimația cu fotografie la care era atașată insigna aurie cu bine cunoscuta stea în cinci colțuri.

– Director adjunct Egen, spuse Romanul. Secret Service.

– La naiba, omule, de n-ai spus așa din prima? întrebă șeriful râzând în timp ce-și reasigura cureluța de la tocul armei. Era gata să bag câteva boabe în tine.

– Nu-i nevoie, nu-i nevoie, spuse Romanul, studiindu-și propria imagine reflectată în ușile de sticlă de la intrare. Mai ales într-o zi atât de minunată.

Înăuntru, se apropie de biroul la care te înregistrai la sosire și aruncă o privire la bustul sculptat, din bronz, situat în colțul holului de la intrare. N-avea nevoie să citească placa gravată de sub el ca să identifice restul.

„Bine ați venit la birourile lui Leland F. Manning, fostul președinte al Statelor Unite."

– Romanul e un erou, începe Lisbeth, citind de pe carneţelul ei îngust de reporter pe care-l scoate din dosar. Sau un narcisist care-şi urmăreşte asiduu interesele personale, depinde de cum îl priviţi în funcţie de afilierea voastră politică.

– Republican versus democrat? întreabă Dreidel.

– Mai rău, clarifică Lisbeth lucrurile. Oameni rezonabili versus nebuni nemiloşi.

– Nu înţeleg, îi spun eu.

– Romanul este un I.C. – informator confidenţial. Anul trecut, CIA i-a plătit 70 000 de dolari pentru o informaţie cu privire la locul unde doi iranieni încercau să construiască o bombă chimică în Weybridge, undeva lângă Londra. Acum doi ani, i-au plătit alte 120 000 de dolari ca să-i ajute să localizeze un grup al-Zarqawi presupus ca făcând trafic ilegal cu gaz VX prin Siria. Însă perioada sa de prosperitate maximă a fost acum aproape zece ani, când l-au plătit în mod regulat – cu 150 000 de dolari de fiecare dată – pentru informaţii cu privire la toate activităţile teroriste puse la cale în interiorul Sudanului. La asta se pricepea cel mai bine. Vânzările de arme... locaţiile teroriştilor... strângerea de arme. Ştia ce valoare are moneda americană.

– Nu sunt sigur că am prins ideea, spune Rogo.

– Bani, soldaţi, arme... toate vechile unităţi de măsură destinate câştigării unui război sunt depăşite, adaugă Lisbeth. În lumea de

azi, cel mai important lucru de care au nevoie militarii – şi rareori au parte de aşa ceva – sunt informaţiile bune, solide, credibile. Informaţia e la putere. Şi este exact chestia pe care, într-un fel sau altul, Romanul o avea întotdeauna la timp, în avantajul său.

– Cine spune asta? întreabă Dreidel, din nou sceptic.

După tot timpul petrecut în Biroul Oval, ştie că veridicitatea unei istorii depinde de munca de cercetare care stă în spatele ei.

– Unul dintre reporterii noştri a lucrat la *L.A. Times*, şi scria despre CIA, se răsteşte Lisbeth. Sau asta nu-i un ziar destul de prestigios pentru tine?

– Stai, zic, deci Romanul e de partea *noastră?*

Lisbeth clatină din cap.

– Informatorii nu sunt de partea nimănui – ei nu fac altceva decât să-şi ofere serviciile celui care oferă mai mult.

– Aşadar, e un informator bun? întreb.

– *Bun* ar fi tipul care i-a deconspirat pe teroriştii asiatici care aveau ca ţintă Philadelphia, acum câţiva ani. Romanul e tare.

– Cât de tare? întreabă Rogo.

Lisbeth întoarce o nouă filă din carneţelul ei.

– Suficient de tare ca să ceară plata a şase milioane de dolari pentru un singur pont. Deşi, aparent, n-a primit nimic. În cele din urmă, CIA a spus nu.

– Asta înseamnă o grămadă de bani, spune Rogo, aplecându-se şi citind din carneţelul ei.

– Tocmai asta-i ideea, îl aprobă Lisbeth. Suma medie pentru un informator este mică: 10 000 de dolari sau aşa ceva. Poate îţi dau între 25 000 de dolari şi 50 000 de dolari dacă le eşti de un real folos... după care dau până la 500 000 de dolari dacă le dai informaţii specifice despre o celulă teroristă activă, însă şase milioane? Ca să zic aşa, ar trebui să fii destul de-aproape de sursă, încât să ştii până şi ce gusturi are Bin Laden în materie de pastă de dinţi. Aşa că, dacă Romanul a ajuns să ceară atâta bănet...

– Probabil că deţinea un secret mare cât un elefant, spun eu, completându-i gândul.

– Poate că le vânduse pontul despre faptul că Boyle avea să fie împuşcat, adaugă Rogo.

– Sau circumstanţele care-au dus la asta, spune Lisbeth. Se pare că cererea a fost făcută cam cu un an înainte de împuşcături.

– Dar ai zis că CIA n-a plătit, o contrează Dreidel.

– Au vrut s-o facă. Însă, aparent, n-au putut să primească aprobarea de sus, explică Lisbeth.

– De sus? întreb eu. Cât de sus?

Dreidel ştie încotro vreau să ajung.

– Ce, crezi că Manning i-a refuzat Romanului cupa de aur...

– Habar n-am, îi răspund.

– Însă are sens, ne întrerupe Rogo. Căci eu, unul, dac-aş fi pe punctul de a da lovitura şi de a pune mâna pe şase milioane de dolari, aş înşfăca puşca lui taică-meu ca să trag nişte focuri de armă la întâmplare.

Lisbeth se uită fix la el.

– Tu te duci să vezi filmele de acţiune chiar de la premieră, nu-i aşa?

– Putem să nu deviem de la subiect? îi rog eu, după care o întreb: A mai zis prietenul tău, reporterul, şi altceva din care să reiasă despre ce era vorba în cazul pontului ăstuia de şase milioane de dolari?

– Nu ştie nimeni. De fapt, era mult mai fascinat de modul în care Romanul continua să scoată iepuri albi din joben an după an. Cel mai adesea, apărea din neant, lansa o bombă despre o celulă teroristă din Sudan sau despre un grup care a capturat nişte ostatici, apoi dispărea până la următoarea situaţie de urgenţă.

– Ca Superman, spune Rogo.

– Mda, cu deosebirea faptului că Superman nu te pune să-i dai câteva sute de mii de dolari înainte să-ţi salveze viaţa. Cred că pot să afirm fără teama de a greşi că Romanul e absolut necruţător.

Dacă CIA nu-i plătea prețul, era la fel de fericit să se dea deoparte și să lase un ostatic să fie decapitat. De-asta primea sumele alea impresionante în bani gheață. Nu-i pasa. Și s-ar părea că nici acum nu-i pasă.

– Și încă mai e în Sudan? întreb.

– Nu știe nimeni. Unii spun că s-ar putea să fie în State. Alții se întreabă dacă nu cumva își face rost de informații direct de la sursă, dinăuntrul sistemului.

– Vrei să spui că ar avea pe cineva în CIA? se miră Rogo.

– Sau în FBI. Sau în NSA. Sau chiar în Secret Service. Toate serviciile astea adună informații.

– Se întâmplă tot timpul, e de acord și Dreidel. Nu știu ce agent de nivel mediu se satură de salariul lui tot de nivel mediu și-ntr-o bună zi se hotărăște că în loc să bată la mașină nu știu ce raport despre Criminalul X, îl da mai departe unui așa-zis informator, care mai apoi vinde informația și împarte banii cu el.

– Sau își creează o identitate falsă – poate că-și alege un nume ridicol, cum ar fi *Romanul* – după care își pasează informația lui însuși sub noul nume. Așa primește o recompensă imensă pentru ceea ce ar fi făcut de altfel în cadrul slujbei sale pe mai nimic, spun eu.

– Oricare dintre variantele astea e adevărată, probabil că Romanul a săpat atât de adânc, încât intermediarii săi au trebuit să pună la cale un întreg sistem de comunicații, la fel de ridicol, doar pentru a intra în contact cu el. Știi, ca și cum ai citi la fiecare a cincea literă din nu știu ce rubrică de anunțuri și mică publicitate...

– Sau amestecând literele dintr-un careu de cuvinte încrucișate, bolborosește Dreidel, ridicându-se deodată în picioare. Întorcându-se spre mine, adaugă: Dă-mi să văd careul ăla...

Din buzunarul de la pantaloni, scot faxul pe care e imprimat careul cu pricina și-l întind cu palma pe masă. Eu și Dreidel ne aplecăm deasupra lui dintr-o parte. Rogo și Lisbeth o fac din partea

cealaltă. Deşi amândoi auziseră aseară toată povestea, asta e prima dată când Rogo şi Lisbeth îl văd.

Studiind careul, se concentrează cu toţii asupra pătrăţelelor completate, însă nu văd nimic în afară de o grămadă de răspunsuri şi nişte mâzgăleli făcute la întâmplare pe margini.

– Ce-i cu numele alea de pe cealaltă foaie? întreabă Lisbeth, căutând în foile de sub careul de cuvinte încrucişate şi dând la iveală prima pagină a faxului, cea cu benzile desenate cu „Beetle Bailey" şi „Blondie". Chiar deasupra capului lui Beetle Bailey, scrise de mâna preşedintelui, apar cuvintele „Guv. Roche... M. Heatson... Gazdă – Mary Angel".

– M-am uitat peste ele noaptea trecută, spun eu. Careul e datat 25 februarie, chiar la începutul administraţiei. În noaptea aceea, guvernatorul Tom Roche l-a prezentat pe preşedinte la un eveniment literar din New York. Printre remarcile sale din deschidere, Manning i-a mulţumit principalului organizator, Michael Heatson, şi gazdei sale pentru eveniment, o femeie pe nume Mary Angel.

– Deci numele acelea nu erau decât nişte notiţe? întreabă Lisbeth.

– Aşa face tot timpul, spune Dreidel.

– *Tot* timpul, sunt şi eu acord. Îi înmânez un discurs, iar în timp ce se află pe podium face singur nişte scurte adnotări, adăugând câteva persoane, ca să le mulţumească – persoane care obişnuiesc să doneze sume mari de bani şi pe care le vede pe primul rând... un vechi prieten al cărui nume abia şi l-a amintit... Acestea s-au întâmplat să fie pe spatele unui rebus.

– Nu mă miră decât faptul că i-au păstrat careurile de cuvinte încrucişate, spune Lisbeth.

– Aici i-aici. În general n-o fac, îi spun eu. Şi crede-mă, obişnuiam să păstrăm totul: adnotările scrise neglijent pe post-it-uri... un rând adăugat la un discurs pe care-l scrisese pe un şervetel de la un cocktail. Toate astea sunt produse ale muncii sale. Cuvintele

încrucişate nu sunt, motiv pentru care erau printre puţinele lucruri pe care aveam voie să le aruncăm.

– Şi-atunci, de ce acesta a fost păstrat? întreabă Lisbeth.

– Deoarece ăsta face parte dintr-un discurs, îi răspunde Dreidel, bătând cu palma în masă exact peste faţa lui Beetle Bailey. „Guv. Roche... M. Heatson... Gazdă – Mary Angel." Odată ce a scris cuvintele astea, foaia a devenit la fel de valoroasă ca şi când ar fi fost scrisă în chihlimbar. Trebuia să-l păstrăm.

– Aşadar, de opt ani de zile Boyle este pe undeva, la mare distanţă, solicitând mii de documente, căutând naiba ştie ce, spune Lisbeth. Şi cu o săptămână în urmă, primeşte paginile astea şi, deodată, iese din ascunzătoare.

Stă pe scaun dreaptă, cu un picior sub fund. Pot să-i percep nerăbdarea din voce. Ştie că în careul de cuvinte încrucişate e cheia întregii istorii.

– Lasă-mă să mai mă uit o dată la rebusul ăla, spune ea.

Ca şi înainte, ne îngrămădim toţi patru în jurul acestuia, studiindu-l cu şi mai multă atenţie.

– Al cui este celălalt scris de mână de lângă cel al lui Manning? întreabă Lisbeth, arătând spre scrisul aplecat, meticulos.

– Al lui Albright, fostul şef al staffului prezidenţial, răspunde Dreidel.

– A murit acum câţiva ani, corect?

– Îhî – la fel am crezut şi despre Boyle, spun eu, aplecându-mă în faţă atât de mult, încât masa aproape îmi intră în stomac.

Lisbeth încă mai examinează cu atenţie careul. Din câte-mi dau seama, toate răspunsurile par a fi corecte.

– Dar ce zici de chestia aia de acolo? întreabă Rogo, atingând uşor mâzgălelile şi literele scrise aleatoriu de pe marginea dreaptă a careului.

– Primul cuvânt e „amble..." vezi la 7 orizontal? întreb eu. Spaţiile rămase sunt pentru literele L şi E. Dreidel spunea că şi mama sa face acelaşi lucru când dezleagă rebusuri.

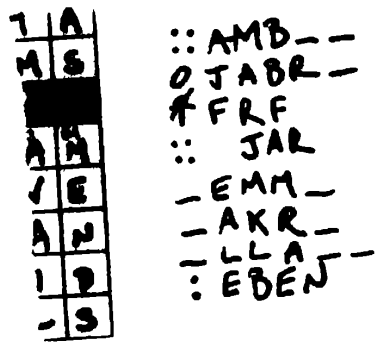

– Scrie diferite variante ca să vadă ce se potriveşte, explică Dreidel.

– Tatăl meu obişnuia să facă la fel, cade de acord şi Lisbeth.

Rogo dă din cap, însă nu-şi ia ochii de pe bucata de hârtie.

– Poate că răspunsul este în soluţiile prezumtive de pe margine, sugerează Lisbeth.

– Ce, de parcă Romanul avea legătură cu autorul careului? întreabă Dreidel, dând din cap dezaprobator.

– Adică ideea asta e mai nebunească decât aceea că răspunsul ar fi ascuns în rezolvare?

– Cum îl chema pe tipul de la Casa Albă cu fălcile ca de veveriţă? intervine Rogo, cu ochii încă aţintiţi asupra careului.

– Rosenman, spun eu şi Dreidel în acelaşi timp.

– Şi pe fostul tip de la securitatea naţională? întreabă Rogo.

– Carl Moss, spunem din nou eu şi Dreidel într-o sincronizare perfectă.

Nu-mi iau ochii de la Rogo. Ori de câte ori tace ştiu că, probabil, coace el ceva.

– Vezi ceva? îl întreb.

Uitându-se uşor în sus, Rogo zâmbeşte larg precum un câine căruia îi arunci un os.

– Ce-i? Spune odată, se răsteşte Dreidel.

Rogo apucă marginea careului şi-l trage rapid peste masă asemenea unui disc Frisbee.

– După câte se pare aici sunt ascunse numele tuturor membrilor staffului vostru.

În holul de la intrare, Romanul nu ezită să-şi treacă numele în registru. Chiar stătu puţin de vorbă cu agentul din spatele mesei despre misiunile astea de tot rahatul. La lifturi, apăsă pe butonul de chemare fără să-şi facă probleme în privinţa amprentelor lăsate. La fel făcu şi-atunci când uşile liftului se deschiseră şi apăsă butonul pentru etajul patru.

Era exact motivul pentru care ei se organizaseră în felul acesta. Cheia oricărui război o reprezentau informaţiile. Şi, după cum învăţaseră în toţi anii ăia din urmă din careul acela de cuvinte încrucişate, cele mai bune informaţii vin când ai pe cineva înăuntru.

Un sunet strident străpunse aerul, în momentul în care uşile liftului se deschiseră.

– Legitimaţia, vă rog, îi cere un agent în costum cu cravată înainte ca Romanul să poată măcar coborî din lift şi să păşească pe holul acoperit cu mochetă bej.

– Egen, răspunse Romanul, arătându-şi încă o dată legitimaţia şi insigna.

– Da... desigur... îmi pare rău, domnule, spuse agentul, dându-se înapoi în momentul în care citi funcţia de pe legitimaţia Romanului.

Fluturând din mână, Romanul făcu o figură prietenoasă ca să-l calmeze.

– Dacă nu vă supără întrebarea, care-i starea de spirit în cartierul general? întrebă agentul.

– Ghici.

– Directorul e extrem de nervos, nu-i aşa?

– Nu-i decât înnebunit de faptul că o să-şi petreacă următoarele şase luni încercând să limiteze efectele negative create de acest eveniment. Nimic nu se compară cu o porţie zilnică de talk-show-uri şi audieri în faţa celor din Congres, în care să explice de ce Nico Hadrian a dispărut din camera sa de spital.

– Congresmenilor ălora chiar le place să-şi vadă faţa la TV, nu?

– Nu-i valabil pentru toată lumea? întrebă Romanul, uitându-se la camera de supraveghere şi îndreptându-se spre uşile negre, antiglonţ de la biroul preşedintelui.

– Deschide uşa, Paulie, strigă agentul în costum şi cravată către un alt agent care stătea în interiorul birourilor Secret Service, din partea dreaptă a holului.

În stânga, se auzi un trâncănit nu foarte puternic, în timp ce încuietoarea magnetică se descuia.

– Mulţumesc, fiule, spuse Romanul.

Deschise uşa fără ca măcar să se uite înapoi.

– Bună, spuse o recepţioneră hispanică cu o voce piţigăiată în timp ce uşa grea se închidea cu putere în urma Romanului. Cu ce vă pot fi de folos?

Păşind peste sigiliul prezidenţial de pe covor, Romanul se uită atent spre peretele din stânga, căutându-l din priviri pe agentul care în mod normal făcea de pază lângă drapelul american. Agentul nu era acolo, ceea ce însemna că nici preşedintele nu era. O altă veste bună o reprezenta bileţelul galben lipit pe partea laterală a monitorului de la calculatorul femeii de la recepţie. Cu litere de mână rotunjite scria: „Dreidel – Int. 6/Biroul din spate".

– Dreidel nu-i aici, nu? întrebă Romanul.

– Nu, e plecat împreună cu Wes, răspunse recepţionera. Iar dumneavoastră sunteţi...?

Romanul îşi prezentă iarăşi legitimaţia şi insigna.

– De fapt, am venit să mă întâlnesc cu domnişoara Lapin...

– Sigur... bineînţeles, rosti femeia, făcându-i semn Romanului spre stânga. Doriţi să o sun sau...

– Nu, nu-i nevoie, insistă Romanul, mergând calm de-a lungul holului. Deja mă aşteaptă.

Pe partea dreaptă a holului, Romanul trecu rapid pe lângă aproape o duzină de casete cu capac de sticlă în care erau puse la loc de cinste medaliile de onoare din fiecare ţară importantă, Marea Cruce a Ordinului Poloniei, Colierul Independenţei Quatarului, până şi Ordinul Bath al Regatului Unit al Marii Britanii. Romanul nu se uită la ele nici măcar în treacăt, deja concentrat pe uşa deschisă din stânga sa.

De partea cealaltă a holului, privi spre biroul pe a cărui uşă era prinsă o etichetă: „Şefa Staffului Prezidenţial". Luminile erau stinse, iar biroul gol.

Claudia plecase deja să ia masa de prânz. Bun. Cu cât erau mai puţine persoane în jur, cu-atât era mai bine.

Luând-o la stânga, intră în biroul bine luminat care mirosea a popcorn proaspăt şi a lumânare pe jumătate arsă cu aromă de vanilie şi mentă. Din unghiul său, uitându-se la biroul ei, avea o privelişte perfectă a puloverului roşu mulat, cu un decolteu ce abia reuşea să-i ţină în frâu implanturile mamare vechi de zece ani.

Chiar înainte ca ea să poată măcar reacţiona, Romanul apucă mânerul uşii, închizând-o uşor în urma sa.

– Mă bucur să te revăd, Bev, rosti el în momentul în care uşa se închise de tot. Se pare că-ţi priieşte aerul de Florida.

– Uite aici, spune Rogo, arătând spre coloana de litere de pe marginea dreaptă a careului. În spațiul liber...

Verific din nou coloana verticală de mâzgălituri și litere ce par puse la întâmplare.

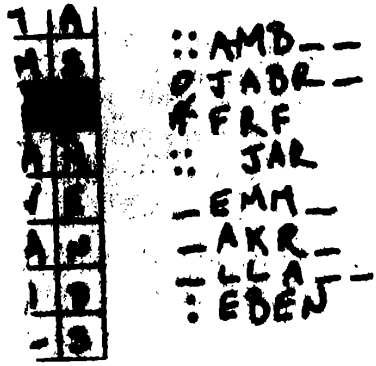

– AMB? JABR? FRF? întreabă Dreidel. Habar n-am de la ce pot veni inițialele astea.

– Nu citi de la stânga la dreapta. Ci de sus în jos...

Rogo încercuiește cu pixul său coloana de sus până jos.

– M, A, R, J, M, K, L, B, spune Rogo, făcându-mă să tresar. Ia completați inițialele: Manning, Albright, Rosenman...

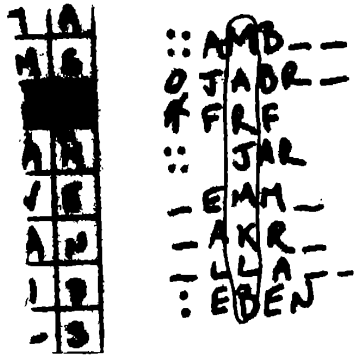

– Jeffer, adaug.

– Cine-i Jeffer? ne întrerupe Lisbeth.

– Eu, spune Dreidel.

– Moss, Kutz, Lemonick, adaug eu, continuând cu restul. Iar B...

– E de la Boyle, spune Rogo cu mândrie. Opt persoane, toate cu acces direct la Biroul Oval.

Lisbeth dă din cap în semn că da, încă studiind rebusul.

– Însă la ce i-ar folosi preşedintelui o listă cu numele celor mai importanţi oameni din stafful său?

Ne uităm cu toţii la Dreidel.

– N-am văzut-o în viaţa mea, spune el râzând. Însă din tremurul vocii sale, e singura dată când nu e fericit că e inclus pe o listă exclusivistă.

Deja impacientat, Rogo se ridică de pe scaun, ducându-se spre capul mesei.

– Manning a pus pe hârtie numele a opt oameni, după care le-a camuflat cu nişte mâzgăluri, astfel încât să nu observe nimeni că sunt scrise acolo. Nu c-aş vrea să mă joc de-a Nancy Drew, însă întrebarea este ce au ei cu toţii în comun?

Lisbeth trage hârtia înapoi spre centrul mesei. Mă uit în jos la lista cu nume. Lemonick era consilier pe probleme juridice la Casa

Albă, Rosenman era secretarul de presă, Carl Moss era consultant pe probleme de securitate națională. Combinate cu Manning, Albright și Boyle, acestea erau cele mai mari nume pe care aveam – cavalerii mesei noastre rotunde.

– În mod clar, e o listă a puterii.

– Exceptându-l pe Dreidel, subliniază Rogo. Fără supărare, adaugă el, întorcându-se spre Dreidel.

– Erați cu toții implicați în vreun proiect în perioada aia? întreabă Lisbeth. Când era, în luna februarie a primului an de mandat?

– Nu eram acolo nici de-o lună, spune Dreidel.

Însă pe măsură ce înțelege cât de înalte erau pozițiile celor de pe listă, îi pot deja percepe schimbarea din voce.

– Poate că sunt cei pe care președintele voia să-i aibă la întâlnirile de dimineață – pentru PDB. Citind confuzia de pe fețele lui Lisbeth și a lui Rogo, explică: În fiecare dimineață la ora șase un curier înarmat vine de la cartierul general al CIA la Casa Albă cu o geantă-diplomat oficială, prinsă la încheietura mâinii cu cătușe. Înăuntru are President's Daily Brief[1] – raportul sumar al celor mai importante știri secrete, legate de ceea ce se întâmplă prin lume. Mișcările trupelor din Coreea de Nord... rețelele de spionaj din Albania... absolut orice este nevoie să știe președintele, află la prima întâlnire a zilei, el și alți câțiva, atent selectați.

– Da, însă cu toții știau cine era invitat la întâlnirile astea, subliniez eu.

– Au știut *în cele din urmă*, spune Dreidel. Însă, pe timpul acelor prime săptămâni, crezi că Rosenman și Lemonick n-au dat din coate să poată să intre și ei?

– Nu știu ce să zic, intervine Lisbeth, uitându-se ușor încruntată la listă. Dar dacă au scris doar inițialele, de ce ar fi fost atât de secretoși?

---

[1] Informarea zilnică a președintelui (n.tr.)

– Oamenii sunt secretoşi când au motiv s-o facă, spune Dreidel. Şi pare destul de clar că nu voiau să vadă şi altcineva ce scriau.

– OK, bine – şi-atunci care sunt lucrurile pe care ai putea să le scrii despre oameni tăi de la vârf, din staff sau aşa ceva, pe care n-ai dori să le vadă nimeni altcineva? întreabă Lisbeth. Nu-ţi plac persoanele respective... nu vrei să le ai acolo... te temi de ele...

– Şi iată unde am ajuns – la esenţa şantajului, spune Rogo. Poate că vreunul dintre ei avea vreun secret...

– Sau *ştia* un secret, adaugă Dreidel.

– Vrei să spui un secret despre preşedinte? întreb eu.

– Despre oricine, e şi Lisbeth de acord.

– Nu ştiu, spun eu. La nivelul celor despre care vorbim – ăsta-i grupul de oameni despre care se presupunea că nu trebuie să ne facem griji că nu-şi vor ţine gura.

– În afară de cazul în care unul dintre ei te face să te îngrijorezi că *nu-şi poate* ţine gura, completează Dreidel fără să se mai gândească.

– Vrei să spui ca o listă a *încrederii?* întreabă Lisbeth.

– Bănuiesc că da – da sigur, răspunde Dreidel. Asta-i ceea ce *aş* vrea să ştiu dacă aş avea un staff nou.

Pentru prima oară se opreşte şi nu-şi mai roade unghiile de la mâna sa îngrijită, cu manichiura făcută.

– Nu-s sigur c-am prins ideea, îi spun.

– Gândeşte-te la ceea ce s-a întâmplat în primele săptămâni în care am fost la Casa Albă. La autobuzul ăla cu bombă din Franţa şi la toate dezbaterile din ţară care încercau să stabilească dacă, prin reacţia sa, preşedintele luase incidentul destul de în serios. După care am avut parte de toate bobârnacele alea provocate de redecorarea Biroului Oval...

– Îmi aduc aminte, spune Lisbeth. A fost şi articolul ăla din *Newsweek* despre covorul în dungi roşii... cum au spus că-l numise prima-doamnă?

– Gumă de mestecat în dungi, spune Dreidel sec. Explozia bombei şi covorul ăla nepotrivit – astea au fost nişte tâmpenii legate de neînţelegerile interne. „Vai, vai, căpitanul nu-şi poate cârmi noua sa corabie..." Însă singurul motiv pentru care lucrurile astea au răsuflat în exterior a fost din cauză că un gură-spartă din staff s-a hotărât să le facă publice.

Lisbeth dă din cap aprobator, ştiind asta mult prea bine.

– Aşa că ceea ce-l îngrijora cu-adevărat pe Manning la momentul acela...

– ... era să afle cine era răspunzător pentru toate scurgerile de informaţii din interior, completează Dreidel. Când ai atât de mulţi membri ai staffului luaţi de valul noii puteri, se găseşte întotdeauna cineva care vrea să dea fuga şi să se laude în faţa prietenilor. Sau a presei. Sau a prietenilor care se întâmplă să lucreze în presă. Iar până când reuşeşti să opreşti scurgerile, povestioarele astea îţi pun în umbră întreaga agendă de lucru.

– OK, spun eu. Ceea ce înseamnă că atunci când a fost făcută lista asta Manning îi vâna pe acei membri ai staffului din cauza cărora apăreau scurgeri de informaţii către presă?

– Nu pe oricine din staff, precizează Dreidel. Articolele alea conţineau informaţii pe care le puteau şti doar persoane de la nivelurile *superioare ale staffului.* Acesta era motivul pentru care Manning era atât de înnebunit. Una e când un stagiar spune că preşedintele poartă ciorapi desperecheaţi. Şi cu totul alta să deschizi *Washington Post* şi să citeşti pe prima pagină, cuvânt cu cuvânt, tot ce ai discutat pe timpul unei întrevederi cu cinci dintre cei mai de încredere consilieri ai tăi.

– Dacă despre asta era vorba, atunci de ce s-ar fi inclus şi pe el pe listă? întreabă Rogo, în timp ce noi toţi ne uităm din nou la careul de cuvinte încrucişate.

– Poate că era lista celor care au fost la o întâlnire anume – Manning, Albright, Boyle, etc. – după care n-au făcut altceva decât să încerce să reducă numărul celor care lăsaseră să se scurgă o informaţie cu caracter privat, spun eu.

– Asta ar explica de ce mă aflu şi *eu* pe listă, adaugă Dreidel. Deşi poate că nu era vorba doar de scurgerile către presă.

– Atunci către cine? întreabă Lisbeth.

– Gândeşte-te din nou la ce ne-ai spus despre Roman şi despre recompensa de şase milioane de dolari pe care ei nu i-ar fi aprobat-o. Şi aceste propuneri de plată a informatorilor se regăsesc în PDB.

Dau din cap aprobator, amintindu-mi de vechile întâlniri de genul acesta.

– Nu-i o presupunere rea. Persoana care transmitea informaţii presei ar fi putut să-i spună şi Romanului cine era responsabil de anularea plăţii sale.

– Şi tu crezi că de-asta a fost Boyle împuşcat? întreabă Lisbeth. Pentru că s-a opus ca Romanul să fie plătit?

– Eu, unul, aş crede asta, spune Rogo. Şase milioane de dolari sunt o grămadă de bani.

– Fără îndoială, admite Dreidel. Însă mi se pare destul de clar că, dacă vreţi să ştiţi cine e persoana de pe listă în care nu se putea avea încredere, aceea nu poate fi decât omul pe care, până de curând, l-am crezut mort. Ştiţi voi, cel pe urmele căruia se află FBI-ul... cel ce rimează cu *Doyle*...

– Ăsta-i motivul pentru care am solicitat să ne fie transmise de la Biblioteca Prezidenţială dosarele lui Boyle, spun eu. Au totul acolo, tot programul său, chestiunile de care era preocupat şi la ce lucra, chiar şi dosarul de personal, întocmit de FBI. O să avem fiecare foaie de hârtie care s-a aflat vreodată pe biroul lui Boyle sau care s-a scris despre el.

– Asta-i bine – deci doi dintre noi putem să mergem la bibliotecă, spune Lisbeth. Însă tot nu ne lămureşte de ce o listă secretă pe care a făcut-o Manning în primul său an de mandat ar avea vreo legătură cu împuşcarea peste trei ani a lui Boyle.

– Poate că pe Boyle îl îngrijora faptul că preşedintele n-avea încredere în el, spune Rogo.

– Nu, îl contrazice Dreidel. Potrivit celor spuse de amicii lui Wes din FBI, indiferent ce puneau la cale Boyle şi Manning, erau amândoi băgaţi în asta.

– Ceea ce trebuie să fie adevărat, subliniez eu. Ambulanţa... cu grupa sangvină pregătită... cum altfel ar fi putut Boyle să reuşească să facă asta fără ajutor din partea lui Manning şi a Secret Service?

– Deci ce vrei să spui? Că n-aveau încredere în nimeni *altcineva* de pe listă? întreabă Lisbeth, cu ochii deja aţintiţi asupra lui Dreidel.

Dau din cap în semn că nu.

– Nu spun altceva decât că preşedintele Manning şi Albright şi-au petrecut una dintre primele lor zile la post încropind o listă cu numele a opt persoane cu care împărţeau accesul zilnic la cele mai bine păzite secrete din lume. Mai mult, prin păstrarea acelei liste într-un careu cu cuvinte încrucişate, au găsit o modalitate de a crea imposibilul: un document prezidenţial care putea să conţină cele mai intime gânduri ale lui Manning, dar care n-avea să fie inspectat, catalogat, studiat sau văzut de oricine altcineva din anturajul său.

– Dacă nu cumva, desigur, din neglijenţă a uitat că a făcut câteva adnotări pe spate, spune Rogo.

– Ideea e că lista încă mai trebuie restrânsă, afirm. Şi, din câte ştiu eu, pe lângă preşedinte, singurele persoane de pe listă care au fost pe pista de curse au fost Boyle şi Albright – iar Albright e mort.

– Eşti sigur că doar ei doi au fost acolo? întreabă Lisbeth.

– Ce vrei să spui?

– Te-ai uitat vreodată la vreo filmare de arhivă din ziua aceea? Poate ar trebui să arunci o privire să vezi dacă tot ceea ce crezi că-ţi aduci aminte că s-a întâmplat se potriveşte cu realitatea?

Dau din cap în semn că nu. La o săptămână după împuşcături, când încă mai eram în spital, am surprins o secvenţă a unei filmări în timp ce butonam telecomanda. Fusese nevoie de trei asistente ca să mă calmeze în noaptea aceea.

– N-am văzut nici un fel de filmare, nici măcar o secundă, îi spun.

– Da, am înţeles că ăsta nu-i exact filmul tău favorit pe care să vrei să-l vezi acasă. Însă daca într-adevăr vrei sa ştii ce s-a întâmplat, trebuie sa începi investigaţiile de la locul crimei.

Înainte să pot reacţiona în vreun fel, se întinde spre biblioraftul gros şi scoate o casetă video neagră.

– Spre norocul tău, am relaţii la staţiile TV locale.

În momentul în care se ridică de pe scaun şi se îndreaptă spre consola neagră unde se afla videorecorderul şi televizorul, simt cum mi se pune un nod în gât şi mâinile mi se umplu de transpiraţie.

Deja pot să spun că nu-i o idee prea bună.

– Ce-i cu Claudia? întrebă Romanul calm, ducându-se spre geamul lui Bev şi uitându-se în jos cum agenţii, şeriful şi echipajul de pe ambulanţă se adunaseră în rondoul din faţa clădirii.

– Mi-ai spus să nu... că era o investigaţie internă, spuse Bev privindu-l fix pe Roman de la biroul ei şi ridicând îngrijorată o pungă desfăcută de popcorn făcut la microunde.

– Şi Oren?

– Doar ce ţi-am spus...

– Mai spune-mi o dată! insistă Romanul, întorcându-se de la fereastră, pielea palidă şi părul negru strălucindu-i în soarele amiezii.

Bev rămase tăcută, cu mâna înţepenită în punga de popcorn.

Romanul ştia c-o speriase, însă n-avea de gând să-şi ceară scuze. Nu până când avea să obţină ceea ce voia.

– Mi-ai zis să nu spun la nimeni – şi n-am spus la nimeni, îl asigură Bev într-un final. Nici lui B.B., nici preşedintelui... nimănui. Atingându-şi vârfurile părului ei negru vopsit, adăugă: În plus, încă nu-mi dau seama cum poate ceva din toate astea să-l ajute pe Wes.

Romanul se întoarse înapoi spre fereastră, făcând o pauză ca să-şi aleagă cuvintele. Bev îl cunoştea pe Wes încă din primele lui zile la Casa Albă. Ca orice părinte protector, n-avea să se întoarcă împotriva aşa-zisului ei copil decât dacă era pentru binele lui.

– Ceea ce-l ajută pe Wes este faptul că astfel descoperă peste cine a dat în noaptea aceea în Malaysia, explică Romanul. Dacă ceea ce a scris în raport este corect – că nu a fost vorba decât de un beţiv care căuta toaleta – atunci nu-i nimic care să ne îngrijoreze.

– Dar să mă faci să-i pun un microfon în insigna aia... şi să ascund acest lucru de toţi cei din staff. De ce nu poţi pur şi simplu să-mi spui de cine crezi că s-a apropiat el atunci?

– Bev, ţi-am spus din start, asta face parte dintr-o anchetă pe termen lung în care credem – şi sperăm că-i aşa – că Wes a nimerit în mod accidental. Crede-mă, vrem să-l protejăm la fel de mult ca tine, şi de-asta...

– Are vreo legătură cu Nico? De-aia a evadat?

– N-are nimic de-a face cu Nico, insistă Romanul.

– Credeam doar că... văzându-ţi mâna... spuse ea, făcând semn spre bandajul alb din jurul palmei sale.

Romanul ştia că acesta era riscul de a veni la birou. Însă odată ce microfonul amuţise, iar Boyle nu era de găsit... unele lucruri trebuiau rezolvate faţă în faţă.

Stând pe marginea biroului lui Bev, Romanul îi cuprinse mâinile între palmele sale.

– Bev, ştiu că nu mă cunoşti. Şi mai ştiu că e ciudat să primeşti deodată un telefon de la un agent în legătură cu o investigaţie despre care nu ştii nimic, însă îţi jur, asta n-are nimic de-a face cu Nico. Înţelegi? *Nimic*. Tot ce ţi-am cerut... este numai în interesul securităţii naţionale şi în beneficiul lui Wes, adăugă el, cu ochii săi bleu aţintiţi asupra ei. Eu apreciez modul în care ai grijă de el... Ştim cu toţii cât de milă ţi-a...

– Nu-i vorba de milă. E un băiat aşa bun...

– ... care ar fi trebuit să părăsească slujba asta cu ani în urmă, însă n-a făcut-o din cauză că e prea îngrozit să iasă de sub mantia de siguranţă, călduţă, dar totodată dăunătoare în care l-aţi învelit cu toţii. Gândeşte-te la asta, Bev! Dacă îţi pasă chiar atât de mult de el, *acesta* este momentul în care are nevoie de tine. Aşa că, gândeşte-te, mai e altcineva pe care s-ar fi putut să-l fi omis? Vechile

sale contacte de la Casa Albă? Contactele actuale din interior? Altă persoană la care crezi că s-ar duce dacă ar avea probleme?

Dându-se înapoi cu tot cu scaunul de birou pe rotile, Bev rămase tăcută în fața cavalcadei de întrebări. Pentru un moment, ochii îi rămaseseră ațintiți în cei ai Romanului. Însă cu cât el o presa mai mult, cu-atât ea se uita mai mult în jur. La tastatură. La bucata de piele folosită ca sugativă. Până și la fotografia neclară de 25x15 cm, de sub monitorul de la computer, făcută la petrecerea de la birou cu ocazia zilei ei de naștere, cu câțiva ani în urmă. În fotografie, întregul staff râdea în timp ce președintele stingea lumânările de pe tortul lui Bev. Era genul acela de fotografie pe care nu-l vedeai niciodată la Casa Albă, dar care decora aproape fiecare birou de-aici. Puțin descentrată, puțin amuzantă și puțin cam neclară. Nu era o fotografie profesională făcută de un fotograf de la Casa Albă. Ci o poză de familie – făcută de unul dintre ei.

– Îmi pare rău, spuse Bev, trăgându-și mâna și uitându-se în jos la pansamentul de la mâna Romanului. Nu mă pot gândi la nimeni.

„... *lor şi domnilor,* preşedintele Statelor Unite!" anunţă crainicul în timp ce caseta începe să se deruleze, iar strălucitorul Cadillac One, de culoare neagră, intră pe pista de curse.

După unghiul larg de filmare – prezentând jumătate din coloana prezidenţială din profil – bănuiesc că înregistrarea provine de la o cameră de luat vederi de sus de pe stadion, din cabina destinată presei.

– Uite şi ambulanţa cu sângele lui Boyle, exclamă Dreidel, mişcându-se rapid în jurul mesei ca să poată ajunge mai aproape de TV.

Se opreşte chiar lângă Lisbeth, care stă în stânga ecranului. În dreapta mea, la distanţă, Rogo este cu spatele la capătul mesei ovale. Însă în loc să se ducă spre ecran, face un ocol prin spate. Spre mine.

Nu trebuie să spună nimic. Îşi împinge bărbia uşor în faţă şi se încruntă spre stânga, lăsându-şi sprâncenele în jos.

– Eşti OK?

Strâng din dinţi şi dau din cap în semn că da, sigur pe mine. Rogo mi-e prieten încă dinainte să am permis de conducere. Ştie care-i adevărul.

– Lisbeth, strigă el. Poate c-ar trebui...

– Las-o în pace – sunt OK, insist eu.

În momentul în care limuzina iese din ultima curbă şi se îndreaptă spre linia de sosire, camera de luat vederi parcă se retrage

pentru a surprinde întreaga coloană oficială, care acum se îndreaptă spre noi. Obişnuiam s-o numesc procesiune funerară. N-aveam nici o idee despre ce avea să se întâmple.

Pe ecran, camera se concentrează încetişor pe Cadillac One. Pot să jur că simt mirosul scaunelor de piele ale maşinii, mirosul cremei cu care Manning îşi lustruieşte zilnic pantofii şi izul dulceag al combustibilului de la standurile echipelor.

– OK, aici se termină prima parte, spune Lisbeth.

Imaginea aparatului video sare la un unghi nou al camerei de filmat de la nivelul pistei – acum suntem undeva la nivelul ochilor. Din scaunul dreapta faţă, agentul-şef din Secret Service coboară din limuzină şi se repede să deschidă uşa din spate. Alţi doi agenţi se postează rapid în poziţie, împiedicând pe oricine din mulţime să facă vreo fotografie clară. Picioarele mi se arcuiesc şi degetele încearcă parcă să-mi treacă prin tălpile pantofilor. Ştiu ce urmează. Însă exact când se deschid uşile, imaginea încremeneşte.

– O pui cu încetinitorul? întreabă Dreidel.

– E singura modalitate de a vedea ce se întâmplă în fundal, explică Lisbeth, studiind colţul de sus din stânga al televizorului.

Dreidel trece de partea cealaltă şi face acelaşi lucru cu colţul din dreapta. Amândoi stau aplecaţi. Nu vor să piardă nimic.

De partea cealaltă a mesei de conferinţe, mă răsucesc în scaun. Alţi doi agenţi ai Secret Service se strecoară încet pe fundal, lângă uşa deschisă care dă înspre mulţimea din jur.

– Şi îi cunoaşteţi pe toţi tipii ăştia? întreabă Lisbeth, făcând un cerc mare în jurul celor cinci agenţi de pe ecran, îmbrăcaţi în costum şi cravată.

– Geoff, Judd, Greg, Allan şi... Dreidel face pauză la ultimul.

– Eddie, strig eu, fără să-mi dezlipesc ochii de pe ecran.

– O să se termine într-o secundă, promite Dreidel ca şi cum asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine.

Se întoarce la fix spre televizor, ca să vadă vârful a cinci degete apărând ca nişte viermişori rozalii deasupra plafonului limuzinei. Degetele de la picioare îmi sapă şi mai adânc, practic găurindu-mi

pantofii. Închid ochii timp de o secundă şi jur că pot să simt miros de popcorn şi de bere stătută.

– Ia uite-l, şopteşte Dreidel în timp ce Manning iese încet din maşină, cu o mână deja sus, fluturând-o în semn de salut.

În spatele lui, prima-doamnă face acelaşi lucru.

– Acum uitaţi-vă aici la preşedinte, spune Lisbeth pe măsură ce fiecare cadru se derulează, iar el se întoarce încet spre cameră, pentru prima oară.

Pe ecran, zâmbetul lui Manning e atât de larg, încât i se vede gingia de sus. La fel este şi zâmbetul primei-doamne, care-l ţine de mână. Categoric, amândoi se bucură de baia de mulţime.

– Nu arată chiar ca unul care ştie că urmează să se tragă focuri de arma, nu-i aşa? constată Lisbeth în timp ce Manning continuă să facă din mână, geaca lui neagră umflându-se ca un balon cu heliu.

– Vă spun eu, nu ştia ce avea să urmeze, e de acord şi Dreidel. Adică, indiferent pentru ce erau pregătiţi sau cât de mult sânge din grupa sangvină a lui Boyle aveau în ambulanţă, Manning, Secret Service sau oricine altcineva n-ar fi riscat în nici un caz o împuşcătură în cap.

– Încă presupui că ţinta lor era Manning, spune Lisbeth în timp ce Albright apare pe ecran, ieşind din limuzină în ritmul unei ţestoase. Cred că Nico a lovit exact pe cine voia să lovească. Uită-te doar la evadarea sa din spital de azi-noapte. Amândoi supraveghetorii împuşcaţi în inimă şi-n palma mâinii drepte. Îţi sună cumva cunoscut?

La televizor, în mijlocul unei clăi de păr grizonant, o pată mică de chelie se ridica deasupra plafonului maşinii. E Boyle.

– Pe de altă parte, *el este* îngrijorat, spune Lisbeth, bătând uşor pe faţa acestuia de pe ecranul TV.

– A fost întotdeauna un mizerabil. Chiar şi în prima zi, afirmă Dreidel.

Înghit cu greu în timp ce profilul lui Boyle se conturează pe ecran. Pielea măslinie e la fel, însă nasul îi e mult mai subţire şi

mai ascuțit decât atunci când îl văzusem cu două zile în urmă. Acum fălcile îi sunt căzute. Nici chiar chirurgia plastică nu poate opri procesul de îmbătrânire.

– Vezi, nu se uită în jur, adaugă Dreidel în timp ce Boyle merge în spatele președintelui. Nici unul din ei n-are idee ce-o să urmeze.

– Uită-te și pe tine, spune Dreidel, bătând ușor cu degetul în colțul din dreapta, mai îndepărtat, al imaginii ecranului, acolo unde abia-abia mă văd din profil.

Când cobor din mașină, camera se mișcă spre stânga – îndepărtându-se de mine – pe măsură ce încearcă să rămână fixată asupra președintelui. Însă cum sunt cu numai câțiva pași în urmă, există o secvență scurtă cu mine, uitându-mă la mulțimea din fundal.

– Omule, erai un *copil*, spune Lisbeth.

Imaginea video se mișcă, iar capul mi se întoarce spre cameră precum al unui robot stricat. Este prima oară în care prindem cu toții o imagine clară. La mâna dreaptă, degetul mijlociu și inelarul mi se strâng rapid, apăsându-mi cu putere în podul palmei. Ochii îmi lăcrimează doar uitându-mă. Fața mea – Dumnezeule, a trecut atâta timp –, însă uite, acolo... mă văd pe mine, cel adevărat.

Pe ecran, președintele Manning își ridică mâinile pentru a-l saluta pe președintele executiv al NASCAR și pe acum faimoasa lui soție. Prima-doamnă își aranjează colierul cu safire de la gât, iar buzele i se alungesc într-un *„bună"* foarte lung. Albright își bagă mâinile în buzunare. Boyle își strânge cravata. Iar eu îi urmez, cu pasul țeapăn, cu geanta cu minuni bălăngănindu-mi-se pe umăr și cu privirea încrezătoare.

Știu ce se va întâmpla în continuare.

Poc, poc, poc.

Unghiul camerei se mișcă brusc în sus în momentul în care se aud împușcăturile, oferind o imagine neclară a oamenilor din tribune. Cerul albastru umple ecranul. Însa pentru mine, imaginea este deja din ce în ce mai ștearsă, în alb și negru. Un băiat îmbrăcat în tricoul echipei Dolphins strigă după mămică-sa. Boyle cade la

pământ, cu faţa în jos, în propria vomă. Iar o înţepătură ca de albină îmi străpunge obrazul. Capul îmi alunecă pe spate doar la acest gând.

Camera se mişcă din nou brusc, imaginea începând să revină spre pământ, trecând de mulţimea de oameni care aleargă, urlă şi se îmbulzesc haotic ca să iasă din tribune. Pe partea stângă a ecranului, Cadillac One demarează în trombă. Preşedintele şi prima-doamnă sunt deja înauntru. Deja în siguranţă.

În timp ce maşina părăseşte pista, camera se mişcă înainte şi înapoi, căutând efectele atacului, analizând acest balet al haosului derulat cu încetinitorul: agenţii Secret Service zbierând din răsputeri... cei aflaţi accidental în zona în care se trăsese zbughind-o în toate direcţiile... iar în marginea de sus a ecranului, în dreapta, chiar în momentul în care limuzina se pune în mişcare, un puşti palid şi slab care-şi ţine strâns faţa cu mâna prăbuşindu-se la pământ, încovrigându-se de durere asemenea unui vierme pe beton.

Lacrimile îmi curg pe obraji. Degetele de la mână îmi apasă atât de puternic în podul palmei, încât îmi simt pulsul. Îmi spun în gând să-mi mut privirea... să mă ridic şi să aprind luminile, însă nu mă pot mişca.

Pe ecran, doi agenţi în costum şi cravată îl scot pe Boyle de pe câmpul de bătaie şi-l cară spre ambulanţă. Din cauza faptului că sunt cu spatele la noi este imposibil să-i văd. Însă în norul de praf rămas în urma limuzinei, încă zac pe spate, apăsându-mi faţa atât de tare, încât ai zice că o să-mi intre ceafa în asfalt. Şi în timp ce la televizor imaginile sunt în culori, eu văd totul în alb şi negru. Blitul unui aparat foto produce o lumina orbitoare. Cu vârfurile degetelor de la mână scormonesc căutând bucăţile ascuţite de metal înfipte în faţă. Uşile de la ambulanţa lui Boyle se închid, trântite cu putere.

– Wes, mai eşti cu noi? şopteşte Rogo.

– De ce nu termină cu trântitul uşilor...?

– Wes... continuă Rogo să şoptească.

O spune din nou, şi-mi dau seama că nu-i o şoaptă. Ci că vorbeşte cu voce tare. Ca şi cum ar ţipa.

Cineva mă apucă de umărul drept, scuturându-mă.

– Wes! strigă Rogo în timp ce clipesc şi revin la realitate, conştientizând că mă ţine cu mâna sa dolofană de cămaşă.

– Nu, nu... îhî... sunt bine, insist eu, trăgându-mă înapoi ca să-mi eliberez umărul din strânsoare.

Până în momentul în care mă uit în jurul mesei de conferinţe nu-mi dau seama că s-a oprit şi caseta video. În colţ, Lisbeth aprinde luminile, uitându-se în spate ca să vadă ce se întâmplă.

– E bine, insistă Rogo, încercând să-i blocheze câmpul vizual. Nu-i decât... lăsaţi-l doar o secundă, OK?

Întorcându-se de la comutator, Lisbeth încă mai continuă să se holbeze, însă dacă vede ce se întâmplă are suficient tact încât să nu comenteze.

– Deci, în esenţă, cu asta n-am ajuns la nici un rezultat, aşa-i? întreabă Dreidel, evident încă supărat că veniserăm aici. Vreau să spun, în afară de faptul că i-am provocat lui Wes alte coşmaruri cărora să trebuiască să le facă faţă.

– Nu-i adevărat, spune Lisbeth, îndreptându-se din nou spre partea opusă a mesei. În loc să se aşeze lângă Dreidel, se hotărăşte să stea în picioare. A trebuit să-i vedem pe agenţii care l-au cărat pe Boyle.

– Ceea ce nu înseamnă nimic căci nu le putem vedea feţele. Oricum, având în vedere că toţi cei din Secret Service sunt implicaţi în tărăşenia asta, eu, personal, nu cred că ar fi indicat să cerem ajutorul vreunuia dintre agenţi.

– Am fi văzut mai multe dacă nu s-ar fi mişcat camera ca atunci când filmează maică-mea pe-acasă, subliniază Lisbeth.

– Aşa-i, cameramanul ăla a fost un adevărat nemernic că s-a lăsat în jos încercând să-şi apere viaţa, o contrează Dreidel.

– Dreidel, îl întrerup.

– Nu *mă* lua cu *Dreidel,* Wes.

– Şi ce dacă te ia cu Dreidel? spune Rogo ameninţător.

– Şi ce dacă o să stai jos şi o să-l laşi pe băiatul ăsta să-şi ducă propria luptă o dată în viaţă? replică dur Dreidel. Wes, fără

supărare, însă asta a fost o tâmpenie. În afara faptului că Doamna Specialistă în Bârfe o să-şi scrie cel mai bun articol de până acum, n-a existat nici un motiv întemeiat ca să venim aici. Ar fi putut pur şi simplu să ne trimită informaţia de care aveam nevoie.

– Încercam să vă fiu de ajutor, explică Lisbeth.

– Asta a fost de ajutor? Am rămas cu o mie de întrebări fără răspuns, o jumătate de duzină de teorii absurde, iar tu vrei să-ţi petreci ziua uitându-te la caseta aia video pe care Congresul, publicul larg şi orice obsedat de teoria conspiraţiei din lumea întreagă au luat-o la puricat şi tot n-au găsit nimic care să le trezească suspiciuni? Nici măcar nu ne-a oferit o imagine bună a lui Nico să vedem dacă mai e ceva ce-ar fi putut să ne scape.

Dau din cap în semn că nu sunt de acord.

– Asta nu-i...

– Are dreptate, admite Lisbeth din spatele lui Dreidel, care trebuie să se întoarcă s-o vadă.

Stă cu spatele la noi în faţa geamului mare de sticlă, tip vitrină.

– Nici măcar n-am avut nişte imagini ca lumea. Întorcându-se cu faţa spre noi cu acelaşi zâmbet uşor pe care-l afişase aseară, când ne prinsese pe picior greşit, adaugă: Din fericire, ştiu exact cum să schimb asta.

– Ştii că-i o intrare şi prin spate, spuse Micah, din maşina parcată pe locul pe care scria: „Numai pentru autoturisme" şi verificând oglinda retrovizoare pentru a treia oară în ultimul minut.

În spatele lor, pe diagonală, în parcarea subterană, Toyota goală a lui Wes nu se clintise din loc.

– Pot să arunc rapid o privire şi să...

– Nu-i nevoie, spuse O'Shea de pe scaunul pasagerului, sprijinindu-se cu cotul de pe marginea geamului deschis, în timp ce rezolva cuvinte încrucişate. Aici eşti în Florida – n-o să plece nicăieri fără maşină.

– Asta dacă nu pleacă cu altcineva. Ţi-aduci aminte de femeia aia din Siria?

– În Siria era altceva. Aveam nevoie ca ea să fugă.

– De ce? Ca sa ai un pretext bun s-o prinzi şi s-o reţii?

– Tipa te-ar fi omorât, Micah. Şi tu ştii asta.

– Încercam s-o ademenesc.

– Asta crezi tu, tună O'Shea. Însă dacă încerci să mai faci ceva fără să gândeşti, aşa cum ai făcut în Siria, îţi promit chiar acum că *eu* o să fiu cel care o să-ţi pună arma la cap.

Refuzând să-şi ridice privirea de la rebus, O'Shea îi arătă peste umăr cu capătul stiloului acoperit cu capac.

– Vezi Subaru ăla vechi, acolo jos pe diagonală... cu abţibildurile alea cu Grateful Dead? Am văzut-o aseară. E a lui Lisbeth. Asta de-aici de sus e a lui Wes. Rogo încă este în clădire. Nimeni nu pleacă nicăieri.

Nu prea convins, Micah verifică pentru a patra oară în oglinda retrovizoare, după care-şi aruncă privirea la cotul lui O'Shea.

– Ar trebui să ridici fereastra aia, spuse el, făcând semn spre geam. În cazul în care vine...

– Micah, aici sunt douăzeci şi două de grade Celsius – în decembrie. Ştii cât de frig era în Franţa? Lasă-mă să mă bucur de caldura asta.

– Însă Wes ar putea...

– Totul e sub control.

– Mda, la fel ca ăsta, spuse Micah apasând cu degetul pe poza lui Nico de pe prima pagină a ziarului care zăcea pe cotiera dintre ei.

– Ce? Încă mai crezi c-a fost Romanul? întrebă O'Shea.

– Cine altcineva? Boyle e descoperit... Nico scapă... a dracului coincidenţă, nu crezi?

O'Shea dădu din cap aprobator, ridicându-şi într-un final privirea din careul de cuvinte încrucişate.

– Însă dacă a folosit numele lui Wes ca să intre...

– Bine c-ai scos asta din raportul oficial. Dacă răsufla chestia asta, întreaga lume ar fi dat năvală la Wes acasă, iar noi am fi pierdut cel mai bun...

– Pssstt! şuieră O'Shea, făcându-l pe Micah să tacă.

În spatele lor, dinspre pereţii garajului, se auzea ecoul unei voci cunoscute.

– ... Ar trebui să sun la birou, spunea Wes în timp ce Dreidel îl urma pe drumul în pantă, din beton.

– De ce, doar ca să-i faci să intre în panică? întreba Dreidel.

Studiindu-şi fiecare oglinda laterală, O'Shea şi Micah urmăreau scena care se petrecea în spate, pe diagonală faţă de ei. Din locul unde se aflau în garaj, aveau o priveliştе perfectă a părţii din dreapta a Toyotei lui Wes. Şi nu dură prea mult ca să-şi dea seama că Rogo lipsea.

– Unde-i puştiul ăla gras? şopti Micah.

– Crezi c-o vrăjeşte pe fată? îşi dădu O'Shea cu părerea.

Chiar când Wes ocoli maşina şi se duse spre uşa şoferului să descuie, îi scăpară din mână cheile de la maşină. Răsucindu-se să le

prindă, se întoarse spre Micah şi O'Shea, care nu se clintiră. Din unghiul în care erau dispuşi în garaj, erau aproape imposibil de localizat. Se auzi un clinchet puternic în momentul când cheile loviră caldarâmul. Pentru o fracţiune de secundă, O'Shea îl văzu pe Wes cum se întoarce şi se uită rapid spre el. O'Shea tot nu se mişcă. Nici o şansă ca Wes să fie aşa de bun.

– Ce s-a întâmplat? strigă Dreidel spre prietenul său.

O'Shea se uită în oglinda retrovizoare şi rămase nemişcat. Lângă el, uitându-se în oglinda retrovizoare, Micah făcu acelaşi lucru. Erau în branşă de prea mult timp ca să intre în panică.

– Ai auzit ceva? întrebă Wes.

– Nu deveni paranoic, îl avertiză Dreidel.

În partea de jos a oglinzii, O'Shea îi văzu ceafa lui Wes în timp ce acesta se întoarse spre Toyota, îşi luă cheile de jos şi se urcă în maşină.

– Nu, ai dreptate, îi răspunse Wes.

În câteva secunde, motorul Toyotei se trezi la viaţă, iar roţile scârţâiră pe beton.

Ca de obicei în astfel de situaţii, Micah nu porni imediat motorul. Aşteptă până auzi troncănitul metalic al Toyotei lui Wes trecând peste denivelările pentru reducerea vitezei, de la ieşirea din garaj.

Până în momentul în care Micah şi O'Shea ajunseseră şi ei în acelaşi loc, Toyota lui Wes intrase deja în trafic, cotind brusc la stânga spre South Dixie.

– Ai idee încotro se îndreaptă?

– Bănuiesc că spre birou...

– Mai ghiceşte o dată, spuse O'Shea când Toyota mai făcu o dată la stânga după primul semafor – în direcţie opusă faţă de birourile lui Manning.

Păstrând cu grijă distanţa de cel puţin trei maşini, Micah făcu şi el brusc la stânga chiar în momentul în care Toyota trecu pe lângă un semn ce indica autostrada I-95.

– Conduce repede.

– Poate se îndreapta spre autostradă, presupuse O'Shea pe măsură ce Toyota mărea viteza, îndepărtându-se din ce în ce mai mult.

Calm ca întotdeauna, Micah rămase în spatele a două microbuze şi a unei Honde albe, fără să piardă nici un moment din ochi cele două siluete de pe scaunele din faţă ale maşinii lui Wes.

Oricum, peste un minut, Toyota viră la stânga, urmând semnele ce indicau autostrada I-95 South şi apropiindu-se de breteaua de la Belvedere Road. Însă intrând pe autostradă, Micah şi O'Shea fură surprinşi să vadă că Wes nu mărea viteza. Din contră, chiar o reducea.

– Acum merge cu exact nouăzeci de kilometri la oră, spuse Micah, verificându-şi vitezometrul. Crezi că încearcă să scape de noi?

Arătând cu degetul cel mai apropiat semn de ieşire de pe autostradă, O'Shea spuse:

– Poate că doar se îndreaptă spre casă.

– Greşit, îl contrazise Micah în timp ce Toyota intră pe banda din mijloc a autostrăzii. Okeechobee este în partea cealaltă.

– Dar ce zici de aeroport?

– Greşit din nou, spuse Micah în timp ce maşina lui Wes trecu pe lângă refugiul de la Southern Boulevard. Vrei să încerci şi a treia oară?

Fără să-i răspundă, O'Shea se întinse afară peste geam şi-şi rearanjă oglinda laterală.

– Ai văzut ceva?

– E neclar, răspunse O'Shea, studiind maşinile din spatele său. Doar să nu-l laşi să se îndepărteze prea mult.

Blocaţi de un trailer cu autoturisme tip SUV, O'Shea şi Micah petrecură următoarele douăzeci de minute urmărind Toyota lui Wes în timp ce aceasta continua să ruleze spre sud pe Autostrada 95. Trecură de Lake Worth, de Lantana, de Hoynton Reach şi de Detray... fără să depăşească nouăzeci de kilometri la oră, fără să penduleze prin trafic, fără să schimbe vreun moment banda din mijloc. Depăşiţi pe ambele părţi de maşini, Wes şi Dreidel păreau foarte liniştiţi, fără a intra vreun moment în panică sau a se uita

înapoi peste umăr. Era aproape ca şi cum nu s-ar fi grăbit deloc. Sau n-ar fi avut o destinaţie precisă...

– Calc-o, izbucni O'Shea.

– Ce te-a apucat...?

– Hai să mergem – hai să mergem acolo, insistă el, bătând în bord şi arătând în faţă prin parbriz. *Acum.*

Micah călcă acceleraţia, iar capul lui O'Shea se dădu pe spate, lovindu-se pentru o fracţiune de secundă de tetieră. Maşina ţâşni din spatele trailerului plin cu autoturisme şi lui Micah nu-i luă mult să şerpuiască prin trafic şi să ajungă în spatele lui Wes.

Pentru prima oară de când se afla pe autostradă, Wes trecu pe banda a treia, mărind viteza suficient de mult ca sa ţină pasul cu un Mercedes decapotabil din dreapta lor.

Micah acceleră şi el şi trase de volan spre stânga intrând cu maşina pe banda de urgenţă, prost pavată, de la marginea interioară a drumului. Pietricele, gunoaie şi bucaţi mici de cioburi se învârtiră sub roţi, învolburându-se în urma maşinii. Având grijă să păstreze distanţa şi să nu zgârie partea laterală din stânga vehiculului de blocurile de beton ce separau sensurile de mers, Micah ajunse din urmă Toyota lui Wes, care abia daca rula cu nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră.

În momentul în care ajunseră în paralel, geamul lui Wes se lăsă repede în jos.

– Ai grijă cum conduci pe banda aceea – este *ilegal,* strigă Rogo din scaunul şoferului, bătând darabana cu degetele pe volan, pe când cele două maşini se deplasau cu viteză pe autostradă.

Celălalt ocupant al maşinii, şi singurul, era Dreidel, care refuză să aibă contact vizual cu ei.

– Nemernicul dra...

Călcând cu putere frâna la un semn ce indica „Doar pentru autovehiculele de urgenţă", Micah trase violent de volan spre zona acoperită cu iarbă din stânga sa, întoarse şi o luă înapoi pe drumul pe care veniseră.

Era clar că Wes avea deja un avans de-o oră.

55

Întins pe spate sub un Audi argintiu, îmi lipesc bărbia de piept şi mă uit printre roţile din spate şi toba de eşapament în liniştea parcării de la *Palm Beach Post.* Trecuseră aproape cincisprezece minute de când Rogo şi Dreidel plecaseră în trombă cu Toyota mea. Şi aproape paisprezece minute de când Chevy-ul albastru al lui O'Shea şi Micah se strecurase pe rampa din garaj şi îi luase urma lui Rogo.

Având în vedere microfonul strecurat în insigna mea de la rever, ştiam că avem de-a face cu nişte profesionişti. Dreidel fusese de părere că era mâna FBI-lui. Trebuia să ne convingem că avea dreptate. Când eu şi Dreidel ajunseserăm la maşină, eu mi-am scos cheile şi am descuiat portiera. Însă doar când am pus mâna pe mâner l-am zărit. Rogo îşi ţitise capul de sub maşină ca un mecanic auto şi începu să-mi facă semne din sprâncene.

– Îmi eşti dator cu un costum nou, îmi şoptise el dintr-o pată de ulei.

Nu avusese nevoie decât de zece minute ca să se târască pe burtă pe sub maşini.

– Ai avut noroc c-am încăput, spusese el.

Uitându-mă în sus la osia maşinii plină de unsoare şi de murdărie, aflată direct deasupra mea, îmi dau seama că avea dreptate. Exact cum avusese dreptate atunci când spusese că, dacă ne mişcăm suficient de repede, nimeni n-o să bage de seamă.

A trebuit să mă dau înapoi ca să-i fac loc, însă din momentul acela Rogo a acționat ca un adevărat profesionist. Am deschis portiera chiar când ieșea de dedesubt. Am lăsat cheile să-mi scape din mână, ca să acopăr zgomotul pe care-l făcea el. Până și eu m-am entuziasmat. Ridicându-se în genunchi, Rogo a început să numere pe degete. „Unu... doi..."

Cu o mișcare rapidă, m-am lăsat pe vine ca să-mi ridic cheile, moment în care Rogo mi-a luat locul și s-a strecurat în mașină.

– Nu, ai dreptate, strigasem eu de la nivelul solului ca să completez iluzia.

M-am rostogolit repede și m-am ascuns sub mașina de alături, unde am rămas de-atunci. Houdini ar fi fost mândru de noi.

Uitându-mă din nou printre roțile din spate, mă întorc pe-o parte, iar cotul îmi alunecă pe suprafața uleioasă. Între timp, Rogo ar fi trebuit să ajungă cu O'Shea și cu Micah pe urme până la jumătatea drumului spre Boca Raton. Cu toate astea, nu sunt sigur ce-i mai rău. Faptul că ne supravegheau sau faptul că am scăpat de ei. Cu Nico încă în libertate... Cu FBI-ul în preajmă, măcar eram în siguranță. Chiar când dau să ies de sub mașină, aud în stânga mea un zgomot slab... Aș zice că seamănă cu scârțâitul unor pantofi de piele. Ridicându-mi gâtul și uitându-mă în jur, de sub mașină, scrutez dalele de beton ale garajului. Sunetul a dispărut de mult. Însă este înlocuit de altceva.

Cunosc senzația de ani de zile, de când oamenii se holbează la mine. E chiar mai rău în locurile publice – la un film sau în supermarket – atunci când încearcă să se prefacă că nu observă. Nu există nici un termen științific care să o explice. Însă o simt în fiecare zi. În momentul acesta probabil mi s-a acutizat. E acel ceva ce-l simți în ceafă... urletul aproape telepatic care-ți cere să te întorci. Sentimentul acela imposibil de descris care te încearcă atunci când știi că ești supravegheat.

În garaj răsună ecoul unui singur set de pași, urmat de torsul unui motor abia pornit.

Chiar la tanc.

Cauciucurile scârţâie, iar frânele scot un sunet strident în timp ce maşina dă cu spatele în sus pe pantă, întorcând pe jumătate în locul gol în care fusese parcată Toyota mea. Rostogolindu-mă şi ieşind din ascunzătoare, mă trezesc faţă în faţă cu o bară plină de abţibilduri cu Grateful Dead, care opreşte brusc la doi centimetri şi jumătate de fruntea mea.

– Hei, scamatorule, a sunat David Copperfield... vrea să ştie dacă mai poţi să-l înlocuieşti joia viitoare? spune Lisbeth, aplecându-se în afară peste geamul de la portiera şoferului.

Majoritatea oamenilor ar fi râs, de fapt singurul motiv pentru care mă chinui să-i zâmbesc. Nu mă crede absolut deloc. Zâmbetele false sunt specialitatea unei ziariste care ţine o rubrică de bârfe.

Mă ridic în picioare şi-mi scutur hainele de praf.

– Dacă te face să te simţi mai bine, Wes, ştii, toată nebunia asta cu ascunsul şi rostogolitul pe sub maşini? Asta a fost partea mai înfricoşătoare.

Se aşteaptă să-i dau un răspuns hotărât cum ar fi făcut nu ştiu ce erou dintr-un film de acţiune.

– Nici măcar nu-i adevărat, îi spun eu.

Dând din cap dezaprobator, mă studiază cu atenţie.

– Ce, e împotriva legii să încerc să-ţi descreţesc fruntea?

Încă o dată, se aşteaptă să-i zâmbesc. Şi încă o dată, n-o fac.

– Hai, suie-te în maşină, Wes. Nu putem face nimic dacă nu ne mişcăm rapid.

Are dreptate. Sărind în scaunul pasagerului, trântesc cu putere uşa în timp ce Lisbeth îmi întinde un telefon celular argintiu care are lipit un mic abţibild cu o buburuză pe el.

– L-am schimbat cu o prietenă care scrie pentru secţiunea de grădinărit, explică ea. Acum nu putem fi depistaţi.

Refuzând să celebrez evenimentul, deschid capacul rabatabil al telefonului şi tastez numărul.

– Este o zi minunată în biroul preşedintelui Manning. Cu ce vă pot ajuta? întreabă o voce de la recepţie.

– Jana, sunt eu, Wes. Poţi să-mi faci legătura cu Oren?

– Bună, Wes, bineînţeles că da – îţi transfer apelul chiar acum, direct la Oren.

Se aude un clic uşor, două ţârâituri, după care...

– Oren la telefon, răspunde colegul meu de birou.

– Cum stăm?

– Mi-au promis că se ocupă de asta chiar acum, răspunde el. E chiar mai rapid decât credeam. Tot ce trebuie să faci e sa te duci şi să-l iei.

Dau din cap către Lisbeth, iar ea calcă acceleraţia. Şi iată-ne plecând.

– Aţi obţinut tot ce aveaţi nevoie? întrebă secretara după ce Romanul ieşi din biroul lui Bev şi păşi pe covorul cu sigiliul prezidenţial din zona principală de primire.

– Cred că da, răspunse Romanul, ascunzându-şi mâna bandajată ca ea să nu o vadă. Deşi aş...

Telefonul de pe biroul recepţionerei sună.

– O – scuzaţi-mă, spuse ea, punându-şi casca. Este o zi minunată în biroul preşedintelui Manning. Cu ce vă pot ajuta?

Romanul se îndreptă spre uşă.

Femeia de la recepţie făcu din mână în semn de la revedere, acordându-i toată atenţia celui pe care-l auzea în cască.

– Bună, Wes, bineînţeles că da – îţi transfer apelul chiar acum, direct la Oren.

Romanul se opri locului, cu vârful piciorului stâng lipit de capul vulturului de pe sigiliul prezidenţial. Pe faţă îi reveni zâmbetul în timp ce pivota, întorcându-se în loc.

Tastând câteva butoane la telefonul ei, recepţionera redirecţiona apelul şi se uită în sus la oaspetele său.

– Îmi pare rău – ce spuneaţi?

– Doar că am nevoie de nişte indicaţii, răspunse Romanul, arătându-i spre stânga şi mai apoi spre dreapta. Poţi să-mi mai spui încă o dată încotro e biroul lui Oren?

– Al doilea pe dreapta. Îl vedeţi? strigă femeia de la recepţie.

Romanul dădu din cap în semn că da.

– Eşti un înger.

Se opri în faţa biroului şi aşteptă ca Oren să-şi închidă telefonul. Ciocăni cu putere în uşă, intră şi-şi flutură insigna.

– Oren, nu-i aşa? Agentul Roland Egen, din Secret Service.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Oren, dând să se scoale de pe scaun.

Romanul ridică din umeri.

– Ai câteva minute să stăm de vorbă?

Stând în fața ușilor din lemn de chiparos mediteraneean, de la intrarea în arcada de piatră de coral, sun la butonul soneriei în formă de perlă și-i ofer un zâmbet camerei de securitate îndreptate către noi.

– Cine e? întreabă o voce suavă de femeie prin interfon, deși abia ce ne-am auzit acum trei minute când ne-am oprit prima oară la arbuștii înalți de șase metri și la porțile din fier forjat care protejau proprietatea.

– Doamnă Sant, sunt Wes Holloway, spun eu la interfon. De la biroul președintelui Manning.

Cu un clic, ușa de la intrare se deschide prin telecomandă. La trei metri distanță o femeie tânără cu niște sprâncene perfect arcuite, cu mult ruj pe buze și un păr blond ce-i flutură exact ca într-o reclamă la șampon se îndreaptă spre noi. Poartă un pulover de cașmir de culoarea piersicii cu un decolteu suficient de adânc care să justifice titlul de soție-trofeu. Și la fel ca mai toate soțiile-trofeu din oraș, are niște sâni perfecți și adevărați, exact ca brățara de diamante care-i acoperă în mare parte încheietura.

Îngrijorat că nu mă vede, dau să intru. Lisbeth mă trage de spatele cămășii, ținându-mă pe loc. Protocolul spune că se presupune că trebuie să aștept să fiu invitat înăuntru. Și când ai atât de mulți bani, protocolul face legea.

– Ce bine-mi pare să vă revăd, spune doamna Sant cu un accent australian, chiar dacă nu ne-am văzut vreodată.

Asemenea majorității soțiilor din Palm Beach, știe cel mai bine când să-și încerce norocul.

Când ajunge în cele din urmă în pragul ușii, îmi studiază fața, după care-și aruncă privirea rapid peste umărul meu la mașina rablagită a lui Lisbeth. Din nou, atitudine tipică pentru Palm Beach. Mai întâi judeci pe cineva și abia apoi te ții de amabilități.

– Presupun că președintele nu este cu dumneavoastră, adăugă ea, uitându-se în continuare la mașină.

Până în momentul în care termină cu mine se pare că nici măcar nu a observat-o pe Lisbeth.

– Nu, de fapt o să se întâlnească cu noi în...

– Domnișoara Dodson? întreabă ea emoționată, apucându-i mâna lui Lisbeth ca și cum ar fi cerut-o de nevastă. Oh, ne-am cunoscut în noaptea aceea la familia Alsop. Îmi pare rău, adăugă ea, punându-și mâna pe piept. Eu sunt Cammie Sant – iar soțul meu este Victor, explică ea ca și cum astea sunt singurele prezentări de care are nevoie. Oh, ce minunat! Vă citesc în fiecare zi! Intrați, poftiți, intrați...

Nu știu de ce sunt surprins. Când ai de-a face cu acest segment al societății, în fișa postului tău e inclusă și sarcina asta neplăcută de a trebui sa fii amabil cu toți fandosiții și cu toate sclifositele. Însă în loc să se bucure de acest moment, Lisbeth se face mică, încetinind în mod conștient până când ajunge cu un pas în spatele meu la intrarea în anticameră.

– O, iar faptul că ați menționat-o pe Rose DuVall... *ați făcut foarte bine*. Știam cu toții că soțul ei fusese cel care-i târâse pe copii la tribunal.

Lângă mine, Lisbeth se uită într-o parte, chinuindu-se să nu aibă contact vizual cu gazda. La început, mă gândesc ca e vorba de modestie. Însă faptul că-i cade fața... că-și scarpină nervoasa pistruii de pe gât... Știu foarte bine cum arată rușinea atunci când o vad. Mai ales când vine din neîmplinirea propriilor așteptări.

– O, și vă rog să ignorați deranjul, adaugă Cammie, conducându-ne prin somptuoasa cameră de zi decorată în stil mediteraneean

şi arătându-ne acoperitoarele albe ce atârnau peste fiecare piesă de artă de pe pereţi. Juriul o să vină mâine.

Acum doi ani, foştii proprietari ai spectaculoasei case a lui Cammie, cu paisprezece dormitoare şi şase mii de metri pătraţi, fuseseră ucişi cu brutalitate de singurul lor fiu. Odată părinţii morţi, casa îi fusese vândută lui Cammie şi soţului ei, unul dintre moştenitorii averii Tylenol, care, după cum se vehiculase, fuseseră atât de disperaţi să facă vâlvă pe scena mondenă din P.B., încât se grăbiseră s-o cumpere cu douăzeci şi şapte de milioane chiar înainte ca urmele de cretă care marcau contururile cadavrelor de pe duşumelele din lemn de chiparos să fi fost curăţate.

– Cearşafurile au fost ideea lui Victor, explică Cammie. Ştiţi, cu juriul care trebuie să treacă pe la fosta scenă a crimei, ne-am gândit... că atunci când vine vorba de colecţie... că n-avem nevoie să ştie toată lumea câte Francis Bacon avem.

Şi-şi ridică o sprânceană spre noi.

Dau din cap aprobator, uitându-mă la dezolantele cearşafuri albe. Călătorind alături de preşedinte, fusesem într-o mulţime de case de milionari având un Rembrandt, un Monet sau un Warhol pe perete. Unii aveau chiar două sau trei. Însă aici – pe măsură ce înaintăm şi ieşim din camera de zi, luând-o prin bibliotecă, prin camera de biliard din spate, vopsită în roşu-aprins, număr cel puţin treizeci de tablouri acoperite.

– Bineînţeles. Bineînţeles că vreţi să fiţi discretă, spune Lisbeth, ridicându-şi în cele din urmă privirea.

Îndreptându-se brusc spre uşile de sticlă ce dau afară, în curtea din spate, Cammie face stânga împrejur la auzul cuvântului „discretă". O femeie mai puţin sofisticată ar fi luat-o ca pe o ameninţare. Nu-i aşa. Iar Cammie nu este *mai puţin* la nimic. Trăgând de partea de jos a puloverului ei de culoarea piersicii, şi-l întinde peste abdomenul plat şi-şi zâmbeşte în barbă. Acesta-i visul oricărei amfitrioane, ca regina bârfelor locale să-i fie datoare cu ceva.

– Uitați ce e, eu una am de făcut niște comisioane – ce plăcere să vă cunosc, adăugă Cammie, din fericire scuzându-se să plece. Tommaso este afară, în spate. O să aibă el grijă de dumneavoastră.

Cu o răsucire a mânerului sferic de alamă cu temă antică, ușile de sticlă se deschid larg, scoțându-ne afară pe o potecă de piatră ce ne duce dincolo de piscina cu apă sărată, printr-o grădină plăcută, cu plante și alei dispuse și aranjate geometric, și pe lângă o livadă de fructe plină cu mirosul dulceag al grapefruiturilor, mandarinelor și lămâilor de Persia.

– Sunt superficială dacă-i urăsc puțin fundul perfect, întărit la ședințele de yoga? întreabă Lisbeth în timp ce trecem pe lângă un lămâi. Sau ar trebui să mă mulțumesc s-o disprețuiesc doar pentru faptul că acum îi sunt datoare cu o favoare?

– Dacă vrei să fii mai exactă, de fapt îi datorăm două favoruri, spun eu arătându-i cu degetul încotro ne îndreptăm.

Dincolo de livadă, dincolo de amfiteatrul de piatră, chiar și dincolo de parcela de iarbă tunsă perfect, de mărimea unui teren de fotbal, ce ne conduce în jos spre apă, stă un megaiaht de 50 de metri, curat, cu trei punți, vopsit în negru și crem, mai înalt decât oricare altă ambarcațiune care plutește în spatele său în curenții calmi ai Lacului Worth. *Pequod,* stă scris cu litere aurii pe oglinda pupa a navei. Până când nu ajungem lângă el, nu pot să apreciez cât de mare este iahtul ăsta – de la prova la pupa poți să parchezi trei autocamioane unul după altul.

– Ești sigur că-i destul de rapid? întreabă Lisbeth, dându-și capul pe spate și aparându-și ochii de soare.

Nu se referă la ambarcațiune. La cât de repede trebuie să ne mișcăm, n-avem timp pentru o călătorie de plăcere. Și nici nu ne putem permite să riscăm să ne îndreptăm spre aeroportul local și să fim depistați după documentele de identitate și biletele de avion. Mă dau doi pași înapoi să am o imagine mai clară a țintei noastre. Stă acolo, pe puntea eliport dinspre pupa, cu cele trei pale ale elicei arcuite ușor în jos.

Cu maşina ar fi durat mai mult de patru ore. Cu hidroavionul ar fi durat o oră şi patruzeci de minute. Însă ce să zicem de un elicopter construit în Franţa, cu două turbine, unde nu pierzi timp cu îmbarcarea, cu taxiul sau statul în sala de aşteptare, căci este parcat la bordul unui iaht? O să ajungem acolo cel mai probabil într-o oră. O grămadă de timp ca să obţinem ce ne trebuie şi să ne întoarcem pentru a ajunge la timp diseară la reşedinţa lui Manning.

– Arătă minunat, nu? întreabă cu voce tare un bărbat cu un accent puternic spaniol.

Scoţându-şi capul de undeva de deasupra balustradei, Tommaso se uită în jos la noi de la marginea punţii.

– Vine şi preşedintele cu noi, nu?

– Nu, spun eu, ridicându-mi şi mai mult capul în sus. Se va întâlni cu noi acolo.

Tommaso dă indiferent din mână. Purtând o geacă de pilot a marinei şi o cămaşă cu dungi albe şi albastre, e îmbrăcat ca un angajat, ceea ce înseamnă că e obişnuit cu tot felul de fiţoşi răsfăţaţi care se răzgândesc în ultimul minut.

– Haide, hai să mergem, adaugă el, arătându-ne cu palma în sus o scară metalică ce duce spre puntea principală.

În câteva secunde, suntem la bord.

De-asta îl sunasem pe Oren din prima. Când am fost în Arabia Saudită, Oren găsise un şeic care fusese fericit să-i împrumute preşedintelui avionul său cu reacţie. Când zburasem spre Carolina de Nord în vacanţă, găsise un moştenitor al familiei Kentucky Fried Chicken să facă acelaşi lucru. Nu e vorba de snobism. Asta-i slujba lui Oren. Ca director responsabil pe probleme de turism, e aici să noteze numele fiecărei persoane care-i spune fraza cel mai adesea folosită când e vorba de vreun fost preşedinte al SUA: „Anunţaţi-mă dacă aveţi vreodată nevoie de ceva".

În majoritatea călătoriilor, preşedintele are nevoie de intimitate. Astăzi şi eu am nevoie de acelaşi lucru.

După cum era de aşteptat, Oren ezitase. Însă când îi spusesem că am probleme cu respiraţia... că evadarea lui Nico... că doar

văzându-i fața la știri... și durerea mea din piept... „Te rog, Oren, știi că n-aș cere niciodată așa ceva. Trebuie doar să evadez puțin de-aici... cât mai repede posibil..."

În afară de slujba de la președinție, cele mai puternice cărți pe care le puteam juca erau compasiunea și sentimentul de vinovăție. După aceea, dăduse un telefon, iar donatorii mai recenți, catalogați drept NBF, Victor și Cammie Sant fuseseră onorați, doar onorați, să-și ofere elicopterul personal președintelui și staffului acestuia. Nu fuseseră puse nici un fel de întrebări, nu trebuise completat nici un plan de zbor, nu exista posibilitatea de a fi descoperiți.

– Bine ați venit la bordul lui *Pequod,* spune Tommaso în momentul în care ajungem la capătul scării metalice și ne suim la bordul iahtului.

Pe puntea eliport, cu un declic, deschide ușa elicopterului asortat cu restul navei, tot de culoare negru cu crem.

– Sunteți gata să călăriți balena albă? Turnul de control Palm Beach, aici elicopterul cu indicativul doi-șapte-nouă-cinci-Juliett, gata de decolare, spune Tommaso în stația radio.

– Șapte-nouă-cinci, răzbate prin radio o voce calmă. Decolați pe propriul dumneavoastră risc.

Lisbeth se uită la mine auzind dialogul prin intercom, după care se lovește cu genunchii de panoul de plexiglas care separă cabina unde ne aflam – cu cele patru scaune de piele – de cele două scaune din față de lângă pilot.

– *Pe propriul nostru risc?* strigă ea la Tommaso, acționând un comutator al sistemului intercom.

– E-n regulă, domnișoară. Astea-s regulile, explică el, în timp ce apasă pe un buton pentru a porni primul motor.

În spate, chiar deasupra capetelor noastre, la coada elicopterului, o gură de evacuare bubuie în timp ce începe să prindă viață. Sar în sus la zgomotul produs, mult mai rezonant decât o împușcătură.

Peste câteva secunde, Tommaso apasă pe alt buton, pornind și cel de-al doilea motor. O a doua gură de evacuare parcă explodează, după care pulverizează un nor înecăcios. Sar din nou în sus,

uitându-mă peste umăr, chiar dacă ştiu că nu-i nimeni acolo. Clipesc întruna din ochi.

– Ia o gură de aer, spune Lisbeth, aplecându-se spre mine şi apucându-mă de încheietură.

Elicopterul vibrează de îndată ce palele încep să se învârtă. Vrrrrrr... rrr... rrr... asemenea unei maşini de curse alergând în jurul pistei.

– Încearcă să-ţi imaginezi că e Marine One, spune ea, referindu-se la elicopterul cu care obişnuiam să călătoresc la Casa Albă.

Mă întorc spre hubloul mare din dreapta şi-mi ţin respiraţia. Nu m-ajută la nimic. Mă chinuie o senzaţie acută de vomă.

Vrrrrr... rrr... rrr – palele încep să prindă viteză. Lăsându-mă şi mai aproape de hublou, îmi lipesc fruntea de sticlă. Palele se învârt atât de repede, încât dispar undeva deasupra noastră.

– Wes, îţi jur că nu-i nimeni acolo afară. Totul e bine.

Crede că mă uit la terenurile înverzite ce duc înapoi spre conacul în stil mediteraneean al familiei Sant. Însă ceea ce urmăresc eu, uitându-mă la fiecare copac, tufă şi chiar la statuia grecească de pe vremea Renaşterii, e să văd dacă ne-a urmărit cineva. Însă pe măsură ce elicopterul se desprinde şi decolează de pe puntea eliport, singurul lucru pe care-l mai văd pe geam este propria reflexie.

– Şi tu voiai să stai toată ziua într-un birou, îmi reaminteşte Lisbeth, sperând să-mi descreţească fruntea în timp ce urcăm direct în sus, spre cerul albastru, iar iahtul familiei Sant se micşorează sub noi, văzând cu ochii.

– La revedere, bogătaşilor cu vieţile voastre perfecte, care mă faceţi să mă simt neînsemnată şi grasă, gata, am plecat să ne punem pielea-n saramură!

Rămânând tăcut, îmi ţin în continuare capul lipit de geam. La capătul nisipos al golfului Palm Beach, acolo unde Lake Worth se varsă în Oceanul Atlantic, apa de un albastru-verzui strălucitor se întinde spre orizont, culorile sale fiind mult mai fascinante decât coada unui păun. De-abia dacă bag de seamă.

– Haide, Wes, ar trebui să zâmbeşti, adaugă precipitat Lisbeth. Avem o pistă care să ne ducă la Roman, câteva indicii legate de careul de cuvinte încrucişate, Rogo şi Dreidel sunt pe cale de a descoperi cele mai recente informaţii cu privire la Boyle, iar noi, datorită unei idei geniale de-ale tale, zburăm într-un elicopter de trei milioane de dolari către singura persoană care, aflându-se în ziua respectivă în cel mai bun loc posibil, ne poate lămuri ce s-a întâmplat atunci pe pistă. Nu spun c-ar trebui să faci comandă de confetti şi să programezi parada victoriei, însă categoric nu poţi să stai acolo bosumflat pur şi simplu.

Cu capul încă lipit de geam, închid ochii şi derulez în minte înregistrarea video. N-o să înţeleagă niciodată.

– Ascultă, ştiu că ţi-a fost greu să te uiţi la caseta aia...

Îmi lipesc capul şi mai tare de geam.

– ... şi să te vezi fără cicatrice.

Spre deosebire de marea majoritate a oamenilor, ea nu se dă înapoi înspăimântată când spune asta, căci pot s-o simt cum se uită – şi nu se holbează – la mine. Elicopterul se balansează uşor când întoarce, îndreptându-se spre sud, de-a lungul liniei coastei aurii, după care o taie rapid spre dreapta, spre uscat, spre sud-vest deasupra valurilor de verdeaţă de la terenul de golf al clubului exclusivist, frecventat de cei bogaţi. La o sută cincizeci de metri înălţime, suntem la fel de sus ca un avion care se pregăteşte de aterizare. Maşinuţele de golf mişună pe terenul de iarbă ca nişte furnicuţe albe, în timp ce gropile cu nisip apar în peisaj asemenea unei mulţimi bej de minipiscine rotunde pentru copii. În câteva minute, casele din Palm Beach cu faţada spre plajă şi iahturile ce-ţi taie respiraţia fac loc mlaştinilor maronii, acoperite cu muşchi şi pline de ţânţari din Everglades. Peisajul se schimbă al dracului de repede.

– Nu spun decât că, adaugă ea, indiferent prin ce-ai trecut... eşti acelaşi om.

Uitându-mă afară pe geam, văd cum firele de stuf ies în evidenţă, răzleţe, şi se leagănă deasupra apelor maronii şi nu prea adânci din Everglades.

– Nu-i vorba de faţa mea, izbucnesc eu.

Ignorându-mi chipul reflectat în geam şi trăgându-mă uşor înapoi, mă folosesc de reflexia din geam ca să mă uit peste umăr. Lângă mine, Lisbeth nu se mişcă, continuând să mă privească cu atenţie, fără ezitare, studiindu-mi faţa.

– Ai văzut caseta, adaug eu. Felul în care m-am dat jos din limuzina aia... făcând cu mâna mulţimii... legănatul acela din umeri, plin de mândrie...

– Eşti mai bine aşa, fără. Arătai ca Dreidel.

– Vezi, tocmai asta-i ideea. Când am văzut caseta... când m-am văzut pe mine aşa cum eram înainte... nu-mi lipseşte numai faţa mea de-atunci. Ceea ce-mi lipseşte – ceea ce mă *întristează* – este fosta mea viaţă. *Asta-i* ceea ce mi-au luat, Lisbeth. Poţi să vezi asta pe casetă: un puşti infatuat, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, mergând ţanţoş aşa cum poate s-o facă numai un puşti infatuat de douăzeci şi trei de ani. Dacă mă întorc în timp, atunci când îmi imaginam viitorul, de la Casa Albă încolo – gândul îmi zbura atât de repede şi de departe, încât nici măcar nu puteam să-mi aleg următoarele coordonate. Mi se părea posibil orice pe lumea asta. Vreau să spun că asta îţi propui, corect? Şi alergi, alergi şi iar alergi în această cursă – după care, într-o zi stupidă, cu un ricoşeu stupid... Bărbia începe să-mi tremure, însă după toţi aceşti ani ştiu exact cum să strâng din dinţi ca să-mi ascund tremuratul... Să descopăr că n-o să ajung niciodată mai departe de-de-de... de jumătatea drumului. Tremurul a dispărut. Nu prea aduce cu o victorie. Asta-i viaţa mea. Undeva la jumătatea drumului.

În reflexia din geam, Lisbeth îşi bagă o şuviţă cârlionţată din părul ei roşcat după ureche.

– Ai ajuns mai departe de jumătatea drumului, Wes.

– De ce, fiindcă-i cumpăr preşedintelui Coca-Cola dietetică şi ştiu pe care dintre prietenii săi îi urăşte? Rogo mi-o spune de ani de

zile, însă nu l-am ascultat. Ar fi trebuit să fie doar o rampă de lansare. Într-un fel sau altul, a devenit o destinație. Oare poți să înțelegi cât de patetic trebuie să fii să lași să se întâmple una ca asta?

– Probabil la fel de patetic ca atunci când accepți o slujbă în care scrii la rubrica mondenă, deși în realitate visul tău era să provoci lumea cu subiecte noi, să fii reporter de investigație.

Pentru prima dată de la decolare, îmi desprind privirea de la geam și mă uit la Lisbeth.

– Asta-i cu totul altceva, îi spun eu.

– Nu, *nu* e, îmi răspunde ea aproape strigând. Mi-ai văzut biroul – toate scrisorile alea de pe pereți...

– Cele scrise tatălui tău.

– Nu *lui*. Ci *despre* el. Acele scrisori sunt dovada, Wes. Sunt dovada că poți să folosești slujba asta ca să schimbi cuiva viața în bine. Sunt dovada că există o putere în a relata lucrurile. Și ce fac eu cu puterea aia? Îmi petrec fiecare zi în parte încercând să găsesc subiecte de doi bani legate de divorțurile locale, de reputația celor care frecventează cluburile exclusiviste și de tot felul de situații jenante, de genul cine a căzut sub masă la Morion's? Când am acceptat slujba asta, mi-am promis mie însămi că o să fie pentru un an sau doi, doar atâta cât să pot să-mi hrănesc pisicile. Asta era acum șapte ani, Wes, spune ea mai serioasă ca niciodată. Și știi care-i partea cea mai proastă?

– Că ai renunțat la visul tău?

Dă din cap în semn că nu.

– Că pot să plec în orice moment.

În timp ce o studiez, își scarpină pistruii de pe obraz.

– Și totuși, e cu totul altceva, insist eu, întorcându-mă iar cu fața la geam. Țelul meu este să merg pe stradă și să trec neobservat. Cel puțin tu ești aceeași persoană care a fost dintotdeauna.

Își schimbă poziția în scaun, iar pielea scaunului scârțâie sub ea.

– Tatăl meu obișnuia să spună că Dumnezeu face crăpături în toate cele. Și că așa-i modul în care răzbate lumina.

– Da, tatăl tău a furat zicala asta dintr-un cântec vechi al lui Leonard Cohen.

– Asta n-o face mai puţin adevărată.

Mă uit pe fereastră la marea de iarbă, o combinaţie de verde cu fire maro încolăcite şi răsucite prin apă ca un cap cu părul ud. La aproape treizeci de metri mai jos, cerul e brăzdat de un stol mic de păsări albe.

– Ăia-s bâtlani? întreabă Lisbeth, aruncându-şi privirea pe geamul de lângă ea.

– Egrete, îi răspund eu. Au ciocurile mai negre şi mai ascuţite.

Uitându-mă în jos, mă gândesc la pasărea mea, Lolo, şi la cât de mult s-ar fi bucurat de priveliştе. După care-mi amintesc că nu poate zbura. Nu atâta timp cât are aripile tăiate.

Pentru a doua oară, mă întorc de la fereastră şi mă uit peste umăr la Lisbeth. Gâtul ei e plin de pistrui.

– Îţi displace chiar atât de mult slujba asta a ta? o întreb eu.

– Luna trecută nu m-am dus la întâlnirea de zece ani de la terminarea liceului din cauză că la mica biografie din program, în dreptul meu, au trecut „regina bârfelor". Ştiu că sună a clasa a şaptea, însă n-am... n-am putut să-mi arăt faţa pe-acolo.

– Imaginează-ţi cum e cu astea, o necăjesc eu, întorcându-mi capul astfel încât să aibă o imagine clară a cicatricelor mele.

– Oh, Doamne, Wes, ştii că n-am...

– Ştiu, îi spun eu, afişând cel mai bun zâmbet pe care pot să i-l ofer.

Ca de obicei, jumătatea din dreapta a gurii mele nu se mişcă. Însă numai de data asta, în timp ce partea stângă a feţei se ridică spre plafonul habitaclului elicopterului, mi se pare că-i suficient şi-atât.

– Cum stăm cu înregistrarea apelurilor telefonice? întrebă O'Shea, de pe locul din dreapta, în timp ce Micah încerca să răzbată prin traficul de la ora prânzului care blocase Autostrada I-95.

– N-avem absolut nimic, îi răspunse la telefon lui O'Shea Paul Kessiminan, cu un accent puternic de Chicago.

Ca student la matematici aplicate şi după ce renunţase la cursurile Academiei Navale a SUA, Paul nu era un savant. În calitate de asociat senior în cadrul Diviziei de Tehnologie de Investigare a FBI, era un geniu. Şi rareori greşea.

– Puştiul n-a mai sunat de pe telefonul mobil de azi-noapte.

– Cărţi de credit, ceva?

– Am luat la mână totul – carduri, retrageri de la bancomate, rezervări la liniile aeriene, până şi cardul său Blockbuster. Indiferent cine-i băiatul ăsta Wes, nu-i tâmpit. Puştiul se mişcă mai tiptil decât o omidă.

– Atunci localizează-i pur şi simplu telefonul, spuse O'Shea la telefon în timp ce Chevy-ul lor se oprea în umbra unei camionete negre.

Bătând uşor cu degetul în bord, făcu semn spre marginea din stânga a şoselei, mimând în mod sugestiv spre Micah ca să continue să meargă.

– Ar trebui să fie detectat în vecinătatea vreunei antene de telefonie mobilă în timp ce vorbim.

– Pe bune? Uitasem complet cum funcţionează sistemul GPS şi chiar şi cum îmi fac eu treaba, spuse Paul.

O'Shea nu râse.

– Nu te pune cu mine, Paul, mai ales în cazul ăsta.

– Hei, hei... mai uşor cu limbuţia. Nu mi-ai spus că e atât de important.

– E foarte important. Deci, l-ai detectat sau nu?

– Ar trebui, începu Paul în timp ce O'Shea auzea păcănitul tastelor computerului prin telefon. Însă dacă are telefonul de la biroul lui Manning – aşa cum apare aici pe ecran – funcţia GPS e indisponibilă la toate telefoanele lor, astfel încât fostul preşedinte să aibă parte de puţină intimitate.

– Şi poţi să-i dai de urmă?

– Bineînţeles că putem să-i dăm de urmă. Chiar crezi că-i lăsăm pe băieţii ăştia să zburde fără pic de protecţie? Partea mai supărătoare este că nu găsesc ceva pe care să pot să-l urmăresc.

– De ce? Şi-a închis telefonul?

– Chiar dacă e închis, GPS-ul tot ar trebui să transmită, îi explică Paul în timp ce Micah intră înapoi în trafic, găsind o portiţă pe banda centrală. Ceea ce înseamnă că e în aer, sub pământ sau oriunde altundeva unde nu poate fi detectat.

– E-n aer, îi spuse O'Shea lui Micah, arătându-i breteaua de ieşire pentru Aeroportul din Palm Beach. Ieşi pe-acolo!

Fără ca măcar să ezite, Micah schimbă brusc direcţia şi trecu cu Chevy-ul albastru peste două benzi de trafic, grăbindu-se spre ieşire. Şoferii maşinilor din spate claxonară nervoşi.

– Poate că Wes foloseşte telefonul altcuiva, spuse Micah, cu ochii aţintiţi asupra drumului. Spune-i să urmărească apelurile lui Dreidel.

– Paul, fă-mi un serviciu şi urmăreşte şi celelalte trei nume – cei doi băieţi şi fata, spuse O'Shea în timp ce se încadrau pe curba prelungită a bretelei. Te sun înapoi într-un minut.

– Ce faci? întrebă Micah în timp ce O'Shea închidea telefonul. Avem nevoie de informaţia asta acum.

– Şi tocmai de-aia fac rost de ea, spuse O'Shea, tastând deja un număr nou de telefon. Dacă Wes nu-şi foloseşte cărţile de credit sau propria carte de identitate, n-are cum să ajungă într-un avion fără ajutor din partea cuiva cu greutate.

– E o zi minunată în biroul preşedintelui Manning, rosti femeia de la recepţie la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

– Alo, sunt agentul O'Shea de la FBI. Derulăm o investigaţie în cazul Nico. Pot să vorbesc cu persoana care se ocupă de transporturile preşedintelui? Trebuie să ne asigurăm că e la curent cu cele mai recente măsuri de prevedere şi că Secret Service le-a pus în aplicare.

– Desigur, răspunse recepţionera. Daţi-mi voie să vă transfer apelul către Oren.

Se auzi un clic scurt urmat de două ţârâituri ascuţite.

– Oren la telefon.

– Oren, sunt agentul O'Shea de la...

– Uau, devin din ce în ce mai popular – doi într-o singură zi, îl întrerupse Oren.

– Poftim?

– Suni de la Secret Service, corect? Doar ce-am vorbit cu unul dintre amicii tăi – a plecat de-aici acum un minut.

– Absolut, spuse O'Shea fără ca măcar să se bâlbâie. Aşadar, ai vorbit deja cu agentul...

– Egen... Roland Egen? I-am spus numele corect?

– El este, răspunse O'Shea, strângându-şi cu putere telefonul în mână. Un bărbat alb cu părul negru, nu-i aşa?

Micah tresări auzind descrierea, aproape atingând volanul cu bărbia.

– Ia stai, s-a dus...?

O'Shea ridică mâna, întrerupându-l pe Micah.

– Aşadar, i-ai dat ultimele informaţii despre Wes?

– Bineînţeles. Deşi n-am avut altă informaţie decât privitor la zborul spre Key West, explică Oren. Cu toate astea, apreciem că aveţi grijă de el. Vreau să spun, a fost întotdeauna puţin mai, ştiţi,

mai *nervos* de când cu accidentul, însă de când Nico se află în libertate, mi-am dat seama după voce că părea foarte îngrijorat.

– Cine ar putea să-l învinovăţească? întrebă O'Shea, nerăbdător să închidă. Oren, ne-ai scos dintr-o mare încurcătură. Mulţumesc pentru ajutor.

În timp ce O'Shea îşi închidea telefonul, Micah chiar văzu expresia de pe faţa partenerului său.

– Mama mă...

– Te rog, spune-mi că Romanul era la el în birou, îi ceru Micah.

– *Gata,* spuse O'Shea. Fie am câştigat marele pot, fie ne-am aruncat cu capul înainte într-un câmp minat.

Dând din cap aprobator, Micah călcă acceleraţia şi-i indică din sprâncene un panou ce oferea informaţii despre cursele charter zilnice spre Key West. O'Shea deja forma un număr de telefon.

– Bună ziua. Aş vrea să închiriez un hidroavion al companiei dumneavoastră, spuse el la telefon. Credeţi că aţi putea să-l pregătiţi de decolare în cinci minute?

– Eşti sigur că n-a sunat? întrebă Dreidel de pe scaunul pasagerului în timp ce maşina aştepta să intre acolo unde traficul se gâtuia în mod obişnuit la intrarea pe US-1 în Miami. Fă-mi o favoare şi mai verifică-ţi o dată telefonul.

Bătând cu degetele în volan, Rogo nu se deranjă să-şi verifice telefonul.

– N-a sunat.

– Dar dacă s-a întâmplat ceva... dacă n-a ajuns în Key West...

– Wes e băiat deştept – ştie că o să-l depisteze dacă-l sunăm. Dacă a avut vreo problemă, o să aflăm.

– Mai puţin dacă a fost vreo problemă şi *n-am* ştiut, insistă Dreidel. La naiba, de ce n-am aflat un minim de informaţii: numele tipului cu elicopterul... de unde au plecat... nici măcar n-avem adresa la care e acum în Key...

Înainte ca Dreidel să termine, telefonul îi vibră în buzunar. Scoţându-l rapid, deschise clapeta plin de îngrijorare şi verifică identitatea apelantului. Rogo aruncă o scurtă privire de pe scaunul său, exact cât să vadă prefixul cu 202. De Washington, D.C.

– Alo? răspunse Dreidel. Se întoarse într-o parte. Uite ce-i, sunt în mijlocul a ceva important. Putem să vorbim mai târziu?... Mda, o să... da, *o să te...* Pa.

Întorcându-se spre Rogo în timp ce-şi închidea telefonul, Dreidel adăugă:

– Nevastă-mea.

– Cu număr de telefon de Washington? se miră Rogo, încetând să mai bată cu degetele în volan. Credeam că locuieşti la Chicago.

– E vechiul meu celular. Am păstrat numărul din D.C., explică Dreidel.

Maşina acceleră, după care încetini din nou, iar în final se opri complet, blocată în trafic. Rogo nu spuse nimic.

– Ce-i, crezi că mint? izbucni Dreidel.

– N-am spus nimic. Gata, de-ajuns cu vânătoarea de vrăjitoare.

Foindu-se în scaun, Dreidel se uită peste umăr şi verifică banda de lângă ei.

– Pe dreapta-i liber.

Apucând strâns volanul, Rogo nu făcu nici o mişcare.

– Rogo, ai auzit ce-am...?

– Traficul e destul de varză. Nu-mi spune tu cum să conduc.

Pe banda din mijloc, maşina trecu uşor de un camion cu lumini galbene de avertizare care încărca un Cadillac maroniu pe partea stângă a drumului şi care provocase ambuteiajul.

– Nu sunt imbecil, Rogo. Ştiu ce crezi despre mine.

– Dreidel...

– Ţi se citeşte pe faţă... iar modul în care, atunci când ne-am despărţit, modul rapid în care ai intervenit ca să nu merg cu Wes... Nu-mi spune că n-am dreptate. Mai bine lasă-mă să spun asta cât pot de bine: n-aş face niciodată ceva care să-l rănească. *Niciodată.*

– Sunt sigur că n-ai face, rosti Rogo.

– Nu susţin că sunt cel mai bun soţ din lume, OK? Însă mai sunt încă un prieten al naibii de bun. Nu uita, eu sunt cel care i-a obţinut slujba asta lui Wes.

– N-am uitat niciodată chestia asta.

– Oh, şi-acum şi asta-i din vina mea? întrebă Dreidel. Am pus la cale un plan genial ca, după ce ocupă fosta mea slujbă, un glonţ ricoşat să-l lovească direct în faţă?

– Nu asta am vrut să spun.

– Atunci fii clar măcar o dată, în loc să afişezi atitudinea asta superprotectoare faţă de Wes, de parcă ar fi o păpuşă de porţelan

chinezesc. Ştiu de ce-o faci, Rogo, cunosc o grămadă de-alde de-ăştia care n-au dat lovitura şi care adoră să se facă utili.

– Exact cum cunosc şi eu o grămadă de de-alde de-ăştia care încearcă din răsputeri să aibă succes, care de-abia aşteaptă sa-i abandoneze pe cei de lângă ei imediat ce nu mai au nevoie de ei. Gata cu rescrierea istoriei. Am fost acolo, cu el, în săptămâna în care i-au scos bandajele... şi când reporterul ăla de la *Times* a publicat pe prima pagină faptul că are faţa *distrusă*... şi când, în cele din urmă, Wes s-a hotărât să se privească el însuşi în oglindă doar pentru a spune că-şi dorea să fi murit el în locul lui Boyle. Însă asta-i problema, Dreidel – de opt ani de zile, Wes *a fost* cel mort. Tu şi restul echipei de la Casa Albă aţi putut să continuaţi sa apăreţi la TV şi în ziare, însă Wes a fost cel care n-a mai reuşit niciodată să aibă o viaţă. Acum că are şansa asta, n-o să las pe nimeni să i-o ia.

– Ăsta-i un discurs nemaipomenit, Rogo, însă fă-mi o favoare: dacă n-ai încredere în mine, ai curajul să-mi spui asta şi să mă laşi sa cobor chiar aici.

– Dacă n-aş fi avut încredere în tine, Dreidel, te-aş fi lăsat în Palm Beach.

– Nici măcar asta nu-i adevărat, îl provocă Dreidel. M-ai adus aici, fiindcă voiai să-i vezi dosarele lui Boyle şi ştii că sunt singurul care te poate băga acolo.

Cu o mişcare bruscă a manetei de semnalizare, Rogo trecu pe banda din dreapta. Uitându-se la scaunul pasagerului, rămase tăcut.

Dreidel dădu din cap şi-şi muşcă pe interior buza de jos.

– Să te ia dracu' şi pe tine, Rogo.

Bătând cu degetele mari pe volan, Rogo făcu strâns la dreapta pe Stanford Drive şi se îndreptă spre poarta înconjurată de o pajişte de la intrarea principală în campus. În dreapta lor, pe un perete de beton se înălţa un semn metalic verde cu litere aurii pe care se putea citi:

BINE AŢI VENIT LA UNIVERSITATEA DIN MIAMI
LACAŞUL CE ADAPOSTEŞTE BIBLIOTECA PREZIDENŢIALĂ
LELAND F. MANNING.

Nu-şi mai adresară nici un cuvânt până când ajunseră înăuntru.

Jacksonville, Florida

„Nico, poate ar trebui să ne oprim."

– Nu e nevoie.

„Dar dacă nu te odihnești..."

– Mă odihnesc de opt ani, Edmund. A sosit momentul, spuse Nico de pe scaunul șoferului atât de aplecat în față încât aproape atingea cu pieptul volanul trailerului.

Chiar în spatele lui, pe spătarul scaunului, se afla jacheta de armată pe care o furase de la Irish Pub. Cu soarele arzător al Floridei deasupra capului lui, iarna părea departe. Nu avea nevoie de jachetă. Și nici de sângele lui Edmund îmbibat în ea.

„Vrei să-mi spui că nu ești obosit?"

Nico aruncă o privire spre cadavrul lui Edmund prăvălit pe scaunul de lângă el. Prietenul lui îl cunoștea foarte bine.

„Conduci de peste zece ore, Nico. N-o să se întâmple nimic dacă faci o pauză – de fapt chiar ar trebui s-o faci, băiete. Mai ales dacă vrem să ne pierdem urma."

Nico știa la ce se referea.

– Deci tu tot crezi că...

„Nico, nu-mi pasă cât de prudent conduci – dacă o să treci cu un trailer de patruzeci de tone pe străzile luxoase din Palm Beach, tot o să atragi atenția cuiva."

Cu privirea ațintită pe rozariul ce atârna de oglinda retrovizoare, Nico își dădu seama că Edmund avea dreptate. Până acum avuseseră noroc, însă dacă erau trași pe dreapta de vreun polițist... dacă erau duși la secție... Nu, la urma urmei, cauza lor era prea importantă. Și mai ales când ajunseseră atât de aproape... de Wes... de Boyle... de a îndeplini voia Domnului și de a răscumpăra păcatele mamei sale... Nu, în nici un caz nu trebuia să riște.

– Spune-mi, cum crezi că e mai bine să fac, rosti el uitându-se la Edmund.

„Oricât de dificil ți s-ar părea, trebuie să scăpăm de camion și să facem rost de ceva care să atragă mai puțin atenția în trafic."

– Foarte bine, dar cum o să procedăm?

„Cum procedăm întotdeauna, Nico?"

Camionul trecu printr-o groapă și trupul lui Edmund sări înainte și înapoi, lovindu-se de tetieră și expunând vederii tăietura neagră de la gât.

„Privești pe fereastră și cauți o ocazie."

Urmând privirea lui Edmund drept în față, prin parbriz, Nico încercă să vadă în zare, descoperind în cele din urmă punctul care-i atrăsese atenția lui Edmund. În momentul când ochii i se opriră asupra lui, un zâmbet larg îi apăru pe figură.

– Crezi că ar trebui să...

„Sigur că ar trebui, Nico. Adu-ți aminte de Carte. Altfel de ce i-ar fi pus Dumnezeu acolo?"

Dând din cap, Nico apăsă pe frână, iar camionul, scrâșnind și zăngănind, se opri în cele din urmă chiar în spatele unui Pontiac maro aflat pe marginea autostrăzii. Pe partea din dreapta a mașinii, o femeie cu părul scurt și negru privea cum prietenul ei în maiou se lupta din greu să schimbe roata dezumflată a mașinii.

– Aveți nevoie de ajutor? întrebă Nico sărind din cabină.

– Ești de la Triple A? întrebă femeia.

– Nu. Pur și simplu mi s-a părut că aveți nevoie de ajutor, așa că ne-am gândit să ne oprim.

– Cred că am terminat, spuse prietenul femeii, strângând ultima piuliţă.

– Exact ca Bunul Samaritean, spuse femeia în glumă.

– Amuzant, răspunse Nico, apropiindu-se de femeie. Deşi, eu personal, prefer termenul înger păzitor.

Femeia se dădu înapoi. Însă nici pe departe suficient de repede.

61

Key West, Florida

– Am ajuns, spune şoferul în momentul în care opreşte taxiul vopsit într-un roz strălucitor.

Are nasul uns cu un strat gros de cremă albă de protecţie solară şi o pătură de plajă Shrek, zdrenţuită, întinsă pe spătarul scaunului, pe care scrie *„Can I Get a Whoop Whoop"*.

– Numărul 327, William Street.

– Glumeşti? Abia dacă am parcurs trei cvartale, se răţoieşte Lisbeth de pe bancheta din spate unde ne aflăm. De ce nu ne-ai spus că putem merge şi pe jos?

– V-aţi suit în taxi, spune şoferul, total nepăsător în timp ce învârte butonul radioului pentru a prinde postul care transmitea emisiunea *Paul & Ron.*

Key West-ul e inconfundabil – e soare peste tot.

– Vă costă doi dolari, adaugă el, apăsând un buton pe aparatul de marcat.

– N-ar trebui să-ţi dau nici măcar...

– Mulţumesc că ne-ai adus, o întrerup eu, întinzând trei dolari spre scaunul din faţă.

Când am aterizat cu elicopterul pe un alt iaht privat în portul istoric Key West, am hotărât ca pe tot restul călătoriei să încercăm să trecem cât mai neobservaţi cu putinţă. Şoferul se zgâieşte la faţa mea prin oglinda retrovizoare şi-mi dau seama că deocamdată

suntem departe de a îndeplini acest deziderat. Din fericire, mai cunoaştem câteva şmecherii.

Deschidem portiera şi sărim afară, apoi privim cum taxiul se îndepărtează pe străduţa îngrijită, dar îngustă. Ne aflăm în faţa unei case modeste cu două etaje pe William Street, la numărul 327, însă în momentul în care taxiul dă colţul la capătul cvartalului, traversăm şi căutăm cu privirea numărul pe care îl căutăm de fapt: o căsuţa ce pare de turtă dulce, de culoarea piersicii, cu obloane albe, de la numărul 324.

Apucând portiţa de metal care se deschide imediat ce se împinge în ea, Lisbeth se repede pe veranda veche ca şi cum ar fi la ea acasă. Însă chiar înainte de a ajunge la uşa de la intrare, îi sună telefonul. Adică telefonul colegei ei, fiindcă schimbaseră aparatele în redacţie.

– Stai să văd ce e, spune Lisbeth scoţând telefonul din geantă.

O rugase pe prietena ei s-o sune numai dacă e o chestiune de viaţă şi de moarte. Mă uit peste umărul ei în timp ce ea verifică cine o sună. Este numărul de la redacţia lui Lisbeth. În mod clar, e o chestiune de moarte.

– Eve, răspunde Lisbeth.

– Slavă Domnului, spune colega ei de la rubrica de grădinărit, suficient de tare încât pot s-o aud şi eu. Stai puţin că-ţi fac legătura cu ea imediat.

– Ce? Cu cine îmi faci legătura?

– A sunat pe telefonul tău. Ştiu că mi-ai spus să nu răspund, însă când am văzut cine era... îţi dai seama că-mi era imposibil să refuz un apel de la Lenore Manning.

– Stai puţin... *ce*-ai spus? Prima-doamnă?

– A cerut să vorbească cu tine. A zis că are să-ţi spună ceva în legătură cu articolul tău de azi-dimineaţă.

Dau din cap către ea că e în regulă şi, cu un clic, Eve o anunţa:

– Doctor Manning, aveţi legătura cu Lisbeth.

– Bună, spune prima-doamnă, la fel de familiar ca întotdeauna.

– B-bună, doctor Manning.

– Vai de mine... cred că te-am întrerupt din ceva, spune prima-doamnă, articulând perfect cuvintele, ca întotdeauna. Ascultă, nu vreau să te ţin prea mult – voiam doar să-ţi mulţumesc pentru faptul că ai vorbit despre evenimentul organizat de societatea de fibroză chistică. A fost foarte frumos din partea ta.

Lui Lisbeth nu-i vine să-şi creadă urechilor. Însă pentru Lenore Manning procedura e una obişnuită. Făcea acelaşi lucru şi când se afla la Casa Albă – de fiecare dată când apărea un articol despre ei, indiferent dacă era de bine sau de rău, suna sau trimitea o scrisoare de mulţumire reporterului. Nu din bunătate. Era o şmecherie folosită de aproape toţi preşedinţii. Odată ce un reporter află că la capătul celălalt al firului există o persoană reală, îi este de două ori mai greu să te distrugă.

– Nu-i nici o problemă. Mă bucur că am putut fi de folos, spune Lisbeth cu onestitate.

– Întreab-o dacă Manning a intrat în birou, îi şoptesc eu lui Lisbeth în ureche.

– Doamnă, pot şi eu să...

– Te las acum să te întorci la treburile tale, spune prima-doamnă, evitând-o cu atâta graţie, încât Lisbeth abia dacă-şi dă seama că nici măcar n-a apucat să pună întrebarea. Cu un clic, doctor Manning dispare de pe fir.

Lisbeth se întoarce către mine şi închide telefonul.

– Extraordinar, nu ratează nici o ocazie, nu-i aşa?

– Probabil că e mulţumită că ai numit-o un simbol.

– Crezi că într-adevăr îi pasă de...?

– Să-ţi spun ceva: în zile ca astea, când toate posturile sunt pline de ştiri despre evadarea lui Nico şi sunt difuzate imagini peste imagini din timpul administraţiei Manning, chestiile astea îi lipsesc mai mult decât oricui.

Lisbeth traversează înapoi veranda bătută de soare spre uşa de la intrare pe care se află un crab de lemn, pictat de mână, înfipt într-un afiş pe care scrie „Morocănos nu numai lunea". Trage de uşa cu plasă şi se întinde să apese pe sonerie.

– *E deschis,* se aude dinăuntru o voce gâjâită de fumător, trezindu-mi un şir de amintiri.

Mă întind peste umărul lui Lisbeth şi împing uşa. Înăuntru, mă izbeşte instantaneu un miros acru de chimicale.

– Îmi cer scuze, am aerisit camera obscură, ne întâmpină un bărbat mic de statură, cu o barbă înspicată şi un păr cărunt, rar, pieptănat pe spate.

Ştergându-se pe mâini cu un şervetel umed, îşi suflecă mânecile cămăşii mototolite pe care o poartă şi se apropie foarte tare de Lisbeth. Asta-i problema dintotdeauna cu fotografii de la Casa Albă – întotdeauna depăşesc limitele.

– Nu eşti Wes, îi spune lui Lisbeth fără umbră de ironie.

– Tu trebuie să fii Kenny, îi răspunde ea, strângându-i mâna şi făcând o jumătate de pas înapoi. Lisbeth. De la biblioteca preşedintelui.

Nici nu se uită la ea. E prea preocupat să se uite la mine în timp ce intru înăuntru. Niciodată nu poate să-şi ia ochii de la ţinta sa.

– Tânărul Rege, zice el, folosind vechea mea poreclă.

– Popeye Fotograful, îi răspund eu, folosind-o pe a sa.

Duce degetul arătător la ridurile de la ochiul stâng. După ani întregi în care a privit prin obiectiv cu ochiul drept, ochiul stâng al lui Kenny se micşorează puţin câte puţin, dar într-un ritm constant.

– Vino, Bluto, sărută-mă, mă tachinează el, îmbrăţişându-mă ca pe un vechi prieten din copilărie – o îmbrăţişare strânsă care-mi trezeşte un val de amintiri. Arăţi fantastic, spune el, din toată inima.

În timpul călătoriilor cu Air Force One, Kenny conducea partidele de poker ale ziariştilor aflaţi în spate. Chiar de la intrare, încearcă deja să descifreze deja ceva pe figura mea.

– Nu poţi să te dezveţi de chestia asta, nu? întreabă el, urmărindu-mi privirea pe care o arunc spre exemplarul din *New York Times* aflat pe masa bucătăriei sale frumos mobilate şi decorate.

Pe prima pagină se află o fotografie uriaşă a preşedintelui în funcţie, Ted Hartson, vorbind de la pupitrul său, cu mâinile aşezate chiar în spatele microfonului.

– Cine a făcut fotografia asta? Kahan? întreb eu.

– Mâinile lăsate în jos... nici o mişcare... nici o reacţie... sigur că a făcut-o Kahan. Preşedintele ar putea fi la fel de bine un simplu cadavru, judecând după poza asta.

În lumea podiumurilor şi a fotografilor de la Casa Albă, singurele imagini de valoare sunt considerate cele în care preşedintele este surprins în mişcare. Un gest al mâinii. O ridicare din sprâncene. Acela e momentul în care armata de fotografi apasă butoanele aparatelor. Dacă ratezi momentul, ratezi fotografia.

Kenny rareori rata o fotografie. În special când conta. Însă după treizeci şi cinci de ani de deplasări din oraş în oraş şi din ţară în ţară, îşi dăduse seama că, dacă asta nu era o treabă de om tânăr, nu era nici una de om bătrân. Kenny nu se supărase. Chiar şi cele mai bune garnituri ajung în cele din urmă să fie trecute pe linie moartă.

– Deci, cum sunt anii bătrâneţii? glumesc eu, deşi ştiu că de-abia se apropie de şaizeci de ani.

Făcându-mi cu ochiul său de Popeye, ne poftеşte în sufragerie, care în mod clar serveşte mai degrabă drept un fel de anticameră pentru studioul său. Centrată în jurul unei mese de cocktail, din lemn de pin, înconjurată de patru fotolii simple şi solide, camera este acoperită aproape până la tavan cu zeci de fotografii alb-negru, toate înrămate elegant pe un fundal alb în rame negre, ca la muzeu. Pe măsură ce mă apropii de ele, îmi dau seama cu surprindere că, deşi majoritatea fotografiilor sunt realizate în stilul jurnalistic direct pentru care sunt faimoşi fotoreporterii de la Casa Albă, toate înfăţişează tinere mirese aruncând buchetul sau miri falnici muşcând din tortul miresei.

– Te ocupi de *nunţi?* întreb eu.

– Şase preşedinţi diferiţi, patruzeci şi doi de regi, nenumăraţi ambasadori... Şi alaiul de nuntă al lui Miriam Mendelsohn, completat

de o poză de la reîntâlnirea frăţiei din care făcea parte, Pi Phi, zice Kenny, plin de entuziasm şi fără pic de jenă.

– Vorbeşti serios?

– Nu râde, Wes – lucrez două zile pe lună şi pe urmă mă duc să navighez o săptămână întreagă. Treaba mea e să-i fac să semene cu membrii familiei Kennedy.

– Sunt foarte frumoase, spune Lisbeth studiind fotografiile.

– Aşa şi trebuie, răspunde Kenny, îndreptând una dintre rame. Le sunt dedicat trup şi suflet. Vreau să spun că nu toate plăcerile vieţii se găsesc la Casa Albă, nu-i aşa?

Dau din cap fără să mă gândesc. La fel ca şi Lisbeth care se ridică pe vârfuri şi îndreaptă şi ea una dintre rame. Chiar peste umărul ei, pe o măsuţă din apropiere, văd una dintre cele mai faimoase fotografii ale lui Manning: un instantaneu simplu, în alb şi negru, al preşedintelui în bucătăria de la Casa Albă, potrivindu-şi cravata într-o carafă de argint plină cu apă, chiar înainte de prima lui cină oficială. Întorcându-mă la peretele plin cu mirese, văd o frumoasă blondă care se priveşte peste umăr în oglindă admirându-şi coada împletită în spic. Fotografia mai nouă este la fel de bună. Poate chiar mai bună.

– Deci ce mai face Peştele-cel-Mare? adaugă Kenny, referindu-se la Manning. Mai e supărat pe mine că i-am făcut poza aia?

– Nu e supărat pe tine, Popeye.

– Pe bune? I-ai spus că vii să mă vezi?

– Ai înnebunit? întreb. Ai idee măcar cât de supărat e pe tine?

Kenny râde, pe deplin conştient de opinia generală despre el în casa Manning.

– Unele reguli nu se schimbă niciodată, spune el, luând în mână un biblioraft gros de pe măsuţa cu poza lui Manning. Maşinile second-hand albe se vând cel mai bine... cluburile de striptease se închid numai dacă izbucneşte vreun incendiu... şi preşedintele Leland Manning nu-l va ierta niciodată pe omul care i-a dat *asta*...

Deschizând biblioraftul, Kenny scoate la iveală o copie veche, plastifiată, a celei mai celebre fotografii prezidenţiale de la cea în

care Truman ţinea ridicat sloganul „Dewey îl învinge pe Truman": fotografia alb-negru a Leului Laş – Manning pe punctul de a ţipa în momentul atentatului, înconjurat şi protejat în timp ce soţia preşedintelui executiv devine scutul său uman.

– Doamne, îmi aduc aminte că am văzut poza asta pe prima pagină a ziarului a doua zi, spune Lisbeth, aşezându-se pe unul dintre fotolii în timp ce el îi pune biblioraftul în braţe. Este... este o adevărată bucată de istorie...

– Ce ziar? întreabă Kenny.

– *Palm Beach Post*, răspunde Lisbeth privind în sus.

– Da, asta era poza. Alte câteva mii de dolari pe care n-o să-i văd vreodată.

Citind expresia de uimire de pe faţa lui Lisbeth, îi explic:

– Cum Kenny lucra pentru AP la momentul respectiv, îşi scoteau banii din vânzarea drepturilor de preluare a fotografiei.

– Sute de ziare şi patruzeci de coperte de reviste – toate pe degeaba, spune Kenny. Între timp, puştiul ăla de colegiu pe care NASCAR l-a angajat să facă nişte fotografii pentru pagina lor de web, ce credeţi? Lucra pe cont propriu, al dracului băftos. A câştigat opt sute de mii de dolari – *opt sute de mii* – şi *a ratat fotografia!*

– Da, dar cine a luat premiul Pulitzer pentru întreaga secvenţă? îi atrag atenţia.

– Pulitzer? Asta a fost aşa, de milă, întrerupse Kenny. Nu am apăsat pe declanşator în mijlocul unui val de împuşcături. Pur şi simplu am intrat în panică din cauza zgomotului şi am apăsat butonul din greşeală. Manning este în numai trei dintre fotografiile făcute. Întorcându-se spre Lisbeth, adăugă: S-a întâmplat atât de repede, încât, dacă priveam puţin în altă parte şi pe urmă-mi întorceam privirea la loc, ratam momentul.

– Nu mi se pare că ai ratat ceva, spune Lisbeth în timp ce el dădea prima pagină pentru a dezvălui două foi pline cu vreo şaizeci de cadre alb-negru, nici una mai mare decât un timbru.

– Dacă mai dai paginile o să mai vezi şase foi pline cu instantanee – în total opt filme, inclusiv împuşcăturile de răspuns, spune Kenny. Pe majoritatea le am la dimensiunile 20 x 25, dar ai spus că biblioteca e în căutare de poze din noi unghiuri aşa că...

Scoase din buzunar o lupă de fotograf şi i-o dădu lui Lisbeth.

O fracţiune de secundă aceasta nu realiză că se prezentase ca făcând parte din personalul bibliotecii.

– Nu... nu, e foarte bine, spune ea. Având în vedere că se apropie aniversarea a 10 ani de la eveniment, vrem să facem o expoziţie care să fie altceva decât o simplă retipărire a vechilor fotografii.

– Desigur, e de înţeles, spune Kenny rece, îngustându-şi ochiul de Popeye în timp ce mă fixează calm cu privirea. Înainte cu doi ani de momentul respectiv, e mult mai indicat din partea voastră să bateţi drumul până în Key West, în loc să-mi cereţi să fac câteva copii şi să vi le trimit la bibliotecă.

Lisbeth îngheţă. Eu la fel. Ochiul de Popeye e doar o fantă.

– Acuma pe bune, Wes. Chestia asta e pentru tine sau pentru *el*, întreabă Kenny.

Rosteşte *el* cu tonul pe care oamenii îl folosesc de obicei când vorbesc despre Dumnezeu. Noi toţi foloseam acelaşi ton când eram la Casa Albă.

– Pentru mine, spun eu simţind cum mi se usucă gura.

Nu-mi răspunde.

– Jur, Kenny. Pe mama.

Nimic.

– Kenny, te rog...

– Ascultă, îmi sună telefonul, mă întrerupe el, deşi în casă nu se aude nici musca. Mă duc să răspund. Sunt sus dacă aveţi nevoie de mine. Aţi înţeles?

Dau din cap cu respiraţia întretăiată. Kenny mă mângâie pe cicatricele de pe obraz ca un naş şi dispare pe scări fără să privească în urmă. Abia când aud închizându-se uşa de sus a dormitorului reuşesc să expir.

Lisbeth desface inelele biblioraftului cu un zgomot metalic.

– Ia tu lupa şi iau eu pozele 20 x 25, spune ea scoţând prima dintre cele opt foi şi împingându-le spre mine.

Îngenunchind lângă masa de cocktail, pun lupa deasupra primei fotografii şi mă aplec deasupra ei ca un bijutier ce studiază un diamant.

Primul instantaneu este un prim-plan al limuzinei chiar în momentul în care intrăm pe pistă. Spre deosebire de imaginile filmate din biroul lui Lisbeth, aici fundalul este clar şi curat. Însă obiectivul este atât de apropiat de maşină încât nu pot să văd decât cefele câtorva piloţi NASCAR şi primul rând de oameni din tribune.

Am văzut o poză... mai avem 287...

– O căutăm pe Kara Lipof, spuse Rogo, intrând în camera dezordonată, la fel de lungă şi de largă cât două piste de bowling puse cap la cap.

– Al doilea birou pe dreapta, rosteşte un arhivar arătându-i direcţia cu o mână pe care avea scris un număr de telefon.

Adăpostind opt arhivari într-un spaţiu comun fără nimic altceva în afara unui fişet de metal care să separe fiecare birou de cel de lângă el, camera era plină ochi de hârtii împrăştiate pe fiecare birou, raft, scaun, monitor de computer, minifrigider şi pervaz. Din fericire pentru Rogo, hârtiile nu acoperă şi plăcuţa de plastic cu numele de pe biroul Karei.

– Kara? întrebă Rogo cu căldură în glas, contând ca întotdeauna pe farmecul său.

Din spatele biroului ei, o femeie de vreo treizeci de ani, cu părul castaniu şi bluză modernă cu imprimeu floral, privi în sus de după ecranul computerului.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Sper, răspunse Rogo zâmbind. Sunt Wes Holloway – de la biroul personal. Am vorbit ieri la telefon despre dosarele lui Ron Boyle.

Înainte ca ea să poată sesiza diferenţele dintre vocea lui Wes şi vocea sa, Rogo adăugă ceva ce nu putea să nu-i atragă atenţia.

– Preşedintele voia să ştie dacă ai reuşit să faci rost de ele.

– Da... desigur, spuse Kara încercând să se descurce în mulțimea de dosare de pe birou. Însă... nu mi-am dat seama că urma să veniți să le luați.

– Ai spus că sunt 36 000 de pagini de copiat, adăugă Rogo, continuând să zâmbească în timp ce repeta amănuntele pe care i le dăduse Wes. Ne-am gândit că, dacă venim aici și ne uităm noi prin ele mai întâi, putem economisi o grămadă din banii pentru toner și hârtie.

Kara izbucni în râs. La fel și Dreidel, pentru atmosferă.

– N-ai idee cât de mult mă ajuți cu chestia asta, adăugă Rogo. Mulțumită ție chiar voi ajunge să-mi sărbătoresc împlinirea celor douăzeci și trei de ani. Bine... celor douăzeci și cinci. Fie, maximum douăzeci și nouă.

– Nu-mi mulțumi încă, spuse Kara, scoțând un dosar subțire cu coperte de carton maro. Să-ți trimit prin fax un careu de cuvinte încrucișate a fost o chestie – însă dacă vrei să ai acces la întregul dosar al lui Boyle, am nevoie de o cerere oficială FOIA, plus o autorizație care să ateste că...

– Vezi, asta e problema, o întrerupse Dreidel, punând o mână pe umărul lui Rogo și încercând să-l facă să se dea la o parte. Rogo nu se clinti. Dacă președintele face o cerere oficială, oamenii vor observa asta. Vor începe să creadă că s-a întâmplat ceva. Că au apărut noutăți în legătură cu cazul Boyle. Imediat familia lui Boyle va dori să afle ce are de ascuns guvernul. Noi nu spunem *nimic*, ei spun *totul* și așa iau naștere conspirațiile. Așa că, ce-ar fi să scutim toată bătaia asta de cap și să considerăm asta o cerere *neoficială*. Cât despre autorizație, nu am nimic împotrivă să o semnez eu.

– Îmi cer scuze... vă cunosc de...?

– Gavin Jeffer, răspunse Dreidel înainte ca ea să poată termina întrebarea. Știi tu... de aici...

Arătând cu degetul spre biroul ei, Dreidel indică o foaie cu antetul bibliotecii chiar pe marginea stângă, acolo unde apărea numele lui.

Era cea mai mare realizare a lui Dreidel de până atunci. Pentru a ridica Biblioteca Manning, fusese înființată o fundație separată cu un consiliu director format din prietenii cei mai apropiați ai președintelui, cei mai importanți sponsori și membrii cei mai devotați ai staffului

său. Acest grup select le includea pe fiicele lui Manning, pe fostul său secretar de stat, pe fostul preşedinte executiv de la General Motors şi – spre surprinderea tuturor – pe Dreidel. Fuseseră necesare o mulţime de telefoane şi se trăseseră o mulţime de sfori, însă toate astea se număraseră întotdeauna printre atuurile lui Dreidel.

– Deci, îmi dai dosarele? o întrebă pe femeie.

Kara se uită la Rogo şi apoi din nou la Dreidel. Din modul în care se juca cu degetul cu coperta de carton a dosarului era clar că încă mai avea îndoieli.

– Kara, dacă vrei poţi suna la biroul preşedintelui, adăugă Dreidel. Ştii numărul Claudiei.

– Nu la asta mă...

– Nici măcar nu e vorba despre un membru al NSC, continuă Dreidel să argumenteze referindu-se la Consiliul Naţional de Securitate. Boyle e unul de-ai noştri.

– Şi e mort, aminti Rogo, ridicându-se pe vârfuri pentru a-şi menţine entuziasmul. Fii serioasă, ce s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz? O să se trezească la viaţă?

Pentru a doua oară Kara izbucni în râs. Pentru a doua oară Dreidel se prefăcu că face acelaşi lucru.

– Şi o să semnaţi pentru el? îl întrebă pe Dreidel.

– Dă-mi formularul şi nu-i nici o problemă. Şi dacă te face să te simţi mai bine, o să-l rog pe preşedintele Manning să-ţi trimită personal o scrisoare de mulţumire.

Clătinând din cap, ea se ridică de pe scaun.

– Sper că din cauza asta nu o să fiu conce...

Lui Rogo îi sună mobilul în buzunar.

– Scuze, spuse el scoţându-l din pantaloni şi deschizându-l.

Pe ecran scria „Bir. Şer. PB". Biroul şerifului din Palm Beach.

– Vă ajung din urmă imediat, le spuse lui Dreidel şi Karei, care se îndreptau spre uşă. Întorcându-se la mobil, răspunse: Rogo la telefon.

– Hei, grăsuţule, ne-ai lipsit azi la tribunal, spuse pe un ton glumeţ un bărbat cu o voce puternică şi un accent de New York de neconfundat.

Rogo îl recunoscu imediat. Ajutorul de şerif Terry Mechaber. Cel mai zelos agent din districtul Palm Beach la aplicarea de amenzi pentru întoarcerea în locurile nepermise... şi cel mai vechi prieten al lui Rogo în rândul apărătorilor legii.

– Da, secretara mea a fost bolnavă, aşa că a trebuit să stau în pat şi să mă pup în fund singur în dimineaţa asta, răspunse Rogo.

– Ciudat, fiindcă tocmai am vorbit cu secretara ta. Mi s-a părut ca buzele ei sunt într-o stare foarte bună – în special când mi-a spus că eşti plecat încă de dimineaţă.

Un moment, Rogo nu mai spuse nimic.

– Ascultă, Terry...

– Nu vreau să ştiu, nu vreau să aud, nu vreau să citesc despre chestia asta în ziarul de mâine, spuse Terry. Şi bazându-se pe bătaia pe care ai s-o încasezi, nu vreau nici măcar să văd filmul prost care se va face cu scena în care îţi spun chestia asta.

– Ce, ce spui?

– Cei Trei... ştii tu, tipii pe care mi-ai spus să-i caut în baza de date pe care o avem aici...

– Stai puţin, ai găsit ceva?

– Da, aici în DMV Florida, avem informaţii despre toţi băieţii răi din lume. Nu, am vorbit cu cumnatul surorii partenerului meu care lucrează de câţiva ani nişte chestii pe computer de care habar n-am pentru DOD.

– D... O... D?

– Department of Defense[1], răspunse Terry de data asta rar şi serios. Şi când a căutat acolo date despre Cei Trei, ei bine, îţi aminteşti când tirul acela cu optsprezece roţi s-a răsturnat cu toată încărcătura pe autostrada I-95, aruncând în aer suliţe de metal şi rănind aproape pe toţi cei aflaţi în cele zece maşini din spatele lui?

– Da...

– E şi mai groaznic.

---

[1] Departamentul Apărării

– Bine aţi venit la Key West, spuse pilotul, trecându-şi mâna prin părul blond şi des.

Urmându-l pe uşa hidroavionului şi pe scară spre pontonul plutitor alb ce servea ca punct de sprijin pentru avionul alb cu portocaliu, O'Shea şi Micah abia aşteptau că avionul să fie legat de doc.

– Cât staţi? întrebă pilotul.

– Nu prea mult, răspunse O'Shea, de data asta atent să păşească exact unde trebuia.

Aşteptând ca valurile provocate de hidroavion să se liniştească, sări de pe marginea pontonului plutitor şi aterizâ fără nici o problemă pe chei.

– Ai grijă însă...

– Nu vă faceţi griji, strigă pilotul. Îi cunosc pe toţi docherii de aici. Imediat ce leg pontonul mă ocup de chestia asta – n-o să afle nimeni de prezenţa noastră în aceste locuri.

– Ar trebui să sunăm din nou la biroul lui Wes, spuse Micah, câţiva paşi în urma lui. Poate că a luat legătura cu ei.

– Nu a luat nici o legătură.

Urmărind labirintul de scânduri de pe lângă zecile de bărci şi de iahturi care se legănau legate de chei, O'Shea nu încetini până ce ajunse la capătul William Street. Când Micah se opri lângă el, dintr-un bar aflat undeva la dreapta lor, în depărtare, începu să răzbată sunetul muzicii folk-rock acustice. O'Shea miji ochii

încercând să distingă ceva în mulțimea de turiști care luau cu asalt magazinașele dispuse de-a lungul cheiului. De pe străzile laterale, un șir neîntrerupt de mașini și taxiuri înconjurau zona, aducând în permanență alți și alți turiști.

– La ce te...?

– Toate taxiurile sunt roz, izbucni O'Shea. *Taxi!*

În dreapta lor, un taxi roz strălucitor se opri scrâșnind din frâne. Deschizând portiera din spate, O'Shea se strecură înăuntru.

– Aveți și radio în mașinile astea?

Șoferul de taxi negru și pricăjit privi peste umăr la costumul bleumarin al lui O'Shea și apoi la Micah, a cărui cravată se legăna în timp ce acesta se aplecase în cadrul ușii.

– Nu-mi spuneți, v-ați pierdut portofelul într-un taxi roz.

– De fapt, mi-am pierdut prietenul, râse O'Shea binevoitor. Din fericire e destul de greu să treacă neobservat – are o grămadă de cicatrice pe o parte a feței. În plus, mai umblă și cu o roșcată. Deci, ce zici, adăugă el vârând o bancnotă de douăzeci de dolari între cele două scaune din față? Crezi că mă poți ajuta să dau de ei?

Șoferul rânji.

– La dracu', omule, de ce n-ai spus așa de la început?

După o scurtă descriere făcută în emițător, o voce rară și înceată se auzi prin radio:

– Da, i-am văzut eu, Rogers. Băiatul cu cicatricele... I-am lăsat acum douăzeci de minute. Pe William Street la numărul 327.

– E departe de aici? întrebă O'Shea în timp ce șoferul se zgâia la el în oglinda retrovizoare.

– Puteți merge pe jos dacă vreți.

Micah sări înăuntru trântind portiera.

– Mergem cu mașina, spuse O'Shea îndesând o altă bancnotă de douăzeci printre scaune. Cât poți de repede.

– Ca și cum ar fi o chestiune de viață și de moarte, adăugă Micah.

Cu genunchii lipiți de covor, pieptul strivit de măsuță și toată greutatea feței lăsată pe lupa fotografului, studiez un instantaneu alb-negru făcut din profil președintelui și primei-doamne părăsind Cadillac One, cu bărbiile ridicate către mulțimea uimită. La fel ca în cele mai bune fotografii de la Casa Albă, este surprins amestecul acela între fastul instituției prezidențiale și caracterul profund uman al actorilor implicați.

Manning își sprijină mâna pe mijlocul soției sale, conducând-o ușor afară din mașină, spre lumea lui. În momentul în care coboară din mașină, cu un picior deja pe asfaltul pistei, e gata să clipească, înțepenită de contrastul dintre liniștea reconfortantă a limuzinei și vuietul mulțimii. Pentru a se sprijini, prima-doamnă apucă mâna pe care i-o întinde președintele. Însă chiar și în acest moment – când sunt mână în mână și el îi atinge talia – sentimentul de tandrețe care există între soț și soție este anihilat de faptul că în loc să se uite unul la altul, amândoi zâmbesc către admiratorii din tribune.

– Nu-mi vine să cred ce văd, spune Lisbeth răsfoind foile pline cu imagini 20x25 pe care le ține în poală.

Arunc o privire spre ea să văd la ce se uită. E cam la zece secunde înainte de secvența mea, la câteva momente după ultima împușcătură și după ce Manning a fost tras la o parte de roiul de piloți, invitați și agenți ai Secret Service. În fotografia ei, oamenii din tribune urlă și se năpustesc unii peste alții, la întâmplare, cu părul vâlvoi.

În poza mea sunt ca vrăjiți și calmi, complet nemișcați în scaunele lor. În a lui Lisbeth aud țipete. În a mea aud murmurul ce plutește în aer când dau cu ochii prima oară de președinte și de soția sa. „Iată-l... Uite-l... Uite-i..."

Un interval de zece secunde. Un interval de zece secunde care a schimbat totul... Nu. Nu a schimbat totul. M-a schimbat pe mine.

Un sunet electronic îmi întrerupe gândurile și imediat îmi dau seama că este sunetul telefonului mobil pe care l-am împrumutat de la colega lui Lisbeth de la ziar. Scoțându-l din buzunarul jachetei văd că pe ecran scrie „Biblioteca Preș. Manning". Măcar este suficient de deștept să nu sune de pe al...

– Sunt toți implicați în chestia asta, rostește el înainte să am ocazia de a-l saluta. Așa au reușit să o facă.

– Despre ce...?

– Exact cum am spus noi, Wes, e imposibil să faci așa ceva fără ajutor.

– Stai puțin... despre cine vorbești?

– Cei Trei – așa le spunea Boyle. Însă nu sunt ceea ce tu...

– De unde ai scos-o? De la Dreidel sau de la altcineva?

– De la...

– Sau măcar Dreidel știe de chestia asta?

– *Vrei să taci dracului din gură odată și să mă lași să vorbesc!?* urlă Rogo în telefon.

Mă întorc să văd dacă Lisbeth aude, însă e prea adâncită în studierea pozelor.

Încercând să-și tragă sufletul, Rogo începe în șoaptă. Indiferent unde se află, e evident că nu e singur.

– Au început ca într-un mit, Wes. Ca într-o poveste de demult cu fantome în căutarea dreptății. Ai auzit-o ani de-a rândul: politicieni plângându-se și vociferând întruna că sistemele de siguranță și apărare a legii pe care le avem nu lucrează bine împreună – că FBI nu e dispus să împărtășească informații cu CIA, care nu e dispusă să împărtășească informații cu Secret Service. Rezultatul este că jumătate dintre agenții se plâng că sunt ținute în întuneric. Dar sunt și unii care susțin – desigur, nu în public – că lipsa de

coordonare nu este la urma urmei chiar atât de rea. Cu cât rivalitatea dintre ele este mai mare, cu atât fiecare agenţie este mai înclinată să le verifice pe celelalte. Dacă CIA face o faptă de corupţie, FBI-ul este acolo ca să o descopere. Dar dacă s-ar alia toţi şi şi-ar uni forţele împotriva noastră... ai idee cam câtă putere ar avea?

– Stai puţin, vrei să spui că cineva a convins *mii* dintre cei mai buni agenţi ai noştri să treacă brusc de o anumită parte a baricadei?

– Nu mii, spune Rogo în continuare în şoaptă. Numai trei.

Ridicându-mă din genunchi, mă aşez pe canapea. Lângă mine, Lisbeth examinează cu atenţie una dintre poze.

– Hei... fii atent... Wes, spune ea arătându-mi o poză.

Îi fac semn cu degetul arătător să aştepte *un minut* şi rămân concentrat asupra a ceea ce aud.

– Trei membri, adaugă Rogo. Unul de la FBI, unul de la CIA, unul de la Secret Service. De unul singur, fiecare poate face numai anumite lucruri. Dar dacă sunt împreună, pe deplin conştienţi de toate trucurile din branşă, inclusiv cele prin care pot fi prostite trei dintre cele mai puternice agenţii ale noastre? Sunt în stare să răstoarne pământul.

– Wes, cred că trebuie să te uiţi la asta, spune Lisbeth.

Încă o dată îi fac semn să aştepte *un minut*.

– Aparent era vorba despre marele mit urban al instituirii domniei legii – asta până acum opt ani, când a fost deschisă prima anchetă internaţională oficială, spune Rogo. Sursa mea spune că există un memoriu cât toate zilele înaintat de Boyle preşedintelui prin care îl avertiza să cerceteze situaţia.

– Prin urmare, Manning şi Boyle încercau să-i vâneze pe Cei Trei?

– Sau Cei Trei încercau să-i vâneze pe ei – din ce se ştie se pare că se dădea o luptă pentru acelaşi ciolan corupt, răspunde Rogo.

– Şi crezi că cei trei tipi au putut să-şi păstreze slujbele şi să rămână ascunşi atâta amar de vreme?

– Glumeşti? Robert Hanssen a petrecut douăzeci de ani vânzând secrete din interiorul FBI-ului înainte să se prindă cineva. Cei

Trei sunt niște adevărați profesioniști în cadrul agențiilor lor. Și prin felul în care se susțin unul pe altul, efectele sunt de trei ori mai dezastruoase. A, și ca să-ți stric de tot ziua: ultimul – și de fapt singurul – loc în care a fost văzut vreunul dintre tipii ăștia a fost minunatul colț de rai terorist cunoscut drept Sudan.

– Sudan? Adică singura țară despre care Romanul știe totul?

– Wes, vorbesc serios, spune Lisbeth deschizând inelele metalice care țin foile la un loc în dosar.

– Stai o secundă, îi spun. Nu glumesc, Rogo, spun în telefon. Crezi că Romanul primește informații de la Cei Trei?

– Sau le *procură* informații Celor Trei. La urma urmei, nu știm dacă Romanul *nu este chiar unul* dintre Cei Trei, deși cred că ar putea fi oricine lucrează în Secret Service.

Lângă mine, Lisbeth scoate o fotografie din dosar, apoi o duce atât de aproape de ochi, încât aproape că-i atinge vârful nasului.

– Vrei să spui că face parte din CIA sau din FBI? îl întreb pe Rogo.

– Nu, e de la Secret Service, spune Rogo un pic cam prea sigur pe el.

Îi cunosc tonul ăsta.

– Rogo, nu te mai juca cu mine. Spune odată ce ai de spus.

– Wes, oprește-te o secundă să te uiți la asta, spune Lisbeth, deja supărată că o ignor.

– De fapt, lui Dreidel i-a venit ideea asta, spune Rogo. Imediat ce a auzit cuvântul „FBI", l-a întrebat pe omul meu dacă îi poate cerceta pe agenții tăi preferați, O'Shea și Micah. Din dosarul lui reiese că O'Shea a început să lucreze pentru Birou în iulie 1986. Exact în același an ca și Micah.

– Și care e problema?

– Wes... bâzâie Lisbeth.

– Problema este, spune Rogo refuzând să se dea bătut, că Micah nu lucrează pentru Birou. Din câte se pare, lucrează ca ofițer care monitorizează agenții care lucrează la un caz. Pentru CIA.

– Uită-te odată! adaugă Lisbeth îndesându-mi fotografia în poală.

Rămân cu răsuflarea tăiată ca şi cum cineva mi-a tras o săgeată în plămâni. Când mă uit încă o dată la fotografia pe care o ţin pe genunchi, mi se face şi mai rău. Este o fotografie alb-negru făcută la câteva minute după împuşcături. Spre deosebire de celelalte, aceasta înfăţişează partea interioară a pistei unde piloţii, mecanicii şi personalul NASCAR se îmbrăţişează, încearcă să se îmbărbătezе şi să-şi explice unii altora ce s-a întâmplat în faţa ochilor lor. Cei mai mulţi sunt încă în stare de şoc. Câţiva par furioşi. Şi unul – unul singur, aflat în dreapta, în planul îndepărtat al fotografiei, privind peste umăr în timp ce se îndepărtează – arată extrem de ciudat.

La o primă vedere se pierde în peisaj datorită salopetei de curse pe care o poartă. Dar părul pieptănat cu grijă şi vârful urechii care îi lipseşte îl fac imposibil de confundat. Cu opt ani în urmă eu am fost împuşcat în faţă, Boyle se presupune că a fost omorât, iar administraţia Manning a fost pusă la pământ. Micah a fost acolo ca să vadă toate astea.

– El e, nu? întreabă Lisbeth. E Micah...

Secret Service are datoria să-l apere pe preşedinte. FBI-ul s-a ocupat de anchetarea lui Nico.

– Ce mama dracului căuta CIA acolo? izbucnesc eu.

– Wes, nu-i răspunde, îl aud pe Rogo în telefon.

– Ce zici?

– Gândeşte-te puţin, îmi spune. Întotdeauna ai fost singur când te-au încolţit O'Shea şi Micah, nu-i aşa? Aşa că, dacă Lisbeth nu l-a întâlnit niciodată pe Micah, cum mama dracului poate să-l identifice într-o fotografie?

Mă uit la Lisbeth care se află încă lângă mine, pe canapea.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă ea întinzându-se să ia fotografia.

Mi-o smulge din mâini înainte să pot reacţiona.

– Te sun eu imediat, îi spun lui Rogo şi închid telefonul.

– Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai mult de ajutor, spuse o negresă în vârstă cu o brățară de mărgele în timp ce-l conducea pe O'Shea spre ușa căsuței ei modeste de la numărul 327 pe William Street. Sper din toată inima că-l veți găsi.

– Sunt sigur c-o să-l găsim, răspunse O'Shea ieșind afară și îndesându-și insigna la loc în buzunarul jachetei. Oricum, vă mulțumesc că ne-ați îngăduit să aruncăm o privire pe aici.

La câțiva pași în urma lui, Micah își ținea telefonul lipit de ureche, încercând din răsputeri să nu pară frustrat. Nu rosti nici un cuvânt până ce femeia nu închise ușa în urma lor.

– V-am spus că puștiul e deștept, spuse Romanul prin telefon, lui Micah.

– Și ne-a ajutat foarte mult, îi replică Micah. Aproape la fel de mult ca atunci când ai apărut în Florida și ai intrat în biroul lui Manning fără să spui nimănui.

– Știi foarte bine regulile, spuse Romanul calm. Fără nici un contact, în afară de cazul în care...

– Vrei să spui că ăsta nu e un caz de extremă urgență? explodă Micah. Wes își vâră nasul peste tot, habar n-avem pe unde umblă Boyle, iar tu te duci în singurul loc în care toată lumea o să se întrebe ce mama dracului cauți acolo? Când aveai de gând să ne pui și pe noi la curent cu ce se întâmplă – înainte sau după ce încep să se holbeze la tine și să pună întrebări la cartierul general?

La fel ca și mai devreme, Romanul rămase calm.

– Dar *te-am sunat,* Micah. De asta vorbim acum. Şi ca să te simţi mai bine, să ştii că nimeni nu pune întrebări despre mine la cartierul general. Sunt aici fiindcă asta este slujba mea, ceea ce nu se poate spune despre tine şi despre duzina de oameni cărora li te-ai prezentat ca fiind agent FBI. Agenţia te învaţă să fii aşa de idiot sau pur şi simplu intraseşi în panică gândindu-te că O'Shea o să te ia la bătaie dacă nu stai aproape de el?

– Am spus la cartierul general că tata e bolnav. O'Shea a spus că se duce la ceremonia de absolvire a nepoatei lui. Crezi că nu ne-am luat toate măsurile de precauţie înainte să venim aici?

– Şi ce te face să crezi că vă puteţi ţine de mână în public în felul ăsta? Folosindu-vă numele adevărate, nici mai mult, nici mai puţin? O'Shea e de înţeles – pentru cazul în care Wes sună la Birou ca să se intereseze despre el. Dar *tu!?* Ai uitat cum am reuşit să ajungem atât de departe?

– Nu am uitat absolut nimic, îi replică Micah. De aceea când am început să simt flăcările de la *Infernul din zgârie-nori* l-am sunat pe O'Shea în loc să te sun pe tine. Aşa că nu uita tu, deşteptule, în FBI, O'Shea este consilier juridic, adică el coordoneaza resursele pentru anchete din afara ţării. Ceea ce înseamnă că este autorizat – la dracu', este chiar *încurajat* să aibă de-a face cu tipi ca mine, din Agenţie. Asta e slujba lui! Aşa că, nu te supăra, atâta vreme cât mi-am pus fundul la bătaie, am de gând să lupt prin toate mijloacele să-l salvez!

Un moment, Romanul rămase fără replică.

– Fără nici un contact, spuse el în cele din urmă. *Niciodată.*

Micah se întoarse către O'Shea, pe buzele căruia putu citi: „Închide". După aproape zece ani de când lucrau împreună, ştiau amândoi că nu avea nici un rost să continue. Când Romanul voia ceva, întotdeauna se implica el însuşi. Acelaşi lucru era valabil pentru toţi. Ambiţia personală fusese ceea ce îi făcuse să se întâlnească cu toţii cu ani în urmă la Colegiul de Război. Nu era nici o coincidenţă faptul că fiecare dintre ei fusese invitat să ia parte la una dintre prestigioasele conferinţe ale armatei asupra conducerii, unde oficialităţile militare şi reprezentanţii la vârf ai Departamentului

de Stat, CIA, FBI, DIA, Serviciul Vamal şi Secret Service petreceau două săptămâni studiind probleme de apărare naţională şi interacţiuni militare. Acolo ascultaseră diverse studii de tactică militară. Acolo învăţaseră principiile conducerii strategice. Şi acolo, fiecare în parte realizase cât de mult oferise guvernului – şi cât de puţin primise înapoi de la acest guvern. Acolo luase naştere grupul Celor Trei.

Fără îndoială, ambiţia personală îi făcuse să aibă succes de-a lungul timpului. Îi ajutase să se descurce în sistem şi să-şi păstreze slujbele până în ziua de azi, fără ca vreunul dintre colegii lor să-şi dea seama. Ştiau însă că ambiţia personală avea să-i ducă la pierzanie într-o bună zi. Boyle le spunea Cei Trei, însă chiar şi când lucrurile mergeau cel mai bine, fiecare dintre ei încerca să se impună ca Numărul Unu.

– Găsiţi-l pe Wes – este singurul pe care l-a contactat Boyle, ceea ce înseamnă că Boyle va încerca din nou să intre în legătură cu el, adăugă Romanul. Şi chiar şi cu adresa falsă pe care i-a dat-o Wes şoferului de taxi, tot ar trebui să puteţi...

Cu un clic, Micah închise telefonul.

– Nu-mi vine să cred ce tupeu are, îi spuse răstit lui O'Shea. Mai întâi face numai ce-l taie capul fără să ne spună nimic şi acum vrea să lucreze în echipă.

– E pur şi simplu îngrijorat, răspunse O'Shea. Iar eu, personal, nu-l învinovăţesc pentru asta.

– Dar să-i dea drumul lui Nico...

– A fost un accident...

– L-ai crezut când ţi-a spus chestia asta?

– Micah, Romanul este un ticălos, însă nu este un imbecil. Ştie foarte bine că Nico poate oricând să explodeze şi de-asta a vrut să vadă dacă Boyle luase legătura cu el. Dar dă-mi voie să-ţi spun chiar acum, dacă nu-l găsim rapid pe Wes – şi pe Boyle – eu ies din afacere. Fără glumă. M-am săturat.

– Vrei să termini cu ultimatumurile astea?

– Nu e un ultimatum, insistă O'Shea. Simplul fapt că suntem aici – băgându-ne nasul în chestia asta şi dându-i puştiului ăstuia

ocazia să facă cercetări în ceea ce ne priveşte – ai idee cât de mult riscăm?

– Facem foarte bine.

– Nu, am face foarte bine dacă am pune capăt acum întregii situaţii şi am fi recunoscători că am câştigat ceva bani de pe urma ei şi că a ţinut atâta timp.

– Nu sunt de acord, nu când mai sunt atâţia bani pe care i-am putea câştiga în continuare. Romanul a spus că luna viitoare în India o să fie...

– Sigur, în India. Şi acum opt luni a fost ceva în Argentina şi acum opt ani a fost ceva în Daytona. Destul, Micah. Da, e adevărat, am pus ceva bani deoparte, dar marea lovitură? N-o să vină niciodată.

– Te înşeli.

– Nu, am dreptate.

– Te *înşeli,* insistă Micah dând din cap şi deranjându-şi firele de păr atent pieptănate.

O'Shea se opri la colţul străzii, dându-şi seama că nu avea nici un rost să continue să discute în contradictoriu. Oricum nu conta – luase decizia în momentul în care primise telefonul cu o zi înainte: dacă puteau să încheie afacerea asta rapid, cu atât mai bine. Dacă nu, ei bine, de-aia economisise toţi banii ăia şi-şi cumpărase casa din Rio. Uitându-se la Micah, ştia că, dacă totul se prăbuşea şi cineva trebuia arătat cu degetul, nu-i va fi greu să rupă şi el câteva degete.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Micah.

O'Shea clătină din cap, în colţul străzii, amândoi examinând fiecare casă de pe strada îngustă şi luxoasă. O'Shea se uita la ferestre şi la uşi, urmărind orice umbră şi perdele trase în grabă. Micah cerceta verandele şi potecile ce duceau la case, căutând urme de paşi pe stratul fin de nisip adus în permanenţă de vânt pe trotuarele din Key West. Nici unul dintre ei nu găsi nimic. Până când...

– Acolo, spuse O'Shea, traversând strada în diagonală și îndreptându-se direct spre căsuța de culoarea piersicii, parcă de turtă dulce, cu obloane albe.

– Unde? întrebă Micah, uitându-se în continuare după indicii.

– Mașina.

La câțiva pași în spatele lui O'Shea, Micah văzu un Mustang roșu vechi parcat pe alee la numărul 324 pe William Street. Plăcuța de înmatriculare din Florida. Rovignetele lipite pe ea la zi. Nimic neobișnuit. În afară de abțibildul deteriorat, spălat de ploi, cu Washington Redskins, aflat pe bara din spate în stânga.

– Hai Skins, șopti Micah stăpânindu-și cu greu un zâmbet.

Mări pasul și-l ajunse din urmă pe partenerul său la treptele aflate în fața ușii pe care se găsea un crab de lemn pictat.

– Un moment, adăugă Micah băgându-și mâna în haină și scoțând siguranța pistolului. Dând din cap către O'Shea că era gata, se dădu înapoi o jumătate de pas în caz că trebuiau să spargă ușa.

O'Shea apăsă cu degetul pe sonerie și-și verifică și el pistolul.

– Imediat, se auzi o voce dinăuntru.

Micah se uită în urma lor pe stradă. Nu se vedea nimeni.

Mânerul ușii se mișcă scârțâind și ușa se deschise larg.

– Bună ziua, spuse O'Shea nescoțându-și intenționat insigna de FBI. Suntem niște prieteni ai lui Wes Holloway și am venit să vedem dacă e totul în regulă.

– Da, totul e minunat, spuse Kenny, blocând cadrul ușii, deși în spatele lui nu se vedeau altceva decât bucătăria și sufrageria goale. Însă îmi pare rău să vă spun că a plecat de ceva timp.

Lungindu-și gâtul ca să privească peste umărul lui Kenny, Micah ignoră bucătăria și sufrageria, concentrându-se în schimb asupra peretelui cel mai îndepărtat unde o ușă pictată dădea înspre curtea din spate.

– Da, ne-am gândit și noi că s-ar putea să fi plecat, spuse O'Shea. Chiar și așa, vă deranjează dacă intrăm și vă punem câteva întrebări?

– Prin urmare, ați mai fost la rafturi, nu-i așa? întrebă Kara imediat ce ușile liftului se deschiseră, lăsând să se vadă un hol de beton, având dispuse în fiecare parte niște ferestre înguste, la fel de atrăgător ca incinta unei închisori.

– Sigur că da, răspunse Rogo, păstrându-și vocea scăzută și capul lăsat în timp ce trecea prin fața celor două camere de securitate prinse pe perete.

La doi pași în fața lui, lângă Kara, Dreidel se juca nervos cu cravata, făcând exact același lucru.

Când un președinte își înființează o bibliotecă are șansa să rescrie istoria. În biblioteca LBJ găsești o mulțime de motive care să justifice de ce Statele Unite au trebuit să meargă în Vietnam. În biblioteca lui Manning, singura mențiune despre Leul cel Laș se afla undeva pe aceste rafturi.

– Mulțumim mult că ne ajuți să rezolvăm problema noastră atât de repede, spuse Dreidel.

– Asta-i meseria noastră, răspunse Kara în timp ce se apropiau de o ușă de oțel aproape la fel de groasă ca o ușă de bancă. Sper însă că nu suferiți de claustrofobie...

– Nu, mai degrabă nu ne place soarele, spuse Rogo. Nenorocita aia de vitamină D *mă scoate din sărite!*

Aruncând o privire peste umăr, Kara râse din nou ușor. De data asta, Dreidel nu i se alătură.

– Arată-ne care sunt dosarele și plecăm imediat, zise el.

Kara bătu un cod de cinci cifre pe tastatura de deasupra mânerului uşii.

– Voi aţi vrut-o, spuse ea în timp ce uşa metalică se deschidea lăsând să iasă un miros dulceag de cărţi vechi.

În faţa lor, într-o cameră de mărimea unui teren de baschet se aşterneau nenumărate rânduri de rafturi metalice. Însă în loc să fie pline de cărţi, erau înţesate de cutii pătrate şi dreptunghiulare foarte rezistente. Pe partea dreaptă, în spatele rafturilor, se afla un fel de cuşcă de metal care le despărţea de alte zece rafturi metalice: o măsură de siguranţă în plus pentru depozitarea dosarelor de interes naţional. Chiar în dreptul cuştii se afla un bărbat hispanic slăbănog, cu ochelari, aşezat în faţa unuia din cele două computere disponibile.

– Dacă aveţi vreo problemă, apelaţi la Freddy, îl sfătui Kara, arătând către unul dintre cei patru documentarişti aflaţi în cameră.

Freddy le făcu cu mâna lui Rogo şi lui Dreidel. Rogo şi Dreidel îi făcură şi ei cu mâna. Însă modul în care Kara se uită la Freddy şi modul în care Freddy se uită la Dreidel... Până şi Rogo prinse ideea. Kara fusese suficient de amabilă să-l lase să ajungă la rafturi, însă în nici un caz nu era atât de proastă, încât să-i lase nesupravegheaţi chiar în inima arhivei.

– Deci ceea ce căutăm noi... îi ceru Dreidel.

– ... este chiar aici, spuse Kara, arătând cu degetul spre capătul unuia dintre rafturi unde se afla un birouaş îngropat sub cel puţin patruzeci de cutii. Cele mici au fost deja procesate prin FOIA, explică ea, făcând un gest cu mâna către vreo zece cutii verticale înguste cât o carte de telefon. Şi aceste FRC-uri... astea sunt toate luate din depozitul cu dosare secrete, adăugă ea arătând în jur de treizeci de cutii pătrate de mărimea unui bax de cutii cu lapte.

– Astea toate au fost ale lui Boyle? se miră Rogo.

– Dacă aţi putea să vă întoarceţi în timp şi să deschideţi sertarele biroului lui, asta aţi găsi – dosarele lui, memorandumurile, e-mailurile scoase la imprimantă – şi-n plus, aţi cerut dosarul lui

personal şi cele 12 000 de pagini pe care le-a cerut şi celălalt cercetător de la voi...

– Carl Stewart, spuse Rogo amintindu-şi instrucţiunile lui Wes în timp ce Kara îi înmâna lista cu toate dosarele cerute de Boyle sub numele lui fals.

– Aveţi deja careul de cuvinte încrucişate, nu? întrebă Kara.

– Da, îl am aici, spuse Rogo bătându-se pe buzunarul de la piept al cămăşii.

– Kara, nu ştim cum să-ţi mulţumim, adăugă Dreidel, nerăbdător să scape de ea.

Înţelegând ce voia să spună, Kara se îndreptă spre uşă. Fără a-şi uita însă vreo clipă rolul de protectoare a arhivelor, strigă:

– Freddy, mulţumesc că te ocupi tu în continuare.

Imediat ce Kara dădu colţul şi dispăru, Dreidel îi aruncă un zâmbet supraveghetorului şi apoi se întoarse rapid spre Rogo.

– Vrei să te ocupi tu de sertarele biroului lui Boyle şi să mă uit eu pe listele cu dosarele pe care le-a solicitat?

– Am o idee şi mai bună, îl provocă Rogo. Să te uiţi tu în sertare şi să mă uit *eu* pe liste.

Dreidel nu răspunse pe moment.

– Bine, acceptă el, după care deschise cutia cea mai apropiată.

În spatele lui, Rogo făcu acelaşi lucru.

Rogo scoase primul dosar, îşi umezi degetele şi întoarse prima pagină.

– Bine, Boyle, nenorocitule, e timpul să vedem ce căutai.

67

Melbourne, Florida

– Nu, nu ea, spuse Nico uitându-se prin parbrizul Pontiacului său Grand Prix, de culoare maro, cum o femeie peruană minionă se îndrepta spre maşina ei sorbindu-şi cafeaua.

„De ce, ce-are?"

Nico păru tulburat.

– Seamănă cu asistenta care m-a îngrijit. Alege pe altcineva.

„Ce zici de el?"

Nico nici măcar nu se întoarse să-l vadă pe cel pe care îl sugerase Edmund. Din colţul în care se aflau în parcarea de la bistroul Waffle House, încă o urmărea cu privirea pe femeia care semăna atât de mult cu asistenta lui de noapte. Trecuse aproape o zi întreagă de când nu se mai gândise la spital. Doctorii se înşelau. La fel şi avocaţii. Toţi se înşelau. De capul lui – chiar şi fără medicamente – se simţea foarte bine. Chiar mai bine. Gândea mai limpede. Limpede de tot.

„Nico, concentrează-te. Ce zici de el?"

Urmând privirea lui Edmund, Nico îl studie pe bărbatul cu barbă cu ochii mici şi cu transplant evident de păr.

– Nu pot. Nu. Nu pot. L-am visat azi-noapte.

„Bine, atunci ea – mama cu cei doi băieţi..."

– Băiatul cel mic vrea să facă pipi – uite cum se ţine. Ea nu va opri. Cred că băiatul cel mare vrea bomboane M&M. Poţi să-i citeşti cuvintele pe buze. *M... and... M...*

„Nico, n-o lua razna."

Îndreptându-şi spatele, îi împinse mâna imaginară a lui Edmund de pe umăr.

– N-o iau razna. Mă simt foarte bine. Pur şi simplu trebuie să...

Se întrerupse şi îşi fixă privirea pe o chelneriţă grăsuţă, de vârstă mijlocie, cu ochi mari şi căprui, care ieşise din restaurant într-o pauză de fumat. Pe cureaua poşetei avea prinsă o insignă cu *„Ask Me About Avon"*[1].

– Uite. Ea. Ea ştie ce înseamnă să fii respins, spuse Nico, aplecându-se să deschidă portiera şi sărind din Pontiac. Grăbeşte-te! îi strigă lui Edmund în timp ce traversa parcarea şi se apropia de chelneriţă.

– Îmi puteţi împrumuta un telefon? întrebă Nico încetinind pasul chiar în faţa femeii. E o urgenţă. Mama... trebuie s-o sun pe mama.

Hipnotizată de privirea lui Nico, chelneriţa nici măcar nu ezită.

– Sigur, spuse ea, coborându-şi mâna rapid ca să caute în poşeta de piele sintetică.

„Spune-i că nu durează mult."

– Nu durează mult, adaugă Nico.

– Vorbeşte cât ai nevoie, drăguţule, am o mie de minute gratuite în fiecare lună, să-i dea Dumnezeu sănătate avocatului care s-a ocupat de divorţul meu.

Deschizând clapeta telefonului, Nico se întoarse cu spatele spre chelneriţă şi formă un număr simplu cu trei cifre. La capătul firului se auzi un sunet.

– Mulţumim că aţi apelat numărul de informaţii 411. Oraşul şi statul? întrebă o centralistă.

– Wes Holloway, rosti Nico coborând glasul.

---

[1] *Întreabă-mă despre Avon* – sloganul unei campanii publicitare al bine-cunoscutei firme de cosmetice (n.tr.)

– *Orașul* și *statul,* repetă centralista, evident enervată.

– Palm Beach. Florida.

Urmă o scurtă pauză.

– Dómnule? Am găsit un Wes Holloway în *West* Palm Beach. Așteptați un pic să vă dau...

– Nu numărul de telefon, spuse Nico. Adresa.

Urmă o altă pauză.

– Okeechobee Boulevard 8385, apartamentul 527. Sunteți sigur că nu vreți și numărul de telefon – cine știe, poate aveți nevoie?

– Nu, nu-mi trebuie numărul, spuse Nico făcându-i semn lui Edmund că a reușit. Nu, nu. Nu. E o surpriză.

– Acum ce vrei să spui, că nu mă crezi? strigă Lisbeth.

– Haide, hai să mergem, îi spun strecurându-mă printre doi turişti şi trecând pe lângă magazinul cu îngheţată în drum spre chei.

Nu prea se bucurase când o întrebasem dacă ştia cum arată Micah, însă răspunsul ei e greu de demontat.

– Wes, când eram la ziar, au trecut cu maşina chiar pe lângă mine în garaj, insistă ea. Mă ascunsesem lângă intrare – a fost ideea ta, mai ţii minte? – să îi aşteptăm să plece ca să pot să te iau pe tine. Nu-ţi aduci aminte de nimic din toate astea?

Dacă Rogo ar fi în locul meu, ar întreba-o de unde ştia care era Micah şi care era O'Shea.

– Te cred, îi spun sărind cele două trepte pe lemnul de pe chei.

La urma urmei, în ultimele două zile poate că i-am descris chiar eu pe Micah şi O'Shea. În plus, având în vedere prin ce-am trecut, tot ce a văzut... După opt ani în care am avut de-a face cu diverşi farseuri din politică ştiu când cineva vrea să mă aburească. Nu mi se pare că Lisbeth încearcă să-mi facă asta. Deloc.

– Wes, dacă voiam să-ţi fac rău...

– Ştiu – pur şi simplu a trebuit să întreb, bine?

– Dar dacă tu...

– Lisbeth, îţi jur – totul e în regulă, îi strig, alergând prin labirintul de pontoane, înapoi spre iahtul pe care se află elicopterul nostru. Îţi jur. Dacă n-ar fi totul în regulă, poza aia n-ar fi acum în mâna ta.

În timp ce aleargă în urma mea, fotografia pe care am șterpelit-o de la Kenny flutură în vânt. E singura dovadă pe care o avem că Micah a fost acolo în ziua aceea – și principalul motiv pentru care ne-am năpustit afară pe ușa din spate a casei lui Kenny. În ultimele două zile, O'Shea și Micah se comportaseră relativ bine sperând în zadar că-i voi ajuta să-i prindă pe Boyle și pe Manning. Dar dacă află că noi știm adevărul... că unul din ei lucrează de fapt la CIA... că a fost acolo pe pista de curse și că probabil este unul dintre Cei Trei... Mă uit peste umăr la Lisbeth care se uită și ea peste umăr la pontoanele aproape pustii. Indiferent pe cine încercau să împuște în ziua aceea, Micah și O'Shea nu s-au temut să tragă înspre cel mai puternic om din lume. Nici nu vreau să mă gândesc cât de repede ne vor șterge pe noi de pe fața pământului.

– Crezi că sunt aproape? întreabă Lisbeth cu voce tremurătoare.

În momentul de față este singura întrebare care contează. Ca să răspund, mă opresc brusc în fața unei gherete de lemn, nu mai mare decât o cabină telefonica.

– Mergi mai departe, îi spun lui Lisbeth făcându-i semn să treacă. Spune-i lui Tomasso să fie gata de plecare. Trebuie să decolăm acum!

Ea încetinește, speriată că am de gând să scap de ea.

– Păi și tu când...?

– Mă interesez puțin de *prietenii* noștri, insist, aruncându-i o privire în timp ce din gheretă își face apariția un bărbat cu o haină încheiată până la gât și cu o pălărie de paie cu boruri late.

Este căpitanul de doc și știe unde acostează fiecare ambarcațiune. Ceea ce înseamnă că vede fiecare persoană care vine și care pleacă. Lisbeth înțelege ce vreau să spun și o ia din nou la fugă.

– Veniți sau plecați? întreabă bărbatul dându-și pe spate pălăria și lăsând să se vadă tutunul pe care îl mesteca.

– De fapt, voiam să vă întreb dacă i-ați văzut pe niște prieteni de-ai mei – probabil că tocmai au coborât dintr-un hidroavion sau un elicopter venit de la Palm Beach.

– Îmi pare rău, nu notăm niciodată oraşele de unde vin ambarcaţiunile, spune el repede.

– Dar în ultima oră? A sosit cineva?

– Nu, a fost linişte pe-aici toată dimineaţa.

– Sunteţi sigur?

Bărbatul mă examinează atent uitându-se la sacoul pe care-l port, la pantaloni, chiar şi la pantofi. Zâmbeşte uşor făcând să-i apară două gropiţe în obraji.

– Absolut, ferchezuitule. N-a venit nimeni în afară de miliardarii din spate, spune el arătând spre elicopterul negru cu bej aflat la capătul cel mai îndepărtat al cheiului.

Dau din cap în semn de mulţumire şi mă năpustesc şi eu spre iaht respirând cât de cât uşurat. Cel puţin pentru moment, nimeni nu ştie că suntem aici – şi atâta timp cât lucrurile rămân aşa... cât nu au habar de ceea ce am aflat... suntem cu un pas înaintea lor.

– Tomasso, eşti gata? strig către puntea din spate a iahtului.

– Vă aşteptam, domnule, îmi strigă el făcându-mi semn că totul e în regulă.

– Unde e Lisbeth?

Îmi arată cabina de sticlă de lângă el. Lisbeth e înăuntru cu spatele spre fereastră. Mi se pare normal. Mai bine să nu fie văzută deloc decât să fie văzută de cine nu trebuie.

Sărind treptele metalice câte două o dată mă reped la uşa de pe puntea principală şi o dau de perete.

– Veşti bune! strig eu. Cred că suntem în sigu...

Lisbeth se întoarce încercând să îndese în grabă în poşetă ceva ce seamănă cu un mic telefon celular.

„E pentru tine sau pentru el?" se aude vocea lui Kenny din telefon.

„Pentru mine. Îţi jur..." spune vocea mea. Ea apasă pe un buton şi înregistrarea se opreşte cu un zgomot puternic de... reportofon.

Rămân cu gura căscată şi simt că-mi fuge pământul de sub picioare.

Lisbeth se uită la mine, cu ochii larg deschişi cerându-mi deja iertare.

– Wes, înainte să spui ceva, începe ea îndesându-şi şi mai adânc reportofonul în geantă.

– Ne-ai înregistrat?

– Nu e ceea ce cre...

– De când faci asta?

– Nu am vrut decât să mă ajute ulterior să...

– Nu asta am întrebat.

– Ascultă, Wes... ştii... ştiai că vreau să scriu despre cele întâmplate. Aşa ne-a fost înţelegerea.

– *De când?*

– Mi-ai spus că asta e înţelegerea.

– La dracu', Lisbeth! *De când dracu' faci asta?*

Se uită la mine cu atenţie, apoi se întoarce ca să evite conflictul. Cu spatele spre mine se uită la valurile care se ridică în Golful Mexic.

– De când ai venit azi-dimineaţă, şopteşte în cele din urmă.

– Şi pe parcursul călătoriei pe care am făcut-o cu elicopterul pentru a ajunge aici?

Brusc rămâne nemişcată dându-şi seama ce vreau să spun. Fiecare reporter are o limită pe care îşi promite că nu o va depăşi niciodată. Din ceea ce citesc pe faţa ei în timp ce se întoarce spre mine, înţeleg că Lisbeth tocmai şi-a dat seama că a depăşit-o inconştient pe a ei.

– N-aş fi folosit niciodată chestiile alea, Wes.

Îmi tremură genunchii, aşa că mi-e greu până şi să mă ţin pe picioare.

– Ştii că e adevărat, nu-i aşa? mă întreabă încercând să-mi pună mâna pe umăr.

Mă trag înapoi şi simt cum mă inundă un val de adrenalină. Scrâşnesc din dinţi atât de puternic, încât aş putea să jur că-mi simt din nou buza şi nu doar durerea aceea iluzorie.

– Dă-mi reportofonul, mă răstesc eu la ea.

Nu se mişcă.

– *Dă-mi nenorocitul ăla de reportofon!*

Cu mişcări debusolate caută în poşetă şi mi-l întinde cu o privire care-mi spune „nu e nevoie să faci asta". Însă nu mai am încredere în ea. Îi smulg reportofonul din mână şi mă năpustesc înapoi spre punte.

– Wes, ştiu că nu mă crezi, dar n-am vrut niciodată să te rănesc...

– Nu spune asta! izbucnesc întorcându-mă spre ea cu degetul ridicat ameninţător. Ştiai foarte bine ce faci! *Ştiai!*

Îmi fac loc să ies şi, ajungând la pupa iahtului, mă aplec peste balustradă, arunc reportofonul în apă şi alerg înapoi spre elicopter.

– Totul e-n ordine? întreabă Tommaso ţinând deschisă uşa elicopterului şi făcându-ne semn să urcăm.

– Perfect, răspund în grabă. Scoate-ne dracului de aici.

Stând turceşte pe linoleum şi înconjurat de grămezi înalte de cutii de arhivă, Rogo răsfoia al patrulea dosar într-un interval de cincisprezece minute.

– Ce înseamnă aia „I&A"?

– Cum adică „I&A"? întrebă Dreidel, ghemuit pe un scaun de lemn şi citind în diagonală unul dintre dosarele lui Boyle.

– Nu spune. Numai „I&A" cu o mulţime de date – stai, am găsit ceva: *„I&A pentru Berlin"*.

– Indicii şi Avertismente. Sau după cum spunea generalul Bakos: toată vorbăria şi posibilele semne de avertizare pe care le găsesc ofiţerii noştri de informaţii în legătură cu anumite ameninţări specifice, explică Dreidel. De ce? Asta...? Aruncă o privire către supraveghetor şi coborî vocea. Asta voia Boyle? Toate I&A-urile existente?

– E de rău?

– Nu e de rău – numai că – indiciile şi avertismentele se găsesc de obicei în PDB.

– Informarea zilnică a preşedintelui. Ăsta e raportul despre care vorbeai, cu tipul de la CIA şi servieta prinsă de mână cu cătuşe?

– Şi locul în care s-a hotărât răsplata Romanului, adăugă Dreidel. Nu uita, cu un an înainte de atentat, Romanului i s-a refuzat o mare sumă de bani în schimbul unei informaţii extrem de preţioase din Sudan, ceea ce, de vreme ce în mod evident nu fuseseră atât de

proşti încât să se lase văzuţi în acelaşi loc împreună, ne spune care dintre ei a folosit Sudanul ca ultima – şi în acelaşi timp singura – locaţie cunoscută.

– Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui.

– Cei Trei – Romanul, Micah, O'Shea – lucrează în Secret Service, CIA şi FBI. Gândeşte-te doar la câtă informaţie au acces împreună.

– Înţeleg unde lucrează... însă să facă toate astea – să pună la cale o asemenea schemă – fără supărare, dar... numai pentru şase milioane de dolari?

– Ce te face să crezi că au acţionat în acest mod numai o dată? Din câte ştim noi, dacă şi-ar fi primit banii, s-ar fi întors la câteva luni – şi dacă ar fi cerut mai mulţi bani de fiecare dată, şase milioane s-ar fi putut transforma cu uşurinţă în zece, iar zece milioane în şaptezeci sau optzeci de milioane de dolari, până în final. Nu e un salariu anual de ici, de colo pe care să-l obţii doar speculând temerile Americii.

– Deci crezi că ei...

– Dar nu te concentra numai pe ei – gândeşte-te la cine altcineva a mai avut acces la aceleaşi informaţii. Vreau să spun că nimic nu se întâmplă într-un vid. Pentru a cere şase milioane de dolari era clar că ştiau că urma să se întâmple ceva extrem de important. Dar dacă nu erau singurii care ştiau asta?

– Deci crezi că mai ştia cineva? întrebă Rogo.

– Tot timpul am crezut că Cei Trei şi Boyle erau duşmani. Dar dacă erau numai rivali? Dacă acesta a fost motivul pentru care Cei Trei nu şi-au primit banii – deoarece Casa Albă avea deja o informaţie similară – un indiciu şi un avertisment similar – de la altcineva?

– Înţeleg ce vrei să spui – pe când Cei Trei sau Romanul, sau, mă rog, cum şi-or spune, furnizau Casei Albe cele mai importante informaţii, Boyle – sau cine ştie cine a fost la întâlnirea aceea – a

încercat să demonstreze cât de puternic este, punând la cale scurgerea aceloraşi informaţii către presă.

– Şi făcând în acelaşi timp ca ponturile Romanului să fie la fel de incitante ca ziarele vechi.

– Ceea ce ne aduce înapoi la careul de cuvinte încrucişate – dacă într-adevăr era o listă a oamenilor de încredere – dacă Manning şi şeful său de personal foloseau careul pentru a încerca să-şi dea seama cine furniza informaţii presei, poate că tocmai asta căuta Boyle, spuse Rogo. Singurul lucru pe care nu-l pricep este de ce aveau nevoie Manning şi şeful de personal să-şi treacă unul altuia notiţe într-un cod secret când puteau foarte bine să aştepte câteva ore şi să discute întreaga chestiune în particular?

– În particular? Într-o clădire unde odinioară au existat casete secrete cu înregistrările tuturor conversaţiilor purtate în Biroul Oval?

– E adevărat? Şi mai au înregistrările alea?

– Nu vezi? Tocmai asta e, Rogo. În lumea aceea, toată lumea ascultă. Aşa că, dacă ai de gând să spui ceva rău despre unul dintre principalii tăi aghiotanţi, ai face bine să nu o spui cu voce prea tare.

– Chiar şi aşa, la ce ne foloseşte asta dacă vrem să ne dăm seama pe cine suspecta Manning în puzzle-ul ăla?

– Tu să-mi spui. Ce zic dosarele? întrebă Dreidel. Mai sunt şi alte nume menţionate?

Rogo se uită de jur împrejur la cele treizeci şi opt de cutii şi 21 500 de coli, sute de programe şi mii de briefinguri pe care le mai aveau de studiat.

– Chiar crezi că putem să trecem prin toate astea înainte ca biblioteca să se închidă?

– Să ne păstrăm încrederea, spuse Dreidel răsfoind un set de dosare. Ochii îi străluciră şi un zâmbet fugar îi lumina faţa. Probabil că pistolul fumegând e chiar în faţa noastră.

– Ce zici? Ai găsit ceva?

– Numai dosarul de personal al lui Boyle, spuse Dreidel în timp ce scotea dosarul gros de câţiva centimetri din cutia sa. Ceea ce înseamnă că vom afla curând ce credea *cu adevărat* preşedintele despre vechiul său prieten Ron Boyle.

– Ştiţi ceva, sunt cam ocupat, zise Kenny încercând să închidă uşa în faţa lui O'Shea şi Micah. Poate puteţi veni altă...

O'Shea îşi bagă piciorul în cadrul uşii forţându-l s-o deschidă. Scoase din buzunar insigna de FBI şi o introduse prin deschizătură înspre faţa lui Kenny.

– Acum ne convine mai mult, insistă O'Shea.

Nu-l surprindea reacţia lui Kenny. După familie, întotdeauna era cel mai greu să-i facă să vorbească pe vechii prieteni.

Ochiul de Popeye al lui Kenny aruncă o privire rece către Micah şi apoi din nou către insigna lui O'Shea.

– Wes este băiat bun, insistă el.

– Nu spune nimeni că nu e, răspunse O'Shea intrând înăuntru împreună cu Micah.

O'Shea scană rapid bucătăria. Nu conta că Wes dispăruse. Ceea ce conta era ce văzuse în timp ce se afla acolo.

– Eşti din Key West? întrebă Micah schimbând o privire cu partenerul său.

Micah rămase în bucătărie. O'Shea intră în sufragerie.

– Nu e nimeni din Key West, ripostă Kenny, deja agasat.

– Atunci de unde îl cunoşti pe Wes? întrebă O'Shea apropiindu-se de peretele plin de fotografii de nuntă alb-negru.

– Vă deranjează dacă-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba? întrebă Kenny.

– Astea sunt foarte frumoase, răspunse O'Shea îndreptându-se către o poză în care o mireasă jucăuşă tunsă scurt îl muşca în glumă pe mire de ureche. Tu le-ai făcut?

– Da, dar...

– Ai lucrat la Casa Albă cu Wes? întrerupse Micah luându-l prin surprindere.

– Ceva de genul, răspunse Kenny. Eram acolo în calitate de...

– Fotograf, i-o reteză O'Shea luând în mână fotografia înrămată a preşedintelui Manning reflectându-se în carafa de apa la Casa Albă. Îmi aduc aminte de asta. Eşti un fotograf foarte căutat, nu-i aşa, domnule... scuze, am uitat cum te cheamă.

– Nu ţi-am spus cum mă cheama, rosti Kenny.

– Ce-ar fi să-mi spui acum? întrebă O'Shea punând fotografia la loc cu faţa în jos. Eu sunt agentul O'Shea, iar tu eşti...

– Kenny. Kenny Quinn.

– Stai puţin... Kenny Quinn? se miră Micah. De unde ştiu numele ăsta?

– Nu-l ştii, spuse Kenny. Nu-l ştii dacă nu eşti redactor sau dacă nu lucrezi la centrul de presă de la Casa Albă.

– De fapt am petrecut ceva vreme în D.C., spuse Micah, plecând din bucătărie şi îndreptându-se spre Kenny în sufragerie.

Chiar în spatele lui Kenny, O'Shea se uita la biblioraftul de pe măsuţa de cocktail.

– Eşti tipul care a primit premiul, nu-i aşa? întrebă Micah încercând să-i atragă atenţia lui Kenny.

– Pulitzer-ul, răspunse Kenny sec.

– Deci ai fost acolo în ziua aceea? întrebă Micah.

– La circuit? Eram o mulţime de jurnalişti acolo.

– Dar tu eşti cel care a făcut fotografia, nu? Fotografia cu Leul cel Laş?

– Îmi pare rău, spuse Kenny întorcându-se către O'Shea, dar până nu îmi spuneţi ce căutaţi, nu cred că ar trebui...

Un zgomot înfundat se auzi în aer şi pe fruntea lui Kenny apăru o gaură roşu-închis provocată de un glonţ. În timp ce Kenny se

prăbuşea la pământ fără viaţă, Micah se întoarse uimit către O'Shea care avea pistolul într-o mână şi biblioraftul deschis în cealaltă.

– *Ai înnebunit?* explodă Micah.

– Te-au identificat, Micah.

– Ce zici? Imposibil!

– Pe bune? Atunci ce mama dracului e asta? ţipă O'Shea bătând cu pistolul pe o folie de protecţie ce atârna goală în biblioraft.

– Putea să fie orice în...

– Nu acolo – uită-te dedesubt! spuse O'Shea şi dădu la o parte folia goală pentru a dezvălui o imagine clară a fotografiei de pe pagina următoare. Vrei să-mi spui că nu eşti tu asta? întrebă el, arătând spre mulţimea din poză în care, dacă priveai cu atenţie, se zărea Micah uitându-se într-o parte.

– Nu e... Nu e posibil – am cumpărat toate fotografiile de acolo... am văzut toate casetele...

– Ei bine, se pare că au mai rămas câteva pe care Kenny s-a hotărât să le păstreze în colecţia sa! Nu înţelegi, Micah? Wes ştie! A prins un fir şi când va începe să tragă de el – ei bine, tu vei fi primul pe care-l vor avea în vizor!

– Mare lucru, o să-mi pună câteva întrebări şi asta e. Ştii foarte bine că nu voi spune nimic. Dar *asta*... îţi dai seama ce avalanşă ai provocat?

– Nu-ţi face griji, spuse O'Shea calm. Dacă aranjez cadavrele o să pară o spargere eşuată.

– *Cadavrele?* se miră Micah confuz. Ce spui? Mai sunt şi altele?

O'Shea ridică pistolul şi-l îndreptă chiar spre pieptul partenerului său.

Pregătit de anii întregi de antrenament, Micah se răsuci spre dreapta, apoi sări ca o panteră la O'Shea. Din modul în care-şi ţinea degetul arătător şi cel mijlociu – ca nişte gheare – era clar că se îndrepta spre ochii lui O'Shea.

O'Shea era impresionat. Fără îndoială, Micah era rapid. Însă nimeni nu putea fi chiar atât de rapid.

În timp ce apăsa pe trăgaci, părul auriu al lui O'Shea strălucì în soarele de după-amiază din Key West.

– Îmi pare rău, Micah.

Se auzi un *ssstt* uşor. Apoi un geamăt.

Şi Cei Trei deveniră Cei Doi.

– Nu-mi spune că l-ai pierdut. Nu vreau să aud cuvintele astea.

– Nu l-am pierdut, îi spuse Lisbeth redactorului ei, strângând în mână celularul în timp ce intra pe uşa din faţă a clădirii. L-am lăsat să plece.

– Nu ţi-am zis să nu-mi spui asta? Vorbesc cu tine şi nu mă auzi? întrebă Vincent. Care e Regula de Aur numărul 1?

– Lasă-i să vorbească.

– Bine, atunci Regula de Aur numărul 26 este: Nu-l scăpa din ochi pe Wes!

– Tu n-ai fost acolo, Vincent – tu nu ai văzut cât de supărat a fost. Timp de cincizeci de minute – cât a durat drumul înapoi – singurul lucru pe care mi l-a spus a fost... Lisbeth tăcu.

– Lisbeth, mai eşti acolo? întrebă Vincent. Nu te mai aud.

– Exact! răspunse ea, făcând semn agenţilor de pază şi îndreptându-se către lifturi. Cincizeci de minute de tăcere mormântală! Nici nu s-a uitat la mine, nu mi-a adresat nici un cuvânt, nici măcar nu m-a înjurat. Şi crede-mă, i-am dat ocazia. Pur şi simplu s-a uitat pe fereastră prefăcându-se că nu eram acolo. Şi, când am ajuns, nici măcar nu mi-a spus la revedere.

– Bine, deci l-ai jignit.

– Vezi tu, tocmai asta este – nu numai că l-am jignit. Face meseria asta de prea mult timp ca să se mai simtă jignit de un reporter, dar durerea de pe faţa lui... l-am *rănit*.

– Lasă-mă cu sentimentalismele astea, Lisbeth, îţi făceai meseria. Adică, stai puţin, nu ţi-o făceai. Dacă ţi-ai fi făcut-o, în momentul în care te-a lăsat acasă, te-ai fi întors şi l-ai fi urmărit.

– Cu ce? Maşina mea e la el.

– Ţi-a furat maşina?

Lisbeth făcu o pauză.

– Nu.

Vincent făcu o pauză şi mai lungă.

– Vrei să spui că – *i-ai dat-o?* I-ai dat maşina ta? urlă Vincent. Regula de Aur numărul 27: Nu te înmuia! Regula 28: Nu te îndrăgosti de un visător. Şi 29: Nu lăsa băieţii trişti şi desfiguraţi să-ţi ajungă la inimă şi să te facă să te simţi vinovată pentru că-s trişti şi desfiguraţi!

– Nici măcar nu-l cunoşti.

– Numai pentru că cineva este într-un scaun cu rotile nu înseamnă că nu te va călca pe picioare. Ştii ce înseamnă asta, Lisbeth, mai ales pentru tine.

– Şi pentru tine.

– Şi pentru *tine,* spuse el în timp ce Lisbeth intra în lift şi apăsa butonul pentru etajul doi. Ştii cum e meseria asta: trebuie să faci pe dracu' în patru, dacă vrei să te citească lumea. Aşa că dă-mi şi-o veste bună pe ziua de azi şi spune-mi că măcar l-ai înregistrat.

Uşile se închiseră, iar ascensorul începu să urce; Lisbeth se sprijini de bara de alamă, dând uşor cu capul de panoul de pal nelaminat ce tapeta peretele liftului. Poc, poc, poc. O dată şi încă o dată de peretele liftului.

– Haide, haide, *ai înregistrat totul,* nu-i aşa? întrebă Vincent.

Lisbeth îşi deschise geanta şi scoase caseta în miniatură pe care înregistrase ultima parte a conversaţiilor lor. Sigur, îi dăduse lui Wes reportofonul, dar nu-i trebuise mult să scoată caseta în timp ce el perora. Sigur că acum – nu, nu chiar acum. Chiar în timp ce făcea asta – dintr-un nenorocit de instinct – o altă parte a minţii ei o privea parcă neîncrezătoare. Orice reporter are nevoie de instincte. Dar nu şi atunci când îi copleşesc idealurile.

– Pentru ultima oară, Lisbeth, ai sau nu ai înregistrările?

Liftul ajunse la etajul doi și Lisbeth continua să-și privească palma deschisă mângâind caseta cu degetul mare.

– Îmi pare rău, Vincent, spuse ea îndesând-o înapoi în poșetă. Am încercat să-l opresc, dar Wes a aruncat-o peste bord.

– Peste bord. Pe bune?

– Pe bune.

Ieși din lift și o luă pe hol, spre stânga, în timp ce pe fir nu se mai auzi decât o pauză lungă. Chiar mai lungă decât cea de dinainte.

– Unde ești acum? întrebă Vincent rece.

– Chiar în spatele tău, spuse Lisbeth în telefon.

Prin ușa deschisă ce dădea în holul cu mochetă gri, Vincent încetă să se mai plimbe de colo-colo prin birou și se răsuci, trezindu-se chiar în fața ei. Cu telefonul încă la ureche, își mușcă mustața cărunță.

– E ora patru. Am nevoie de articolul pentru mâine. Acum.

– O să-l ai, dar... după cum au rămas lucrurile cu Wes, tot cred că ar trebui să mai așteptăm o zi înainte să dăm drumul unei povești care...

– Fă ce vrei, Lisbeth. Oricum asta faci întotdeauna.

Cu o mișcare a brațului, Vincent trânti ușa, făcând un zgomot pe care-l auzi atât în față, cât și în celular. Ceilalți angajați se întoarseră să se uite la ea, dar Lisbeth intră grăbită în micul ei separeu din apropiere. Prăbușindu-se pe scaun, dădu cu ochii de ecranul computerului și de cele trei coloane aproape goale. Pe colțul biroului, era o bucată boțită de hârtie cu toate informațiile vitale despre recenta victorie a lui Alexander John în lumea ultracompetitivă a artei la nivel de liceu. Era atât de târziu, încât nu mai avea cum să evite subiectul.

Întinzând hârtia boțită cu dosul palmei, citi din nou detaliile și instinctiv apăsă codul pentru serviciul de voice mail.

– Aveți șapte mesaje noi, o anunță vocea de femeie a robotului prin boxe.

Primele cinci erau de la niște șefi de sală de la restaurantele din oraș care sperau să-și facă reclamă divulgând presei cine a luat masa cu cine. Al șaselea era încă un telefon despre premiul artistic pe care îl obținuse Alexander John. Și ultimul...

– „Acesta... este... mesajul pentru Lisbeth", începu o voce scăzută, de femeie. „Numele meu este..."

Femeia se opri puțin, făcând-o pe Lisbeth să-și îndrepte spatele. Cele mai bune ponturi vin întotdeauna de la oameni care nu vor să-și decline identitatea.

– „Numele meu este... Violet", spuse ea într-un final.

„Un nume fals", decise Lisbeth. „Mai bine."

„Citeam... citeam azi articolul tău și când am văzut numele *lui*, am simțit un gol în stomac... nu e drept, înțelegi? Știu că este un om puternic..."

Lisbeth trecu rapid în gând toate persoanele menționate în articolul de azi. „Prima-doamnă... Manning... oare se referă la Manning?"

– „... Nu e drept, înțelegi. Nu după tot ce-a făcut."

Are grijă cum își vinde marfa. Știe cum să trezească curiozitatea.

– „Oricum, dacă poți să-mi dai un telefon..."

Mâzgălind repede numărul, Lisbeth deschise în grabă celularul și începu să-l formeze. Urechile deja i se înroșiseră când acesta începu să sune.

„Haide... răspunse, răspunde, răspunde, răs..."

– Alo? spuse o voce de femeie.

– Bună, sunt Lisbeth Dodson de la „În spatele cortinei" – aș vrea să vorbesc cu Violet.

Urmă o secundă sau două de tăcere mormântală. Lisbeth așteptă. Noile surse aveau întotdeauna nevoie de un minut în plus să se hotărască.

– Bună, dragă, stai puțin, spuse femeia.

Pe fundal, Lisbeth auzi clinchetul unui clopoțel și un val de aer vâjâi în telefon. Dacă Violet se aflase într-un magazin, tocmai ieșise ca să fie singură. Ceea ce însemna că era dispusă să vorbească.

– Asta nu e... nu înregistrezi chestia asta, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă Violet.

Lisbeth aruncă o privire către reportofonul digital care se afla întotdeauna pe biroul ei. Însă nu se întinse să-l ia.

– Nu înregistrez.

– Şi nici n-o sa-mi divulgi numele? Fiindcă dacă soţul meu...

– Convorbirea noastră e cât se poate de privată. Nimeni nu va şti niciodată cine eşti. Îţi promit.

Încă o dată, totul se cufundă în tăcere. Lisbeth ştia că nu trebuie să forţeze lucrurile.

– Vreau să-ţi spun de la început că nu sunt o turnătoare, spuse Violet cu glasul întretăiat.

După inflexiunile vocii şi viteza cu care vorbea, Lisbeth notă „treizeci şi cinci de ani?" pe carneţel.

– Mă înţelegi, nu? Nu vreau aşa ceva. Doar că el... văzându-i din nou numele tipărit... şi atât de fericit... oamenii nu ştiu – că mai există şi o altă faţă a lui, total diferită... Şi ce a făcut în noaptea aia...

– Ce noapte? întrebă Lisbeth. Pe ce dată?

– Nu cred că este un om rău – chiar nu cred –, dar când se înfurie... pur şi simplu... se înfurie împotriva celor mai buni dintre ei. Şi când e *cu adevărat* furios... Ştii cum sunt bărbaţii, nu?

– Desigur, aprobă Lisbeth. Ce-ar fi să-mi spui tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, insist eu.

– Înregistra tot timpul? întreabă Rogo la telefon, şocat încă.

– Rogo, te rog, putem să nu...?

– Poate că nu e chiar ceea ce pare. Adică, vreau să spun că ţi-a dat maşina *şi* telefonul ei, nu? Poate că ai înţeles greşit.

– Mi-am auzit vocea pe casetă! Cum naiba puteam înţelege altceva? urlu încleştându-mi mâna pe volan şi apăsând şi mai tare pe acceleraţie.

Trecând în viteză pe lângă copacii indieni deşi care străjuiesc County Road, ferind-o de soare, percep modificarea din vocea lui Rogo. La început a fost surprins. Acum e doar jignit şi puţin derutat. Când vine vorba să judece pe cineva, de obicei e un adevărat maestru.

– Ţi-am spus eu că o să ne-o tragă, nu-i aşa? şuieră Dreidel pe fundal.

Vorbeşte şoptit, ceea ce înseamnă că mai e cineva cu ei.

– Ţi-a spus de ce? adaugă Rogo. Adică, ştiu că Lisbeth e reporteră, dar...

– Gata, bine? De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu vreau să vorbesc despre asta!

– Oricum, unde eşti? întreabă Rogo.

– Nu te supăra, dar nu vreau să spun. Ştii, în caz că ne ascultă cineva.

– Wes, vorbeşti numai prostii – unde mama dracului eşti? insistă Rogo.

– Pe US-1.

– Minţi – ai răspuns prea repede.

– Nu mint.

– Şi asta a fost prea repede. Haide, Pinocchio, ştiu foarte bine cum te bâlbâi puţin când minţi. Spune-mi, te rog, unde eşti.

– Trebuie să mă înţelegi, Rogo, el...

– *El? El? Maiestatea Sa?* mormăi el mai furios ca niciodată. Marele revoluţionar, Wes! Te duci la Manning?

– Mă aşteaptă. Programul spune că trebuie să fiu acolo la ora patru.

– Programul? Omul ăsta te minte de opt ani încoace în legătură cu cea mai mare tragedie din viaţa ta. Asta nu...? Coboară tonul forţându-se să se calmeze. Asta nu te face măcar o dată să-l dai dracului cu programul lui cu tot?

– Se duce la Manning? întreabă Dreidel pe fundal.

– Rogo, tu nu înţelegi...

– Tocmai că *înţeleg.* Lisbeth te-a mâhnit... Cei Trei te-au speriat... şi ca întotdeauna, alergi la barca ta de salvare prezidenţială favorită.

– De fapt, încerc să fac exact ce-ar fi trebuit să fac din primul moment în care l-am văzut pe Boyle în viaţă: să mă duc la sursă şi să aflu ce dracu' s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea.

Rogo tace, ceea ce-mi spune că fierbe.

– Wes, dă-mi voie să te întreb ceva, rosteşte în cele din urmă. În prima noapte când l-ai văzut pe Boyle, de ce nu te-ai dus la Manning să-i spui adevărul? Pentru că erai şocat? Pentru că părea că Boyle fusese cumva invitat la hotelul ăla de vechiul său prieten? Sau pentru că în adâncul sufletului tău, indiferent cât de raţional te-ai gândit la chestiunea asta de-a lungul anilor, ştii foarte bine că înainte de a fi tată, mentor sau chiar soţ, Leland F. Manning este politician – unul dintre cei mai mari politicieni ai lumii – şi fie şi

numai din acest motiv, este perfect capabil să te mintă în faţă timp de opt ani fără ca tu să-ţi dai seama de asta.

– Dar tocmai asta e, Rogo, ce-ar fi dacă n-a minţit? Ce-ar fi dacă e la fel de neştiutor ca şi mine? Vreau să spun, dacă O'Shea şi Micah, şi tipul ăsta, Romanul – dacă ei sunt cei care l-au trimis pe Nico să-l împuşte pe Boyle – poate că Manning şi Boyle nu sunt eroii negativi în toată istoria asta.

– Adică, acum sunt victime, nu?

– De ce nu?

– Te rog, el este... Controlându-se şi ştiind că nu-l voi asculta dacă ţipă, Rogo adaugă: Dacă Boyle şi Manning ar fi nişte îngeraşi – dacă n-ar avea nimic de ascuns şi ar face numai fapte bune – de ce nu l-au dus pur şi simplu pe Boyle la spital şi n-au lăsat autorităţile să investigheze cazul? Haide, Wes, oamenii ăştia au minţit o lume întreagă – şi singurul motiv pentru care mint oamenii este pentru că au ceva de ascuns. Acum nu spun că avem toate piesele puzzle-ului, dar fie şi numai prin prisma faptului că au minţit e imposibil ca Manning şi Boyle să fie numai nişte victime nevinovate.

– Asta nu înseamnă că sunt duşmanii noştri.

– Şi tu chiar crezi asta?

– Ceea ce *cred* este că Ron Boyle este în viaţă. Că Cei Trei, cu toate relaţiile lor, l-au ajutat pe Nico să se strecoare pe pistă în ziua aceea. Că O'Shea, Micah şi acest Roman, probabil Cei Trei, aveau în mod clar ceva de împărţit cu Boyle. Şi din acest motiv acum fac tot ce le stă în putinţă să-l găsească. Cât despre legătura lui Manning cu toate astea, habar n-am.

– Atunci de ce te grăbeşti să te întorci la el ca o nevastă bătută la bruta care o maltratează?

– Ce alternativă am, Rogo? Să mă duc la FBI, acolo unde lucrează O'Shea? Sau la Serviciul Secret, unde e Romanul? Sau şi mai bine, să mă duc la autorităţile locale şi să le spun că am văzut un mort care-i bine mersi în viaţă? La zece minute după asta, crezi că O'Shea şi potera lui n-o să apară fluturându-şi insignele federale

ca să mă ia în custodie și să-mi tragă un glonț în ceafă sub pretextul că încercam să evadez?

– Asta nu e nici măcar...

– *E* adevărat și tu *știi* că e adevărat, Rogo! Oamenii aștia au încercat să-l omoare pe unul dintre cei mai puternici oameni din Casa Albă pe un stadion plin cu 200 000 de oameni. Crezi că ar ezita să-mi taie gâtul pe o șosea pustie din Palm Beach?

– Spune-i să nu-mi rostească numele în fața lui Manning, se aude Dreidel pe fundal.

– Dreidel vrea să...

– L-am auzit, întrerup eu, trăgând brusc de volan spre stânga și intrând pe Via Las Brisas.

În timp ce mă învârt în jurul unui rond bine îngrijit, strada se îngustează și de ambele părți își fac apariția garduri vii, care se ridică până la o înălțime de cinci metri, ascunzând în spatele lor case de milioane de dolari.

– Rogo, știu că nu ești de acord cu mine, dar în ultimele două zile, singurul motiv pentru care nu m-am apropiat de Manning a fost pentru că O'Shea și Micah m-au convins să n-o fac. Înțelegi? Omul ăsta a fost alături de mine timp de opt ani și singurul motiv pentru care m-am îndoit de el este că ei – *doi străini cu insigne* – mi-au spus s-o fac. Nu te supăra, dar după tot timpul petrecut împreună cu Manning nu merită asta.

– Foarte bine, Wes, dar hai să clarificăm puțin lucrurile: nu Manning a fost *alături de tine* timp de opt ani. Tu ai fost alături de el.

Clatin din cap și trag pe dreapta în fața ultimei case. Din motive de securitate, nu se permite parcarea pe alee, așa că mă îndrept spre rondoul acoperit cu iarbă și parchez direct în spatele unei mașini albastre închiriate care este deja acolo. Musafirii lui au sosit devreme – ceea ce înseamnă, îmi dau seama sărind din mașină și traversând în fugă, că se pare c-am întârziat.

Chiar înainte de a mă opri în fața gardului dublu de lemn, de trei metri înălțime, interfonul ascuns printre arbuști bâzâie.

– Cu ce vă pot ajuta? întreabă o voce gravă.

– Salut, Harry, strig eu la agentul de serviciu. Sunt eu, Wes.

– Nu e nevoie să faci asta, mă imploră Rogo în telefon.

Niciodată nu s-a înşelat mai tare. Tocmai de asta am nevoie. Nu pentru Manning. Pentru mine. Trebuie să ştiu.

Un zgomot metalic înfundat descuie poarta de lemn care se cască încet spre mine.

– Wes, măcar aşteaptă până citim dosarul de personal al lui Boyle, insistă Rogo.

– Îl căutaţi de ore întregi – ajunge. Te sun când termin.

– Nu te încăpăţâna.

– La revedere, Rogo, spun închizând telefonul.

E atât de uşor pentru cineva din afara ringului să le spună luptătorilor cum să lupte. Dar asta e lupta *mea*. Doar că nu mi-am dat seama de asta.

În timp ce străbat aleea, văd că nu există nici un număr pe uşile caselor şi nici o cutie poştală care să dezvăluie identitatea locuitorilor lor. Dar cei patru agenţi de la Secret Service cu costum şi cravată care stau în faţa garajului sunt un indiciu sigur. Cu Nico în libertate, l-au ţinut pe Manning acasă. Din fericire, gândesc eu ridicându-mi bărbia şi uitându-mă la casa bleu în stil colonial britanic, eu ştiu unde locuieşte fostul preşedinte.

– Şi încă o dată cum l-ai cunoscut? întrebă Lisbeth ţinând telefonul cu o mână şi luând notiţe cu cealaltă.

– Printr-un prieten comun, răspunse Violet, cu voce tremurătoare. S-a întâmplat acum mulţi ani. La momentul acela au avut loc doar prezentările.

– Prezentările?

– Trebuie să înţelegi că, atunci când vine vorba de un bărbat ca el, nu te duci pur şi simplu şi te bagi în seamă. În oraşul acesta – cu toţi banii ăştia... cu tot ce au de pierdut oamenii ăştia – singurul lucru de care le pasă e discreţia, înţelegi? De-asta l-au trimis la mine.

– Sigur, spuse Lisbeth mâzgălind cuvântul „prostituată" pe carneţel. Deci tu, tu...

– Eu aveam doar douăzeci de ani, asta era, spuse Violet repezit. Nu-i plăcea să fie judecată. Din fericire pentru mine puteam păstra un secret. De-asta am primit eu angajamentul ăsta. Şi cu el... la primele două întâlniri nici măcar nu l-am strigat pe nume. Fie şi numai acest simplu fapt era o garanţie că avea să mă invite şi altă dată. Gladiatorii au nevoie de cuceriri, nu-i aşa? întrebă ea, râzând încet şi amar.

Lisbeth nu râse. Nu era uşor să asculte durerea altcuiva.

– Ştiu ce gândeşti, adăugă Violet, dar la început a fost bine. Era, sincer vorbind... era tandru – întotdeauna mă întreba dacă mă simt

bine... Ştia că mama era bolnavă şi se interesa ce face. Ştiu, ştiu – este politician, dar eu aveam douăzeci de ani, iar el era...

Vocea i se stinse.

Lisbeth nu spuse nimic. Dar cum tăcerea continua...

– Violet te simţi...?

– Sună atât de pueril, dar eram pur şi simplu încântată că-i plăcea de mine, izbucni ea, încercând din răsputeri să-şi înăbuşe un suspin.

Din câte se părea, valul de emoţii o luase şi pe ea prin surprindere.

– Îmi pare rău – stai să... îmi pare rău...

– N-are de ce să-ţi pară rău.

– Ştiu – doar că... mi se părea important că lui îi plăcea de mine... că se întorcea la mine, explică ea regăsindu-şi vocea normală. Nu-l vedeam un timp şi apoi suna telefonul şi începeam să ţopăi prin casă ca şi cum aş fi fost la liceu şi un băiat m-ar fi invitat la bal. Şi aşa au stat lucrurile... până când a plecat într-o noapte şi n-am mai auzit nimic de el aproape trei luni. Am fost... ca să fiu sinceră, la început am fost îngrijorată. Poate că greşisem eu cu ceva. Sau se supărase pe mine. Şi apoi, când am auzit că e în oraş, am făcut singurul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l fac niciodată – cea mai mare prostie din lume, ceva ce contrazicea orice urmă de raţiune, explică Violet acum aproape în şoaptă. L-am sunat.

Lisbeth se opri brusc din scris.

– A ajuns la mine în zece minute, spuse Violet, cu un alt suspin în gât. Că-când am deschis uşa, a intrat înăuntru fără nici un cuvânt... s-a asigurat că nu e văzut de afară... şi apoi a – îţi jur că nu mai făcuse asta niciodată înainte...

– Violet, nu-i nimic dacă...

– Nici nu i-am văzut pumnul când m-a lovit prima oară, spuse ea izbucnind în plâns. Ţipa la mine întruna: „Cum îndrăzneşti! Cum *îndrăzneşti!*" Am încercat să mă lupt cu el – am încercat... eu... niciodată n-am fost neajutorată –, dar m-a apucat de păr şi... şi

m-a împins drept în... era o oglindă deasupra măsuţei mele de toaletă.

Holbându-se la propria reflexie din ecranul computerului, Lisbeth nu se mişcă.

– L-am văzut în spatele meu în oglindă... chiar în momentul în care am lovit-o... l-am văzut în spatele meu... faţa lui... ochii roşii. Era ca şi cum îşi scosese o mască şi lăsase să iasă... ca şi cum eliberase ceva ce se ascundea dedesubt, strigă Violet. Şi... şi... şi când a plecat... când uşa s-a trântit şi îmi curgea sânge din nas, tot mi-era – ştiu c-o să ţi se pară aiurea – îţi vine să crezi că-mi era dor de el? întrebă ea, plângând în hohote. Vreau să... spun, nici c-aş putea fi mai penibilă de-atât.

Lisbeth dădu din cap încercând din greu să rămână concentrată.

– Violet, ştiu că ţi-e greu – ştiu cât de chinuitor este să spui povestea, dar trebuie să... înainte să fac ceva trebuie să te întreb: ai vreo dovadă care să probeze ce spui... orice... o casetă video, o dovadă fizică...?

– Nu mă crezi, insistă ea.

– Nu, nu, nu... nu e asta, dar ştii cu cine lupţi. Fără o dovadă care să arate că...

– Am o dovadă, spuse Violet, evident supărată, încercând să-şi recapete răsuflarea. Am dovada chiar aici. Dacă nu mă crezi, vino şi o să ţi-o dau.

– Vin, vin chiar acum. Stai doar să... stai o secundă...

Apăsându-şi celularul pe piept şi sărind de pe scaun, Lisbeth smulse notiţele despre premiul artistic, ieşi în grabă din birou şi se îndreptă glonţ spre biroul unei reportere blonde, aflat exact de partea cealaltă a holului.

– Eve, poţi să-mi împrumuţi maşina ta? întrebă Lisbeth.

– Prima dată telefonul – pe care încă nu l-am primit înapoi – acum maşina...

– *Eve!*

Eve se uită la prietena ei studiindu-i expresia de pe chip.

– Asta e, nu-i aşa?

– Articolul este în computerul meu. Uite şi ultima parte, spuse Lisbeth îndesându-i în mână notiţele cu premiul. Poţi să...?

– Da, spuse Eve în timp ce Lisbeth îi strigă „mulţumesc" şi alergă pe hol ducându-şi din nou celularul la ureche.

– Violet, am pornit, spuse ea, încercând din răsputeri să o facă să continue.

Regula de Aur numărul 9: Nu lăsa niciodată să-ţi scape peştele cel mare.

– Deci... cât timp aţi fost împreună?

– Un an şi două luni, răspunse Violet, încă morocănoasă. Chiar înainte de atentat.

Lisbeth se opri din alergat.

– Stai puţin, asta se întâmpla când încă era la Casa Albă?

– Sigur. Orice preşedinte merge acasă în vacanţă. În plus, nu putea face aşa ceva în Washington. Dar aici... aici primeam un telefon, iar el putea...

– Violet, fără glumă – vrei să-mi spui că în ciuda tuturor măsurilor de siguranţă – în ciuda zecilor de agenţi de la Secret Service – te-ai culcat cu preşedintele Statelor Unite şi ai fost bătută de el *cât timp era încă în funcţie?*

– Preşedintele? se miră Violet. Crezi că mă culcam cu Manning? Nu, nu, nu... celălalt pe care l-ai menţionat – cel care candidează la Senat...

– Vrei să spui...

– Animalul care m-a rupt în bătaie. Vorbeam despre Dreidel.

– Chiar crezi c-o s-o facă? întrebă Dreidel, îndreptându-şi ochelarii cu rame subţiri pe nas şi continuând să citească din dosarul de personal al lui Boyle.

– Cine, Wes? Greu de spus, răspunse Rogo, aşezat în continuare pe podea şi răsfoind documentele solicitate de Boyle. Spunea c-o să-l ia tare, dar ştii şi tu cum se comportă el cu Manning.

– În mod clar, n-ai văzut niciodată cum se comportă Manning în anumite momente. Uitându-se din nou la dosar, Dreidel adăugă: Ştiai că Boyle vorbeşte limba ebraică şi limba arabă?

– Cine spune?

– Spune aici: ebraica, araba şi limbajul surdomuţilor. Se pare că sora lui era surdă. De-asta s-au mutat în Jersey – acolo a fost una dintre primele şcoli pentru cei cu deficienţe de auz. Doamne, îmi amintesc când am completat unul dintr-ăsta, adăugă el, citind din Chestionarul de Securitate Naţională al lui Boyle. Potrivit ăstuia, a câştigat un premiu Westinghouse când era la liceu – plus o bursă Marshall la Oxford. Tipul era extraordinar de deştept, în special la... stai puţin, spuse Dreidel. „Ai depăşit vreodată 180 de zile în returnarea unei datorii. Dacă da, explică mai jos..." Dând pagina, Dreidel citi foaia scrisă la un rând ce fusese capsată pe pagina respectivă: „... o datorie totală de 230 000 de dolari..."

– Două sute treizeci de *mii?* Dar ce-a cumpărat? Italia?

– Nu cred c-a cumpărat nimic, spuse Dreidel. Din ce scrie aici, a fost datoria *tatălui* său. Se pare că Boyle s-a oferit să o preia el pentru ca tatăl lui să nu trebuiască să se declare falimentar.

– E clar, îl iubeşte pe tati.

– De fapt, îl urăşte pe tati. Dar o iubeşte pe mami, spuse Dreidel citind mai departe. Dacă taică-său se declara falimentar şi creditorii se năpusteau asupra lui, mama lui ar fi fost dată afară din restaurantul familiei în care lucrase de când Boyle era copil.

– Frumos din partea lu' taică-său – să rişte afacerea familiei, să-şi lase soţia în stradă şi să-i lase copilului toate datoriile.

– Stai, asta e partea bună, spuse Dreidel, ajungând la ultimele pagini ale formularului. Fii atent: „Există ceva în viaţa dumneavoastră personală care ar putea fi folosit pentru a-l pune pe preşedinte sau Casa Albă într-o situaţie delicată? Vă rugăm să daţi amănunte".

Dând pagina şi lăsând să se vadă un alt document bătut la un rând, Dreidel clătină din cap amintindu-şi poveştile pe care Boyle le dezvăluise la începutul campaniei. Chiar de la început Manning fusese alături de prietenul său.

– Ştim majoritatea lucrurilor astora: taică-său a fost arestat prima oară înainte de a se naşte Boyle. Apoi a fost arestat din nou când Boyle avea şase ani, apoi din nou când avea treisprezece ani – ultima oară pentru că l-a bătut pe proprietarul unei spălătorii chinezeşti din State Island. Apoi a reuşit să nu mai intre în nici un bucluc până ce Boyle a plecat la colegiu. Atunci a fost ridicat de FBI pentru că a vândut poliţe de asigurări false într-un azil de bătrâni. Lista continuă... importarea de scutere furate, falsificarea de cecuri pentru câteva mii de dolari, dar într-un fel sau altul a scăpat fără să facă prea multă puşcărie.

– Se potriveşte cu teoriile freudiene, nu-i aşa? Taică-său încalcă toate regulile cu entuziasmul unui delincvent învederat, în timp ce Boyle însuşi se avântă în domeniul precis al finanţelor. Cum suna articolul din *Time* când taică-său a fost arestat pentru furt din magazine? Ochiul negru...

– ... de pe Casa *Albă*. Da, foarte isteț. Aproape la fel de bun ca benzile desenate cu subiect politic, ce-l înfățișau furând jucăriile strânse pentru copiii nevoiași.

– Eu tot nu pot... se întrerupse Rogo clătinând din cap. Tot timpul ăsta l-am urmărit pe Boyle ca și cum el ar fi întruchiparea răului, dar când afli toate detaliile: o copilărie mizerabilă, o soră surdă, o mamă italiancă muncitoare... Și totuși, a reușit să iasă din mocirlă și să ajungă până la Casa Albă...

– Te rog, Rogo, nu-mi spune că-ți pare rău pentru el.

– ... Și apoi tatăl minte, fură, și pe deasupra îl lasă pe Boyle să tragă ponoasele. Vreau să spun, dacă stai să te gândești – cum naiba îi poate face asta un tată propriului fiu?

– La fel cum le-a făcut și Boyle soției și fiicei sale când a dispărut din viețile lor și le-a lăsat în doliu. Oamenii sunt niște ticăloși, Rogo, în special când sunt disperați.

– Da, dar tocmai asta e chestia. Dacă Boyle era într-adevăr așa de rău, de ce i-au permis să lucreze la casa Albă? Nu-i ăsta scopul tuturor formularelor ăstora – să-i elimine pe cei ca el?

– Teoretic, acesta e scopul, dar la urma urmei nu era ca și cum avea un secret îngrozitor de ascuns. Toată lumea știa că tatăl lui era o poamă. El însuși obișnuia să vorbească despre asta – îl folosea pentru a atrage simpatia presei. A devenit o problemă numai atunci când am câștigat. Dar când prietenul tău cel mai bun este președintele Statelor Unite, vai ce surpriză! FBI-ul poate fi convins să facă o excepție. De fapt, stai să-ți arăt cum au... aici... spuse Dreidel urmărind din nou cu degetul niște rânduri scrise în dosar. Uite, *aici*, adăugă el, scoțând o foaie obișnuită, în timp ce Rogo lua loc pe marginea biroului și începea și el să răsfoiască restul dosarului. Boyle avea unele date scrise codificat. Înainte de a-ți spune codurile, ei trebuie să știe de partea cui ești. FBI... Secret Service... toate iau o mulțime. Apoi Manning vede rezultatele...

Pe foaie era o listă de litere bătute la mașină aliniate unele sub altele, fiecare dintre ele cu o bifă:

BKD ✔
MH ✔
WEX ✔
ED ✔
REF ✔
AC
PRL ✔
FB ✔
PUB ✔

– E acelaşi lucru cu ce scrie aici? întrebă Rogo întorcând o pagină în dosar şi scoţând la iveală o foaie aproape identică.

– Exact – e acelaşi raport.

– Atunci, de ce Boyle are două?

– Una este din locul unde a început, celălalt este probabil de când i-au reînnoit dosarul. E acelaşi. „BKD" este *background*[1] – verificarea datelor personale generale, „MH" este *military history*[2], „WEX" este *work experience*[3]...

– Atunci aici sunt toate chestiile dubioase din viaţa lui Boyle? întrebă Rogo uitându-se la pagina acoperită cu rânduri sporadice.

– Nu, *aici* sunt chestiile dubioase – tot ce apare *aici,* spuse Dreidel arătând literele „AC", subliniate, aflate la jumătatea paginii.

– „AC"?

– *Areas of concern*[4].

– Şi toate literele de dedesubt: „PRL... FB... PUB..."

– „PRL" este istoria personală a lui Boyle, care cred că se referă la toată mizeria aia cu tatăl său. „FB" este situaţia lui financiară; mulţumesc din nou, tati. Şi PUB... Dreidel se întrerupse un moment citind din copia lui în timp ce Rogo urmărea ce scria pe cealaltă. „PUB" se referă la problemele de percepţie publică,

---

[1] Trecut
[2] Activitatea militară
[3] Experienţa profesională
[4] Aspecte problematice

în cazul în care trecutul lui Boyle iese la iveală, ceea ce se întâmplase deja.

– Dar „PI"? întrebă Rogo.

– Ce vrei să spui?

– „PI", repetă Rogo, întorcând pagina sa către Dreidel. Nu e şi pe lista ta ultima menţiune „PI"?

Dreidel se uită la pagina lui, care se încheia cu „PUB" şi apoi se întoarse spre cea din mâna lui Rogo, aplecându-se să desluşească literele cu mesajul scris de mână chiar lângă ele:

PI – notă 27 mai

Dreidel se albi la faţă.

– Ce? întrebă Rogo. Ce înseamnă asta?

– Ce spune data de pe foaia ta?

Citind în susul paginii, Rogo izbuti cu greu să articuleze cuvintele.

– 16 iunie, spuse el. Chiar înainte de atentat.

– La mine scrie 6 ianuarie – câteva zile înainte să ne mutăm la Casa Albă.

– Tot nu înţeleg. Ce înseamnă „PI"?

– *Paternity issues*[1], spuse Dreidel. Potrivit datelor de aici, chiar înainte de a fi împuşcat, Boyle a avut un copil despre care n-a ştiut nimeni.

[1] Probleme de paternitate

– Ce-ai făcut? întrebă Romanul cu vocea distorsionată de convorbirea telefonică prin satelit.

– Totul e în regulă. Am rezolvat problema, răspunse O'Shea, ţinând telefonul lipit de ureche şi uitându-se lung prin geamul oval al hidroavionului închiriat.

– Ce înseamnă asta? Dă-mi-l pe Micah la telefon!

– Da... ei bine... va fi mai greu decât de obicei să faci asta, spuse O'Shea în timp ce avionul cobora apropiindu-se de valurile verzui ale Lacului Worth.

De la înălţimea la care se afla acum – numai câteva sute de metri deasupra apei – curţile din spate ale vilelor din Palm Beach se topeau în ceaţă.

– O'Shea, nu-mi spune... Ce i-ai făcut?

– Nu-mi ţine predici, bine? N-am avut de ales.

– L-ai *omorât?*

O'Shea se uită pe fereastră în timp ce avionul cobora la câţiva metri deasupra apei.

– Gândeşte-te. Lucrează sub acoperire în Direcţia Operaţii. Nu ar trebui să lucreze pe pământ american. Şi, dintr-un motiv sau altul, se descoperă că fusese prezent pe pistă la cursa aia? De vreme ce Wes l-a identificat, l-ar fi săltat imediat.

– Dar asta nu înseamnă că ar fi vorbit!

– Crezi? Crezi că, dacă i-ar fi oferit să facă un târg și i-ar fi spus că n-o să pățească nimic, Micah nu ar fi arătat cu toate degetele înspre noi?

– Dar e agent CIA! urlă Romanul în telefon. Ai idee ce nebunie ai declanșat? Ai aprins un adevărat vulcan!

– Crezi că mie mi-a făcut plăcere? Îl știam pe Micah de la Colegiul de Război. A fost și la ceremonia de cuminecare a nepoțelei mele.

– Da, din câte se pare nu va mai primi o invitație și la aniversarea celor șaisprezece ani!

Cu un salt final, avionul mai coborî câțiva metri pentru a ameriza. În momentul în care flotoarele atinseră apa, avionul se clătină într-o parte și în cealaltă până când se liniști, dus de curent.

– *Destul!* strigă O'Shea în timp ce avionul se înclina către pontonul plutitor al debarcaderului Rybovich Spencer. Și-așa mi-a fost foarte greu.

– Chiar așa? Atunci poate ar fi trebuit să te gândești de două ori înainte să-i tragi un glonț în cap! Ai idee cât de greu ne va fi să găsim o altă persoană în cadrul Agenției?

– *Tu*-mi spui *mie* că trebuia să mă fi gândit înainte? Ai uitat motivul pentru care am ajuns să înotăm în tot rahatul ăsta? E exact același aranjament de doi bani pe care l-ai făcut cu așa-zisa noastră plată de șase milioane de dolari pentru *Blackbird.* Te-ai aruncat cu capul înainte, te-ai ars și pe urmă te-ai supărat pe mine când a trebuit să mă ocup de mizeria pe care ai lăsat-o în urmă.

– Nu începe cu... *Blackbird* a fost o decizie comună! izbucni Romanul. Am votat pentru ea!

– Nu, *tu* ai votat. Tu ai fost cel care a ridicat miza atât de sus. Și pe urmă, când ei au decis să nu plătească, tu ai venit smiorcăindu-te că ai nevoie de ajutor din interior.

– Adică vrei să spui că tu nu voiai cele șase milioane?

– Ceea ce nu voiam era să trebuiască să cer grămada aia de bani de două ori. Ne-a luat aproape zece ani să-ți construim identitatea aia blestemată de Roman – toate ponturile alea pe care

le-am aflat și ți le-am pasat ca să pară că ai o mare sursă de informații – la naiba, ei încă mai cred că Romanul este o persoană reală care furnizează informații guvernului – totul cu scopul de a pregăti lovitura aia de milioane de dolari. O singură dată! O singură cerere! Asta trebuia să fie tot – până când au început să-ți sclipească prin fața ochilor dolarii aia și ai crezut că putem face asta în mod regulat.

– Dar *am fi putut* s-o facem în mod regulat – cincizeci, șaizeci, șaptezeci de milioane, am fi putut s-o facem foarte ușor. Ș*tii* că ai fost și tu de acord.

– Atunci ar fi trebuit să ne asculți și în primul rând să nu-l abordezi pe Boyle, spuse O'Shea mai calm ca oricând. Și, spre deosebire de data trecută, de data asta m-am hotărât să nu mai las lucrurile la voia întâmplării, ca să meargă prost când ne e lumea mai dragă. Atâta timp cât Wes are fotografia aia, amândoi suntem posibile ținte.

– Prin urmare, acum l-ai pus și pe Wes pe listă? Am crezut că ai fost de acord că el trebuie să fie doar o momeală.

Fără a spune nimic, O'Shea studie cele câteva iahturi noi pe lângă care trecu hidroavionul, iar apoi fixă cu privirea pontonul plutitor.

– Vezi ambarcațiunea cu pânze din fața noastră? strigă pilotul scoțându-și căștile și ieșind din cabină. E barca lui Jimmy Buffett. Ai văzut cum se cheamă? *Chill.*

O'Shea dădu din cap, iar pilotul deschise carlinga, coborî și aruncă parâma de legare spre chei.

– O'Shea, înainte să faci o prostie, gândește-te la acțiunea de luna viitoare, spuse Romanul în telefon. Dacă se află chestia asta în India...

– Tu macar asculți ce spun eu? Nu există luna viitoare! Nu există India! Nici Praga! Nici Liberia! Nici Lusaka! Ne-am adunat resursele laolaltă – am creat sursa de informații perfectă – și am făcut ceva bani. Dar acum am terminat, prietene. Ai înțeles? Marele

pot – cele şaptezeci de milioane – nu mă interesează. Am ieşit din combinaţie.

– Dar dacă o să...

– Nu-mi pasă, spuse O'Shea, îndreptându-se spre uşă şi ieşind pe marginea unuia dintre flotoarele avionului.

Sări uşor pe chei de unde îi făcu cu mâna un semn de mulţumire pilotului şi o luă pe potecă înspre debarcader.

– Haide, O'Shea, nu fi catâr, continuă Romanul. Dacă te atingi acum de Wes...

– M-ai auzit? Nu. Îmi. Pasă. Nu-mi pasă că el e momeala. Nu-mi pasă că e cea mai bună cale de a ajunge la Boyle. Nu-mi pasă nici măcar de faptul că Nico ar putea ajunge la el înaintea mea. Puştiul ştie cum mă cheamă, ştie cum arăt şi mai ales...

În telefonul lui O'Shea se auzi încet un bip. Se opri cu piciorul în aer, la jumătatea cheiului. Pe ecran scria *„Număr privat"*. Pe linia asta nu putea fi decât o singură persoană.

– O'Shea, ascultă-mă! se răsti Romanul.

– Îmi pare rău, semnalul e foarte prost aici. Te sun mai târziu. Cu un clic trecu pe cealaltă linie. O'Shea la telefon.

– Aici vocea conştiinţei – nu mai face sex cu oamenii în parcări de tiruri. Du-te la un bar – e mai uşor, spuse Paul Kessiminan, râzând, cu accentul lui foarte pronunţat de Chicago.

O'Shea nici măcar nu se obosi să mai răspundă la glumă. Băieţii de la Tehnic – în special cei care făceau parte din Divizia de Tehnologie de Investigare a Biroului – întotdeauna credeau că sunt mai amuzanţi decât erau în realitate.

– Spune-mi, te rog, că i-ai localizat telefonul lui Wes, spuse O'Shea.

– Nu. Dar după ce ţi-am ascultat sfatul şi i-am urmărit pe prietenii lui, am dat de ceva pe telefonul grăsuţului.

– Al lui Rogo?

– În ultimele ore tăcere mormântală. Apoi ping, primeşte un apel de la un număr înregistrat pe numele unei Eve Goldstein.

– Cine-i Eve Goldstein?

– De-aia am căutat-o. Ai idee câte Eve Goldstein sunt în districtul Palm Beach? Şapte. Una are un magazin evreiesc, una e directoare de şcoală, două sunt pensionare...

– Paulie...

– .... Şi una ţine rubrica de grădinărit la *Palm Beach Post.*

– Au făcut schimb de telefoane.

– Oooooho, eşti bun. Ar trebui să-ţi iei o slujbă la FBI.

– Prin urmare, Wes e tot cu Lisbeth?

– Nu cred. Tocmai am sunat la ziar. Se pare că vorbeşte pe o altă linie. Cred că i-a dat telefonul prietenei ei lui Wes şi a scăpat de-al lui în avion sau ceva de genul ăsta. Îţi spun eu, puştiul e isteţ, concluzionă Paul. Din fericire pentru tine, eu sunt şi mai isteţ.

– Dar ai reuşit să faci legătura dintre noul telefon şi locul unde se află acum?

– E un model vechi. Nu are GPS. Dar totuşi, *eu* pot să-ţi spun care este cel mai apropiat releu, 626A. Pe County Road, câteva străduţe mai la sud de Via Las Brisas.

În mijlocul cheiului, O'Shea îngheţă.

– Las Brisas? Crezi că s-a dus la...?

– Nu există decât o singură cale să afli, Tonto. Dar fii atent. Cum Nico e în libertate, cei de la cartierul general tocmai au deschis o anchetă.

Dând din cap, O'Shea bagă mâna în buzunarul din interior al jachetei şi scoase un portofel negru din piele de struţ şi o insignă corespunzătoare de CIA. Deschizându-l, aruncă o ultimă privire la permisul auto al lui Micah. Judecând după frizura alandala şi dinţii de jos strâmbi, probabil că poza fusese făcută cu cel puţin zece ani în urmă. Înainte ca dinţii să fie reparaţi. Înainte ca părul să fie tuns şi pieptănat cu meticulozitate pe spate. Înainte ca ei să apuce să câştige nişte sume serioase.

Lui O'Shea nu-i plăcea că trebuise să-i salte portofelul vechiului său prieten, dar ştia că astfel avea să întârzie cu cel puţin o zi identificarea cadavrului. Deşi în momentul de faţă, gândi el aranjându-şi cureaua de la tocul de armă şi verificându-şi pistolul, nu

avea nevoie de mai mult de o oră să termine cu povestea asta şi să lase în urmă viaţa de până acum.

Romanul fusese alter ego-ul lui Egen. O'Shea putea şi el să-şi găsească o identitate nouă.

– În cât timp poţi fi acolo? întrebă Paul în telefon.

Zâmbind, O'Shea scoase cardul de identitate şi permisul lui Micah din portofel şi le aruncă în apă. Plutiră o jumătate de secundă şi apoi se scufundară.

– Dacă o ţin tot aşa? Mă duc şi mă întorc cât ai clipi.

– Mai încearcă o dată să dai de el, spuse Dreidel răsturnând cutia de depozitare şi verificând datele tipărite pe o parte: „Boyle, Ron – Consiliul de Politici Interne: 15 octombrie – 31 decembrie".

– Am încercat, spuse Rogo, încercând să se descurce în teancul din faţa sa şi uitându-se la ultimele cutii din spate. Ştii cum e Wes la muncă – n-o să răspundă dacă este cu Manning.

– Nu-i nimic, ar trebui totuşi să mai înce...

– Şi ce să-i spun? Că se pare că Boyle avea un copil? Că sunt câteva note care se referă la 27 mai? Până nu avem mai multe amănunte, nu ne foloseşte la nimic.

– Ne foloseşte pentru a-l ţine pe Wes la curent – în special acolo unde se află el acum. Ar trebui să afle că Manning ştia.

– Eşti sigur? întrebă Rogo? Manning ştia despre copilul lui Boyle?

– E prietenul lui cel mai bun – şi mai şi scrie în dosar, spuse Dreidel. Vocea i se modifică puţin când ridică privirea de la ultimele câteva cutii. Cu siguranţă Manning ştia.

Rogo îl privi pe Dreidel cu atenţie, sesizând modificarea în intonaţia lui.

– Te îndoieşti de el, nu-i aşa, Dreidel? Pentru prima oară ţi-ai dat seama că s-ar putea să fie o crăpătură în masca lui Manning.

– Lasă asta, caută mai departe, bine? spuse Dreidel scoţând ultimele două cutii de dimensiunile unor baxuri de lapte şi scanând datele.

Pe eticheta uneia scria „Memorandumuri: 1 ianuarie – 31 martie". Cealaltă era „Audierea Congresului cu privire la SIDA 3 mai – 5 mai".

– La dracu', şopti el punându-le deoparte.

– Nici aici nu e nimic, spuse Rogo, închizând ultima cutie şi ridicându-se din genunchi. Deci, marele total este de... câte cutii avem care să includă data de 27 mai?

– Numai pe astea, răspunse Dreidel indicând cele patru cutii pe care le puseseră pe birou. Plus programul pe care l-ai scos tu, nu?

– Nu că ne-ar ajuta prea mult, răspunse Rogo fluturând programul oficial al lui Manning din data de 27 mai. Potrivit acestui document, preşedintele a fost cu soţia şi cu fiica lui la cabana lor din Carolina de Nord. La prânz s-a plimbat cu bicicleta. Apoi a luat masa şi a pescuit puţin în lac. N-a făcut nimic altceva decât să se relaxeze întreaga zi.

– Dintre membrii staffului cine anume îl însoţea? întrebă Dreidel, conştient că preşedintele nu călătorea niciodată fără a avea ceva de lucru la el.

– Albright...

– Da, e normal – îşi lua şeful de personal peste tot.

– ... şi Lemonick.

– Ciudat, dar nu neapărat neobişnuit.

– Şi apoi toţi ăia despre care ai zis că erau de la Biroul de deplasări – Westman, McCarthy, Lindelof...

– Dar nu şi Boyle?

– Potrivit programului, nu, spuse Rogo răsfoind restul foilor.

– Bine, deci pe 27 mai, cu două luni înainte de atentat, Manning se afla în Carolina de Nord, iar Boyle se presupune că se afla în D.C. Prin urmare, întrebarea care se pune de fapt este ce făcea Boyle când pisica nu era acasă?

– Şi crezi că răspunsul e într-una dintre cutiile astea? întrebă Rogo trecându-şi mâna peste cele patru cutii.

– Acelea conţin informaţii ce includ ziua de 27 mai, spuse Dreidel. Îţi zic eu, adăugă el, scoţând capacul primei cutii, presimt că e de bine. Răspunsul e aici.

– E *imposibil* să fie aici! gemu Rogo patruzeci şi cinci de minute mai târziu.

– Poate că ar trebui să le luăm din nou la mână.

– Le-am luat la mână de două ori. Ne-am uitat la fiecare foaie, la fiecare hârtiuţă cu însemnări. Uită-te la articolele astea decupate din ziare! spuse el întinzând degetul arătător şi mijlociul în semn de pace.

– *Vorbeşte mai încet!* şuieră Dreidel făcând semn către supraveghetorul de lângă computere.

Rogo îi aruncă o privire lui Freddy care îi zâmbi cald şi-i făcu semn. Întorcându-se către Dreidel, adăugă:

– Bine, atunci ce facem?

– Nu prea avem de ales, spuse Dreidel scanând cele treizeci şi opt de cutii care erau aşezate ca nişte mici piramide pe podea. Poate că au îndosariat foile aiurea. Trebuie să ne uităm la toate hârtiile din toate cutiile – să scoatem tot ce este datat 27 mai.

– Dar sunt peste 20 000 de pagini.

– Da, şi cu cât începem mai repede, cu atât mai repede vom afla întreaga poveste, fu de părere Dreidel, ridicând o cutie nouă pe birou.

– Nu ştiu, spuse Rogo apucând mânerele unei cutii vechi şi jerpelite, şi târând-o spre birou. Când o trânti alături de cea a lui Dreidel, în aer se ridică un nor de praf. Ceva îmi spune că noi căutăm acul într-un alt car cu fân decât ar trebui.

Port St. Lucie, Florida

Edmund murise de aproape douăsprezece ore. În timpul primei ore, așa cum Nico îl prinsese cu centura pe scaunul din dreapta, în rana de la gâtul bărbatului mustise un sânge vâscos. Nico nici nu observase, prea prins de povestirea pe care i-o împărtășea prietenului său despre Thomas Jefferson și despre Cei Trei, cei adevărați.

După patru ore, corpul lui Edmund înțepenise. Brațele nu i se mai bălăngăneau. Capul, ciudat aplecat pe spate și spre dreapta, nu mai tresălta la fiecare hurducăit. În loc de o păpușă de cârpă, Edmund era acum un manechin înghețat. Se instalase *rigor mortis*. Nico tot nu observă nimic.

După zece ore, prezența cadavrului începu să-și facă efectul asupra cabinei camionului. Pe scaune... pe mochetă.... pe plasticul de pe portiera din dreapta, sângele începu să se descompună, transformând fiecare pată în picături mai mici și mai pronunțate de un roșu-închis.

Dar chiar și după ce lăsaseră totul în urmă, după ce abandonase camionul și folosise pătura de lână a lui Edmund pentru a-l muta în Pontiacul maro curat – tot nu scăpase de miros. Și nu era de la cadavru. Trebuiau să treacă zile bune pentru a se descompune, chiar și în căldura din Florida. Putoarea îngrozitoare venea de la ce era înăuntru, căci relaxarea totală a mușchilor lui Edmund lăsase să

iasă totul, de la fecale la gaze, îmbibându-i hainele, pantalonii, ajungând până la husa de culoare bej de pe scaun şi la pătura care îl acoperea pe Edmund de la gât în jos.

Pe scaunul şoferului, lângă el, Nico nici c-ar fi putut fi mai fericit. În faţă, în ciuda orei de vârf, traficul se desfăşura cât se poate de normal. În dreapta, spre vest, soarele părea un cerc portocaliu perfect care-şi începea coborâşul. Şi, cel mai important lucru, zburdând pe lângă un indicator verde de pe autostradă, Nico îşi dădu seama că erau chiar mai aproape decât se aşteptase.

PALM BEACH 78 KILOMETRI

„În mai puţin de o oră suntem acolo."

Reuşind cu greu să se stăpânească, Nico zâmbi şi trase adânc în piept duhoarea înfiorătoare din cabină.

Nu simţi nimic. Nu putea mirosi nimic. Nu acum, când viaţa era atât de dulce.

Apăsând pe acceleraţie, Nico întinse mâna să pornească ştergătoarele, căci o ploaie cu soare stropise parbrizul. Însă înainte să apuce maneta se răzgândi şi le lăsă aşa. Ploaia era foarte uşoară. Bura doar. Destul pentru a curăţa.

„Poate că ar trebui..."

– Da, şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru, spuse Nico dând din cap. Apăsând pe un buton din bord, deschise chepengul din capotă, îşi smulse şapca Orioles furată şi îşi scoase capul prin deschizătură ca să se uite la cerul cenuşiu.

– Ţine volanul, îi spuse lui Edmund închizând ochii.

La 130 km/h, Nico luă mâinile de pe volan. Pontiacul vira uşor spre dreapta tăindu-i faţa unei şoferiţe într-o Honda argintie.

Rostind o rugăciune pentru sine însuşi, Nico îşi lăsă capul pe spate. Vântul de afară îl izbi zburându-i şapca de pe cap. Simţi picăturile de ploaie, ca nişte ace, pe frunte şi pe faţă. Botezul începuse. Ţinea strâns în pumn adresa de acasă a lui Wes. Salvarea – pentru Nico şi mama lui – se afla la mai puţin de o oră distanţă.

Lisbeth crezuse că zona unde trebuia să ajungă era un cartier amărât. Însă, trecând pe Palm Beach Lakes Boulevard şi urmând instrucţiunile lui Violet – pe lângă Home Depot, Best Buy şi Olive Garden, pe urmă la dreapta pe Village Boulevard – îşi dădu seama că nu avea nevoie să-şi încuie maşina. Într-adevăr, când trase pe dreapta la poarta ce dădea spre ansamblul de locuinţe Misty Lake – A Townhome Community, nu avu altceva de făcut decât să coboare geamul.

– Bună, merg în vizită la numărul 326, îi explică Lisbeth paznicului, amintindu-şi instrucţiunile lui Violet să nu-i folosească numele.

Sigur că era o prostie. Lisbeth avea deja adresa ei – cui îi păsa de nume?

– Aş dori să văd un act de identitate, vă rog, spuse paznicul.

Întinzându-i permisul de conducere, Lisbeth adăugă:

– Adică, cred că e numărul 326 – am venit la...

– Familia Schopf – Debbie şi Josh, răspunse paznicul, întinzându-i un permis de parcare pentru vizitatori pe care să şi-l pună pe bord.

Lisbeth dădu din cap.

– Exact.

Aşteptând până ce poarta se închise în urma ei, mâzgăli pe carneţel numele Debbie Schopf, apoi urmă indicatoarele şi nesfârşitele şiruri de denivelări din carosabil menite să reducă viteza

maşinilor, trecu pe lângă nenumărate căsuţe roz identice şi în cele din urmă parcă în faţa unei case înguste, cu două etaje, decorate cu luminiţe atârnate deasupra uşii şi un om de zăpadă gonflabil în grădina verde. Crăciunul în Florida la numărul 326.

Îndreptându-se spre casă pe aleea din faţă, Lisbeth îşi îndesă carneţelul în poşetă, încercând să-l facă invizibil. Violet era deja nervoasă la telefon. Nu avea nici un motiv să-i mai sporească...

– Lisbeth? auzi o voce de femeie.

Lisbeth întoarse capul şi dădu cu ochii de gâtul ciocolatiu al lui Violet. Abia când îşi lăsă complet capul pe spate văzu imaginea uluitoare a negresei de 1,80 care stătea în cadrul uşii. Cu blugii prespălaţi şi cu tricoul cu decolteu în formă de V, Violet părea că încercase să se îmbrace ca o mămică. Însă nici măcar această uniformă de toate zilele a cartierelor din suburbii nu-i putea ascunde frumuseţea.

– Vrei... vrei să intri? întrebă Violet cu voce tremurătoare, lăsându-şi capul în jos şi privind într-o parte.

Lisbeth presupuse că de vină era timiditatea femeii. Probabil că era şi stânjenită. Însă, în timp ce se apropia, observă sprânceana stângă a femeii, care părea tăiată în două de o cicatrice mică, albă, ce-i traversa pielea întunecată, altfel fără cusur.

– Cicatricea e... el a făcut asta? întrebă Lisbeth, deşi ştia răspunsul.

Violet ridică ochii şi-şi cambră spatele ca o pisică furioasă – apoi, la fel de repede, îşi recăpătă calmul. Lui Lisbeth i se păru că Violet o fulgeră cu privirea. Cu două secunde înainte în ochii lui Violet se citise furia, apoi dispăruse cât ai clipi. Însă, la fel ca în cazul unui fulger, ceea ce rămăsese în urmă era prea puternic ca să dispară instantaneu. Lui Lisbeth i-ar fi fost imposibil să nu observe. Iar în momentul acela întrezări femeia îndrăzneaţă, încrezătoare în forţele proprii şi pe deplin stăpână pe sine care era Violet la douăzeci şi şase de ani. Şi cum nu avea să mai fie niciodată.

– Nu vreau să-mi apară numele în ziar. Nici poza, spuse Violet uranjându-şi bretonul peste cicatricea albă.

– Nu fac niciodată asta, promise Lisbeth, deja furioasă pe ea însăşi că împinsese lucrurile prea departe.

Judecând după setul de ceai minuscul din plastic roz şi cărucior de păpuşi din uşă, se vedea că Violet avea multe de pierdut. În nici un caz Lisbeth nu putea să afle întreaga poveste, dacă nu îndulcea puţin tonul.

– Adorabilă, spuse Lisbeth intrând în holul principal şi admirând fotografia înrămată a unei fetiţe albe, care alerga în jurul unui aspersor ţipând.

Violet nu răspunse.

La jumătatea holului, Lisbeth trecu rapid cu privirea peste restul fotografiilor de pe pereţi. Fetiţa cu aspersorul. Din nou fetiţa cu o femeie roşcată la plajă. Şi din nou cu roşcata decorând un dovleac.

Lisbeth realiză cu surprindere că toate fotografiile erau ale unor oameni albi. De fapt nici una – nici măcar una – nu înfăţişa un om de culoare.

Lisbeth o subapreciase. Violet – sau cum o fi chemat-o – nu era o novice prostuţă.

Violet se opri în bucătăria mică şi aglomerată. O masă de plastic de înălţimea unui copil era aşezată lângă una de înălţime normală din pal. Pe uşa de la frigider erau lipite o grămadă de fotografii. Din nou, toţi cei pozaţi erau albi.

– Şi nu te cheamă Debbie Schopf, nu-i aşa? adăugă Lisbeth.

– N-o amesteca pe Debbie în chestia asta...

– Violet, dacă este prietena ta....

– Pur şi simplu îmi face un serviciu.

– Violet...

– Te rog, nu o târî în... of, Doamne, spuse Violet acoperindu-şi ochii cu mâna.

Era prima dată când Lisbeth dădea cu ochii de verigheta subţire de aur de pe inelarul lui Violet. Singurul detaliu pe care Lisbeth îl lua drept adevărat.

– Ascultă, spuse Lisbeth, atingând-o pe Violet pe umăr. Mă auzi? Nu mă aflu aici ca să te prind pe picior greşit sau să le fac

necazuri prietenilor tăi. Îţi jur. Trebuie să ştiu însă dacă ceea ce ai spus despre Dreidel...

– Nu am inventat nimic.

– N-a spus nimeni asta.

– Ai spus că nu-mi vei folosi numele. Mi-ai promis.

– Şi o să-mi ţin promisiunea, Violet, o asigură Lisbeth ştiind că la auzul numelui de împrumut avea să se liniştească. Nu ştie nimeni că sunt aici. Nici redactorul-şef, nici colegii mei, nimeni. Dar nu uita, m-ai chemat aici cu un scop. Ceea ce ţi-a făcut Dreidel... când a ridicat mâna asupra...

– Nu a ridicat mâna! Mi-a dat un pumn în faţă şi apoi m-a împins în oglindă! izbucni Violet, odată ce furia îi depăşise teama. Nenorocitul ăla m-a rănit atât de grav, încât a trebuit să-i spun mamei că am avut un accident de maşină! Şi m-a crezut – după ce am spart intenţionat unul din faruri ca s-o dovedesc! Dar când l-am văzut în ziar... dacă el crede că am să tac atunci când el o face pe cel mai nevinovat cercetaş din Senatul Statelor Unite... Oh, nu, nu, *nu!*

– Am înţeles, Violet, am înţeles. Dar trebuie să înţelegi şi tu că nu pot face nimic, nu pot nici măcar să te ajut, până nu verific totul. Mi-ai spus că ai dovezi. Ai fotografii sau...?

– Fotografii? O fi Dreidel cum o fi, dar nu e chiar atât de prost.

Ieşind din bucătărie, Violet intră în camera de zi unde jaluzelele verticale bej împiedicau ultimele raze de soare să se strecoare prin uşile de sticlă glisante. Stând un moment să se calmeze, îşi duse mâna la piept.

– Te simţi bine? întrebă Lisbeth.

– Da, doar că... doar că trecutul îmi trezeşte atâta ură, mă înţelegi?

– Glumeşti? Eu urăsc până şi prezentul.

Era o glumă de doi bani, însă era tocmai ceea ce avea nevoie Violet pentru a-şi trage sufletul.

– Când ne-am întâlnit – ştii, când am început totul, spuse ea îngenunchind şi întinzându-se după ceva sub canapeaua cu motive

florale, nici măcar n-aveam voie să-l întreb despre munca lui. Însă băieții ăștia de la Casa Albă... nu sunt altfel decât băieții de bani gata din Palm Beach sau Miami, sau de oriunde altundeva... toți sunt egocentrici și le place să vorbească despre ei, adăugă ea scoțând un pachețel de hârtie de sub canapea. Părea un teanc de plicuri și broșuri. Violet scoase elasticul și hârtiile se împrăștiară pe măsuța crem.

„Discursul președintelui Manning la Summitul APEC"; „Programul aprobat pentru înmormântarea regelui Marocului"...

Frunzărind hârtiile, Violet le trecu pe rând în revistă.

– Uită-te la asta – cartea de vizită a proprietarului de la Miami Dolphins cu telefonul său de acasă și mobilul scrise de mână pe spate, împreună cu cuvintele: „Domnule Președinte, vă invit la o partidă de golf". Nenorocitul!

– Nu înțeleg. Dreidel a lăsat toate astea aici?

– Le-a lăsat? Mi le-a dat. Mi le-a dat cu multă mândrie. Nu știu dacă era modalitatea lui patetică de a-mi demonstra că era tot timpul lângă președinte. De fiecare dată când venea la mine îmi aducea o altă hârtie din sertarul biroului prezidențial: comenzile pentru prânz ale lui Manning scrise chiar de el, carduri cu scorul de la jocurile lui de bridge, medalii militare, careuri de cuvinte încrucișate, etichete pentru bagaje...

– Ce-ai spus?

– Etichete pentru bagaje?

– Careuri de cuvinte încrucișate, repetă Lisbeth așezându-se lângă Violet pe canapea și aplecându-se către teancul de hârtii de pe măsuță.

– Oh, sigur am unul, răspunse Violet, căutând. Manning era maniac cu astea. Dreidel spunea că putea face un careu întreg vorbind în același timp la telefon cu – aha, uite, adăugă ea scoțând un ziar vechi împăturit.

Când Violet i-l dădu, Lisbeth simți cum îi îngheață brațele, picioarele, întregul corp când în cele din urmă se uită la careu... și

la răspunsurile preşedintelui scrise de mână... şi la literele amestecate mâzgălite pe marginea din stânga.

Mâinile începură să-i tremure. Îl citi şi apoi îl mai citi o dată ca să fie sigură. „Nu-mi vine să cred. Cum am putut să fim atât de...?"

– Ce e? întrebă Violet, evident derutată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic... doar... auzi, te pot găsi la telefonul ăsta, nu-i aşa?

Violet dădu din cap, iar Lisbeth copie numărul scris pe telefon. Ridicându-se de pe canapea continuă să strângă în mână careul.

– Ascultă, aş putea face o copie după ăsta? Ţi-l aduc înapoi de îndată ce termin cu el.

– Sigur, dar... nu înţeleg. Ce ai găsit, scrisul lui Dreidel?

– Nu, spuse Lisbeth alergând spre uşă, deschizându-şi telefonul şi formând numărul lui Wes. Ceva mult mai important.

De aproape douăzeci şi cinci de minute, Rogo stătea aplecat peste cutia pe care o ţinea pe genunchi şi răsfoia în tăcere fiecare foaie din dosarul deschis.

– Cine crezi că e mama? întrebă el într-un final în timp ce soarele se apropia de apus.

– Copilului lui Boyle? întrebă Dreidel uitându-se prin dosarul lui. Habar n-am.

– Crezi că era o persoană importantă?

– Ce vrei să spui prin *importantă?*

– Nu ştiu – s-ar fi putut culca cu oricine: una dintre consiliere... vreo tânără asistentă... prima-doamnă...

– Prima-doamnă? Glumeşti, nu? Crezi că nu am fi observat dacă doamna Manning – în timp ce se afla la Casa Albă – ar fi început să vomite, să se îngraşe şi să se ducă brusc la doctor – ca să nu mai spunem dacă ar fi apărut într-o zi cu un copil care semăna cu Boyle?

– Poate că nu a făcut copilul. Putea foarte bine să...

– „Probleme de paternitate" înseamnă că acel copil s-a născut, insistă Dreidel trecând de partea cealaltă a mesei şi luând o altă cutie. Ar fi scris „ABT" dacă ar fi crezut că s-a făcut avort. Şi chiar şi aşa – prima-doamnă? Te rog... când a venit vremea să plece de la Casa Albă, a fost chiar mai supărată decât însuşi preşedintele. În nici un caz nu ar fi riscat un scandal pentru o aventură stupidă cu Boyle.

– Pur şi simplu vreau să spun că putea fi oricine, explică Rogo.

Când ajunse la mijlocul cutiei, dădu peste o mapă maro cu două fotografii înrămate. Scoţând rama de argint, se uită cu atenţie la una din ele în care se afla Boyle cu soţia şi cu fiica sa.

Boyle şi soţia lui o îmbrăţişau veseli în faţa unei cascade pe fiica lor de şaisprezece ani, Lydia, care, în centrul fotografiei, părea că râde şi ţipă simţind stropii reci ca gheaţa udându-i spatele. Lângă ea, râzând şi el, Boyle avea gura până la urechi şi, în ciuda mustăţii dese, se vedea că Lydia seamănă la gură cu tatăl ei. Un zâmbet larg, cu toţi dinţii. Rogo nu-şi mai putea dezlipi ochii de la ea. O familie fericită...

– E doar o poză, îl întrerupse Dreidel.

– Ce? întrebă Rogo privind peste umăr.

În spatele lui, Dreidel se uita şi el la fotografia familiei Boyle la cascadă.

– Asta e, e doar o poză, spuse el grav. Crede-mă, chiar dacă zâmbesc, asta nu înseamnă că sunt fericiţi.

Rogo se uită în jos la fotografie, apoi din nou la Dreidel, care părea să strângă din dinţi. Rogo cunoştea privirea aceea. O vedea în fiecare zi la clienţii lui care primeau amenzi pentru depăşirea vitezei. Fiecare avem păcatele noastre.

– Aşa că mama copilului lui Boyle... începu Rogo.

– ... poate fi oricine, aprobă Dreidel, fericit să revină la chestiune. Deşi, cunoscându-l pe Boyle, sunt convins că este cineva de care nu am auzit niciodată.

– De unde ştii? întrebă Rogo.

– Nu ştiu – doar că... atunci când eram la Casa Albă, aşa era Boyle. Cu toate că era cel mai vechi prieten al lui Manning, nu a făcut niciodată parte cu adevărat din echipa lui. Era mai mult decât atât – era *aici*, spuse Dreidel ridicându-şi mâna stângă la nivelul ochilor. Şi credea că noi, toţi ceilalţi, eram *aici*, adăugă lovind cu palma dreaptă biroul.

– Ăsta-i avantajul de a fi Primul Prieten.

– Dar tocmai asta e – știu că a fost oarecum sanctificat atunci când a fost împușcat, dar, din câte îmi dădeam eu seama din interior, în timpul perioadei anterioare Boyle n-a fost prea bine văzut.

– Poate că atunci aflase Manning de copilul lui.

Pentru a doua oară Dreidel tăcu.

Nici Rogo nu mai spuse nimic. Scoțând a doua fotografie din cutie, desfăcu rama neagră, mată, și o puse pe birou. Înăuntru se afla o fotografie făcută de aproape, cu obrajii lipiți și zâmbind înspre cameră. Judecând după desimea mustății și a părului bărbatului, fotografia era destul de veche. Doi oameni îndrăgostiți.

– Ce mai ai acolo în afară de fotografii? întrebă Dreidel, întorcând puțin cutia și citind cuvântul „Diverse" pe eticheta principală.

– Tot felul de chestii de la birou, spuse Rogo golind cutia, scoțând o carte cartonată despre istoria genocidului, una despre moștenirea irlandezilor și o copie a unui manuscris după o carte foarte critică, intitulată *Mitul Manning*.

– Îmi amintesc când a apărut, spuse Dreidel. Îngâmfatul ăla nenorocit nu ne-a căutat niciodată să verifice veridicitatea afirmațiilor sale.

– Nu-mi vine să cred că mai păstrează toate porcăriile astea, spuse Rogo scoțând un permis de parcare pentru Centrul Kennedy, vechi de un deceniu.

– Pentru tine sunt numai niște porcării – pentru bibliotecă sunt fragmente de istorie.

– Să-ți spun ceva – chiar și pentru bibliotecă, porcăriile astea sunt numai niște porcării, spuse Rogo scoțând o grămadă de chitanțe de la taxiuri, o bucată de hârtie pe care erau scrise instrucțiuni pentru a ajunge la Arena Stage, o confirmare pentru participarea la nunta cuiva, un desen mâzgălit cu cuvintele „Unchiul Ron" scrise frumos deasupra și un carnețel cu arc cu logoul echipei Washington Redskins pe copertă.

– Ce, ce, ce, ce naiba faci? îl întrerupse Dreidel.

– Cu ce, cu asta? întrebă Rogo arătând desenul.

– Cu ăla, insistă Dreidel luând carneţelul cu arc cu logoul echipei de fotbal.

– Nu înţeleg – pentru ce naiba ai nevoie de programul meciurilor?

– Nu e nici un program.

Deschizând carneţelul, Dreidel îl întoarse către Rogo, lăsând să se vadă un calendar zilnic pentru prima săptămână din ianuarie.

– E agenda lui Boyle.

Rogo îşi arcui sprâncenele şi îşi trase o palmă pe frunte.

– Deci putem să vedem cu cine s-a întâlnit...

– Exact, spuse Dreidel, deja răsfoindu-l. Întâlniri, cine, ce... tot – şi mai ales ce a făcut în noaptea zilei de 27 mai.

– Domnule președinte? strig deschizând ușa.

Nici un răspuns.

– Domnule, sunt eu, Wes – sunteți acolo? întreb din nou, deși știu foarte bine răspunsul.

Dacă el n-ar fi acolo, n-ar fi nici agenții de la Secret Service afară. Însă chiar după toți anii petrecuți împreună, îmi cunosc lungul nasului. Una e să intru în biroul lui și cu totul și cu totul altceva să-i intru în casă.

– Aici, se aude o voce de bărbat, prelungindu-și ecoul de-a lungul holului central ce conduce în camera de zi.

Mă opresc un moment, incapabil să recunosc vocea – îngrijită, cu o umbră de accent britanic –, dar intru repede și închid ușa în urma mea. Chiar dacă are musafiri, n-am de gând să mă întorc acum.

Încercând în continuare să identific vocea, mă îndrept către hol și arunc o privire către fotografia alb-negru înrămată, de mărimea unui afiș, așezată deasupra biroului antic și a vazei cu flori proaspete din dreapta mea. Este fotografia preferată a lui Manning: o vedere panoramică a biroului său din Biroul Oval, făcută de un fotograf care pur și simplu a așezat aparatul de fotografiat pe scaunul președintelui și a apăsat pe declanșator.

Rezultatul este reconstituirea exactă a priveliștii pe care o avea Manning din spatele celui mai important birou din lume: fotografiile cu soția sa, stiloul pe care i-l oferise fostul președinte, un

mesaj personal scris de fiul său, o plăcuţă de aur pe care este inscripţionat un citat din John Lennon: „E ceva să fii un erou al clasei muncitoare", şi o fotografie a lui Manning cu mama sa făcută în ziua în care venise la Casa Albă – întâia întâlnire oficială din Biroul Oval. În stânga, pe birou, se vede telefonul lui Manning, mare cât o cutie de pantofi şi atât de aproape, încât se pot citi cele cinci nume tipărite pe tastele de apelare rapidă: „Lenore" (soţia sa), „Arlen" (vicepreşedintele), „Carl" (consilierul pe probleme de securitate naţională), „Warren" (şeful de personal) şi „Wes". Eu.

Era suficient să apese pe un buton şi toţi veneam într-un suflet. Şi opt ani mai târziu lucrurile stăteau tot la fel. Până acum.

Lăsând în urmă holul, intru în camera de zi oficială unde, în mijlocul rogojinii tibetane, Manning stă cocoţat pe o cutie în timp ce un bărbat blond cu o coamă de păr ce cu greu îi acoperă fruntea lată se învârte în jurul lui ca un croitor care ajustează un costum.

– Vă rog, domnule preşedinte, trebuie să staţi drept, îl imploră el cu un accent ce abia acum realizez că pare mai degrabă din Africa de Sud.

Chiar în spatele lui Frunte Lată o femeie fotograf de douăzeci şi ceva de ani, cu păr scurt şi ţepos, îşi lasă bărbia în piept şi declanşează blitul.

Abia când văd că Frunte Lată ţine în mână un fel de şubler – care arată ca o linie cu o cheie ajustabilă la un capăt – îmi dau în sfârşit seama ce se petrece. Fotografa îi mai face o poză lui Manning. Pe canapea se află o cutie pătrată ce poate fi cu uşurinţă confundată cu un joc de dame; în ea se află vreo zece şiruri de ochi de sticlă, fiecare având o altă nuanţă a griului lui Manning. Manning însuşi stă nemişcat în timp ce instrumentul face clic-clic în jurul încheieturii mâinii lui, ecranul digital indicându-i lui Frunte Lată o altă măsură. Muzeul Figurilor de Ceară Madam Tussaud se mândreşte cu acurateţea siluetelor sale. Chiar şi atunci când vine vorba de celebrităţi care nu mai sunt în atenţia publicului.

– Ce zici – sunt mai întunecați acum, nu-i așa? spune o negresă micuță și-mi întinde doi ochi cu privire metalică ce se holbează la mine.

Ceea ce e foarte ciudat e că, deși sunt suspendați în aer, arată exact ca ochii lui Manning.

– Ăștia sunt de la silueta originală pe care am făcut-o la Casa Albă – manual, bineînțeles –, dar cred că s-au făcut mai închis la culoare în ultimii câțiva ani.

– Da... sigur, mă bâlbâi, uitându-mă deja la ceas. Ascultă, ai idee cât mai durea...?

– Stai liniștit, Wes, întrerupe Manning, cu un râs exact cum n-aș fi vrut să aud.

Singura dată când este la fel de entuziasmat ca acum este în timpul întâlnirii anuale a consiliului bibliotecii sale. Cu toți membrii personalului său reuniți, simte din nou că deține puterea. Durează în cel mai bun caz patru ore. Apoi revine la starea de dinainte, a unui simplu fost președinte, a cărui coloană formată numai din două mașini trebuie să se oprească la lumina roșie a semaforului. Astăzi, oamenii de la Tussaud aduc cu ei atenția pe care o primise numai în vremurile de glorie. Manning nu e dispus să renunțe la asta atât de ușor.

– Programul este foarte clar, îmi spune. Unde mai trebuie să ajungi?

– Nicăieri, domnule. Dar acum că... având în vedere că Nico e în libertate...

– Parcă ești Claudia.

Însă când se întoarce și se uită la mine, de fapt pentru prima oară de când am intrat, nu mai continuă. Oi știi eu să-l citesc la perfecție, dar și el știe să mă citească, poate chiar mai bine – în special când e ceva legat de Nico.

– Wes, spune el, fără să fie nevoie să mai zică altceva.

„Sunt bine", îi răspund fără să deschid gura, doar dând din cap. Știe că mint, dar știe și de ce. Dacă am de gând să vorbesc despre

asta, în nici un caz n-o s-o fac în prezenţa altcuiva. Hotărât să grăbesc lucrurile, mă duc drept la Frunte Lată care pare a fi şeful.

– Declan Reese – de la Muzeul Madam Tussaud. Vă mulţumesc că ne-aţi mai primit încă o dată, îmi spune Frunte Lată salutându-mă cu şublerul şi întinzându-mi mâna. Încercăm să nu facem acelaşi portret de două ori, dar popularitatea preşedintelui Manning...

– Pur şi simplu li se pare că îmbătrânesc şi vor să-mi potrivească guşa cum trebuie, spune Manning, lovindu-se în glumă peste pielea lăsată de la gât.

Toţi angajaţii de la Tussaud izbucnesc în râs. În special pentru că era adevărat.

– Nici o problemă, spun eu, neuitând nici o clipă care-mi sunt îndatoririle. Ţineţi minte însă...

– Treizeci de minute, promise Declan în timp ce blitul se declanşa din nou. Nu-ţi face griji – l-am făcut pe Rudy Giulliani în douăzeci şi şapte de minute şi tot am reuşit să-i redăm buzele crăpate şi roşeaţa pumnilor.

În timp ce femeia cu ochii pregăteşte un material pentru a lua mulajul dinţilor, Declan mă apucă de cot şi mă trage deoparte.

– Ne întrebam şi dacă puteţi aduce altceva de îmbrăcat. Ceva care să reflecte perioada mai lejeră de după încheierea mandatului, îmi şopteşte suficient de tare ca să audă şi Manning. Birourile lui Bush şi Clinton ne-au trimis nişte tricouri pentru golf.

– Îmi pare rău... noi nu...

– Ce-au trimis Bush şi Clinton? Tricouri de golf? strigă Manning, îngrijorat că pierde ceva din discuţie.

În fiecare zi refuzăm zeci de solicitări de a apărea în reclame pe seturi de şah prezidenţiale, la sesiuni de autografe, chiar şi la un onorariu de zece milioane de dolari pentru un rol episodic într-un film. Însă când vine vorba despre implicarea celorlalţi Foşti Preşedinţi, Manning nu se poate abţine.

– Wes, fă-mi un serviciu şi trimite-le una dintre jachetele mele albastre. Dacă le dăm şi noi un tricou de golf o să ne îmbrace ca pe Cei Trei Stooge.

Pe când cei din cameră izbucnesc din nou în râs, arunc o privire către Declan care se pare că ştie foarte bine ce are de făcut. Are ochelari ca ai lui Woody Allen – îi este foarte uşor să scoată nişte haine de la un fost preşedinte.

– Va mulţumesc mult, bunul meu domn, adaugă Declan cu un accent perfect, în timp ce ies din nou în hol şi mă îndrept spre scări.

Într-o împrejurare obişnuită m-aş opune –, dar cu cât termină mai repede, cu atât mai repede o să aflu ce e cu Boyle.

Concentrându-mă la chestia asta, mă apuc de balustradă deja derulând scena în minte. Când trebuie să i se transmită nişte veşti proaste lui Manning, metoda cea mai bună e cea directă. „Domnule, cred că l-am văzut pe Boyle în noaptea aceea în Malaysia." Cunosc foarte bine gesturile lui Manning – cum rânjeşte când e furios sau cum ridică bărbia când se preface că e surprins. Simpla lui reacţie îmi va spune tot ce vreau să aflu.

Când ajung în capul scărilor, simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar. E Lisbeth. Închid respingând apelul. Mi-a ajuns rahatul de care am avut parte pe ziua de azi. Ultimul lucru de care am nevoie este o altă scuză falsă.

Mai supărat ca oricând, traversez holul de la etajul întâi străjuit de două drapele americane: unul care a fluturat deasupra Casei Albe în prima zi a administraţiei lui Manning şi celălalt din ziua în care a plecat. Mă apropii de dormitorul din stânga, regândindu-mi strategia de a-l aborda pe Manning. Poate că n-ar trebui s-o spun pur şi simplu. Întotdeauna reacţionează mai bine la o anumită diplomaţie. „Domnule, ştiu că o să vi se pară ciudat... Domnule, nu sunt sigur cum să vă spun... Domnule, sunt un laş chiar atât de mare?" Ştiind deja răspunsul, deschid dintr-o mişcare uşa şi...

– Aaaaa...! strigă prima-doamnă, tresărind pe scaunul din faţa biroului antic din colţul camerei.

Se întoarce către mine atât de repede, încât îi sar ochelarii de la ochi şi chiar dacă e complet îmbrăcată, cu o bluză bleu şi pantaloni albi, îmi acoper imediat ochii dându-mă înapoi.

– Vă rog să mă iertaţi, doamnă. Nu mi-am dat seama că sunteţi...

– Nu-i nimic, spune ea, făcând spre mine un gest menit să mă liniştească.

Mă aştept să mă ia serios la rost. Însă se pare că a fost atât de luată prin surprindere, încât nu reacţionează. E roşie la faţă şi clipeşte des, încercând să se calmeze.

– Pur şi simplu... m-ai surprins, asta-i tot.

Încă scuzându-mă, mă întind după ochelarii ei şi mă reped să-i dau. Abia când ajung în faţa ei, îmi dau seama că ascunsese ceva cu mâna stângă sub perna scaunului.

– Mulţumesc, Wes, spune ea, luând ochelarii fără să se uite în sus la mine.

Mă întorc pe călcâie şi mă îndrept spre uşă – nu înainte însă de a mai arunca o privire peste umăr. Doctor Lenore Manning a trecut prin două alegeri prezidenţiale, trei bătălii pentru funcţia de guvernator, două naşteri şi patru ani de atacuri continue împotriva ei, a soţului ei, a copiilor ei, a familiei şi aproape a tuturor prietenilor ei, incluzând un reportaj din *Vanity Fair* cu cele mai nereuşite poze ale ei deasupra titlului „Prima-doamnă doctor e aici: De ce a dispărut frumuseţea şi acum e la modă inteligenţa?" În momentul de faţă nu o mai ating nici cele mai înverşunate atacuri. Aşa că atunci când o văd uitându-se la mine – când ni se întâlnesc privirile şi văd roşeaţa pe care încearcă s-o ascundă cu un zâmbet şi un alt „mulţumesc"... picioarele îmi înţepenesc. Poate să clipească cât vrea. Ştiu cum arată cineva care a plâns.

Împiedicându-mă înapoi spre uşă, mă simt din ce în ce mai ciudat. „Pleacă... mişcă-te... dispari." Nu ar trebui să fiu aici. Fără a mai sta pe gânduri, mă reped pe hol şi mă îndrept din nou spre scări. Trebuie neapărat să ies de aici. Mintea îmi zumzăie ca un motor turat la maximum, încercând cu disperare să proceseze

informația. „Nici măcar... În toți anii în care am fost alături de ei... Ce Dumnezeu atât de înfiorător s-a putut întâmpla, încât s-o facă să plângă?" Căutând răspunsul, mă opresc în capul scărilor și mă uit din nou peste umăr. În dreapta este drapelul din ziua în care am părăsit Casa Al... Nu. Nu am *părăsit* Casa Albă. Am fost dați afară. Dați afară din cauza reacției lui Manning din ziua aceea. Dați afară după ce Boyle a fost împușcat. Dați afară după ce Boyle a murit în ambulanță.

Am urmărit funeraliile de pe patul meu de spital. Normal, în permanență camerele de filmat au fost fixate pe președinte și pe prima-doamnă pentru a le urmări reacțiile. Ascunsă sub pălăria neagră cu bor lat, ea și-a ținut capul drept, încercând să fie tare – însă în momentul în care fiica lui Boyle a început să vorbească... Camera a prins mișcarea, pentru o fracțiune de secundă, fără ca nimeni să realizeze ce se petrecea. Prima-doamnă și-a șters nasul și apoi s-a îndreptat, mai țeapănă ca niciodată. Asta a fost tot. Și a fost singura dată când am văzut-o pe prima-doamnă plângând.

Până acum.

Uitându-mă în continuare peste umăr, nu scap din ochi ușa deschisă de la dormitor. Fără îndoială, ar trebui să cobor. Nu e treaba mea. Sunt nenumărate motive pentru care ar putea plânge. Dar acum, la două zile după ce i-am văzut ochii căprui cu pete bleu ai lui Boyle... la o zi după evadarea lui Nico de la St. Elizabeth... plus ceea ce prima-doamnă ascundea sub scaun... îmi vine să-mi trag palme numai pentru că mă gândesc la asta. Ar trebui să mă concedieze pentru că mă gândesc la asta. Însă având în vedere tot ceea ce se petrece, să plec acum – să renunț, să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, să cobor scările fără să descopăr motivul pentru care una dintre cele mai puternice femei din lume a ajuns la disperare... Nu. Nu pot. Trebuie să aflu.

Întorcându-mă înapoi spre dormitor, păşesc tiptil pe covorul auriu țesut manual ce acoperă holul. Nu se aude nici un hohot de plâns. Un ultim suspin adânc. Cu pumnii strânși și ținându-mi răsuflarea, mai fac doi pași în vârful picioarelor. Opt ani am

luptat pentru a le proteja intimitatea. Acum eu sunt cel care o invadează. Însă dacă ştie ceva... ceva despre ce s-a întâmplat... continui să merg până aproape de uşă. Însă în loc să mă duc spre dormitorul din stânga, întind capul, ca să mă asigur că prima-doamnă nu mă poate vedea, şi apoi mă strecor pe uşa băii ce se află în dreapta mea.

Cum afară soarele apune, în baie e aproape întuneric. Mă ascund în spatele uşii cu inima bătându-mi atât de nebuneşte în piept, încât îmi simt pulsul din tâmple. Pentru a fi în siguranţă, închid uşa pe jumătate şi mă uit prin crăpătura verticală dintre uşă şi toc. Dincolo de hol, în dormitorul ei, prima-doamnă stă cu spatele spre mine, aşezată încă la birou. Din unghiul din care privesc îi văd numai jumătate din corp – ca şi cum ar fi tăiată în două pe vertical – însă este singura jumătate de care am nevoie, mai ales că bagă mâna sub perna de pe scaun şi scoate ceea ce ascunsese acolo.

Îmi apăs nasul în deschizătură şi-mi forţez ochii să văd ce este. O poză? O notiţă? Nici o şansă. Blochează cu spatele tot ce face. Însă în timp ce ţine obiectul în mână, aplecându-şi capul să se uite mai bine, îmi e imposibil să mă înşel cu privire la poziţia ei. Umerii îi tremură. Braţul drept începe să se mişte necontrolat. Dă să-l ridice ca şi cum ar încerca să se ciupească de nas – dar se aude un alt suspin, urmat de un geamăt aproape imperceptibil – îmi dau seama că nu se ciupeşte de nas. Se şterge la ochi. Şi iar plân...

Aproape instantaneu înţepeneşte şi îşi îndreaptă umerii. Ca şi mai înainte, îngroapă momentul, trăgându-şi nasul pentru ultima oară şi pecetluind mormântul emoţiei căreia îi permisese să iasă la suprafaţă pentru un moment. Chiar acum când e singură, chiar dacă braţul continuă să îi tremure, soţia preşedintelui refuză să accepte orice semn de slăbiciune.

Cu mişcări grăbite, îndoaie repede notiţa, sau poza, sau ce are şi o ascunde între ultimele pagini ale unei cărţi de pe birou. Aproape că am uitat. Manning nu este singurul pentru care au venit cei de la Madam Tussaud. Trăgând încă o dată adânc aer în

piept, prima-doamnă își netezește fusta, se șterge la ochi și ridică bărbia. Masca se află din nou la locul ei.

Se întoarce să plece din dormitor, dar aruncă o privire în hol, spre locul întunecat unde mă aflu, oprindu-se o fracțiune de secundă. Mă trag înapoi, dar ea continuă să meargă aproape la fel de repede uitându-se în altă parte. Nu, nu se poate. Nu avea cum să mă vadă. Ascuns în întuneric, observ cum se îndreaptă spre mine și o ia la stânga când ajunge în capul scărilor. Câteva secunde îi aud pașii pe scările de lemn, din ce în ce mai îndepărtați. Nici măcar nu respir până ce nu aud pașii pierzându-se pe covorul de la baza scărilor. Chiar și atunci număr până la zece ca să fiu sigur. O senzație de greață face să-mi vâjâie capul. Ce mama dracului fac?

Încercând să scap de ea, trag apa la veceu, deschid un robinet la chiuvetă și ies din baie ca și cum totul ar fi normal. Mă uit rapid pe hol să mă asigur că nu e nimeni aici.

– Doctor Manning? spun încet.

Nici un răspuns. Sunt singur.

Prin ușa deschisă a dormitorului lui Manning, biroul antic se află la mai puțin de trei metri de mine. În toți anii pe care i-am petrecut împreună, nu le-am înșelat nici măcar o dată încrederea. Îmi spun din nou asta uitându-mă la cartea de pe biroul ei. Stă pur și simplu acolo. Cu răspunsul înăuntru.

Dacă aș fi Rogo, aș face-o. Dacă aș fi Dreidel, aș face-o. Dacă aș fi Lisbeth, aș fi făcut-o deja de două minute. Însă sunt eu. Și asta e de fapt problema *reală*. Mă cunosc foarte bine. Îmi știu limitele. Și știu că, dacă intru acolo nimic, nu va mai fi vreodată la fel. Eu cel de altădată nici măcar n-aș fi putut concepe așa ceva. Însă nu cred că mai sunt eu cel de altădată.

Strângându-mi pumnii, fac câțiva pași în dormitor până la birou. Cartea neagră este groasă și are un titlu scris cu litere aurii pe copertă. *Biblia*. Nu știu de ce sunt surprins.

Când iau Biblia în mână și o răsfoiesc de la sfârșit spre început, hârtia împăturită cade singură. O desfac atât de repede, încât aproape o rup. Credeam că este o poză sau vreo notiță oficială. Nu este.

Este o scrisoare. Scrisă de mână pe o hârtie obişnuită, fără antet. Scrisul nu-mi este cunoscut, însă este foarte precis – litere mici, compacte, perfecte, fără vreo particularitate anume. Ca şi cum ar fi fost scrise de cineva care petrecuse ani întregi perfecţionându-şi modalităţi de a trece neobservat.

Ca să fiu sigur, întorc foaia ca să văd semnătura de pe spate. Ca tot restul, şi aici literele sunt simple, aproape obişnuite. Vârful *R*-ului e puţin mai lung decât restul. *Ron.* Ron Boyle.

„Dragă Lenore", citesc întorcând-o din nou, în timp ce creierul îmi lucrează atât de repede, că nu pot decât să sar de la o frază la alta. „Te rog să mă ierţi... n-am vrut niciodată să te induc în eroare... pur şi simplu am crezut, pentru binele tuturor... pentru toate păcatele mele... să-i protejez în sfârşit pe cei pe care îi iubesc... Pedeapsa mea, Lenore. Căinţa mea. Te rog să mă înţelegi, au spus că putea fi oricine – că puteai fi tu... Şi după ce nu a fost nici un fel de plată pentru Blackbird, când am aflat ce el..."

„El? Cine e el?" mă întreb citind în continuare. „Şi Blackbird? Aşa le spuneau ei celor şase milioane de dolari...?"

– Hei! strigă o voce de femeie în spatele meu.

Mi se taie respiraţia şi îngheţ. Simt că nu mai pot să mă ţin pe picioare în timp ce mă întorc să mă uit la ea.

Prima-doamnă stă în cadrul uşii cu ochii ei verzi în flăcări.

– Ce mama dracului faci aici?

– Glumeşti.

– E de rău? întrebă Rogo aplecându-se în faţă şi citind peste umărul lui Dreidel.

Pe biroul din faţa lor, agenda lui Boyle era deschisă la săptămâna care începea cu 22 mai. În spaţiul pentru „Luni, 23 mai" e scris de mână „Manning la NY". Miercuri, pe 25, scrie „Elliot la interviu pentru *Morning*". Şi joi, pe 26, scrie „Serata pentru strângere de fonduri a Senatorului Okum – Wash. Hilton – 7 p.m." Însă ceea ce atrăsese atenţia lui Rogo era spaţiul dedicat zilei de 27 mai, unde scrisul fusese acoperit cu marker negru.

[redacted]

– Au tăiat ce era scris? întrebă Rogo.

– Asta-i treaba bibliotecii – să citească toate dosarele şi să judece ce poate fi făcut public şi ce nu.

– Înţeleg *cum*. Nu vreau decât să spun... Stai puţin, spuse el întrerupându-se brusc şi întinzându-se să pună mâna pe pagina din dreapta a agendei. Chiar înainte de a o atinge, Rogo putu să-şi dea seama că era făcută dintr-o hârtie ceva mai subţire şi mai deschisă la culoare decât restul foilor albe din agendă.

– Nici măcar nu e originalul, nu-i aşa?

– E o copie – aşa se fac modificările, explică Dreidel. Nu pot distruge originalul, aşa că fac o copie, şterg ce trebuie să şteargă şi o capsează unde ar fi trebuit să fie.

– Bine, bine – şi cum facem rost de original?

– Cred că... aici, stai să văd, spuse Dreidel luând agenda şi răsfoind-o până ajunse la coperta interioară.

Îndoită şi capsată de prima pagină aici se afla într-adevăr o altă foaie trasă la xerox. Dreidel o desfăcu, iar Rogo citi cuvintele „Foaie de retragere" scrise sus.

– De fiecare dată face o modificare trebuie să noteze aici, spuse Dreidel în timp ce amândoi începură să citească foaia.

TIPUL DOCUMENTULUI	SUBIECT/TITLU	DATA	RESTRICŢIONARE
1. agenda	Programul lui Boyle 1 p., parţial	27.05	B6
2. agenda	Programul lui Boyle 1 p., parţial	03.06	B6

– Ce e B6? întrebă Rogo.

Uitându-se cu atenţie la caracterele minuscule, Dreidel trecu prin lista de restricţionări de la baza foii de retragere.

– B1 e când este secret... B2 este când o anumită agenţie o interzice...

– Şi B6?

– Dacă este dată publicităţii, ar constitui o încălcare nepermisă a vieţii personale, citi Dreidel de pe foaie.

– Deci este vorba despre un secret din viaţa personală a lui Manning?

– Sau chiar a lui însuşi, spuse Dreidel. Întâlnirile şi programele pot fi stabilite de Casa Albă, dar dacă Boyle scrie ceva... nu ştiu, cum ar fi codul lui PIN de la vreun card sau numărul de la asigurarea socială... atunci astea clar n-au nici o legătură cu preşedinţia şi, prin urmare, sunt şi ele şterse.

Rogo se întoarse la pagina cu 27 mai.

[redacted]

– Seamana mai mult cu niște litere decât cu un cod PIN.

– Sau un număr de la asigurările sociale, îl aproba Dreidel.

– Poate ar fi bine să ne întoarcem la tipa de la arhivă și s-o presezi până va fi de acord să ne arate originalul.

– Glumești? După tot ce am spus, e deja destul de suspicioasă.

– Crezi că putem să-l găsim noi? E acolo? întrebă Rogo arătând spre cușca de metal din colțul îndepărtat al camerei, unde se aflau cel puțin alte zece rafturi pline de cutii până sus.

– Sigur – o să căutăm așa la întâmplare printre alte cinci milioane de documente – imediat ce trecem de tipul ăla care ne supraveghează și ne dăm seama cum putem sparge încuietoarea antiexplozibil care păzește toate celelalte dosare legate de securitatea națională. Uită-te la chestia aia – e ca un seif de la o bancă.

Rogo se întoarse și se uită la cușcă. Chiar de acolo de unde stătea, își dădea seama de grosimea oțelului blindat.

– Atunci asta-i tot? Ne dăm bătuți?

Lăsându-și bărbia în jos și aruncându-i o privire lui Rogo, Dreidel înșfacă agenda și o bagă sub birou.

– Ți se pare că eu sunt Wes? întreba el privind peste umărul lui Rogo.

Urmărind privirea lui Dreidel, Rogo se întoarse și el către Freddy, supraveghetorul, care apasa în continuare tastele calculatorului la biroul cu computere.

– Ce faceți, băieți, sunteți gata să încheiați? întrebă Freddy. E aproape ora cinci.

– Mai avem nevoie de cel mult zece minute, îi promise Dreidel.

Afară, prin ferestrele înalte de deasupra statuii de bronz strălucitor a lui Manning, soarele de decembrie apunea la marginea orizontului. Fără îndoiala se făcuse târziu. Aplecându-se pe scaun pentru ca Freddy să nu-l poată vedea, îi șopti lui Rogo:

– Dă-te doi centimetri mai la stânga.

– Ce fa...?

– Nimic, spuse Dreidel calm ţinând în continuare agenda sub birou fără să i se vadă mâinile. Şi cu siguranţă nu violez proprietatea guvernului, dacă rup o pagină din această agendă considerată obiect cu valoare istorică.

Lui Dreidel i se lăţi pe faţă un zâmbet afectat, iar Rogo auzi un sunet înfundat urmat de un altul şi un altul de sub masă – ca şi cum ar fi fost ultimele boabe de porumb care se transformă în floricele... sau o pagină smulsă din vreo şase capse.

Cu o ultimă mişcare, Dreidel smulse foaia cu data de 27 mai, o împături şi-o îndesă în buzunarul de la jachetă.

– Îţi spun că nu e aici! exclamă el, ridicând vocea şi punând din nou agenda pe birou. Hei, Freddy, poţi să te uiţi puţin la chestia asta? Cred că lipseşte o foaie din unul dintre dosare.

Sărind de pe scaun, Dreidel îi întinse agenda lui Freddy şi îi arată foaia de retragere.

– Vezi, aici scrie că a fost modificată o notiţă pentru data de 27 mai, dar când mergi aici, explică el întorcând paginile până la luna mai, nu găseşti altceva decât începutul lui iunie.

Freddy dădu înapoi la foaia de retragere, apoi din nou la iunie.

– Da... nu... într-adevăr lipseşte pagina. Puteţi să aşteptaţi până mâine? Suntem pe punctul de a închide şi...

– Crede-mă, şi noi avem de respectat nişte termene, spuse Dreidel uitându-se la ceas. Ascultă, ne poţi face un serviciu şi să cauţi originalul? Dacă nu-i ducem datele astea lui Manning în seara asta e în stare să ne castreze. Pe bune. O să ia un instrument tăios şi o să ne castreze.

– Eu... aş vrea să vă ajut, băieţi, dar dacă documentul a fost modificat înseamnă...

– Freddy, când am plecat din Palm Beach de dimineaţă, preşedintele a spus că vrea o copie completă a acestei agende pentru cartea comemorativă pe care o face pentru familia lui Boyle, rosti Dreidel cu convingere. La urma urmei, e vorba despre un dosar

vechi de aproape zece ani despre un om mort de-atunci. Dacă e ceva ruşinos în rubrica aia, dacă scrie „Îl urăsc pe preşedinte" sau „Sunt terorist şi spion", sau ceva de genul ăsta care ar afecta într-adevăr securitatea naţională – nu ne arăta. Dar dacă este doar un detaliu neimportant despre care nu-i pasă nimănui, cum ar fi ziua de naştere a surorii lui, ne-ai face într-adevăr un mare bine.

Scărpinându-şi gropiţa din bărbie, Freddy aruncă o privire spre agendă, apoi spre Dreidel şi Rogo.

– Uită-te, te rog, îl imploră Rogo. Dacă e ceva ruşinos, pune-l înapoi pe raft.

În picioare, Freddy arătă înspre biroul acoperit de dosare.

– Daţi-mi numerele dosarului de pe cutie. Să văd ce pot face...

– Freddy, începu Rogo, cu o voce entuziastă, când o să mă însor, prietene, o să-mi fii domnişoară de onoare!

– Dosarul OA16209, strigă Dreidel din faţa cutiei.

Cincisprezece minute mai târziu, în colţul îndepărtat al camerei, uşa metalică a cuştii se deschise şi Freddy ieşi cu o foaie în mână.

– Poftim, spuse el dându-i-o lui Dreidel. Deşi cred că ţi-ar fi plăcut mai mult dacă era ziua de naştere a surorii lui.

– Eu doar...

– Îmi umblai în lucruri! explodează prima-doamnă. Nu e nevoie să-mi explici ce făceai, văd şi singură! Tu... tu... după atâta amar de vreme pe care l-am petrecut împreună – eşti în stare să ne înşeli încrederea!

– Doamnă, vă rog, nu...

– Nu încerca să mă prosteşti, Wes! Ştiu foarte bine ce am văzut. Văd chiar acum! Dar asta nu e *treaba* ta! urlă smulgându-mi din mână scrisoarea lui Boyle.

Fac un pas înapoi tremurând. Nici nu mă gândesc că s-ar putea să mă concedieze; pentru un moment, mi-e teamă că ar putea să dea în mine. Însă când îmi strigă ultima replică: „Asta nu e treaba ta!" – simt că mi se pune un nod în stomac. Îmi năvăleşte sângele în obraji şi nu mă pot abţine să nu clatin din cap.

– Nu e adevărat, şoptesc fără să-mi iau ochii de la ea.

Se repede la mine indignată.

– *Poftim?*

Nu spun nimic, uimit încă de cuvintele care mi-au ieşit pe gură.

– *Ce*-ai spus? mă provoacă.

– Ca... nu e adevărat, repet, încercând să-i prind privirea. Şi eu am fost pe pista aceea – este şi treaba *mea*.

Îşi mijeşte ochii. Mă uit pe fereastră peste umărul ei. Ca toate ferestrele din casa asta, şi aceasta este antiglonţ şi nu se deschide.

Însă mi se pare că e pe punctul de a mă arunca pe una dintre ele. Fluturând scrisoarea lui Boyle, mă întreabă:

– Cine te-a pus să faci asta?

– *Cum?*

– Vreun ziarist? Te-au plătit ca să scrii asta?

– Doamnă, chiar credeți că eu aș...?

– Sau e doar vreo farsă pe care ai făcut-o ca să-mi testezi reacția? Am o idee grozavă, spune ea imitându-mă în bătaie de joc. Hai să ne amintim încă o dată de cel mai cumplit moment din viața doamnei doctor Manning și pe urmă să vedem dacă putem să-i distrugem orice simț al realității astfel încât până la urmă să cedeze.

– Doamnă, nu e de glumă...

– Sau și mai bine, să-l punem pe asistentul soțului ei să se strecoare în dormitorul ei...

– Doamnă...

– ... să-l ia de pe birou...

– Doctor Manning, l-am văzut.

– ... și în felul ăsta o să intre în panică, și o să înceapă să se întrebe dacă a fost sau nu adevărat.

– L-am văzut pe Boyle. În Malaysia. E în viață.

Îngheață cu mâna la gură. Capul îi tremură aproape insesizabil. Apoi, din ce în ce mai puternic.

– *Nu... nu. Oh, nu, nu!*

– El era, doamnă. L-am văzut.

Capul îi tremură în continuare în timp ce-și ia mâna de la gură, o duce la bărbie și apoi la umăr. Încovrigându-se și apucându-și strâns umărul cu mâna, practic se transformă într-un ghem pe punctul de a se prăbuși.

– Cum a putut...? Cum au putut amândoi...? Of, Doamne...

Se uită din nou la mine și din ochi îi țâșnesc lacrimi atât de repede, încât nu are timp să clipească și să le facă să dispară. Mai devreme am crezut că erau lacrimi de remușcare – că poate că ascundea ceva. Însă văzând-o acum – groaza care-i contorsionează

trăsăturile, şocul care o face să-i tremure capul a respingere – lacrimile astea sunt lacrimi de durere.

– Doctor Manning, sunt sigur că... Ştiu că vi se pare imposibil...

– Dar nu, Doamne, nu sunt naiva, insistă. *Nu* sunt naivă. Vreau să spun că ştiam că-mi ascunde diferite lucruri – nu să mă înşele – pur şi simplu că aşa trebuie să facă. Asta înseamnă să fii preşedinte.

Îşi găseşte cu greu cuvintele, iar eu îmi dau seama că nu se mai referă la Boyle. Vorbeşte despre soţul ei.

– Există secrete pe care *trebuie* să le păstreze, Wes. Poziţionarea trupelor... forţele capabile de monitorizare... astea sunt secrete de care avem nevoie, spune ea. Însă aşa ceva... Doamne Dumnezeule, am fost la înmormântarea lui Ron. Am citit un psalm!

– Doamnă, ce...?

– Am fost acasă la el şi am plâns împreună cu soţia şi cu fiica lui! M-am rugat în genunchi pentru odihna sufletului lui! strigă ea, pe măsură ce tristeţea i se transformă în furie. Pentru ca acum să aflu că toate astea au fost doar o făcătură... prin care un nenorocit slab a scăpat de propria laşitate...

Din nou îi ţâşnesc lacrimi din ochi şi se clatină gata să cadă.

– Of, Doamne, dacă ceea ce spune Ron... dacă e adevărat...

Prăvălindu-se spre mine, se sprijină de colţul comodei stil Empire din stânga mea, aproape incapabilă să se mai ţină pe picioare.

– Doamnă!

Ridică o mână ca să mă ţină la distanţă. Se uită în grabă prin cameră. La început, mă gândesc că are un atac de panică. Însă după felul în care se uită... de la noptiera din stânga patului la noptiera lui Manning din dreapta, la birou, din nou la comoda Empire... toate sunt pline cu fotografii înrămate – de toate formele şi mărimile – toate înfăţişându-l pe Manning.

– Cum a putut... cum au putut face asta? întreabă uitându-se la mine ca şi cum ar aştepta un răspuns.

Nu-i pot oferi decât o privire şocată. Nici nu-mi mai simt braţele. Am amorţit complet. Vrea să spună că Manning ştia despre...?

– Când l-ai văzut pe Boyle, ţi-a spus ceva? Ţi-a oferit vreo explicaţie?

– Eu doar... am intrat din greşeală peste el, îi explic aproape fără să aud ce spun. A plecat înainte să-mi dau seama ce se petrecea.

Primei-doamne începe să-i tremure din nou mâna. Parcă sunt eu în Malaysia. Datorită scrisorii află în sfârşit că prietenul ei decedat este de fapt în viaţă. Şi din ce a scris Boyle, se pare că dintr-un motiv sau altul spune că vina îi aparţine în întregime, justificându-se prin faptul că şi-a protejat familia. Copleşită de moment, doctor Manning se aşază pe scrinul pictat de la capătul patului şi se holbează la scrisoarea scrisă de mâna lui Boyle.

– Pur şi simplu nu pot...

– M-a sunat ieri şi mi-a spus să nu mă amestec, spun fără să ştiu nici eu prea bine de ce. Că nu e lupta mea. Simt că mă inundă un val de furie. Dar *este* lupta mea.

Se uită la mine absentă, ca şi cum a uitat că mă aflu acolo. Strânge din dinţi şi îşi apasă mâna pe genunchi până nu-i mai tremură. E destul de rău că e atât de distrusă. E şi mai rău că toate astea se întâmplă în faţa mea. Imediat bărbia şi întreaga-i fiinţă înţepenesc şi instinctele politice, ascuţite de ani buni în care a încercat să ţină ascunse problemele intime, o fac să-şi revină.

– Are dreptate, se răsteşte la mine.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ascultă-l pe Boyle, spune ea. Apoi, ca şi când şi-ar fi adus aminte: Te rog!

– Dar, doamnă...

– Uită că l-ai văzut, uită că te-a sunat.

Vocea i se stinge şi-mi dau seama că m-am înşelat. Problema nu e că pare vulnerabilă emoţional în faţa mea. Problema e că de fapt are o atitudine protectoare. Şi nu numai faţă de soţul ei sau faţă de mine.

– Wes, dacă te retragi acum, cel puţin n-o să ştie că tu...

– Dar ştiu deja. Ei ştiu că l-am văzut...

– *Ei?* Care *ei?* spune ea ridicând îngrijorată din sprâncene.

– Cei Trei, insist eu.

La auzul vorbelor mele priveşte în sus şi-mi dau seama că ştie la ce mă refer. Avuseseră de-a face şi cu prietenul ei – normal că ştie amănuntele afacerii. Dar asta nu înseamnă că e dispusă să mă pună şi pe mine la curent.

– Ştiu cine sunt, îi spun.

– Nu cred că ştii, Wes.

– Cum puteţi...? mă întrerup căci valul de adrenalină tinde să înăbuşe senzaţia de greaţă pe care o simt.

Am lăsat-o să mă protejeze timp de opt ani. E destul.

– Ştiu că Cei Trei se luptau cu preşedintele şi cu Boyle. Ştiu că *Blackbird,* indiferent ce-o fi fost, valora o plată imediată de şase milioane de dolari ce trebuia livrată Romanului, aparent unul dintre cei mai importanţi informatori ai guvernului. Ştiu că plata a fost respinsă de preşedinte în timpul unei şedinţe privind securitatea naţională. Şi ştiu că faptul că au pierdut grămada aia de bani – şi tot ce ar mai fi putut obţine după aceea – probabil i-a înfuriat la maximum. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este rolul lui Boyle în toată afacerea asta şi ce a făcut de i-a supărat atât de tare pe Cei Trei de au fost în stare să apese pe trăgaci.

Mă aştept să fie uşurată că mai ştie cineva toate astea, însă, judecând după expresia de pe chipul ei, pare mai speriată ca oricând, ceea ce mă face să-mi amintesc că scrisoarea asta a şocat-o la fel de tare pe cât mă şocase pe mine să-l văd pe Boyle. Şi chiar dacă e vorba să-i aflu cele mai reprobabile secrete ale familiei, indiferent ce a făcut Boyle sau soţul ei, nu vrea să mă vadă că sufăr din cauza asta.

– Cum ai aflat de Cei Trei? întreabă.

La început ezit să-i răspund.

– De la un prieten al unui prieten care lucrează pentru Departamentul Apărării.

– Şi cine ţi-a spus că se luptau cu preşedintele?

– Asta am ghicit de unul singur.

Panicată, mă privește lung cântărind posibilele mutări pe care le-ar putea face. Știe că nu sunt dușmanul ei. Dar asta nu înseamnă că mă lasă să-i fiu prieten. Cu toate astea, sunt prea aproape acum. Prea aproape să mă îndepărteze.

– Pot să vă ajut, îi spun.

Clatină din cap neîncrezătoare.

– Doamnă, ei știu că l-am văzut pe Boyle. Dacă vă îngrijorează siguranța mea, vreau să vă spun că deja e prea târziu. Vă rog să-mi spuneți ce-a făcut Boyle și...

– Nu-i vorba despre ce-*a făcut* Boyle, șoptește ea. E vorba despre ce *nu a făcut.*

Își dă seama ce spune și se oprește, regretând deja că a vorbit.

– Ce nu a făcut *cui?* Președintelui?

– *Nu!*

Însă asta e tot ce spune. Coborând privirea, se face iarăși mică.

– Atunci cui? Dumneavoastră? Lui Albright? Spuneți-mi despre cine era vorba.

Nu spune nimic.

– Doctor Manning, vă rog, mă cunoașteți de opt ani. Am făcut vreodată ceva care să vă rănească?

Continuă să privească în jos și nu pot s-o condamn pentru asta. Este fosta primă-doamnă a Statelor Unite. Nu are cum să-și împărtășească temerile unui tânăr asistent. Nu-mi pasă. Trebuie să aflu.

– Atunci asta e? Ar trebui să plec și să las totul baltă?

În continuare nici un răspuns. Fără îndoială, speră că voi reacționa ca de obicei și voi încerca să găsesc o cale de a evita conflictul. Acum două zile poate aș fi făcut-o. Azi, în nici un caz.

– Foarte bine, îi spun îndreptându-mă spre ușă. Aveți tot dreptul să țineți lucrurile astea pentru dumneavoastră, însă trebuie să înțelegeți ceva: când voi ieși pe ușa aceea să nu vă imaginați că am renunțat. Glonțul ăla m-a lovit în față. Și până când nu voi afla ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua aceea o să continui să caut, o să

continui să răscolesc totul, o să continui să pun întrebări fiecărei persoane în parte care a fost...

– Nu înţelegi? A fost o ofertă.

Mă întorc, însă nu sunt surprins. Indiferent ce a făcut Boyle, dacă ea îmi spune adevărul, cel puţin are şansa să nu-l mai afle şi alţii. Iar pentru cineva care are deja arsuri de gradul trei din cauza privirii sfredelitoare a opiniei publice, limitarea numărului celor care ştiu este esenţială.

– O ofertă pentru ce? întreb, conştient de cutia în care trăieşte.

Dacă există un secret care nu vrea să fie descoperit, nu poate risca să mă lase să ies de aici înarmat cu întrebări delicate.

Însă ezită încă.

– Îmi pare rău că nu aveţi încredere în mine, spun îndreptându-mă din nou spre uşă.

– Tu ai spus-o, Wes. Ca informator, Romanul a început prin a ne furniza diverse ponturi.

– Dar Romanul era un agent al Secret Service, nu-i aşa?

– Aşa se crede acum. Însă nimeni nu ştia asta pe atunci. În vremea aceea, agenţiile erau pur şi simplu foarte mulţumite să afle ponturile Romanului. În special după Irak, un pont corect şi precis despre o tabără de instrucţie din Sudan? Ai văzut cum funcţionează războiul împotriva terorismului – nu avem altceva decât indicii şi avertismente. Chestia uimitoare în legătură cu Romanul era că, dacă aducea o informaţie la Secret Service, legată de un posibil atentat, când Secret Service o verifica prin intermediul celorlalte agenţii, FBI-ul o confirma şi la fel făcea şi CIA. Dacă aducea o informaţie FBI-ului, aceasta era confirmată de CIA şi de Secret Service – iar această verificare era exact ceea ce trebuia pentru ca el să-şi primească banii ca sursă.

– Deci, prin intermediul acestui personaj, Romanul, Cei Trei îşi aduceau informaţiile în cele trei agenţii separate, apoi le puneau cap la cap între ei...

– ... lăsând să se înţeleagă că FBI-ul, CIA şi Secret Service căzuseră de acord. Din nefericire, se întâmplă tot timpul – anul

trecut, bunăoară, cineva a inventat o informație. Diferența este că, în cele mai multe cazuri, astfel de oameni sunt prinși pentru că informația nu corespunde cu ceea ce spun celelalte agenții. Însă atunci... dacă nu ar fi devenit atât de lacomi, asta ar fi putut rămâne o cale foarte simplă de a-și suplimenta salariile medii de funcționari ai guvernului.

– Dar au devenit lacomi?

– Toți oamenii sunt lacomi, spune prima-doamnă, și ani întregi de mânie reprimată ies la suprafață. Ei cunoșteau sistemul. Știau că ponturile mărunte despre vreo tabără de instrucție avea să le aducă doar în jur de cincizeci de mii. Și mai știau și că singurul mod prin care puteau face banii adevărați pe care-i voiau era să rămână în așteptare și să-și conserve energia pentru acele ponturi unice: Podul Golden Gate este o țintă... depozitul de pantofi din Pakistan este în realitate o fabrică de produse chimice. Odată ce toată lumea a fost convinsă că ultimele noua informații ale Romanului au fost corecte, aveau să plătească oricât pentru marea informație ce avea să vină apoi – chiar dacă nu s-ar fi confirmat niciodată. Dar dacă FBI-ul, CIA și Secret Service o verificau și cădeau de acord că este reală? Așa, informatorul care a furnizat-o putea obține recompensa de câteva milioane de dolari.

– Și atunci care a fost problema? întreb încercând să par stăpân pe mine.

Adrenalina nu poate dura la nesfârșit. Cu fiecare amănunt pe care-l aflu despre perioada aceea, senzația de greață mă cuprinde din nou.

– Problema a fost că ofițerii supraveghetori de caz din FBI și CIA nu pot aproba plăți mai mari de 200 000 de dolari. Pentru a putea obține mai multe milioane de dolari, suma de care aveau nevoie Cei Trei pentru a putea sta liniștiți până la adânci bătrânețe, plata trebuia să fie aprobată de Casa Albă.

– Şi asta a fost *Blackbird*-ul, nu-i aşa? Tocmai începuseră să-şi ia banii pentru primul pont important, când totul a fost anulat de preşedinte.

Dă din cap aprobator şi mă priveşte impresionată.

– Atunci şi-au dat seama că au nevoie de cineva din interior. Atunci Boyle a fost avertizat în legătură cu asta – i s-a spus că s-ar putea să fie abordat de ei, în special din cauza situaţiei sale...

– Staţi puţin, staţi puţin... deci Cei Trei...

– Nu le mai spune aşa. Nu înţelegi? Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza Celor Trei. S-a întâmplat pentru că le-a venit ideea strălucită să caute un nou membru. Cei Trei erau de domeniul trecutului. Acum era vorba despre Cei Patru.

– Eşti sigur că asta e? întreba Rogo citind notiţa originala din dreptul datei de 27 mai din agenda lui Boyle.

O ridica la acelaşi nivel cu copia modificată ca să se asigure că era vorba despre aceeaşi foaie. Sub

se aflau scrise de mână urmatoarele cuvinte:

Doctor Eng 2678 Griffin Rd. Ft. L.

– Asta e marele secret pe care-l ascundeau de ochii publicului? adăuga Rogo. Că Boyle avea o programare la doctor?

– Într-adevar *este* o informaţie personală, spuse Freddy, apropiindu-se încet de ei, iar Rogo baga originalul într-un dosar.

– Asta cam aşa e, recunoscu Dreidel. Întotdeauna la Casa Albă cel puţin jumatate dintre angajaţi fac coadă la cabinetele psihiatrilor.

Stând în picioare la capătul unuia dintre rândurile de rafturi, Rogo se întoarse spre prietenul lui care se sprijinea de colţul unui birou din apropiere.

– Dar cine-a spus că e psihiatru? întrebă Rogo.

– Ce?

– Doctorul Eng. De unde până unde crezi că e psihiatru?

– Nu ştiu. Pur şi simplu am presupus că...

– Auziţi, băieţi, mi-ar plăcea foarte mult să ne petrecem tot restul serii discutând despre cabinetul particular al lui Eng, îi întrerupse Freddy, dar aceasta este o clădire guvernamentală şi, ca orice clădire guvernamentală, când ceasul bate ora cinci...

– Poţi să mai cauţi ceva foarte repede? întrebă Rogo arătând spre computerele bibliotecii.

– Am încercat să vă ajut. Pe bune. Însă hai să fim serioşi... biblioteca s-a închis.

– Doar o singură informaţie.

– E deja...

– Te rog, scrie cuvintele „Doctor Eng" în motorul de căutare, insistă Rogo. Te rog, o să dureze mai puţin de treizeci de secunde. Nu e nevoie decât să scrii două cuvinte – *„Doctor"* şi *„Eng"*. De îndată ce vei face asta, vom pleca atât de repede, încât o să ajungi acasă la timp ca să prinzi primele ştiri din seara asta.

Freddy se uită la Rogo.

– O ultimă căutare şi asta-i tot.

Nu peste mult timp, după ce apăsa câteva taste, Freddy se aplecă puţin ca să vadă răspunsul apărut pe ecran.

Nu s-au găsit menţionări şi date suplimentare.

– Şi ai...?

– Am cautat peste tot: fişierul Whorm, colecţia de fişiere ale personalului şi ale tuturor angajaţilor administraţiei, e-mailurile, chiar şi tot ce-a mai rămas din vechile documente privitoare la securitatea naţională, spuse Freddy deja iritat la maximum. Biblioteca s-a închis, adăugă el ridicându-se de pe scaun şi arătând înspre uşă. Aşa că, daca nu vreţi să aveţi de-a face cu bodyguarzii noştri bine antrenaţi, vă sugerez să vă continuaţi seara în mod plăcut în altă parte.

Trecând rapid prin curtea înconjurată de ziduri de beton și cărămidă din fața bibliotecii, Rogo era deja la doi metri înaintea lui Dreidel în drum spre mașină.

– O afacere particulară. Da, în Fort Lauderdale, spuse Rogo în celular. Caut numărul unui doctor Eng. E-N-G.

– Am găsit un doctor *Brian* Eng pe Griffin Road, spuse centralista.

– Numărul 267, repetă Rogo citind adresa de pe hârtia pe care o copiase. Și spune și ce fel de doctor este?

– Îmi pare rău, domnule, nu avem și informații despre ocupația oamenilor. Vă rog să așteptați să vă dau numărul.

În câteva secunde o voce feminină, ușor metalică anunță:

– La cererea clientului nostru, numărul nu este public și nu este înscris în fișierele noastre.

– Ai înnebunit... ce fel de doctor își dă numărul la secret? Se întoarse spre Dreidel și adăugă: Ai găsit ceva pe internet?

Uitându-se atent la micul ecran al telefonului său, Dreidel se lupta cu butoanele ca un bunic cu o telecomandă.

– Știu că am acces la internet cu asta – dar nu-mi dau seama cum să...

– Atunci ce naiba tot faci de cinci minute încoace? Dă-mi-l mie, se răsti Rogo smulgându-i telefonul din mână. Cu câteva clicuri și comenzi rapide, Rogo introduse numele *„doctor Brian Eng"* și apăsă pe *Enter*. Aproape două minute se plimbă în sus și-n jos cu cursorul fără să spună nimic.

– Ai găsit ceva? întrebă Dreidel în timp ce se strecurau printre mașinile din parcare.

– Nu-mi vine să cred, gemu Rogo, apăsând în continuare butoanele telefonului. Nu numai că are numărul la secret – tipul ăsta a reușit să stea departe de toate site-urile care apar pe cele mai importante motoare de căutare. Google... Yahoo!... toate – dacă scriu cuvintele „doctor Brian Eng" nu apare nimic – e de-a dreptul ridicol! Dacă bag cuvintele „Spiriduși evreiești", primesc o pagină plină de site-uri, dar dacă scriu „doctor Brian Eng", ciuciu!

Apropiindu-se de portiera din stânga a Toyotei, Rogo închise telefonul şi îl aruncă peste capotă spre Dreidel.

– Ceea ce ne duce înapoi la întrebarea ce fel de doctor este atât de secretos, încât e aproape imposibil de găsit?

– Nu ştiu... un doctor al mafiei? presupuse Dreidel.

– Sau un doctor care se ocupă de avorturi, replică Rogo.

– Sau ce-ai zice de-un chirurg plastician – pentru cei foarte bogaţi care nu vor să se afle că au apelat la aşa ceva?

– S-ar putea să ai dreptate. Wes a spus că se părea că Boyle şi-a modificat ceva la faţă. Poate că programarea din 27 mai era prima consultaţie în acest sens.

Strecurându-se pe scaunul din dreapta, Dreidel aruncă o privire la ceas. Afară începea deja să se întunece.

– Putem să mergem acolo când deschide mâine-dimineaţă.

– Glumeşti, nu? spuse Rogo pornind maşina. Ar trebui să mergem chiar acum.

– Probabil că a închis.

– Şi ce dacă, în cazul în care clădirea e deschisă sunt convins că informaţiile afişate în hol ne vor spune măcar ce fel de cabinet are.

– Dar să mergem până în Fort Lauderdale...

Deşi ieşise pe jumătate din parcare, Rogo apăsă pe frână şi băgă în marşarier. Se întoarse spre dreapta şi îi aruncă o privire rece lui Dreidel care privea în gol prin parbriz.

– Ce e? întrebă Dreidel.

– De ce nu vrei să mergem chiar acum la doctorul ăsta?

– Ce tot spui? Încerc doar să fac cumva să economisesc timpul.

Rogo îşi lăsă bărbia în piept.

– Bine, spuse el băgând din nou în viteza întâi. Următoarea oprire, doctorul Brian Eng.

– Stați puțin, adică vreți să spuneți că Boyle...

– L-au invitat să li se alăture, explică prima-doamnă cu voce tremurătoare. De ce să fie numai trei când puteau face o echipă mai bună din patru oameni?

– Și Boyle a fost de acord?

– Noi n-am știut...

Se oprește, întrebându-se probabil dacă să-mi spună tot restul. Însă știe foarte bine că, dacă n-o face, voi începe s-o întreb eu.

– Ne-am gândit că nu a făcut-o, spune într-un final.

– Nu înțeleg, îi răspund cu un nod în stomac.

– Crezi că i-au dat lui Ron vreo șansă? Cei Trei aveau acces la aceleași dosare ale FBI-ului ca și noi. Aflaseră care era punctul lui slab – copilul despre care el credea că nu știe nimeni nimic...

– Un copil? A avut un...?

– I-am spus lui Lee că asta se va întoarce împotriva noastră. *I-am spus*, insistă mai supărată ca oricând. I-am spus în timpul campaniei – era clar încă de atunci. Când ai o problemă de genul ăsta e clar că mai devreme sau mai târziu cineva va profita de pe urma ei.

Dau din cap știind că trebuie s-o las să continue.

– Dar ca Boyle să li se alăture...

– N-am spus asta. Am spus că l-au *abordat*. Dar Cei Trei nu au înțeles că Boyle... chiar dacă exista situația cu copilul său... cu toate greșelile extrem de grave pe care le făcuse... el nu avea cum

să se întoarcă împotriva noastră. Niciodată. Indiferent cât l-ar fi costat asta, îmi mărturiseşte uitându-se în sus.

Înţeleg ce vrea să spună. Aşteaptă acelaşi lucru şi din partea mea.

– Doctor Manning, îmi pare rău – dar felul în care vorbiţi... Ştiaţi toate chestiile astea încă de atunci?

– Wes, tu ai fost acolo cu noi. Ştiai care era miza. Cu cineva ca Ron... cu sabia aceea deasupra capului, care ameninţa să cadă în orice moment... chiar crezi că FBI-ul nu-l supraveghea îndeaproape?

Îmi aruncă o privire nimicitoare.

– Staţi puţin... vreţi să spuneţi că FBI-ul îl urmărea pe Boyle? În timpul mandatului?

– Încercau să vegheze la siguranţa lui, Wes. Şi chiar şi atunci Lee s-a luptat cu ei urmărindu-l pe toate fronturile – i-a chemat pe Barry şi pe Carl să vorbească cu ei personal, spune ea referindu-se la fostul director al FBI-ului şi la consilierul pe probleme de securitate naţională. Două zile mai târziu, au găsit depozitul bancar. Unsprezece mii de dolari într-un cont deschis pe numele *fiicei* lui Ron. Îţi dai seama? Să folosească numele fiicei lui! Au spus că probabil aceasta era oferta de pornire a Celor Trei. Să ia banii pe care îi băgaseră în contul lui sau aveau să-i distrugă viaţa şi să-i vorbească soţiei sale despre copilul pe care-l ascundea.

Ea continuă să vorbească, dar de data asta eu sunt cel care simte nevoia să se sprijine de comodă.

– Dar în... dosare... n-am văzut nimic legat de asta.

– Nu toate dosarele erau pentru ochii tăi, Wes.

– Dar dacă Cei Trei erau atât de aproape, nu puteaţi chema...?

– Crezi că nu făceam tot ce ne stătea în putere? La momentul acela, nici măcar nu aveam nişte nume. Ştiam că aveau pe cineva din FBI, pentru că în mod clar accesaseră dosarele lui Ron. Apoi, atunci când au transferat banii în contul lui Ron – Secret Service se ocupă de infracţiunile financiare – au spus că, dat fiind modul în care fuseseră trimişi banii, precis foloseau pe cineva din interior. Şi

şantajul? Ásta-i cel mai tipic instrument al CIA. Am alertat fiecare agenţie şi am început să le spunem să facă cercetări în interior.

– Ştiu... doar că... mă opresc, având grijă mereu să nu sar peste cal. Poate că nu înţeleg eu ceva, doamnă, dar dacă ştiaţi că Boyle era presat să li se alăture Celor Trei, de ce nu l-aţi avertizat pe *el* – sau măcar de ce nu i-aţi spus că ştiaţi că este şantajat?

Privind în jos la scrisoarea din poală, Lenore Manning nu spune nimic.

– Ce e? întreb. *Era* şantajat, nu-i aşa?

Stă pe scrinul pictat fără să scoată nici un cuvânt.

– E ceva ce nu...?

– Trebuia să aşteptăm să vedem ce va face, spune în cele din urmă, foarte încet.

Simt un fior pe şira spinării.

– Îl testaţi.

– Trebuie să înţelegi situaţia, când Romanul s-a apropiat atât de mult... când a reuşit să pătrundă atât de adânc în cercul nostru – nu mai era vorba despre Boyle – încercam să-i prindem pe Cei Trei.

Îi tremură vocea – ţine totul în ea de prea multă vreme –, de parcă imploră iertare.

– A fost cerinţa FBI-ului. Dacă mitul era real, dacă un grup de agenţi corupţi erau într-adevăr implicaţi într-o afacere de o asemenea anvergură, asta era singura lor şansă să îi prindă.

Dau din cap ca şi cum aş înţelege. Ron Boyle era cel mai vechi şi cel mai iubit prieten al lor, dar când Cei Trei îl împinseră înspre cursa de şoareci, familia Manning – preşedintele şi prima-doamnă a Statelor Unite – stătuseră deoparte aşteptând să vadă dacă va muşca momeala.

– Ştiu ce gândeşti, Wes, dar îţi jur, am încercat să-l protejez pe Ron. Le-am spus: Daţi-i timp să demisioneze. Aveţi grijă să...

Înghite în sec dând întruna din cap. Am văzut-o pe prima-doamnă supărată, furioasă, tristă, jignită, mânioasă, disperată, îngrijorată, neliniştită şi chiar – după operaţia pe care a suferit-o la şold cu câţiva ani în urmă – suferindă. Însă nu am văzut-o niciodată în

halul ăsta. Nici măcar când am plecat de la Casa Albă. Se ia în braţe şi îşi apasă bărbia de piept ca să-şi oprească tremuratul. Dar ca întotdeauna de când lucrez cu ei, înţeleg totul.

– Trebuiau să aibă grijă de el, şopteşte pierdută în regretele propriei promisiuni încălcate. Mi-au... au jurat că va fi în siguranţă.

– Şi Boyle nu v-a spus niciodată că a fost abordat de Cei Trei?

– Aşteptam să o facă... mă rugam să ne spună. În fiecare zi primeam un raport despre situaţia lui – dacă a acceptat sau nu. Nici un răspuns, ni se spunea. Ştiam că Ron făcea tot ce-i stătea în putinţă. Ştiam, insistă strângându-se şi mai tare în braţe. Dar ne-au spus să mai aşteptăm... ca să fim siguri. Şi apoi, când a fost împuşcat...

Se uită la covor, copleşită de sentimentul de vinovăţie care o încerca de aproape zece ani.

– Credeam că l-am îngropat.

Mă uit şi eu la scrisoarea din poala ei şi piesele imaginare de puzzle din mintea mea încep să-şi găsească locul potrivit.

– Deci, de fapt, adevăratul motiv pentru care l-au împuşcat pe Boyle a fost nu pentru că s-a intersectat cu Cei Trei, ci pentru că *a refuzat* să li se alăture?

Ridicându-şi capul, se uită la mine. Vocea îi e în continuare şoptită.

– Nici măcar nu ştii cu cine te lupţi, nu-i aşa?

– Ce vreţi să...?

– Măcar ai apucat să citeşti asta? mă întreabă aruncându-mi scrisoarea în piept. În ziua în care a fost împuşcat, Ron încă nu îi anunţase pe Cei Trei ce hotărâse!

E ceva în vocea ei. Face ochii mari. Rămâne cu gura căscată. La început mi se pare că e furioasă, dar nu e. Îi este frică.

– Doctor Manning, va simţiţi bine?

– Wes, ar trebui să pleci. Asta e... nu pot...

– Ce nu puteţi? Nu înţe...

– Te rog, Wes, pleacă! mă roagă, însă deja mă uit la scrisoare.

Mintea îmi vâjâie atât de tare, încât nu pot citi nimic. Dar ea a spus că, în ziua atentatului, Boyle nu le comunicase încă Celor Trei decizia lui, prin urmare, puteau spera că li s-ar fi putut totuşi alătura.

Mă încrunt încercând să prelucrez informaţia. Dar dacă aşa stăteau lucrurile...

– Atunci de ce să-l omoare? întreb.

– Wes, înainte să te repezi să tragi concluzii pripite...

– În afară de cazul în care ştiau că Ron se răzgândise...

– Ai auzit ce-am spus? Nu poţi...

– Sau poate s-au gândit ca se expuseseră prea mult... sau şi-au dat seama că el era urmărit...

– *Wes, de ce nu mă asculţi!?* Ţipă încercând să-mi smulgă scrisoarea din mână.

– Sau poate că au găsit pe cineva mai potrivit să ocupe al patrulea loc, izbucnesc trăgând scrisoarea spre mine.

Prima-doamnă îi dă drumul şi pagina îmi atinge pieptul cu un zgomot pe care-l percep ca pe un tunet. Îmi simt corpul greu, copleşit de groaza aceea care te amorţeşte şi te consumă când primeşti veşti proaste la doctor.

– Asta s-a întâmplat? întreb.

Răspunsul ei vine mult prea încet.

– Nu.

Mi se usucă gura. Îmi simt limba ca pe un ghemotoc de hârtii umede.

– Nu asta... Ron nu a... spune prima-doamnă. Poate că judecata greşită a lui Ron...

– Boyle era adjunctul şefului de personal. Nu sunt prea mulţi cei care s-ar pricepe mai bine la...

– Nu înţelegi. El e un om bun... probabil că a fost păcălit, continuă vorbind mai mult pentru ea.

– Doamnă...

– Nu ar fi făcut-o niciodată intenţionat...

– Doamnă, vă rog...

– Chiar dacă i-au mai promis încă patru ani...

– Vă rog să vă calmaţi! insist eu. Pe cine puteau să pună mâna care să fie mai tare decât Boyle?

Aplecată în continuare pe scrinul de la capătul patului, prima-doamnă ridică bărbia şi se uită drept în ochii mei. Ca şi preşedintele, ca toţi cei cu care lucrez, nu se uită la cicatricele de pe faţa mea. Nu s-a uitat ani de-a rândul. Până acum.

Ecoul întrebării se loveşte de pereţi şi-mi pătrunde în minte. Căutau un al patrulea. Cine putea fi cel mai tare, cel care să poată juca acest rol?

Ma uit din nou la scrisoarea pe care o am în mână. În josul paginii, e scris cu aceleaşi litere ordonate:

Dar nu am crezut niciodată că vor putea să pună mâna pe el.

Simt că-mi îngheaţa sângele în vene. Asta a înţeles ea. De-asta mi-a cerut să plec. Niciodată nu se va întoarce împotriva...

– El? întreb. Nu se poate să fie...?

– Wes, e totul în ordine sus? strigă preşedintele Lee Manning de la picioarele scărilor. Vezi că aşteptăm de ceva vreme jacheta aia sport!

Mă întorc spre prima-doamnă. Paşii preşedintelui bubuie în sus pe scări.

Prima-doamnă dă să spună ceva, dar nu-i iese nici un sunet din gât. Mă dau înapoi şi mă izbesc de biroul cu toate fotografiile lui Manning care au început să tremure. Ca mine. Să-mi facă aşa ceva – camera se învârte cu mine şi-mi văd întreaga viaţă perindându-se prin faţa ochilor. Toţi anii ăştia... să mă mintă în halul ăsta – Doamne Dumnezeule, cum a putut? Nu am timp să răspund. După paşii pe care-i aud din hol e clar că preşedintele aproape a ajuns în capul scărilor. Dacă mă vede cu ea...

– Wes? mă strigă.

– Vin imediat, domnule! strig repezindu-mă la dulap, apoi smulg o jachetă sport bleumarin de pe umeraş şi arunc o ultimă privire către prima-doamnă care e în continuare înţepenită pe scrinul pictat.

Ridică sprâncenele, palidă ca un cadavru. Nu spune nimic, dar strigătul ei mut de ajutor e aproape asurzitor.

– El nu ar face niciodată... niciodată, nu... nu intenţionat, şopteşte când îi pun din nou scrisoarea lui Boyle în poală.

Dă din cap, iar şi iar, încercând să se convingă.

– La urmei poate că... poate că a fost păcălit. Poate că a fost abordat de Roman şi nu şi-a dat seama cu cine vorbeşte. Părea un agent ca oricare altul, nu? Deci... deci... deci poate că şi-au făcut griji că Ron se hotăra atât de greu şi au încercat să folosească nişte metode de manipulare şi mai ingenioase care să-i ducă direct la

ţintă, în vârful ierarhiei. Şi apoi... poate că s-a gândit că de fapt ajută în acest mod Secret Service. Poate că... poate că nici măcar nu şi-a dat seama ce face.

Dau din cap. Poate ca are dreptate. Poate că nu a fost intenţionat. Poate că a fost greşeala cea mai groaznică, cea mai oribilă pe care Manning a făcut-o vreodată şi pe care s-a chinuit s-o îndrepte. Problema este că încă am în minte imaginea sa, în ultima plimbare pe South Lawn, ţinând strâns mâna primei-doamne şi refuzând să privească înapoi în timp ce se îndreptau spre Marine One. Pe vremea aceea, informaţiile neoficiale provenind chiar din rândurile personalului nostru spuneau că ea era mai devastată decât el. Însă eu eram acolo. Am văzut cât de tare îi strângea degetele.

Paşii preşedintelui au ajuns aproape sus.

Mă clatin către uşă, ies în fugă în hol şi virez brusc la dreapta aproape lovindu-mă de preşedinte.

– Pof... Poftiţi, domnule, îi spun încercând să mă opresc şi întinzându-i jacheta bleumarin.

Mai face un pas spre mine. Eu mă ţin ferm pe poziţii, încercând să-l împiedic să înainteze.

Pentru o fracţiune de secundă ochii lui Manning se îngustează, faimoasa lor culoare gri transformându-se în două cristale de gheaţă. Însă la fel de repede pe faţă i se lăţeşte un zâmbet larg, cald, ridicându-i pometii şi lăsând să se vadă dinţii uşor gălbui.

– Apropo, ai văzut perucile? mă întreabă referindu-se la angajaţii de la Madame Tussaud de jos. Au adus-o pe cea de la terminarea mandatului. Îţi spun eu, Wes, e mai căruntă decât sunt eu acum. Cred că întineresc.

Mă străduiesc să râd şi o iau spre scări înainte să apuce să se uite mai bine la mine.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă, jumătate de pas în urma mea.

– Ni... nimic, spun întorcând jacheta pe toate părţile şi simţind cum mi se înroşesc urechile. Pur şi simplu am vrut să mă asigur că nu le dau una dintre jachetele mai bune.

– Îți mulțumesc că ai grijă de mine, de mine cel de ceară, mă tachinează punându-mi o mână pe umăr.

Asta e mișcarea. O mână pe umăr pentru a garanta stabilirea instantanee a unei relații de intimitate și de încredere. L-am văzut făcând gestul cu prim-miniștri, senatori, congresmeni, chiar și cu fiul lui. Acum și cu mine.

La jumătatea scărilor îmi recapăt ritmul normal de mers. El e lângă mine. Deși colaborarea cu Romanul a fost o greșeală, să-mi toarne minciuni sfruntate în fiecare... de-aia m-a ținut lângă el? Pentru că se simte vinovat și vrea să-și răscumpere greșeala?

În buzunar începe să-mi vibreze telefonul. Îl scot și verific ce scrie pe ecran. E un mesaj:

> wes, sunt lisbeth. răspunde.
> am rezolvat puzzle-ul

O secundă mai târziu telefonul îmi vibrează în mână.

– Mă scuzați o secundă, domnule, îi spun președintelui. E Claudia care... Alo? spun în telefon.

– Trebuie să pleci de acolo, spune Lisbeth.

– Bună, Claudia, așa am făcut? Bine, stai o secundă.

Apropiindu-mă de ultima treaptă, o pun pe Lisbeth în așteptare și mă întorc spre Manning având senzația că-mi arde tot corpul.

– Spune că mi-am lăsat cheile de acasă la ea în birou. Îmi cer scuze, domnule, dar dacă nu aveți nimic împotrivă, m-aș duce până acolo și...

– Stai liniștit, Wes, sunt băiat mare. Râde, ia mâna cu care-mi strângea umărul și mă bate prietenește pe spate însă cu o asemenea forță, încât aproape că mă prăbușesc la baza treptelor. Du-te să-ți vezi de treabă. M-am ocupat eu de probleme și mai importante decât asta.

Îi întind jacheta și râd și eu îndreptându-mă către ușa de la intrare. Îi simt privirea pironită în ceafă.

– Apropo, Wes, fă-mi un serviciu şi anunţă-i pe cei de la Secret Service unde te duci, spune suficient de tare pentru ca agenţii de afară să audă. În caz că trebuie să te contacteze.

– Sigur, domnule, spun alergând pe treptele de la intrare.

– Eşti singur? mă întreabă Lisbeth în telefon.

Imediat ce uşa se trânteşte în urma mea, cei doi agenţi în costum din faţa garajului îşi ridică privirea.

– Totul e în regulă? întreabă agentul mai scund, Stevie.

– Să nu trezeşti suspiciuni, îmi spune Lisbeth la telefon. Spune-i că ţi-ai uitat cheile.

– Da... nu chiar... mi-am uitat cheile, spun, iuţind pasul spre poarta de lemn de la capătul aleii, prefăcându-mă teribil de îngrijorat.

Îmi simt inima în gât. Îl cunosc pe Stevie de aproape trei ani. Niciodată nu l-a interesat când am venit şi când am plecat. Însă în momentul în care ajung la poartă şi aştept să se deschidă, spre surprinderea mea nu se mişcă.

– Deci, unde te duci, Wes? strigă Stevie.

– Wes, ascultă-mă, îi dă înainte Lisbeth. Mulţumită nenorocitului tău de prieten Dreidel, am găsit un alt careu. Mă asculţi?

Mă întorc către cei doi bărbaţi care stau în continuare în faţa garajului închis şi a maşinilor Chevrolet parcate câţiva metri mai încolo. Mâna lui Stevie dispare în buzunarul de la pantaloni. Abia acum îmi dau seama că în noaptea în care l-am văzut prima oară pe Boyle în Malaysia, Stevie conducea maşina din faţă.

– Wes, spune rece, ţi-am pus o...

– Mă duc înapoi la birou, izbucnesc.

Răsucindu-mă greoi pe călcâie, mă uit la gardul dublu care îi împiedică pe trecători să privească înăuntru. Strâng telefonul în mână ca să-i opresc tremuratul. Soarele este pe punctul de a apune pe cerul purpuriu. În spatele meu aud un declic metalic. Inima mi se opreşte o fracţiune de secundă.

– Pe curând, strigă Stevie.

Se aude un „rrrrrr" zgomotos în timp ce poarta de lemn se mişcă spre dreapta, deschizându-se doar atât cât să mă pot strecura afară.

– Am ieşit, îi şoptesc lui Lisbeth.

– Bine, atunci fii atent. Ai careul vechi la tine?

Împleticindu-mă, traversez strada ca să ajung la maşină. Nu văd în faţa ochilor decât rânjetul lui Manning şi dinţii lui gălbui...

– Wes! Ai auzit ce-am spus? urlă ea. Scoate careul original!

Dau din cap, deşi ea nu mă poate vedea, bag mâna în buzunar şi scot în grabă careul original.

– Vezi iniţialele scrise de mână din centru? întreabă. „M, A, R, J..."

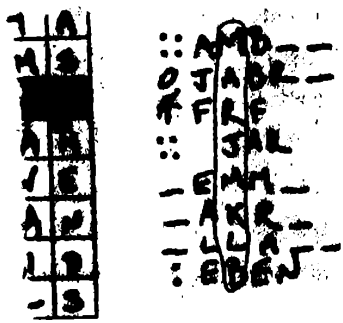

– Manning, Albright, Rosenman, Jeffer... ce-i cu ei?

– Are aceeaşi listă pe un alt careu. Aceleaşi iniţiale pe mijloc. Aceeaşi ordine. Totul e identic.

– Bine, şi? Atunci sunt două liste cu numele şefilor personalului lui, spun oprindu-mă în faţa maşinii. Trebuie să mă sprijin de uşă ca să mă pot ţine pe picioare.

– Nu. Fii atent, Wes. Totul e identic. Inclusiv mâzgălelile alea dintr-o parte.

– Despre ce vorbeşti?

– În stânga – înaintea fiecărui set de iniţiale: cele patru puncte formând un pătrat, ovalul, crucea tăiată de o bară...

Mă uit la fiecare în parte: 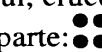 .

– Mâzgăliturile alea?

– Tocmai asta e, Wes, spune ea extrem de serioasă. Nu cred că sunt nişte mâzgălituri. În afară de cazul în care mâzgăliturile lui sunt pline de-nţeles.

– Dar mâzgăliturile alea? spun studiind ce schițase Manning pe marginea careului.

– Asculți ce-ți spun? îmi strigă Lisbeth în telefon. Așa au vrut să pară – mâzgăliturile neimportante și literele puse acolo la întâmplare ca să facă de neobservat inițialele ascunse. Dar dacă te uiți la acest nou careu, exact aceleași inițiale sunt înșiruite în exact *aceeași ordine*. Nu e nimic la întâmplare, Wes! Cele patru puncte... ovalul – Manning le folosea ca pe un fel de mesaj.

– Dar de ce ar...?

– Tu ai spus-o: orice politician are nevoie de aliați – și fiecare președinte trebuie sa-și dea seama pe cine poate conta. Poate că asta era clasamentul pe care l-a făcut Manning celor apropiați. Știi, ca o ierarhie...

Dau din cap, fiind de acord cu logica ei, și mă uit din nou la listă adaugând numele reale.

Manning
Albright
Rosenman
Dreidel
Moss
Kutz
Lemonick
Boyle

– Şi, fără supărare, adaugă Lisbeth, dar prietenul tău Dreidel? E un mare ticălos. Un nemernic – genul care bate prostituate şi le izbeşte cu capul în oglinzi.

Ea povesteşte ce a aflat de la Violet, iar eu mă gândesc la femeia în halat de baie pe care am văzut-o în camera de hotel a lui Dreidel. Însă de la asta la violenţă...

– Eşti sigură că femeie asta, Violet, e de încredere? întreb.

– Uită-te la listă, spune Lisbeth. *Este* scrisul lui Manning sau nu?

– Este, spun în timp ce simt că inima începe din nou să-mi bată cu putere.

– Exact. Aşa că, dacă el este cel care a completat ierarhia asta, atunci calificativele pe care le-a acordat – cele patru puncte – crezi că în modul lui de evaluare asta înseamnă nota 10 sau nota 4 cu felicitări?

– Un zece, murmur uitându-mă la ⁘.

– Absolut, un zece. El este cifrul. De fapt, sunt convinsă că cele patru puncte înseamnă un mare zece cu +. Uită-te cine altcineva a mai avut norocul să primească exact acelaşi calificativ.

Privesc lista încă o dată. E prima oară când realizez că Manning şi Dreidel sunt amândoi evaluaţi cu cele patru puncte.

– Ala-bala-portocala... propun să-l sunăm imediat pe Dreidel, spune Lisbeth la telefon.

– Lisbeth, asta nu dovedeşte nimic. Şi ce dacă a avut mai multă încredere în Dreidel decât în oricine altcineva?

– Aşa e, în afară de cazul în care ar fi avut încredere în Dreidel să facă ceva ce n-ar fi făcut nici unul dintre ceilalţi.

– Adică vrei să spui că Dreidel este cel care se ocupa de treburile murdare?

– Ai fost acolo, Wes. Vrei să-mi spui că preşedintele nu a avut niciodată probleme personale care trebuiau rezolvate?

– Da, dar de obicei astea erau treaba... spun şi mă opresc brusc.

– Ce? Problemele astea cădeau în sarcina lui Boyle?

– Da, cam... cam aşa ceva. Dar ce-ar fi dacă tocmai asta ar fi chestia. Ce-ar fi dacă problemele astea obişnuiau să fie rezolvate de Boyle...

– ... şi brusc nu i-au mai intrat în atribuţii?

– Şi brusc au început să-i intre în atribuţii lui Dreidel, spun dând din cap. Nimeni nu ar fi avut cum să ştie că preşedintele a făcut această schimbare, în afară de cazul...

– ... cazul în care îşi vedeau calificativul pe listă, mă aprobă Lisbeth cu vocea întretăiată. Deci când Boyle a aflat asta, când a văzut că Dreidel şi Manning aveau acelaşi calificativ...

– ... a înţeles adevărata situaţie.

Acum o oră i-aş fi spus lui Lisbeth că şi-a pierdut minţile – că era imposibil ca preşedintele şi Dreidel să unelteaască împreună. Dar acum... revăd cu ochii minţii ultimele zece minute. Ce-a spus prima-doamnă... de ce l-a acuzat Boyle pe preşedinte... şi ce-mi confirmă şi Lisbeth... chiar dacă totul e numai pe jumătate adevărat... trag adânc în piept o gură de aer cald şi umed, apoi scrâşnesc din dinţi încercând să-mi domolesc respiraţia. Însă nu poate fi domolită. Pieptul mi se ridică şi coboară rapid. Gâtul, faţa – sunt ude fleaşcă.

În capătul străzii, la colţul cu County Road, văd o maşină albă cu girofarul pornit pregătindu-se să se îndrepte spre mine.

– Pleacă dracului de acolo! spune Lisbeth.

– Plec acum.

Deschid portiera în grabă şi caut cu înfrigurare în buzunare ca să-mi găsesc cheile. Am venit aici să mă confesez... să obţin ajutorul celui mai mare şi mai tare. Dar acum – dacă preşedintele este Al Patrulea şi Dreidel ne transformă fără probleme în următoarea masă a Leului... Bâjbâi încercând să bag cheia în contact, însă mâna îmi tremură atât de tare, că nu nimeresc deloc locaşul. Încerc din nou. „Fir-ar al dracului, de ce nu vrea...?" Mai încerc o

dată şi vârful cheii alunecă pe metal ciupindu-mi degetul. Durerea este ascuţită, ca şi cum m-aş fi înţepat cu un ac. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar ştiu că nu e din cauza durerii. Sau cel puţin nu din cauza acestei dureri.

Mă îneacă plânsul. Îmi încleştez dinţii sperând c-o să-mi treacă. „Nu, nu face asta... nu acum..." mă rog apăsându-mi capul cât pot de tare pe volan. Dar având-l pe preşedinte în faţa ochilor – de-a lungul tuturor acestor ani – nu numai că i-am aflat numărul de la pantofi şi preferinţele în materie de perne. Ştiu ce gândeşte: cine îl enervează, în cine are încredere, pe cine urăşte, despre cine crede că încă se foloseşte de el. Îi cunosc scopurile, temerile, visurile şi speranţele... şi ce speram eu... Nu mă mai pot abţine şi corpul începe să mi se zguduie de hohote de plâns. După opt ani... zi de zi... „Doamne Dumnezeule – cum de nu mi-am dat seama cum este omul ăsta de fapt?

– Wes, eşti acolo? se aude în telefon vocea lui Lisbeth.

Respirând greoi şi încercând în continuare să mă calmez, înghit în sec, îmi îndrept spatele şi în cele din urmă reuşesc să bag cheia în contact.

– O secundă, şoptesc în telefon.

Apăs pe acceleraţie şi mai întâi simt roţile învârtindu-se în gol pe suprafaţa acoperită cu iarbă, după care aderă şi maşina se pune în mişcare. Îmi şterg ochii de lacrimi şi observ un meniu de la un restaurant chinezesc îndesat sub ştergătorul de parbriz. Ţinând volanul cu o mână şi coborând geamul cu cealaltă, pornesc ştergătoarele, mă ridic puţin, întind mâna şi smulg meniul exact în momentul în care ştergătorul îl aduce spre mine. Însă în momentul când îl arunc pe scaunul din dreapta observ un scris familiar pe verso. Apăs pe frână brusc şi maşina se opreşte cam la patru metri de indicatorul STOP de la capătul străzii.

– Ai păţit ceva? întreabă Lisbeth.

– Stai puţin...

Mă întind să iau meniul. Scrisul e inconfundabil. Litere drepte aliniate perfect.

Wes, întoarce. Asigura-te că eşti singur.
(Îmi cer scuze pentru melodrama)

Întorcându-ma în scaun, mă uit prin parbrizul din spate şi-mi trag nasul. Poarta de la vila lui Manning este închisă. Trotuarele sunt goale. Iar pe rondoul acoperit cu iarbă ce desparte strada îngustă se află numai maşina bleumarin închiriată a celor de la Madame Tussaud.

– Ai uitat ceva? întreabă Lisbeth.

Încercând să citesc şi restul notiţei, abia reuşesc sa-mi opresc tremurul mâinilor.

Trebuie să afli şi ce altceva a mai făcut. La 7 p.m...

Fac ochii mari când văd locul de întâlnire. Ca mai-nainte, notiţa e semnată simplu. Vârful literei „R" este mai lung decât restul. „Ron."

Simt în partea stângă a limbii un val de salivă dulce-acrişoară. Îmi ating buza şi vad lichidul roşu aprins pe care-l am pe vârful degetelor. Sânge. Îmi muşcasem buzele atât de tare, încât nici măcar n-am simţit când mi-a crăpat pielea.

– Ce e, Wes? Ce s-a întâmplat? mă întreabă Lisbeth înnebunită.

Sunt pe punctul de a-i spune, dar îmi amintesc ce mi-a făcut.

– Wes, ce s-a întâmplat?

– Sunt bine, îi spun recitind notiţa. Doar că sunt foarte emoţionat.

Urmeaza un moment de linişte. A fost minţită de cei mai mari maeştri. Eu nici măcar nu mă număr printre primii zece.

– OK, ce-mi ascunzi? întreabă.

– Nimic, pur şi simplu...

– Wes, dacă e din cauza casetei, vreau să-ţi spun că-mi pare rău. Şi dacă aş putea cumva să repar ce-am făcut...

– Am putea să nu mai vorbim despre asta?

– Încerc doar să-mi cer iertare. N-aş fi vrut pentru nimic în lume să te rănesc.

– Nu m-ai rănit, Lisbeth. Doar m-ai tratat ca pe un subiect bun.

Încă o dată, tăcere. O afectează mai mult decât aş fi crezut.

– Wes, ai dreptate: asta este un subiect. *Este* un subiect foarte important. Însă vreau sa înţelegi un singur lucru: asta nu înseamnă că pentru mine este *doar* un subiect şi atât.

– Asta-i tot? o întreb eu. Compui un discurs frumos, sună bine la urechi şi, gata, ar trebui sa am din nou încredere în tine?

– Sigur că nu – dacă aş fi în locul tău nu aş avea încredere în *nimeni*. Dar asta nu înseamnă că nu ai nevoie de ajutor. Sau de prieteni. Şi, dacă aş fi încercat să-ţi fac un rău, când am găsit noul careu... când am dat peste povestea lui Violet şi Dreidel... aş fi putut sa-l sun pe redactorul-şef, în loc să te sun pe tine.

Mă gândesc un moment. Şi mă gândesc şi la prima noastră călătorie, cu elicopterul.

– Şi-ţi aminteşti târgul pe care l-am făcut atunci când mi-ai promis exclusivitatea asupra poveştii? întreabă. Lasă-l baltă. Renunţ. Nu mă mai interesează.

– Vorbeşti serios?

– Wes, în ultimele zece minute nu mi-am scos carneţelul din geantă.

O cred pe Lisbeth. Cred că spune adevărul. Şi sunt convins că încearcă să facă ce e bine. Dar după ziua de azi... după Manning... după Dreidel... la dracu', după aproape toată lumea... singura persoană în care mă pot încrede sunt eu însumi.

– Cum a fost vizita la familia Manning? adaugă. Ţi-au spus ceva care să-ţi folosească?

Mă holbez la notița scrisă de Boyle și la semnătura cu R-ul prelung.

– Nu – doar chestiile obișnuite, răspund, recitind mesajul încă o dată în gând.

Trebuie să afli și ce altceva a mai făcut. La 7 p.m.

– Cum a fost vizita la familia Manning? spuse Lisbeth în telefon mergând cu paşi iuţi prin ploaie pe străduţa din faţa casei unde o întâlnise pe Violet. Ţi-au spus ceva care să-ţi folosească?

Wes făcu o pauză aproape imperceptibilă. Pentru Lisbeth era de-ajuns. Dacă ar fi vrut să mintă, ar fi avut o poveste pregătită. O pauză ca asta arăta că... indiferent ce-l frământa îl sfâşia pe dinăuntru. Şi, spre surprinderea ei, cu cât îşi dădea seama mai mult prin ce trecuse – şi încă mai trecea – cu atât mai afectată se simţea şi ea. Regula de Aur numărul 10: Ataşează-te de poveste, nu de oamenii implicaţi.

– Nu – doar chestiile obişnuite, îl auzi în cele din urmă pe Wes. Adăugă un „la revedere" grăbit, vrând parcă să risipească senzaţia ciudată ce plutea în aer. Nu reuşi.

Lisbeth nu-l putea învinovăţi. Prin faptul că folosise reportofonul îi zdruncinase încrederea în ea. Cu toate acestea, în momentul în care se strecură în spatele volanului şi începu să formeze un număr, era clar că nu avea de gând să stea liniştită şi să-i permită să o ţină la distanţă.

– *Palm Beach Post*, răspunse o voce feminină. Eve la telefon.

– Eve, sunt Lisbeth. Ai...?

– Nu-ţi face griji, articolul e gata.

– Lasă articolul.

– Am băgat până și referirea la premiul ăla tâmpit.

– *Eve!*

Urmă un moment de tăcere la capătul firului.

– Te rog, spune-mi că nu mi-ai bușit mașina.

– Vrei să mă asculți? încercă Lisbeth s-o convingă uitându-se la careul pe care i-l dăduse Violet și-l întinsese pe volan. Îți aduci aminte de tipul ăla care făcea benzi desenate – îl știi, cu ochelari oribili și cu bărbia ascuțită...

– Kassal? Tipul care ne făcea careurile de cuvinte încrucișate?

– Da, ăla... stai puțin, cum adică *ne făcea?* Nu-mi spune că a murit.

– Lisbeth, ziarul este atât de ieftin încât au micșorat dimensiunile caracterelor din titluri ca să economisească banii pe tuș. Chiar crezi c-ar mai plăti un angajat în plus cu vechime, asigurări de sănătate și așa mai departe când pot obține foarte ușor un careu de la o firmă specializată în fiecare zi pentru treizeci de dolari? îi explică Eve. L-au concediat acum doi ani. Dar ai noroc, chiar acum am în față o agendă cu telefoanele angajaților încă de acum *trei* ani.

– Nu ți-ai făcut ordine pe birou de atâta vreme?

– Vrei numărul sau nu?

Lisbeth formă cele zece cifre și duse telefonul la ureche urmărind cu privirea picăturile de ploaie care-i acopereau parbrizul. Bătea cu piciorul în mocheta de pe jos așteptând nerăbdătoare să-i răspundă cineva. „Te rog, fii acasă, fii acasă, fii acasă..."

– Alo, răspunse un bărbat în vârstă cu o voce răgușită și un accent scârțâit din Midwest.

– Bună, aș vrea să vorbesc cu domnul Kassal, spuse Libeth.

– Pentru tine, Martin. Iar tu ești...

– Lisbeth Dodson – am lucrat împreună la *Palm Beach Post* – și sunt convinsă că întrebarea pe care vreau să v-o pun vă va părea extrem de ciudată, dar...

– Zi mai repede, drăguță. Pregătesc niște clătite pentru cină și în nici un caz n-aș vrea să le ard.

– Bine, un prieten foarte bun are o problemă...

Lisbeth trase adânc aer în piept şi dădu cu ochii de cotorul metalic spiralat al carneţelului care-i ieşea din geantă. Nici măcar nu-i trecu prin cap să se întindă să-l ia.

– Cât de bine vă pricepeţi să rezolvaţi careuri?

În timp ce ploaia ușoară intra în mașină prin trapa deschisă, Nico vira de pe autostradă tăind calea unui Lexus alb și urmărind rampa de ieșire către Okeechobee Boulevard.

– Edmund, îmi mai spui o dată adresa? întrebă Nico, aranjând din nou pătura pe pieptul lui Edmund în timp ce se apropiau de lumina roșie a semaforului de la capătul rampei.

„Okeechobee Boulevard, numărul 8385."

Dând din cap, Nico se aplecă peste volan ca să vadă mai bine strada perpendiculară din fața lui. În dreapta, câteva mașini treceau pe lângă o benzinărie și un atelier de reparat mașini de tuns iarba. În stânga, apa albăstruie a Clear Lake oglindea clădirea Performing Arts Center, în timp ce un indicator verde de autostradă arăta spre dealurile frumoase ce se înălțau în depărtare. În fotografia pe care o furase Nico, Wes era distrus, dărâmat, corupt de atingerea lui Boyle. Nu avea nimic frumos.

Învârtind volanul spre dreapta. Nico tăie fața aceluiași Lexus alb al cărui șofer îl claxonă furios cel puțin cinci secunde. Fără să audă nimic, Nico apăsă pe accelerație și pătrunse în trafic.

– Poți citi numărul ăla? întrebă Nico arătând spre adresa unei firme de vânzari auto din apropiere.

O picătură de ploaie trecu prin chepeng și alunecă pe obrazul lui Edmund.

„2701."

– Dar pe *ăla?* întrebă Nico arătând spre un magazin aflat la jumătate de cvartal mai încolo.

„Ăla e, stai să văd... 2727."

Nico zâmbi cu ochii strălucind şi apăsă şi mai tare pedala de accelerație.

„Nemaipomenit, Nico. E clar că Domnul este cu tine în această încercare."

Gândind exact acelaşi lucru, Nico se întinse să ia rozariul de lemn ce atârna de oglinda retrovizoare a Pontiacului.

– Te deranjează, Edmund?

„Sunt onorat. L-ai câştigat, fiule."

„Fiule." Nico îşi îndreptă spatele când auzi acest cuvânt. Desigur, Edmund ştia ce înseamnă... şi, de îndată ce-l auzi, Nico simţi în nări aroma de plante şi fumul înecăcios al trabucurilor pe care tatăl său le rula el însuşi. Atunci când... atunci când s-a îmbolnăvit mama lui. Când au mers la biserică. Când lucrurile stăteau încă bine. Stăpânindu-şi cu greu un rânjet, Nico dădu din cap iar şi iar, punându-şi rozariul la gât şi aruncând o privire către scaunul din dreapta.

„Ce e? Ce s-a întâmplat, Nico?"

– Nimic... doar că... Dădu din cap şi mai trase o dată adânc în piept aroma de plante. Sunt fericit, spuse el. Şi în câteva minute, mamei – ca şi tatii – li se va face în sfârşit dreptate.

Acum cinci minute am început să-i povestesc lui Rogo despre Cei Patru, despre biletul de la Boyle și despre ceea ce mi-a spus Lisbeth despre Dreidel. În alte circumstanțe, Rogo ar fi urlat gata să mă ia la bătaie și mi-ar fi împuiat capul cum că mă avertizase. Însă, ca orice bun actor, știe foarte bine să simtă pulsul audienței.

– Ce spune? îl aud pe Dreidel întrebând pe fundal.

– Spune-i că familia Manning mi-a dat liber mâine, îi răspund în telefon, deși furia pe care am început s-o resimt de curând abia reușește să tempereze grijile ce mă frământă.

– Familia Manning i-a dat liber mâine – ca să se calmeze după toată povestea cu Nico, îl minte Rogo ca un profesionist adevărat. Mie îmi spune: Ai idee de ce-a făcut-o?

– Cine? Manning? Habar n-am – prima-doamnă a spus că poate l-au păcălit. Tot ce știu este că, atunci când Cei Trei l-au recrutat pe Boyle, îl șantajau cu dezvăluirea poveștii cu așa-zisul lui copil. Dar ca să găsești ceva cu care să-l șantajezi pe președintele în funcție al Statelor Unite...

– ... ar trebui să fie vorba despre un secret extraordinar, e și el de acord. Wes, va trebui să fii foarte atent.

– Atent la ce? ne întrerupe Dreidel, evident frustrat că nu aude ce spun. Ce zice?

– Rogo, îl avertizez, nu-i spune...

– Stai liniștit, bine? Vorbim despre O'Shea și Micah, spune Rogo foarte stăpân pe el.

Cum Dreidel nu răspunde, mă întreb dacă nu cumva sunt prea aspru. Chiar dacă ceea ce spune Lisbeth este adevărat – dacă Manning şi Dreidel au acelaşi calificativ...

– Întreabă-l pe Wes dacă vrea să ne întâlnim, strigă Dreidel pe fundal. Ca să ne comparăm notiţele şi să vedem ce-a descoperit fiecare.

– Cred că e o idee foarte bună, spune Rogo.

Pentru Dreidel, tonul lui Rogo este foarte entuziast. Pentru mine, pe de altă parte, mesajul implicit e clar: mai degrabă şi-ar muşca degetele decât să îngăduie o astfel de întâlnire.

În timp ce Rogo continuă să-i îndruge verzi şi uscate, virez brusc la dreapta ieşind din traficul aglomerat de pe Okeechobee Boulevard şi o tai prin parcarea imensă a supermarketului Publix. Nu e drumul meu obişnuit, dar, uitându-mă în oglinda retrovizoare, îmi dau seama că în pustietatea aceea aş putea cel mai bine să-mi dau seama dacă sunt urmărit.

– Deci unde ne întâlnim? întreabă Rogo încercând în continuare să-l mulţumească pe Dreidel.

– Cred că glumeşti, nu? întreb dând înapoi în parcare şi luând-o pe străduţa îngustă cu o bandă pe sens spre clădirea familiară din capăt.

– Aha... desigur.

– Bine, atunci ţine-l departe, spun. Departe de mine şi de Boyle.

– La dracu', Rogo, ai ratat intrarea, urlă Dreidel pe fundal. Rampa de ieşire e acolo, în spate!

Fără să spună vreun cuvânt, ştiu că Rogo înţelege. Până vor ajunge la cabinetul doctorului Eng şi apoi înapoi în Palm Beach, Dreidel va fi probabil o problemă mai puţin cu care să am de-a face.

– Bine, în seara asta la ora opt la hotelul lui Dreidel – foarte bine, Wes, spune Rogo. Aha, da... desigur, adaugă el, deşi eu nu spun nimic.

Îl aud cum trage adânc aer în piept. Coboară vocea:

– Ai grijă de tine, bine?

Ştiu tonul ăsta. Ultima dată când l-am auzit, eram pe un pat de spital.

– Vorbesc serios, Wes. Ai grijă.

– O să am, îi spun şi o fac la dreapta intrând pe aleea pavată cu cărămidă în formă de potcoavă din faţa blocului meu. Trecând de intrarea principală, mă îndrept spre parcarea descoperită din spate. Deşi cinstit vorbind, Rogo, credeam c-o să te bucuri că în sfârşit reacţionez.

– Da, dar... data viitoare încearcă să faci câteva ture de bazin înainte să te hotărăşti să traversezi Canalul Mânecii.

– Mi-am dedicat toată viaţa lui, Rogo. Trebuie să o recuperez.

– *Mie*-mi spui, Wes? Eu mă lup cu toată lumea. *Îmi place* să mă lupt cu toată lumea – mă lupt cu băiatul obraznic de la supermarket care încearcă să mă înşele dându-mi pungi de plastic în locul celor de hârtie. Dar vreau să-ţi spun ceva: cu oameni ca ăştia nu poţi lupta. Găseşti dovada, o ascunzi undeva ca să fie în siguranţă şi apoi te duci glonţ la presă... la autorităţi... la cineva care e în măsură să-i împiedice să te distrugă. Şi, crede-mă, când te vor găsi, o să riposteze foarte violent.

– Vorbiţi tot despre Micah şi O'Shea? întrerupe Dreidel pe fundal.

– De cine altcineva? strigă Rogo.

– Rogo, îl întrerup, *ştiu* foarte bine cum ripostează. N-o să mai aibă ocazia.

– Bun – asta am vrut să aud. Bine, atunci dacă nu poţi să te duci acasă, unde o să te ascunzi în orele următoare: hotelul ăla prost unde a stat mama sau poate undeva mai în văzul lumii, ştii, cum e holul de la Breakers sau ceva de genul ăsta?

Deocamdată nu răspund nimic, îndreptându-mă încet spre locul meu de parcare din spate.

– Cum adică?

– Uită-te cât e ceasul, Wes – mai ai încă două ore de omorât – aşa că, presupunând că nu vrei să fii acasă...

Din nou nu spun nimic.

Jur că-l pot auzi pe Rogo clătinând din cap.

– Acum eşti acasă, nu-i aşa?

– Nu chiar, spun în timp ce maşina trece peste una din denivelările din carosabil menite să reducă viteza.

– *Nu chiar?* Ce-i aia *nu chiar?*

– E... adică... adică vreau să spun că sunt în parcare.

– Doamne Dumnezeule! Wes, cum de ţi-a trecut prin cap...? Pleacă de acolo!

– Nu crezi că agentul de pază din faţă poate să...?

– Nu-i nici un agent de pază. E doar un portar cu o insignă!

– Dar despre camerele de supraveghere, Rogo? Tocmai de asta le e teamă – să nu fie văzuţi! Şi nu te supăra, dar dacă nu i-ai fi spus nimic lui Dreidel, probabil că n-aş avea de ce să-mi fac griji.

– Pleacă de-acolo! Acum!

– Aşa crezi? întreb intrând într-un loc gol ca să pot face o întoarcere în trei timpi.

– Întoarce odată maşina şi ieşi dracului de acolo înainte să...!

Bag maşina în marşarier, dar înainte să înceapă să se mişte aud o bătaie în geamul din stânga. Mă întorc şi dau cu ochii de ţeava unui pistol lipită de sticlă.

O'Shea îndreaptă pistolul exact spre mine şi duce degetul arătător la buze.

– Spune-i că eşti bine, zice O'Shea, cu vocea înăbuşită din cauza geamului.

Mă holbez la pistol.

– As... ascultă, Rogo, sunt bine, spun în telefon.

Rogo îmi răspunde ceva, dar nu-l mai aud.

– Spune-i că-l suni înapoi când găseşti un loc sigur, adaugă O'Shea.

Ezit un moment. O'Shea mişcă uşor degetul pe trăgaci.

– Rogo, te sun înapoi când găsesc un loc sigur.

Închid telefonul. O'Shea îmi deschide portiera vijelios.

– Mă bucur să te văd, spune el. Cum a fost în Key West?

– Hai să mergem, Wes. Ieşi, spune O'Shea apucându-mă de cămaşă şi scoţându-mă din Subaru.

Mă împleticesc pe asfaltul din parcare şi-mi dau seama că maşina încă mai are motorul pornit. Lui nu-i pasă. Nu crede că va dura prea mult.

– Mişcă-te... du-te la gard, adaugă, la un pas în urma mea.

Nu mai are pistolul la vedere. Însă îi ghicesc ţeava îndreptată spre mine prin materialul sacoului.

Ne ducem spre colţul din spate al parcării unde arbuştii înalţi ce o înconjoară se întrerup pentru a permite intrarea pe o pistă pentru câini care merge paralel cu parcarea. Pista e îngustă şi nu prea lungă. Însă dacă stăm acolo, în spatele arbuştilor, nu ne va vedea nimeni.

– Deci aşa, aţi fost în Key Wes, spune O'Shea, stând în continuare în spatele meu. Prietenul tău Kenny îţi transmite salutări.

Privesc peste umăr exact când ajungem la cei doi stâlpi de iluminat aflaţi de-o parte şi de alta a pistei pentru câini. O'Shea rânjeşte superior, dar după felul în care părul lui blond nisipiu îi este lipit de cap îmi dau seama că n-a avut o zi prea uşoară. Ploaia i-a lăsat pe nasul cârn nişte picături ce par broboane de sudoare.

– Nu ştiu la ce te referi, spun întorcându-mă să dau ochii cu el.

Nici măcar nu se oboseşte să-mi răspundă.

– Unde-i fotografia pe care ai luat-o, Wes?

– Ţi-am spus că nu...

Înainte de a-mi da seama ce se petrece mă loveşte cu pumnul în faţă zdrobindu-mi ochiul stâng şi trântindu-mă pe cărarea plină de noroi. Mă târăsc pe fund în iarba udă şi-mi simt ochiul zvâcnind intens.

– Ştiu că fotografia e la tine. Dă-mi-o şi eşti liber să pleci.

– E... e în torpedou, spun, arătând spre maşină cu o mână şi ţinându-mă cu cealaltă la ochi.

Se uită înapoi spre Subaru exact în momentul în care în parcare îşi mai fac apariţia încă două maşini. Au farurile aprinse, despicând întunericul ce s-a lăsat şi transformând picăturile de burniţă în mici scântei ce pâlpâie în aer. Alţi locatari care se întorc acasă de la serviciu. O'Shea îmi pune un picior pe umăr şi studiază întreaga scenă ca şi cum i-ar ghici cuiva în palmă.

Fără să spună vreo vorbă se apleacă, mă apucă de cămaşă şi mă ridică în picioare. Chiar înainte de a-mi recăpăta echilibrul mă învârte şi mă trezesc izbit de cel mai apropiat copac. Scoarţa dură îmi zgârie obrajii, făcându-mă să uit pentru moment de durerea de la ochi.

În spatele meu, O'Shea îmi desparte picioarele şi începe să-mi scotocească în buzunare aruncând totul pe pământ: portofelul, cheile de la casă, foaia de hârtie împăturită cu programul zilnic al lui Manning.

– Ce faci, întreb în timp ce el mă pipăie pe piept şi încearcă să facă acelaşi lucru şi la picioare. Ţi-am spus că e în torpe...

Aud că trosneşte ceva şi-mi dau seama că sunt degetele lui în jurul gleznei mele.

Încerc să mă opun strânsorii, dar e prea puternică. Ţinându-mi în continuare glezna strâns, îmi ridică cracul pantalonului scoţând la iveală fotografia lucioasă, alb-negru, mulată pe gambă, pe jumătate băgată în şosetă.

Furios, O'Shea o smulge de acolo şi mă dă deoparte. Furia îi creşte pe măsură ce studiază fotografia lui Micah de la circuitul de curse şi văd cum îi mototoleşte colţul de care o ţine – însă la fel de repede îşi recapătă calmul şi-şi trage răsuflarea. Uşurat că nu e şi

el în fotografie, se întoarce din nou către mine. Faptul că încă sunt în viață demonstrează că fotografia nu e singurul lucru pe care-l vrea de la mine.

– Unde e Lisbeth? întreabă.

– Ne-am certat.

– Și te-a lăsat în continuare să-i folosești mașina? Mi se pare extrem de amabilă.

– Dacă vrei să știi dacă face un reportaj...

– Vreau să știu unde este, Wes. Și nu-mi spune *nu știu.*

– Dar nu șt...

– *Nu-mi spune nu știu,* urlă, scoțând pistolul și îndreptându-l direct spre fața mea. Coborând tonul adaugă: Știu că ai vorbit cu ea despre careu. Acum...

Se aude zgomotul unor crăci rupte și ceva ce seamănă cu zornăitul unor clopoței de Crăciun. În spatele lui O'Shea, prin deschizătura ce duce spre parcare, o femeie scundă într-un costum în carouri scutură o lesă metalică conducându-și cockerul lățos prin intrarea spre pista pentru câini. Înainte ca femeia să-și dea seama ce se petrece, O'Shea își încrucișează brațele ascunzându-și pistolul sub braț.

– Scuze, spune femeia, râzând nervos în timp ce se lasă în jos și trece printre noi. Nu am vrut să vă întrerup.

– Nici o problemă, răspunde O'Shea, întorcându-se astfel încât ea să nu-i poată vedea fața clar. Așteptăm să ni se întoarcă câinii – le place atât de mult să alerge până la capătul pistei!

Femeia dă din cap uitându-se în urmă suficient de mult, încât să-și dea seama că nici unul din noi nu are vreo lesă. Întorcându-se rapid și făcându-se că nu a văzut, își urmează câinele spre un petic de iarbă aflat la doi metri mai încolo.

Sunt tentat să o iau la goană. I-a distras atenția lui O'Shea – și în plus poate sluji drept martor. Însă acesta își lasă bărbia în jos și ochii lui verzi încruntați îmi transmit un mesaj cât se poate de clar. Dacă mă mișc, o s-o ucidă și pe ea.

– Bravo, Murphy, bravo, pe aici, spune femeia trăgând câinele înapoi printre noi şi reintrând în parcare.

Un minut întreg o privim din spate în timp ce traversează parcarea şi se îndreaptă spre uşa din spate a clădirii. Femeia se uită la câine, la ceas, îşi caută cheile – dar, din fericire pentru ea, nu se uită deloc în urmă. Cu un zgomot înfundat, uşa de metal a clădirii se trânteşte şi femeia dispare. O'Shea îşi mişcă braţul, iar pistolul ajunge din nou direct în faţa mea.

– Îmi pare rău, Wes, spune el, scoţând piedica de siguranţă. O să te doară.

– Stai... ce vrei să faci? întreb dându-mă înapoi şi lovindu-mă de un copac din apropiere.

Ploaia uşoară îl izbeşte în faţă, dar se pare că nici nu observă. Pielea lui deschisă la culoare străluceşte în întuneric.

– O'Shea, dacă faci asta... ancheta pe care o vor deschide... n-o să poţi niciodată să muşamalizezi chestia asta.

O'Shea rânjeşte cu degetul pe trăgaci.

– Foarte drăguţ. Asta ni s-a spus şi data trecu...

Poc, poc, poc.

Sunetul se aude în aer. Simt cum îmi îngheaţă sângele în vine. Nu din cauza durerii. Din cauza zgomotului. *Poc, poc, poc* – un ecou din trecut – ce se aude acum.

În faţa mea, O'Shea, pe a cărui chip se citeşte stupoare, tremură şi se întoarce prăbuşindu-se înspre stâlpul de iluminat. Se loveşte peste umăr ca şi cum ar vrea să omoare o insectă ce-l înţeapă. Încep să-i tremure genunchii. Îşi lasă capul într-o parte. Cu toate astea, abia când văd sângele ţâşnindu-i din umăr, îmi dau seama că a fost împuşcat. În lumina slabă sângele care-i şiroieşte pe costum pare negru.

– Ahhh! geme O'Shea lovindu-se cu capul de stâlp.

Pistolul îi cade în noroi. După cum tremură şi se sprijină de stâlp, îmi dau seama că urmează să cadă şi el. Înainte să aud sunetul, o umbră înaltă într-un hanorac negru trece în fugă pe lângă mine îndreptându-se spre O'Shea.

– Mişcă-te, Wes! Mişcă! urlă umbra, punându-mi un braţ pe umăr şi împingându-mă din drum.

Însă alunec pe iarbă şi, în timp ce încerc să-mi recapăt echilibrul, îmi dau seama că vocea aceea e inconfundabilă. Vocea din Malaysia... vocea care mă avertizase la telefon...

Boyle.

– Wes, pleacă dracului de acolo! Acum! şuieră Boyle cu pistolul îndreptat spre O'Shea.

Din ţeava pistolului iese un crâmpei de fum.

Alunecând în jos, cu spatele lipit de stâlp, O'Shea se prăbuşeşte în genunchi. Încearcă disperat să se ridice, dar nu reuşeşte. E deja în şoc. Nevrând să rişte, Boyle se repede spre el şi-i lipeşte pistolul de cap.

– Unde e Micah? întreabă el.

În genunchi, O'Shea scrâşneşte din dinţi şi e evident că durerea îl copleşeşte.

– În cele din urmă i-ai aflat numele, nu-i aşa? I-am spus că asta se va în...

– Te mai întreb o dată, ameninţă Boyle.

Luând pistolul de lângă capul lui O'Shea, împinge ţeava în rana lui din umăr. O'Shea încearcă să ţipe, dar Boyle îi acoperă gura cu palma.

– *Pentru ultima oară, O'Shea! Unde se ascunde?*

Scoţând siguranţa, împinge şi mai adânc ţeava pistolului în rana lui O'Shea.

Corpul lui O'Shea tremură în timp ce face eforturi să vorbească. Boyle îi ia mâna de la gură.

– E... e mort, geme O'Shea mai supărat ca niciodată.

– Cine a făcut-o? Tu sau Romanul?

O'Shea ezită din nou, iar Boyle învârte pistolul în rană.

– Eu... eu... rage O'Shea cu o privire sălbatică în ochi. La fel cum o să fac şi cu ti...

Boyle nu-i dă şansa să o facă şi apăsă brusc pe trăgaci, împuşcându-l în aceeaşi rană. Se aude un zgomot înfundat şi o plesnitură, şi o bucată de carne explodează în spatele umărului. Durerea este atât de crâncenă, că O'Shea nici nu mai apucă să ţipe. Îşi dă ochii peste cap. Braţele îi atârnă moi.

Se prăbuşeşte în faţă ca un sac de cârpe. În momentul în care atinge pământul, Boyle se apleacă deasupra lui ducându-i mâinile la spate şi punându-i în jurul încheieturilor nişte cătuşe de plastic pe care le-a scos din buzunar.

– Ce... ce faci aici? întreb recăpătându-mi cu greu răsuflarea.

Cu un sunet sonor, cătuşele se închid, ţinându-i mâinile lui O'Shea la spate. Dacă Boyle ar fi vrut să-l omoare, ar mai fi tras o dată. Însă după modul în care-l leagă se pare că are alte planuri în ceea ce-l priveşte. Mai uimitor mi se pare modul în care se mişcă Boyle – trăgând de corpul lui O'Shea, lucrând cu atâta repeziciune... după felul în care i se încordează tricepşii sub hanorac... mi-e clar că s-a antrenat pentru asta.

– Wes, ţi-am spus să pleci! urlă în cele din urmă Boyle întorcându-se înspre mine.

E prima oară când apuc să-i văd ochii. Chiar în lumina asta slabă sclipesc ca nişte ochi de pisică. Căprui-deschis cu o pată albăstruie.

Undeva la distanţă se aude o portieră trântită. Boyle sare spre stânga urmărind sunetul. Arbuştii înalţi îi blochează vederea, dar după cum rămâne nemişcat, aplecându-se să asculte... se aşteaptă să vină cineva.

– Trebuie să mergem! repetă înnebunit.

Culege în grabă pistolul lui O'Shea de pe jos şi-l pune în buzunar.

– De unde ai ştiut c-o să fiu aici?

Nu-mi răspunde şi-l rostogoleşte pe O'Shea ca pe un buştean întorcându-l cu faţa în sus.

– Ajută-mă să-l ridic! îmi cere Boyle.

Fără ca măcar să mă gândesc, mă duc lângă el şi-l apuc pe O'Shea de sub braţul stâng. Boyle îl apucă din dreapta.

– Mă urmăreai? adaug în timp ce-l punem pe O'Shea pe picioare.

Boyle ignoră întrebarea, trece în faţa lui O'Shea, se apleacă şi se lasă pe un genunchi. O'Shea se prăbuşeşte peste el, iar Boyle îl ia în spinare ca pe un covor rulat.

– Ţi-am pus o între...

– Te-am auzit, Wes. Dă-te la o parte din calea mea.

Încearcă să treacă pe lângă mine. Eu fac un pas ca să rămân în continuare în faţa lui.

– Mă *urmăreai,* deci? Asta ca să dai de ei sau...?

– Eşti atent la ce spun, Wes? Nico poate ajunge aici din moment în moment!

Mă blochez la auzul acestor cuvinte. Mi se usucă gura şi jur că toate glandele sudoripare din corpul meu încep să intre în funcţiune.

– Acum pleacă dracului odată de aici înainte să ne omori pe amândoi!

Clătinând din cap, Boyle trece grăbit pe lângă mine cu O'Shea pe umeri. Mă întorc şi mă uit la el cum aleargă spre capătul pistei pentru câini.

– Unde-l duci?

– Nu fi idiot! strigă, uitându-se încă o dată înspre mine şi asigurându-se că am înţeles ce vrea să spună. Putem să vorbim mai târziu.

De la distanţă, în timp ce se îndepărtează de mine, hanoracul negru al lui Boyle îl camuflează în întregime, mai puţin chelia. Atârnat pe umerii lui, acelaşi lucru se poate spune şi despre O'Shea al cărui gât palid se bălăngăne în jos spre pământ. Boyle mai strigă ceva, dar nu-l aud. Imediat ce trec de linia copacilor, dispar în noapte. Soarele a apus deja. Iar eu am rămas din nou într-o linişte deplină. Şocat. Singur-singurel.

În spatele meu se aude trântindu-se o portieră. În stânga mea se aude țârâind un greier. Continua să plouă mărunt și se aude o creangă trosnind. Apoi încă una. E mai mult decât suficient.

Întorcându-mă spre parcare, o iau la fugă cât pot de repede. Se aude închizându-se o altă portieră. Zgomotul e mult mai slab – ca și cum ar fi la capătul mai îndepărtat al parcării. Nu e momentul să risc. Ridicându-mi de jos portofelul, cheile de la casă și fotografia, mă reped spre stâlpii de iluminat, înapoi în parcare. Trec printre două mașini și văd că nu e nimeni acolo.

După ce-mi îndes portofelul în buzunar – și fotografia înapoi în șosetă, sub pantalon – alerg prin parcare cercetând pe rând capotele tuturor mașinilor. Deasupra fiecărui plafon metalic, luminile de sus reflectă circular picăturile de ploaie transformate în băltoace. În continuare nu se vede nimeni. Asta nu mă face să mă simt mai în siguranță. Dacă Boyle m-a urmărit tot timpul ăsta înseamnă că oricine ar pu... Nu, nu trebuie nici măcar să mă gândesc la asta.

Luând-o din nou la fugă, mă năpustesc spre mașina lui Lisbeth, deschid grăbit portiera și mă arunc pe scaunul șoferului. Mașina are în continuare motorul pornit. Telefonul meu se află în continuare în dreapta, sub frâna de mână.

Deschizând clapeta, formez frenetic numărul lui Rogo și bag în marșarier. Însă în timp ce ascult cum sună nu mă pot gândi decât la faptul că Rogo se află împreună cu... Și la nenumăratele întrebări pe care mi le-a pus Dreidel... Și cum – într-un fel sau altul – O'Shea știa că vorbisem cu Lisbeth. Eu și Rogo eram convinși că Dreidel nu avea cum să audă ceva din ultima noastră discuție, însă dacă ne-am înșelat...

Apăs cu degetul mare pe tasta de încheiere a apelului, închid repetându-mi în minte cuvintele lui Boyle. „Putem să vorbim mai târziu." Mă uit în jos la ceasul digital de pe bord. O oră și patruzeci și cinci de minute, ca să fiu mai exact.

Cu degetul mare formez un alt număr și apăs pe accelerație spunându-mi că asta e singura soluție. Și chiar este. Indiferent ce-a făcut Boyle, chiar dacă m-a folosit ca momeală pentru Cei Trei,

prin faptul că l-a capturat pe O'Shea şi a aflat că Micah e mort, în cele din urmă ne-a pus într-o poziţie avantajoasă. Aşa că, în loc să mă duc la locul cu pricina azi la ora şapte – în loc sa mă avânt în necunoscut –, trebuie să profit la maximum de această oportunitate. Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să-mi asum nişte riscuri.

Termin de format numărul şi trebuie doar să apăs pe tasta de iniţiere a apelului. Cu toate astea ma opresc. Şi nu pentru că nu am încredere în ea. Ci pentru că *am*. Rogo mi-ar spune probabil că n-ar trebui. Dar el nu a auzit-o cerându-şi scuze. El nu a auzit durerea din vocea ei. Ştia că mă rănise. Şi asta o rănea pe ea.

Apăs tasta rugându-mă să nu ajung să regret hotărârea. Aud cum sună. Şi sună din nou. Are posibilitatea de a vedea numărul celui care sună. Ştie cine e.

Telefonul sună pentru a treia oară, iar eu ma îndrept spre partea din faţă a clădirii. Nu pot s-o condamn că nu răspunde. Dacă o sun, nu poate fi decât pentru că am neca...

– Wes? răspunde Lisbeth în cele din urmă, cu o voce mai caldă decât mă aşteptasem. Tu eşti?

– Da.

Nu e greu să-şi dea seama ce se întâmplă după vocea mea.

– E totul în regulă? întreabă.

– Nu... nu cred, spun strângând cu putere volanul.

Nu ezită nici măcar un moment.

– Cum te pot ajuta?

Conducând pe străduța sinuoasă pavată cu cărămidă din fața blocului lui Wes, Nico mai verifică o dată pătura de lână a lui Edmund și apăsă pe frână amintindu-și că trebuie s-o ia mai încet. Din armată până la circuitul de curse și mai apoi până aici, cel mai important țel al lui fusese să treacă neobservat. Însă acum că era atât de aproape... Nico luă piciorul de pe frână și apăsă accelerația. Rozariul de lemn părea că-i arde pieptul.

„Aproape ai ajuns, fiule. Nu te agita."

Nico dădu din cap, făcându-i cu mâna unuia dintre locatarii care ieșea alergând pe ușa din față pentru o partidă de jogging. În timp ce Pontiacul rula pe drumul ce ducea spre parcarea din spate, farurile sale străpungeau înserarea ca două lănci de lumină.

„Ai idee unde te duci?"

– La numărul 527, răspunse Nico, arătând cu bărbia înspre numerele apartamentelor pictate cu negru pe parapetele de beton din fața fiecărui loc de parcare.

Într-un minut trecu în sus și-n jos pe două culoare.

„525... 526... și..."

Nico apăsă pe frână făcând mașina să se oprească brusc. 527. Numărul apartamentului lui Wes. Însă locul de parcare era gol.

„Cu toate astea poate fi sus."

Nico clătină din cap.

– Nu e sus.

„Atunci ar trebui să urcăm și să-l așteptăm."

– Nu cred că e o idee bună, spuse Nico examinând în continuare locul de parcare.

Refuzând să renunţe, trecu pe culoarul următor. Îşi îngustă ochii şi coborî geamurile ca să vadă mai bine. În urechile lui, ploaia lovindu-se de maşinile din apropiere suna ca o tobă lovită cu putere de un puşti de zece ani.

Trecând încet în sus şi-n jos pe fiecare culoar, Pontiacul virâ în cele din urmă spre colţul mai îndepărtat al parcării pe unde intraseră.

„Măcar ştii ce maşină are?"

Încetinind, Nico clătină din cap şi deschise portiera din stânga.

– Nu caut maşina.

„Dar atunci ce...?"

Pontiacul aproape că nu se oprise când Nico sări afară, traversă prin faţa lui trecând prin lumina propriilor faruri şi se ghemui la pământ. Pe asfalt, un set de urme de roţi paralele formau două V-uri identice, parţial suprapuse, chiar la ieşirea de pe un loc de parcare. Ca şi cum cineva plecase în grabă.

Ridicându-se, Nico se uită peste umăr, studiind încă o dată parcarea în ansamblul ei. Stâlp cu stâlp, culoar cu culoar, trecu cu privirea peste fiecare bucăţică, inclusiv peste arbuştii ce înconjurau în întregime parca... Nu, nu în întregime. Ridicându-şi capul, Nico clipi de două ori ca să se asigure că vedea bine.

Era uşor de sărit cu vederea – ascunsă de maşini şi aproape închisă de tufişuri, deschizătura îngustă dintre arbuşti dispărea practic din cauza camuflajului său natural. Din fericire pentru Nico, el avusese parte de nenumărate antrenamente ce implicau camuflajul.

„Nico, ai găsit ceva?"

Nico îşi scoase pistolul din pantaloni, lipindu-şi ţeava de rozariul de la piept. Însă, îndreptându-se spre deschizătură şi pătrunzând pe pista pentru câini, nu văzu decât nişte urme de paşi noroioase în toate direcţiile şi petice de iarbă culcată la pământ. La prima vedere se părea că avusese loc o luptă, dar cu ploaia

asta... noroiul din parcare... la fel de bine se putea să nu fi fost absolut nimic.

Netulburat, Nico privi crengile (atâtea cruci), tufişurile, trunchiurile tuturor copacilor. Dumnezeu îl adusese aici. Dumnezeu avea să-i arate ceva. Se lăsă în genunchi, uitându-se pe sub arbuşti, trecând cu mâna liberă prin băltoacele de ploaie. Erau urme de labe de animale şi urme de paşi sub câteva crengi atârnate, însă cea mai mare parte a terenului era prea plin de noroi ca să poată descoperi vreun indiciu.

Târându-se prin iarba udă, Nico simţi noroiul pătrunzându-i prin blugi. Inima îi bătea cu putere. Nu înţelegea. Dumnezeu trebuia... Dumnezeu trebuia să-i arate ceva. Însă, deşi Nico căuta mai departe cu frenezie... deşi continua să se târască precum un câine prin noroi – indiciul... unde plecase Wes... totul dispăruse.

– Te rog – te rog, să nu mai plouă, imploră Nico cerul acum total în întregime întunecat.

Ploaia măruntă continuă să cadă din cer ca o ceaţă lăptoasă.

– Te rog... *să nu mai plouă!* explodă Nico, aruncând în sus un pumn de noroi şi iarbă.

Ploaia nu se opri.

În patru labe, Nico îşi plecă apoi capul, privind cum mărgelele rozariului i se legănau la gât. Cum putea...? De ce l-ar fi adus Dumnezeu atât de departe? Cu ploaia şiroindu-i pe faţă, Nico se ridică şi o luă printre stâlpii de iluminat, înapoi spre parcare.

Când se apropie de Pontiac încă mai avea capul plecat. Apucă strâns rozariul încercând să spună o rugăciune, dar nu reuşi să rostească nici un cuvânt. Încercă să închidă ochii, dar nu se putu gândi decât la noroiul, iarba şi beţele care acoperiseră toate urmele. Pumnul i se încordă pe rozariu, trăgând mai tare, şi mai tare. Dumnezeu îi promisese. „El... El mi-a jurat – *a jurat!* – că uşa diavolului va rămâne închisă – că răzbunarea morţii mamei mele avea să aducă răscumpărarea păcatelor. Şi acum să mă abandoneze astfel..."

Cu un zgomot ascuţit, rozariul se rupse şi zeci de mărgele de lemn se împrăştiară ca nişte biluţe de marmură pe asfaltul din parcare.

– Nu... Doamne – iartă-mă – iartă-mă! imploră Nico isteric, aruncându-se să le culeagă de jos în timp ce acestea săreau, se rostogoleau împrăştiindu-se în toate direcţiile.

Aplecându-se într-o parte şi în cealaltă ca să le adune, Nico se întinse după o mărgica de lemn ca un copil de cinci ani care încearcă să prindă un greiere. Dar abia când alunecă în genunchii deja uzi... abia când mărgica sări, sări, sări şi se rostogoli dincolo de Pontiac... Nico văzu bucata de hârtie, cu reclama, udă fleaşcă şi lipită de pământ. Chiar în faţa roţii din dreapta.

După cum arăta – partea de sus perfect întinsă şi partea de jos mototolită şi umflată de ploaie – deja se trecuse cu maşina peste ea. Însă chiar şi în lumina lunii, chiar cu partea de sus fluturând şi pe care se întipăriseră urmele cauciucurilor, Nico reuşi să citească numele restaurantului scris cu litere mari şi roşii sus, deasupra meniului chinezesc. Şi, ce era mai important, rândul de jos, scris de mână.

Trebuie să afli şi ce altceva a mai făcut. La 7 p.m.... Ron

„Ron."

Nico citi numele din nou. Şi din nou. Fiara.

„Ron."

Literele i se înceţoşară în faţa ochilor. Apucând încet meniul de pe asfalt, de-abia se putu stăpâni să nu-i tremure mâinile, să nu-i tremure la fel cum îi tremura capul mamei sale. Jumătate de meniu se rupse când îl trase. Nu-i păsa. Strângând hârtia udă fleaşcă la piept, Nico privi înspre cer şi sărută pumnul de mărgele pe care le strânsese în cealaltă mână.

– Înţeleg, Doamne. Wes şi Boyle – trădătorii – împreună. O ultimă încercare... un ultim capitol, şopti Nico către cer. Începu să se roage. N-o să te dezamăgesc, mamă!

Ușa metalică zgâriată de la apartamentul vechi se deschise scârțâind, iar pe Lisbeth o izbi în față mirosul stătut de tutun de pipă.

– Reporteră, nu? întrebă un bătrânel scund și îndesat cu ochelari cu lentile fumurii, cu o bărbie ascuțită și proeminentă, și îmbrăcat într-o cămașă albă cu mâneci scurte.

Nu părea că se schimbase de ultima dată când îl văzuse – cu excepția frunții, unde o bucată ovală de piele de mărimea unei insigne de campanie fusese îndepărtată dintre locul în care începea să-i crească părul alb până la sprâncene, lăsând în urmă o pată rozalie de piele nouă.

– Se jupoaie din cauza cancerului de piele, izbucni el. Nu e prea plăcut de privit, dar – eh – măcar nu mi-a ajuns la craniu, adăugă ridicând din umeri și râzând ciudat.

Eve o avertizase. La fel ca indivizii care făceau benzi desenate și ca aceia care se ocupau de anunțurile mortuare, toți creatorii de careuri de cuvinte încrucișate ar fi avut nevoie de câteva lecții de bune maniere.

Când Lisbeth păși în interior, Martin Kassal o urmă un pic prea aproape, încercând să ascundă un șchiopătat aproape insesizabil, conducând-o în sufragerie, unde toți pereții erau acoperiți de rafturi cu cărți. Chiar și pe biblioteci se aflau teancuri uriașe, până la tavan, de ziare, reviste, dicționare, dicționare de sinonime și seturi complete din *Encyclopaedia Britannica*, edițiile din 1959 și 1972.

Chiar lângă sufragerie se afla un salonaş cu un birou alb îngălbenit de soare, o canapeluţă de două persoane îngropată în articole tăiate din ziare şi o tablă mobilă încadrată de cel puţin cincizeci de semne în formă de romb de genul: *Bebeluş la bord; Student la bord; Gemeni la bord; Fani ai echipei Dolphins la bord; Posesor de armă la bord; Soacră în portbagaj; Tătic din Michigan la bord; Nimeni la bord,* unul roz strălucitor cu *Prinţesă la bord* şi, desigur, unul alb-negru cu *Iubitor de careuri încrucişate la bord,* unde literele „o" din „iubitor" şi „bord" se intersectau.

– Iunie 1992, zâmbi Kassal, ridicându-şi bărbia rotundă. A trebuit să găsim cuvinte dintr-o mulţime de domenii pentru careul din ediţia de weekend. Chestii imposibile: o cheiţă veche de la o cutie de suc, un card de baseball cu un jucător care nu avea şapcă de baseball şi *astea,* spuse el arătând spre colecţia *Bebeluş la bord.* Orice în afară de *BEBELUŞ la bord.*

Dând din cap politicoasă, Lisbeth trecu cu privirea peste semnele respective şi-şi concentră privirea asupra tablei propriu-zise unde se afla un careu imens, desenat de mână. Partea de sus era plină de cuvinte şi de spaţii negre; partea de jos era aproape complet albă.

– Tot de mână le desenaţi? întrebă ea.

– În loc să le fac pe vreun computer care să facă toată treaba pentru mine? Nu te supăra, dar sunt destul de demodat şi aşa. Ultimul lucru de care am nevoie e să flutur steagul alb şi să mă îngrop, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Înţeleg perfect, spuse Lisbeth, uitându-se la cele două careuri pe care le avea în mână.

– Deci alea sunt careurile despre care vorbeai? întrebă Kassal, ridicând nasul şi uitându-se prin jumătatea de lentile bifocale ale ochelarilor pe care o folosea pentru citit.

Lisbeth îi dădu careurile, iar el trecu rapid cu privirea peste cel de deasupra.

– La numărul cincizeci şi şase orizontal trebuie pus „targă" nu „trage".

– Nu careul în sine e problema, spuse Lisbeth. E vorba despre simbolurile de pe margine.

Urmărind degetul lui Lisbeth spre marginea careului, Kassal studie fiecare simbol scris de mână ●●, ●●, O , ✝ și ●

– Sigur nu sunt doar niște mâzgăliturі?

– Și noi am crezut la fel – până ce am descoperit asta, explică ea, dându-i și careul pe care îl luase de la Violet.

– Aha, spuse Kassal cu râsul său tern. Ce tipi isteți! Propriul mesaj.

– Vedeți, asta-i toată chestia. Nu cred că l-au inventat ei înșiși...

Deja acaparat de joc, Kassal șopti pentru sine:

– Dacă cele patru puncte reprezintă litera D ca a patra literă și cele două puncte înseamnă B... Nu, nu – nu e o criptogramă – nu sunt destule simboluri pentru litere. Nu e nici o anagramă. Privind-o pe Lisbeth pe deasupra ochelarilor adăugă: Ar putea fi simboluri meteo... poate semne în limba Navajo. Cine zici că le-a făcut?

– Un prieten.

– Un prieten, un prieten, dar era un prieten isteț, unul tâmpit, unul...?

– Isteț. Foarte isteț. Cel mai isteț dintre toți.

– Și de ce zici că-ți trebuie chestia asta?

– Pentru... doar așa, de amuzament.

Kassal se uită lung la ea încercând s-o descifreze ca pe un careu de cuvinte încrucișate.

– Chestia asta n-o să mă bage în vreun bucluc, nu-i așa?

– Domnule, cei care se ocupă de paginile de divertisment au spus ca sunteți cel mai bun la descifrarea unor astfel de lucruri.

– Acum încerci să ma flatezi, drăguță.

– Nu, nu asta am vrut...

– Bine, e în regulă. Zilele astea nu mi se întâmplă prea des să fiu flatat de roșcate tinere și drăguțe. Îmi lipsește chestia asta.

Aplecându-se peste biroul îngălbenit, Kassal scoase un carnet și copie simbolurile unul câte unul.

– Deci mă veți ajuta? întrebă Lisbeth.

– Hai să vorbim mai puţin şi să lucrăm mai mult, spuse el, adâncit din nou în descifrarea misterului.

Lisbeth se mişcă în spatele lui, ascunzându-şi cu greu entuziasmul.

– Hai să începem cu semnul ăsta cu patru puncte de aici, spuse el arătând spre ⁘. Dacă tragi o linie verticală prin mijlocul lui, aşa:

... şi o linie orizontală aşa:

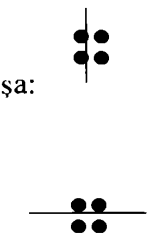

... simbolul este acelaşi pe ambele părţi ale liniei, ceea ce înseamna că semnul este multiaxial simetric.

– Şi asta de ce e important? întrebă Lisbeth.

– Ai încercat vreodată să cauţi un simbol în dicţionar? Sintagma „Patru-puncte-într-un-pătrat" nu se găseşte la litera „P". Dar la fel cum fiecare puzzle are o soluţie, fiecare simbol are modul propriu de clasificare care depinde de patru elemente. Mai întâi, dacă este simetric sau nu. Apoi, dacă este închis ca un triunghi sau deschis ca acele patru puncte de aici. Al treilea: dacă liniile sale sunt drepte sau curbe. Şi al patrulea: dacă simbolul are linii care se intersecteaza, ceea ce deschide o nouă gamă de posibilităţi.

– Şi când răspundeţi la toate întrebările astea?

– Când răspunzi la astea, spuse Kassal, şchiopătând până aproape de bibliotecă şi scoţând din rafturi o grămadă de cărţi groase, de mărimea unor cărţi de telefon, te duci la referinţe.

Cu un zgomot înfundat, lăsă cartile pe birou. *Dicţionarul Elsevier de simboluri şi imagini, Enciclopedia simbolurilor tradiţionale, Ghidul lui Franken pentru imagini religioase, Almanahul ritual al semnelor oculte, Manualul Passer al simbolurilor indienilor din America...*

– O să dureze ceva, nu-i așa? întrebă Lisbeth deschizând o carte la o secțiune intitulată Liwi multiaxiale, închise, intersectate.

Paginile deschise conțineau patru explicații enciclopedice pentru ∞ (inclusiv înțelesurile sale din matematică, genealogie și botanică) și șase articole de dicționar pentru ⊂⊃ , ◯ și alte cercuri suprapuse.

– Sigur că va dura, răspunse Kassal, catalogând deja celelalte simboluri din careu. De ce? Trebuie să ajungi un...?

Telefonul lui Lisbeth sună cu volumul la maximum. Deschizând repede clapeta, fu pe punctul de a răspunde, când dădu cu ochii de identitatea apelantului.

– Vești proaste? întrebă Kassal văzându-i reacția.

– Nu, doar că – nu, deloc, insistă ea în timp ce telefonul mai sună o dată.

– Dacă spui tu, răspunse Kassal ridicând din umeri. Deși din experiența mea pot spune că astfel de reacții sunt rezervate numai pentru două categorii de persoane: șefi și iubiți.

– Da, ei bine... asta e cu totul și cu totul o altă problemă.

Însă când telefonul sună a treia oară, Lisbeth nu putu să ignore faptul că, deși carnețelul îi ieșea din geantă, nu simți nici un impuls să se întindă să-l ia. Sigur, asta nu însemna că-i era foarte ușor. Însă după aproape zece ani în care transformase niște povești de doi bani în adevărate titluri incendiare de primă pagină, ei bine... existau lucruri mai importante decât prima pagină. Răspunzând în cele din urmă întrebă:

– Wes, tu ești?

– Da, răspunse el cu o voce și mai groaznică decât cea pe care o avusese când urmăriseră filmul despre atentat.

– E totul în regulă?

– Nu... nu cred.

Simțind durerea din glasul lui Wes, Lisbeth se întoarse înspre Kassal.

– Du-te, spuse bătrânul aranjându-și ochelarii pe nas. Te sun imediat ce aflu ceva.

– Sunteţi sigur...?

– Du-te, insistă el încercând să pară enervat. Oricum voi, roşcatele, nu faceţi altceva decât să distrageţi atenţia omului.

Mulţumindu-i din cap, Lisbeth îşi scrise în grabă numărul de telefon pe o fiţuică şi o luă la fugă spre uşă. Întorcându-se înapoi la celular îl întrebă pe Wes:

– Cum te pot ajuta?

La capătul celălalt al liniei Wes respiră în sfârşit. Lisbeth nu-şi dădea seama dacă de uşurare sau de emoţie.

– Depinde, răspunse el. Cât de repede poţi ajunge la Cimitirul Woodlawn?

– Cimitirul Woodlawn? De ce acolo?

– Acolo mi-a cerut Boyle să mă întâlnesc cu el. La ora şapte p.m. La mormântul lui.

După ce se luptă preț de aproape o oră cu aglomerația din trafic, Rogo făcu la dreapta, părăsi autostrada pe la ieșirea spre Griffin Road în Fort Lauderdale.

– Auzi, pentru un tip care are de-a face cu amenzi pentru circulație în fiecare zi, spuse Dreidel apucând-se de mânerul interior al ușii ca să-și mențină echilibrul, ai crede că ai mai multă considerație pentru șofatul preventiv.

– Lasă, dacă primim amendă mă ocup eu, răspunse Rogo cu răceală, apăsând și mai tare pe pedala de accelerație și conducând și mai repede pe șoseaua întunecată.

Wes avusese destul timp. Acum prioritatea principală era să afle de ce Boyle trebuise să se întâlnească cu doctorul Eng – în Florida – în săptămâna de dinaintea atentatului.

– E imposibil să-l mai găsim acolo, rosti Dreidel uitându-se la ceas. Vreau să spun că orice doctor e imposibil de găsit după ora cinci, adăugă râzând nervos.

– Nu vrei să taci? Aproape am ajuns.

După un viraj strâns la stânga, care îi duse pe sub pasarela peste I-95, Toyota albastră o luă înspre vest pe Griffin, pe lângă un șir de supermarketuri, doua magazine cu produse second-hand și un centru de închirieri casete pentru adulți numit „De la AAA la XXX".

– Minunat cartier, observă Rogo trecând pe lângă indicatorul luminos vopsit în mov și verde de la Fantasy Lounge.

– Nu-i chiar atât de ră...

Chiar deasupra lor se auzi un zgomot asurzitor, în timp ce un Boeing 747 alb cu roşu străbătu cerul, pregatindu-se să aterizeze la Aeroportul Fort Lauderdale, care, judecând după înălţimea unde se afla avionul, se situa probabil la numai un kilometru şi jumătate în spatele lor.

– Poate doctorul Eng este încântat de chiria ieftină, spuse Dreidel în timp ce Rogo mai citea o data adresa din agenda lui Boyle.

– Dacă avem noroc, vei putea să-l întrebi personal, spuse Rogo arătând înainte prin parbriz.

Chiar în faţă, dincolo de o firmă de pompe funebre, se vedea parcarea îngustă şi bine luminată a unei clădiri moderne de birouri, cu patru etaje, albă şi cu ferestre şi uşi argintii. Clădirea era înconjurată de-a lungul jumătaţii superioare de o linie orizontală îngustă, strălucitoare, chiar sub acoperiş.

Griffin Road numărul 2678.

În primul an, Ron Boyle trăise cu spaima în suflet. Călătorind mereu dintr-o țară în alta... operația la nas și implanturile din obraji... până și modificarea accentului care nu îi reușise de fapt niciodată ca lumea. Cei din biroul doctorului Eng susținuseră că toate acestea aveau să-l pună la adăpost de orice suspiciune, făcându-l imposibil de urmărit. Însă asta nu-l împiedicase să sară din pat de fiecare dată când auzea o portieră trântindu-se în fața motelului, vilei sau pensiunii unde se afla. Cel mai rău fusese când avusese loc un foc de artificii lângă o catedrală din apropiere – o tradiție a nunților din Valencia, Spania. Desigur, Boyle bănuise că nu avea să fie prea ușor – să se ascundă, să-și părăsească prietenii, familia... mai ales familia –, însă știuse care era miza. Și, în final, când avea să se întoarcă, se presupunea că avea să merite efortul. Dacă plecai de la premisa asta, era ușor să duci mai departe raționamentul. Spre deosebire de tatăl său, el înfrunta direct problemele. Și când închidea ochii noaptea știa că nimeni nu-l putea învinovăți pentru asta.

În al doilea an, deși se obișnuise deja cu viața din Spania, sentimentul de izolare ajunsese să fie resimțit și mai puternic decât calculase mintea lui de contabil. Spre deosebire de vechiul lui prieten Manning, atunci când plecase de la Casa Albă, pe Boyle nu-l deranjase că nu mai era o persoană publică. Însă singurătatea... nu neapărat dorul de soție (căsnicia lui se încheiase de fapt cu multă vreme înainte), ci mai ales de fiica sa, așa cum se întâmplase în

ziua în care aceasta împlinise şaisprezece ani şi şi-o imaginase frumuşică, zâmbind fără aparatul dentar în poza pentru permisul de conducere nou-nouţ – acelea erau zilele în care avea păreri de rău. Zilele pentru care se făcea vinovat Leland Manning.

În al treilea an, se obişnuise deja cu toate trucurile pe care-l învăţaseră angajaţii de la biroul doctorului Eng: să meargă pe stradă cu capul plecat, să verifice uşile de două ori după ce intra într-o clădire, chiar să aibă grijă să nu lase bacşişuri prea mari ca să nu fie ţinut minte de chelneri sau vânzători. Se obişnuise într-o asemenea măsură, încât comisese prima lui greşeală: stătuse la taclale cu un american stabilit în zonă la un pahar de *horchata* într-o bodegă din localitate. Dar în momentul în care bărbatul comandase o porţie dublă, Boyle îşi dăduse seama că acesta lucra pentru Agenţie. Panicat, însă suficient de isteţ să stea să-şi termine paharul, Boyle merse direct acasă, îşi făcu valizele şi părăsi Valencia chiar în seara aceea.

În luna decembrie a aceluiaşi an, ziarul *New Yorker* publică un articol de primă pagină despre computerele Univar „Blackbird" deţinute de guvernele din Iran, Siria, Burma şi Sudan. Considerate ţări teroriste, nu le puteau importa din Statele Unite, ci le cumpărau de la un furnizor obscur din Orientul Mijlociu. Însă ceea ce nu ştiau aceste ţări era că Univar era o companie-fantomă deţinută de Agenţia de Securitate Naţională şi la şase luni după ce computerele ajunseseră în posesia ţărilor teroriste, începură să se strice unul câte unul transmiţând în acelaşi timp toată informaţia stocată în ele direct către NSA – de unde numele de cod *Blackbird* – făcând aluzie la repeziciunea cu care dispăruse.

Însă după cum se arăta în articolul din *New Yorker*, în timpul administraţiei Manning, unul dintre computerele Blackbird din Sudan nu transmisese informaţia stocată în memoria sa către NSA. Şi când celelalte o făcuseră, acest Blackbird ramas a fost scos din ţara ajungând în cele din urmă pe piaţa neagră. Informatorul care îl deţinea cerea o răscumpărare de şase milioane de dolari din partea Statelor Unite pentru a-l returna. Însă cei din stafful lui Manning,

îngrijorați că era posibil să fie doar o șmecherie, refuzaseră sa plătească. Cu două săptămâni înainte ca povestea din *New Yorker* să fie dată publicității, Patrick Gould, autorul acestui articol, murise din cauza unui anevrism cerebral. Autopsia înlăturase orice suspiciune privind alte cauze.

În al patrulea an, Boyle ajunsese să-și găsească un loc bunicel într-un orășel de lângă Londra, într-un apartament înghesuit la etajul unei cofetării cu torturi pentru nunți. Și în timp ce aromele de alune proaspăt prăjite și vanilie îl întâmpinau în fiecare dimineață, frustrarea și regretele înăbușiră încetul cu încetul sentimentul de teamă al lui Boyle. Acesta îl acoperise din nou numai atunci când Biblioteca Prezidențială Manning nu se deschisese nici măcar la două luni de la expirarea termenului-limită, împiedicându-l să solicite diverse hârtii, documente și alte dovezi. Asta nu însemna însă că nu avea ce face. La sfârșitul mandatului lui Manning, se scriseră o mulțime de articole în reviste și ziare și chiar cărți despre Nico și despre atentat. Cu fiecare dintre ele, Boyle retrăia cele șaizeci și trei de secunde de împușcături de pe pista de curse, frica se întorcea, redeschizând rănile din piept și din palmă. Nu numai din cauza ferocității atacului și nici măcar din cauza eficienței aproape militare a atentatorului, ci din cauza tupeului de care dăduseră dovadă: totul se întâmplase pe pista de curse, în transmisie directă la televiziune, în fața a milioane de oameni. Dacă Cei Trei îl voiau mort pe Boyle, ar fi putut să-l aștepte în fața casei lui din Virginia, să-i taie gâtul sau să-i provoace un „anevrism cerebral". Să-l elimine la circuitul de curse, să o facă în fața tuturor martorilor de acolo... un astfel de risc merita numai dacă atrăgea după sine niște avantaje enorme.

Anul al patrulea fusese și cel în care Boyle începuse să-și scrie scrisorile. Fiicei sale. Prietenilor. Chiar și vechilor dușmani, inclusiv celor câțiva care nu participaseră la înmormântarea lui. Scrisori pline de întrebări, de povești, orice putea include în ele ca să simtă legătura cu viața lui adevărată, cu fosta lui viață. Preluase ideea dintr-o biografie a președintelui Harry Truman, care obișnuia

să scrie scrisori usturătoare detractorilor săi. Ca şi Truman, Boyle scrisese sute. Ca şi Truman, nu le trimisese niciodată.

În al cincilea an, soţia lui Boyle se recăsătorise. Fiica lui intrase la facultate la Universitatea Columbia cu o bursă ce purta numele defunctului ei tată. Nici una din aceste veşti nu-i frânsese inima lui Boyle. Însă cu siguranţă influenţară negativ starea sa de spirit. Curând după aceea, aşa cum se întâmplase încă din primul an, Boyle se trezise într-un Internet café verificând cursele aeriene către State. De câteva ori îşi făcuse rezervare. Plănuise deja de multă vreme cum avea să intre în legătură, cum avea să-şi caute fata, cum avea să dispară înşelându-le vigilenţa până şi celor care îl supravegheau în permanenţă. Atunci îşi dădea seama de crunta realitate. Cei Trei... Cei Patru... indiferent cum îşi ziceau, deja – Boyle nici măcar nu se putea gândi la asta. Nu voia să rişte din nou. În schimb, de îndată ce Biblioteca Prezidenţială Manning îşi deschisese porţile, Boyle se cufundase în studierea hârtiilor din propriul trecut, trimiţând cereri prin poşta electronică şi căutând cu disperare să găsească o dovadă care să-i confirme ceea ce intuia de ani întregi.

În anul al şaselea, ajunsese deja să se îngroape în copii xerox şi vechi dosare de la Casa Albă. Oamenii doctorului Eng se oferiseră să-l ajute, însă Boyle depăşise deja perioada de naivitate. În lumea lui Eng singura prioritate era Eng, exact motivul pentru care, atunci când Manning îl introdusese în grupul doctorului Eng, cu atâţia ani în urmă, Boyle le spusese despre Cei Trei şi despre oferta lor de a-l face pe el Al Patrulea şi despre ameninţările care însoţiseră propunerea. Însă ceea ce nu dezvăluise niciodată – nimănui – era ceea ce furaseră deja Cei Trei. Şi ceea ce el, Boyle, era hotărât să recupereze cu orice preţ.

Avusese în sfârşit ocazia să facă asta acum unsprezece zile, într-o după-amiază ceţoasă şi ploioasă din ultima lună a celui de-al şaptelea an. Adăpostindu-se sub copertina de deasupra intrării în oficiul poştal de pe Balham High Road, Boyle răsfoia paginile scoase la imprimantă pe care tocmai le primise din dosarul

personal al lui Manning. Printre cele mai importante se numărau un mesaj către guvernatorul statului Kentucky, câteva notiţe scrise de mână pentru un discurs din Ohio şi o bucată ruptă dintr-un număr din *Washington Post,* pagina de divertisment, care avea câteva nume mâzgălite într-o parte... Şi un careu aproape completat în partea cealaltă.

La început, Boyle aproape că-l aruncase la o parte. Apoi îşi amintise că în ziua aceea la circuit, pe bancheta din spate a limuzinei, Manning şi şeful lui de personal dezlegau împreună un careu. De fapt, dacă se gândea mai bine, mai tot timpul dezlegau câte un careu. Uitându-se cu atenţie la careu, Boyle simţise brusc o gheară în piept. Începuse să-şi muşte buza de jos în timp ce studia cele două tipuri distincte de scris. Al lui Manning şi al lui Albright. Însă când văzuse mâzgăliturile făcute la întâmplare în afara careului, îşi ţinuse respiraţia muşcându-şi buza aproape până la sânge. În spaţiul de lucru... iniţialele... erau oare...? Boyle verificase şi le răsverificase, încercuindu-le cu un pix.

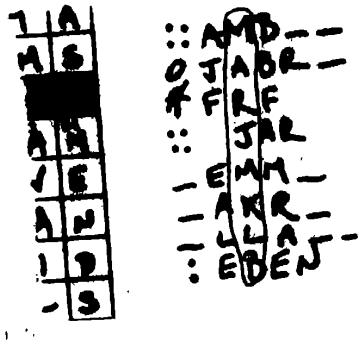

Nu erau numai cei mai importanţi oameni din stafful lui. Cu Dreidel, cu Moss şi cu Kutz – aştia erau oamenii care primeau informarea zilnică a preşedintelui, singurul document pe care i-l solicitaseră Cei Trei.

Avusese nevoie de trei zile să desluşească şi restul: două cu un specialist în simbolistică de la Oxford University, o jumătate de zi

cu un profesor de istoria artei, apoi o consultaţie de cincisprezece minute la Departamentul de studiere a istoriei moderne, mai precis cu profesoara Jacqui Moriceau, a cărei specialitate era perioada federalistă, cu precădere Thomas Jefferson.

Aceasta îşi dăduse seama imediat despre ce era vorba. Cele patru puncte... crucea împărţită... chiar şi liniile orizontale scurte. Acolo erau toate. Exact aşa cum intenţionase Thomas Jefferson.

În timp ce profesoara Moriceau vorbea, Boyle se aşteptase ca lui să i se umple ochii de lacrimi, să-şi ridice bărbia cu un sentiment de uşurare ca şi cum şi-ar fi îndeplinit misiunea pentru care fusese trimis pe pământ. Însă ţinând careul în palmă... dându-şi seama ce punea cu adevărat la cale Manning... braţele, picioarele, chiar şi degetele de la picioare îi amorţiseră, ca şi cum tot corpul nu mai era nimic altceva decât o carcasă goală şi fără viaţă. Doamne, cum putuse fi atât de orb – atât de încrezător – atât de mult timp? Acum trebuia să-l întâlnească pe Manning. Trebuia să-i pună întrebarea asta privindu-l în ochi. Sigur, dezlegase puzzle-ul, însă nu era deloc o victorie. După opt ani, zeci de zile de naştere ratate, şapte Crăciunuri ratate, şase ţări, două operaţii, un bal al bobocilor, o absolvire a liceului şi o intrare la facultate, nu mai putea fi vorba despre o victorie.

Însă asta nu însemna că nu putea să se răzbune.

La o distanţă de cincisprezece minute spre sud de Palm Beach, Ron Boyle trase pe dreapta pe autostradă şi conduse vechea dubiţă albă spre colţul îndepărtat al popasului acum pustiu. Fără ca măcar să ezite, parcă dincolo de nişte tufişuri şi arbuşti deşi. După opt ani era doctor în dispariţii.

În spatele lui, întins pe podeaua goală de metal a camionetei, O'Shea tremura şi gemu şi, în cele din urmă, se trezi. Boyle nu era îngrijorat. Sau speriat. Sau măcar emoţionat. De fapt, de şăptămâni bune nu mai simţise altceva în afară de regrete.

Pe podea, cu braţele legate în continuare la spate, O'Shea se sprijini de genunchi, de bărbie, pe coate, luptându-se să se ridice în capul oaselor. Cu fiecare mişcare umărul îi zvâcnea. Părul îi era ud

de ploaie şi transpiraţie. Cămaşa albă era plină de sânge roşu-închis. Reuşind în cele din urmă să ajungă în genunchi încercă să pară puternic, însă Boyle îşi dădea seama după culoarea pământie pe care începuse să o capete faţa lui că durerea era groaznică. O'Shea clipi de două ori ca să-şi revină.

În momentul acela O'Shea auzi clicul metalic.

Ghemuit în spatele camionetei, Boyle se aplecă înainte, apăsă pistolul cu putere în tâmpla lui O'Shea şi rosti cuvintele care-l bântuiseră cea mai mare parte a ultimilor zece ani:

– Unde mama dracului e fiul meu?

– Ce doriți? se auzi o voce gravă din interfon în timp ce bărbatul trăgea mașina aproape de poarta de lemn închisă.

Fără să răspundă, bărbatul își scoase legitimația din buzunarul jachetei și o împinse către camera ascunsă în tufișurile înalte.

Vocea din interfon amuți. Câteva secunde mai târziu, cu un clic metalic, încuietoarea magnetică se deblocă și poarta alunecă într-o parte.

Apăsând încet pe pedala de accelerație, bărbatul conduse mașina pe aleea pavată cu cărămidă unde se aflau trei agenți ai Secret Service care se întoarseră să-l privească. Cum aceștia nu se apropiară de mașină, își dădu seama că primiseră vestea sosirii lui prin căștile din urechi. Și judecând după fețele lor, nu erau prea afectați de vizita lui. Nimănui nu-i place când vine șeful în control. Însă cu Nico în libertate nu erau deloc surprinși de asta.

Virând spre stânga, își parcă mașina între cele două Chevy Suburban, apoi își aranjă hamul de piele de pe umăr asigurându-se că pistolul era la locul lui și că bareta de siguranță care-l ținea în toc nu se desfăcuse. Nu era deloc un simplu drum la birou. Cu toți șefii aici trebuia să fie pregătit. Și dacă rapoartele erau adevărate – că un vecin deja descoperise cadavrele lui Kenny și Micah, și că amprentele fuseseră deja transmise tuturor serviciilor – ei bine, acum miza era mult mai mare decât cele șaptezeci de milioane de dolari din recompense și alți patru ani în funcție.

Fusese mult mai ușor atunci când începuseră. După Colegiul de Război, petrecuseră șase luni fără să facă nimic altceva decât

simulări şi jocuri de luptă. Nu era nici o grabă. Era mai bine să facă totul metodic. Să nu riște nimic, să nu aibă nici un fel de contacte şi să se asigure că nici o urmă nu ducea la ei. Desigur, cheia întregii povești fusese să-l creeze pe Roman, până la degetul cel mare furat dintr-o morgă din Tanzania pentru a-l folosi pe cardurile cu amprente necesare efectuării plăților către informatori. Din momentul acela oamenii aveau să caute o fantomă. De îndată ce Romanul devenise o persoană reală, adevărata muncă putea începe.

Micah dăduse primul lovitura. În calitate de ofițer CIA staționat în Khartoum, primise un pont despre cineva din agenția de securitate sudaneză care încerca să vândă unsprezece vize SUA originale – toate curate şi imposibil de urmărit – către al-Zaydi, o cunoscută organizație teroristă. Potrivit sursei lui Micah, al-Zaydi avea să plătească în modul obişnuit diamante africane în valoare de 500 000 de dolari – care urmau a fi livrate în Taormina, Sicilia, pe 15 octombrie.

În dimineața aceea, pentru a lua legătura cu colegii săi, Micah lăsase fragmente de mesaje codificate pe forumurile de chat ştiute. Apoi îşi întocmise raportul oficial care detalia numai *una* dintre fapte – aceea că se zvonea că agenția de securitate sudaneză avea să vândă unsprezece vize. În mod intenționat nu menționase nimic altceva. În după-amiaza aceea, O'Shea – în calitatea sa de reprezentant al FBI-ului la Bruxelles însărcinat să colaboreze cu reprezentanții diverselor servicii de securitate din străinătate – profitase din plin de informația pe care i-o transmisese Micah despre diamante. Neştiind ce să caute şi transmițând informația mai departe celorlalte agenții de securitate din alte țări, trecuse în revistă rapoartele întocmite la vamă în țările respective şi în cele din urmă descoperise un membru suspect al al-Zaydi care călătorea în Italia – legal – cu bijuterii în valoare de aproape 500 000 de dolari. În noaptea aceea, agentul Roland Egen de la Secret Service – ca agent rezident, şef al biroului Serviciului din Pretoria, Africa de Sud – pusese cireaşa pe tort. Îl sunase pe superiorul lui de la biroul din Roma şi-i spusese:

– Am o sursă care vrea să vândă nişte informații despre vizele pentru SUA scoase la vânzare pe piața neagră – şi spune că ne

poate da date privind locul şi momentul când se va efectua tranzacţia.

– Ce fel de recompensă doreşte? întrebase superiorul.

– Cincizeci de mii de dolari.

Urmase o scurtă pauză.

– Cine e sursa?

– Îşi spune Romanul, rostise Egen rânjind.

În câteva minute cei din Secret Service începuseră să cerceteze informaţiile. În comunitatea de informaţii procesul era cunoscut drept sprijin reciproc – colaborarea cu celelalte agenţii pentru a corobora informaţiile. După Irak era absolut necesar. Şi după 11 septembrie, informaţia sosise rapid. Mulţumită lui O'Shea, FBI-ul dăduse un raport similar. Mulţumită lui Micah, la fel se întâmplă şi cu CIA. Toate trei sursele înfăţişau aceeaşi imagine.

– Plăteşte-l, îi spusese superiorul lui Egen.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Micah, O'Shea şi Romanul – prin simpla lor coordonare – îşi împărţeau cei cincizeci de mii de dolari. Nu era rău pentru o zi de muncă.

Acum câţiva ani, era mai uşor. Însă asta se întâmpla înainte să-i mai invite şi pe alţii să li se alăture.

– Bine aţi venit, domnule, spuse un agent cu părul şaten după ce bărbatul coborî din maşină şi se îndreptă spre casa de culoare albastru-deschis cu arhitectură colonială şi steagul american atârnat deasupra uşii.

La jumătatea drumului, dinspre treptele din faţă, un al patrulea agent în costum cu cravată se apropie de el.

Cunoscând foarte bine protocolul, bărbatul îi întinse şi acestuia legitimaţia aşteptând să i-o studieze la rândul său.

– Îmi cer scuze, domnule... n-am ştiut... Aţi venit să vă întâlniţi cu preşedintele? întrebă agentul înapoindu-i legitimaţia în grabă.

– Da, răspunse Romanul intrând în casa preşedintelui. Cam aşa ceva.

– Vrei să mai încerci o dată senzația? mugi Boyle în spatele dubiței înfigându-i și mai tare lui O'Shea țeava pistolului în tâmplă.

– Poți să mă întrebi ce vrei, asta-i adevărul, spuse O'Shea scuipând sânge și contorsionându-se din cauza durerii vii din umăr.

Îngenuncheat în dubiță, vocea îi era intenționat foarte scăzută. Boyle clătină din cap știind că era doar un truc menit să-l facă și pe el să coboare vocea. O'Shea continuă ridicându-se puțin:

– Știu că e o problemă emoțională pentru tine, Boyle, dar trebuie să...

– *Unde mama dracului e fiul meu?* explodă Boyle împingând pistolul în capul lui O'Shea atât de tare, încât îl dădu pe spate ca pe o țestoasă împinsă înapoi în carapace.

Însă chiar dacă se afla din nou în genunchi încercând să-și recapete echilibrul, O'Shea nu ripostă, nu se panică, nu se opuse. Boyle nu-și dădea seama dacă era din cauza epuizării sau era o simplă stratagemă. Singurul lucru pe care-l știa era că, la fel ca un leopard rănit fixat încă pe prada sa, O'Shea nu-și mai lua ochii de la pistolul lui Boyle.

Cu opt ani în urmă lui Boyle i-ar fi tremurat mâinile. Astăzi era complet nemișcat.

– Spune-mi unde este, O'Shea.

– De ce, ca să-l aștepți în fața școlii – câți ani are acum, nouă, zece ani? – ca să aștepți în fața clasei lui de elev de-a patra ca

să-i spui că vrei să ai dreptul să-l vizitezi? Crezi că prietena ta Tawana...

– O cheamă Tiana.

– Indiferent cum o cheamă, ne-a spus totul, Boyle – cum aţi flirtat în timpul campaniei, cum te-a urmat la Washington...

– Nu i-am cerut niciodată să o facă.

– ... dar nu ţi-a fost deloc greu să o ascunzi de soţia şi de fiica ta timp de aproape patru ani. Şi apoi, când a rămas însărcinată – la dracu'! – era mai bine să facă ceva în privinţa asta.

– Nu i-am cerut niciodată să avorteze.

– Oh, scuze – nu mi-am dat seama că eşti un sfânt.

În depărtare, pe autostradă, un şir de maşini trecu de locul unde se aflau ei. O'Shea se încovoie şi-şi lăsă capul în jos un moment cedând în faţa durerii.

– Haide, Boyle, se bâlbâi el uitându-se din nou în sus, ai ascuns puştiul de toată lumea – ai insistat ca ei să nu se apropie niciodată de tine în public – şi *acum*, dintr-odată, ţi-a venit cheful să-l iei la picnicul pentru taţi şi fii de la Casa Albă?

– E tot fiul meu.

– Atunci ar fi trebuit să ai grijă de el.

– Dar am avut grijă de el.

– Nu, *noi* am avut grijă de el, insistă O'Shea. Ce-ai făcut tu a fost doar să trimiţi cincizeci de dolari pe săptămână, sperând că o să-i ajungă pentru mâncare, scutece şi ca să-şi ţină gura. Noi suntem cei care i-am oferit ei – şi lui – un viitor adevărat.

Boyle clătină din cap, deja agitat.

– Deci aşa v-a prezentat lucrurile Romanul? Că le faceţi un viitor?

– Ea avea nevoie de bani; noi i-am oferit.

– Sau ca să fim mai exacţi: aţi plătit-o ca să se ascundă, apoi aţi refuzat să-mi spuneţi unde se află dacă nu eram de acord să devin al patrulea trădător, răcni Boyle. Aşa că nu te preface că *i-aţi făcut ei un serviciu!*

Apăsându-şi bărbia în umăr, O'Shea ridică privirea din podea şi ochii lui verzi scânteiară în întunericul dubiţei. Un zâmbet îi miji încet pe faţă.

– Aşadar, s-ar zice că te-am lovit unde te durea mai tare, nu-i aşa? Sincer să fiu, când Romanul mi-a spus că îţi pasă de ea, m-am gândit că mănâncă rahat.

Boyle îndreptă pistolul către faţa lui O'Shea.

– Unde sunt? N-o să te mai întreb o...

Lăsându-se înapoi pe genunchi, O'Shea izbucni într-un hohot de râs puternic şi sonor al cărui ecou reverberă în toată dubiţa.

– Hai să fim serioşi, chiar crezi că mai ştim unde sunt după atâta amar de vreme? C-am ajuns să ne scriem scrisori?

Pe măsură ce cuvintele ieşeau de pe buzele lui O'Shea, Boyle simţea cum fiecare silabă îi străpunge măruntaiele, ciopârţindu-i fiecare organ din interior.

– Ce... ce vrei să spui?

– Te-am omorât, dobitocule. Sau cel puţin aşa am crezut. Din partea mea, din acel moment, Tiana şi micul ei bastard se puteau muta imediat înapoi în maghernița aia unde i-am găsit în Washington.

Aplecat, Boyle făcu o jumătate de pas înapoi. Mâna începu să-i tremure.

– Stai... oh... stai... rosti O'Shea chicotind. Vrei să spui că în tot timpul ăsta pe care l-ai petrecut încercând să dai de noi, n-ai... nu ţi-a trecut nici un moment prin cap că era foarte posibil ca nici noi să nu ştim unde se află?

Pentru a doua oară, O'Shea se lăsă pe spate şi izbucni într-un hohot de râs extrem de sonor. Apoi, fără nici un avertisment, sări înainte ca o broască şi-l lovi cu capul în bărbie pe Boyle înainte ca acesta să-şi dea seama ce se petrece. Din cauza loviturii, capul lui Boyle zvâcni înapoi, lovindu-se de scaune.

– Ce zici de asta?! urlă O'Shea cu ochii arzând de furie. De data asta te omor cu mâna mea.

Boyle clătină din cap. Mai întâi încet. Apoi din ce în ce mai repede. O'Shea se aruncă înainte ca un berbec într-o uşă. Boyle se

avântase deja înainte cu mâna dreaptă întinsă. Şi cu pistolul care se afla încă în ea.

Într-o secundă, patul pistolului îl lovi pe O'Shea ca o ghiulea în cap. Lovitura primită în sprânceană îl trimise înapoi spre peretele din spatele banchetei pentru pasageri. Cu mâinile încă legate la spate era clar că nu avea nici o şansă. Pierzându-şi echilibrul, se întoarse suficient încât să lovească peretele metalic, mai întâi cu umărul.

– Asta e pentru fiul meu, mârâi Boyle, plin de adrenalină.

O'Shea se prăbuşi pe podeaua camionetei. Boyle nu lăsă să treacă acest moment propice, se repezi deasupra lui şi-i lipi ţeava pistolului de frunte.

– Şi asta e pentru fiica mea, hoţ scârbavnic ce eşti!

Boyle scoase siguranţa şi începu să apese uşor pe trăgaci.

O'Shea izbucni din nou în râs.

– Fă-o, îi spuse el cu vocea întretăiată, întins cum era pe spate.

Pieptul i se ridica şi se lăsa rapid în timp ce corpul îi tresălta pe podea. Din cauza rănilor provocate de gloanţele primite pe pista pentru câini şi a căzăturii, durerea era aproape insuportabilă.

– Cu toţi pereţii ăştia metalici... dă-i drumul... mi-ar... mi-ar plăcea foarte mult să te văd că rişti să ricoşeze.

Boyle se uită in jur la pereţii dubiţei.

– N-o să ricoşeze, spuse convins.

– Eşti sigur? gâfâi O'Shea luptându-se să respire şi lovind cu tocul de la pantof podeaua metalică. Se auzi un zgomot înfundat. Mi se pare... mi se pare că este foarte solidă.

Boyle nu răspunse. Mâna îi tremură uşor cu degetul pe trăgaci.

– E o perspectivă... cam sumbră, nu? întrebă O'Shea. Iată-te, gata să-ţi distrugi şi bruma de viaţă care ţi-a mai rămas transformându-te într-un ucigaş şi... acum trebuie să ai grijă şi să nu te împuşti făcând-o.

Boyle ştia că el mintea. Sigur mintea.

– Haide, Boyle – asta-i şansa ta să-mi zbori creierii. Trage!

Sfidător, O'Shea se apleca înainte apăsându-şi şi mai tare fruntea în ţeava pistolului.

Degetul lui Boyle tremură pe trăgaci şi un firicel de sânge i se scurse din nas spre buza de sus. Asta era. Momentul pentru care se rugase... implorase... răzbunarea care-l făcuse să reziste în toţi anii ăştia. Problema era că O'Shea avea dreptate într-o privinţă: indiferent ce-i luaseră, indiferent de cât de goală era carcasa care mai rămăsese din el, nu avea să fie niciodată un ucigaş. Deşi asta nu însemna că nu putea să se răzbune.

Mişcându-şi braţul spre dreapta, Boyle îndreptă ţeava spre rana de la umărul lui O'Shea din care curgea în continuare sânge şi apăsă pe trăgaci. Un singur glonţ îi sfâşie umărul lui O'Shea luând cu el o altă bucată de carne însângerată. Pentru a mări durerea, Boyle ţinuse pistolul într-o parte sperând că va lovi şi un os. Judecând după urletul lui O'Shea – care se topi într-un suspin surd în momentul în care îşi dădu ochii peste cap şi căzu leşinat – fusese mai mult decât suficient pentru a-şi atinge scopul.

Dându-l pe O'Shea la o parte cu piciorul, Boyle îngenunche în faţa băltoacei de sânge de pe podea. Sub aceasta, prin podeaua metalică a dubiţei se vedea o urmă de glonţ. Băgându-şi un deget în gaură şi simţind aerul umed de afară, Boyle clătină din cap. Sigur că nu avea cum să ricoşeze. Numai limuzina preşedintelui era blindată.

Fără să mai piardă vremea, Boyle se strecură în faţă şi se aşeză pe scaunul şoferului. Undeva departe, în stânga, un alt şir de maşini vâjâiau pe autostradă. Ceasul digital de pe bord arăta 6.57 p.m. „Perfect", gândi el. Apăsă pe acceleraţie şi întoarse brusc volanul, aruncând în urma roţilor un nor de pietricele. O ultimă oprire şi totul avea să se sfârşească.

– Ăştia n-au auzit niciodată de locuri de parcare? întrebă Rogo după ce trecură pe lângă uşa din sticlă mătuită şi o făcură la dreapta pe lângă clădirea albă de birouri.

– Uite, îi arătă Dreidel după ce dădură colţul.

În spatele clădirii se afla o parcare destul de întinsă, unde erau vreo opt sau zece maşini.

– Semn bun, ce zici? S-ar zice că oamenii sunt încă la muncă, nu?

– Numai dacă nu sunt ale personalului care face curăţenie, spuse Dreidel aruncând o privire către clădire prin geamul din dreapta.

– Câte femei de serviciu cunoşti care au automobile Mustang nou-nouţe? întrebă Rogo parcând lângă un Ford Mustang negru strălucitor. Singura chestie pe care n-o pricep este de ce au tot spaţiul ăla liber în faţa clădirii şi şi-au pus parcarea în spate.

– Poate că ţine de arhitectura cartierului.

– Da, poate, spuse Rogo.

– De ce, tu tot crezi că e genul ăla de doctor care lucrează pentru mafie?

– Nu ştiu decât că pe strada alăturată se află Bada-Bing şi sexy-shopul, chiar lângă clădirea asta este o firmă de pompe funebre şi Mustangul are o plăcuţă de înmatriculare personalizată pe care scrie „Fredo".

Daniel se uită la plăcuţa pe care scria „MY STANG".

– Vrei să încetezi odată? E un cabinet medical, Rogo. Se vede de aici.

– Poţi să spui că sunt nebun, dar tot aş prefera să văd cu ochii mei, adăugă Rogo, deschizând portiera, sărind afară în ploaia domoală şi alergând înspre uşa din spate a clădirii. Înainte de a parcurge jumătate din drum, privi în sus la auzul unui ţiuit puternic ce se transformă într-un zgomot asurzitor. Un alt 747 se apropia de aeroport. Uitându-se înapoi, observă că Dreidel era la cel puţin zece paşi în urma lui.

Rogo ajunse în sfârşit la cele două uşi glisante din sticlă, aproape identice cu cele de la intrarea cealaltă. Păşind pe covoraşul din faţă, aşteptă ca acestea să se deschidă automat. Nu se mişcară însă.

– E cineva acasă? strigă Rogo bătând în sticlă, apoi lipindu-şi faţa de ea, încercând să vadă ceva înăuntru.

În diagonală faţă de locul unde se afla el, deasupra, în dreapta, o scânteiere roşie dezvălui prezenţa unei camere de luat vederi negre, lucioase, la fel de îngustă ca un calculator de birou şi cu o lentilă mică, rotundă, nu mai mare decât o monedă de zece cenţi. Rogo se întoarse, dându-şi seama că nu era bine să se holbeze în cameră. Era imposibil ca un cabinet medical obişnuit să cheltuiască bani pe tehnologie de ultimă generaţie cum era asta.

– Nu privi în sus, şopti Rogo când Dreidel ajunse lângă el.

– Eşti sigur că nimeni nu...?

Rogo ridică mâna să bată din nou însă, înainte să atingă geamul, uşile se deschiseră şi un paznic supărat cu părul sârmos şi cu o mustaţă tunsă scurt îşi făcu apariţia.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă uitându-se la Dreidel, apoi la Rogo, apoi din nou la Dreidel.

– Da, îl căutăm pe doctorul Eng, spuse Rogo încercând să intre.

Paznicul se postă în faţa lui, însă Rogo nu se dădu bătut şi, ajutat de constituţia sa scundă şi robustă, trecu pe sub braţul paznicului şi pătrunse în holul de marmură roz.

– Scuze... ştiţi... plouă, spuse Rogo arătând spre exterior şi scuturându-şi apa de pe mâini.

Paznicul rămase în continuare tăcut, uitându-se la Dreidel. Rogo observă că paznicul avea la centură un pistol cu calibrul de 9 mm.

– În sfârşit, rosti Dreidel, am venit să vorbim cu doctor Eng.

– Îmi pare rău, a plecat deja, spuse paznicul.

– Nu-i nimic – măcar dacă am putea vorbi cu asistenta...

– Doctorul Eng a plecat. S-a terminat programul la cabinetul lui.

În sus pe hol, Rogo văzu un panou unde erau afişate birourile din clădire, pe peretele de lângă lifturi.

– Auziţi, dacă am venit prea târziu ne cerem scuze, dar vă pot ruga ceva? spuse Rogo convingător. Conduc de mai bine de o oră printr-un trafic îngrozitor. Plecăm imediat – o să-l sunăm mâine pe doctorul Eng –, dar mai întâi, *vă rog mult*, pot să merg la toaletă? Am o mare urgenţă.

Paznicul se uită la el fără să se mişte.

– Vă rog, spuse Rogo, bâţâindu-se de pe un picior pe altul. Dacă mai aştept puţin...

– Toaleta pentru bărbaţi este lângă lifturi, pe stânga, explică paznicul arătând înspre hol.

– Vezica mea vă e recunoscătoare, spuse Rogo luând-o la goană.

Dreidel făcu un pas să se ia după el. Paznicul îl fulgeră cu privirea, iar Dreidel se opri.

– Bine... o să aştept aici, spuse Dreidel.

– Bună idee, răspunse paznicul.

Fără să privească înapoi, Rogo o luă pe holul care, la fel ca faţada clădirii, era destul de uzat şi de vechi: marmură crăpată pe podea, aplice ieftine pe tavan şi acuarele şi picturi moderniste în stilul anilor 1980 pe pereţi. Trecând pe lângă ele în grabă, Rogo se concentră asupra panoului de lângă lifturi.

– Am trecut de ea? îi strigă paznicului şi se opri în faţa panoului cu ramă metalică unde erau afişate birourile.

Trecând rapid cu privirea lista de nume ordonate alfabetic, văzu:

Dr. Brian Eng – Biroul 127

Însă, spre surprinderea lui Rogo, nu menţiona ce fel de cabinet era. La fel stăteau lucrurile şi în cazul celorlalţi doctori afişaţi. Erau şase nume şi nici unul nu avea menţionată specialitatea.

– Următoarea uşă, strigă paznicul. Pe stânga.

Îi făcu semn că-i mulţumeşte şi intră într-o toaleta micuţă care-l întâmpină cu un miros pătrunzător de clor. Ştiind ca trebuia să întârzie puţin înăuntru, Rogo se duse la chiuvetă, scoase din dispozitiv câteva prosoape de hârtie şi-şi şterse apa de pe faţa. Se uită în oglindă să se asigure că se uscase complet. Atunci dădu cu ochii de uşa de stejar din spatele lui, chiar peste umăr.

Întorcându-se, o examină cu atenţie. Oricui altcuiva i s-ar fi părut doar o uşă care dădea într-o debara. Chiar şi lui într-o altă zi i s-ar fi părut exact la fel. Însă în seara asta... după tot ce se întâmplase... Rogo se uită în stânga. Mai era o uşă îngustă pe care scria „Oficiu".

Păşind spre uşa de stejar, Rogo apăsă pe clanţă. Era încuiată.

Cât putu de repede, mai aruncă încă o privire în toaletă – cabinele cu veceuri, pisoarele, coşul de gunoi din colţ – căutând – *acolo*.

Lângă chiuvetă, Rogo se repezi spre dispozitivul unde se aflau prosoapele de hârtie şi trase de mâner cu toate puterea. Ieşi un singur prosop. „Perfect", gândi Rogo, trăgând carcasa de deasupra şi lăsând să se vadă doar mânerul şi prosoapele. Lovi din nou mânerul de plastic gri, însă de data asta nu-i dădu drumul şi-l ţinu cât putu de strâns cu vârful degetelor, proptindu-l cu pieptul şi lăsându-se pe el cu toată greutatea.

În câteva secunde auzi efectul. Dispozitivul începu să crape cu un sunet puternic de plastic rupt. Se mai auzi încă un zgomot. Era aproape gata. Rogo nu-i dădu drumul, scrâşnind din dinţi şi ridicându-şi un picior de pe pământ ca să sporească greutatea. Nu trebuie să-i dai drumul... nu înainte să... Cu un salt uşor, îşi desprinse şi celălalt picior de pe pământ. Asta era. Plasticul se sparse cu zgomot când mânerul metalic în formă de bumerang scăpă din locaşul său de pe fundul dispozitivului. Rogo se prăbuşi pe gresia de pe jos rânjind.

Se ridică şi se uită la mânerul metalic, întorcându-l pe-o parte şi pe alta. Clar, era îndeajuns de subţire. Apropiindu-se de uşa de stejar, fără să facă zgomot, strecură mânerul argintiu în formă de bumerang în deschizătura îngustă dintre încuietoare şi tocul uşii. Avea fruntea şi nasul lipite de uşă şi se uita în jos trăgând bumerangul înspre el. Ca un copil care pescuieşte monede prin grătarul unui canal, îşi mişcă mâna încercând să opună rezistenţă cu mânerul împotriva încuietorii uşii. Încet-încet încuietoarea începu să cedeze...

Clic.

Cu o mişcare rapidă, trase uşa înspre el. Rogo îşi îndreptă gâtul ca să vadă ce era înăuntru.

– E cineva aici? şopti el.

În interior era întuneric, însă lumina din baie inundase încăperea aşa că putu să vadă că nu era vorba în nici un caz despre un oficiu. Camera era mare, aproape la fel de mare ca sufrageria lui şi a lui Wes. Şi în momentul în care înaintă – când văzu ce se afla înăuntru – Rogo făcu ochii mari. Nu avea nici un sens. De ce ar fi...?

– Ce dracu' faci aici? se auzi o voce gravă din uşa de la baie.

Rogo se răsuci pe călcâie la timp ca să-l vadă pe paznic îndreptându-se spre el.

Ştiu unde este mormântul lui Boyle. Am mai fost acolo.

Prima dată am fost după cea de-a şasea şi ultima operaţie pe care mi-au făcut-o – cea în care au încercat să-mi scoată şi ultimele bucăţele de şrapnel din obraz. După cincisprezece minute, doctorul hotărâse că bucăţelele erau înfipte prea adânc – şi erau mult prea mici, ca nişte fire de nisip metalice – aşa că era mai bine să le lase unde se găseau.

– Lasă-le acolo, mi-a spus doctorul Levy.

Urmându-i sfatul, am plecat din spital şi am pus-o pe mama să mă aducă cu maşina aici, la Woodland Cemetery. La şapte luni după ce înmormântarea lui Boyle fusese prezentată la televiziunea naţională, m-am apropiat de mormântul lui cu mâna dreaptă îndesată adânc în buzunar, strângând cu putere ultima reţetă şi repetând neîntrerupt în gând mii de scuze pentru că-l pusesem să urce în limuzina în ziua aceea. O auzeam pe mama cum suspina în spatele meu, bocindu-mă ca şi cum nici măcar nu eram acolo. Vizita aceea a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată. Spre surprinderea mea, asta mi se pare şi mai grea.

– Nu te mai gândi la asta, şopteşte Lisbeth înaintând cu greu prin iarba înaltă, necosită, care ni se înfăşoară în jurul gleznelor.

Ne apropiem de grilajul ce slujeşte drept gard în spatele cimitirului şi încerc să ţin umbrela deasupra amândurora, însă ea e deja cu doi paşi înainte părând a nu lua în seamă ploaia uşoară. Nu o

condamn că este atât de agitată. Chiar dacă nu o să scrie istoria aceasta, reporterul din ea de-abia aşteaptă să afle adevărul.

– Ai auzit ce-am spus, Wes?

Cum nu-i răspund, se opreşte şi se întoarce spre mine să mă vadă. E pe punctul de a spune ceva: cel mai probabil să mă calmez, s-o iau uşurel...

– Ştiu că e greu pentru tine, spune în schimb. Îmi pare rău.

Dau din cap şi-i mulţumesc prinzându-i privirea.

– Ca să fiu cinstit, nu m-am aşteptat că o să fiu atât de... am crezut că o să fiu mult mai nerăbdător...

– E normal să fii speriat, Wes.

– Nu sunt speriat, crede-mă, *vreau* să aud explicaţiile lui Boyle – însă faptul că mă aflu aici... unde au îngropat... unde au îngropat naiba ştie ce. E ca şi cum... nu e chiar cel mai confortabil loc pentru mine.

Privesc în sus, iar ea se apropie de mine, intrând din nou sub umbrelă.

– Mă bucur că m-ai lăsat să vin şi eu.

Zâmbesc.

– Vino, presimt că o să fie bine, spune trăgându-mă de umăr şi ieşind încă o dată de sub umbrelă.

Apucând marginea grilajului înalt de un metru, îşi bagă vârful pantofului într-o deschizătură.

– Nu-ţi bate capul, răspund îndreptându-mă spre o grămadă de pământ atât de înaltă încât îngroapă gardul sub ea şi dă chiar înăuntru.

În ciuda îndemnurilor ei, ezit. Pământul acela rămas după săparea mormintelor. Pe Lisbeth nu pare s-o deranjeze. Ignorând burniţa care cade în continuare, se caţără pe movilă şi trece într-o clipă de partea cealaltă a gardului.

– Ai grijă, îi strig. Dacă există alarmă...

– Suntem într-un cimitir, Wes. Nu cred că îşi fac griji că s-ar putea da vreo spargere.

– Dar jefuitorii de mormin...?

Însă, când trec în urma ei peste movila de pământ, nu ne întâmpină nimic altceva decât un cor de greieri şi umbra deasă şi neagră a smochinilor indieni, ale căror ramuri şi rădăcini aeriene se întind în

toate direcţiile ca nişte uriaşe pânze de păianjen. În stânga noastră, în diagonală, cele aproape şapte hectare şi jumătate ale Cimitirului Woodlawn se desfăşoară într-un dreptunghi perfect mai mare de şaptesprezece ori decât un teren de fotbal, presărat cu siluetele unor pietre funerare şi cavouri aflate aici de sute de ani, şi zeci de copaci înalţi şi stufoşi. Cimitirul se sfârşeşte, fără urmă de ironie, în spatele unui dealer Jaguar, aşa cum probabil nu se preconizase la sfârşitul anilor 1800 când fondatorul oraşului, Henry Flagler, pusese la pământ şapte hectare jumătate de ananaşi pentru a construi cel mai vechi şi cel mai luxos cimitir din West Palm Beach.

Mă îndrept spre aleea principală pavată cu piatră. Apucând umbrela, Lisbeth mă trage înapoi şi-mi face semn s-o urmez înspre stânga, în spatele unui arbust cu coroana rotundă, ca o chiftea, chiar lângă gardul din spate. Ne apropiem şi dau cu ochii de un alt arbust rotund uriaş lângă el, apoi un altul, apoi altul... în total cel puţin o sută, de doi metri şi jumătate înălţime... fiecare plantat la o distanţă perfect egală faţă de ceilalţi, formând un şir paralel cu toată lungimea gardului din spate. Intuiţia îi lucrează perfect. Dacă stăm aici, în spate, înseamnă că nu ajungem pe aleea principală, ceea ce înseamnă că nu suntem vizibili, deci nimeni nu ne va vedea venind. Având în vedere ce ne-am pus în cap să facem ar fi bine să riscăm cât mai puţin.

Ne ghemuim după primul arbust cu coroană rotundă şi ne dăm seama că nu e nici pe departe o chiftea. Scobit în partea din spate şi tuns în formă de U, arbustul ascunde o mulţime de sticle de Gatorade şi cutii de suc împrăştiate pe pământ. Arbustul de lângă acesta adăposteşte o bucată de gazon artificial rulat cu care se acoperă de obicei mormintele. Arbustul de lângă el adăposteşte o prelată de plastic udă şi tone de coji de seminţe de floarea soarelui. Chiar dacă totul e în aer liber, se pare că angajaţii cimitirului au nevoie totuşi de un loc unde să stea în pauză.

– Wes, arbuştii ăştia sunt perfecţi pentru...

– Fără îndoială, spun simţind în sfârşit că mă cuprinde şi pe mine entuziasmul ei.

Asta nu înseamnă că sunt dispus să risc ceva. Verificând ca să mă asigur că suntem singuri, o iau la stânga, spre centrul zonei,

unde un stâlp alb este luminat de niște reflectoare și slujește drept unica sursă de lumină a cimitirului. Însă de acolo de unde ne aflăm, înconjurați de copaci, în colțul cel mai îndepărtat al cimitirului, lumina sa palidă nu face altceva decât să arunce umbre piezișe printre ramuri și peste alee.

– Mergi cam încet, spune ea apucând umbrela și împingându-mă înainte.

– Lisbeth, poate că ar trebui să...

– Nu plec nicăieri, spune ea hotărâtă, mărind pasul și uitându-se spre dreapta unde o piatră funerară militară albă poartă inscripția:

CPL
TRP E
REG CAV 13
RAZBOIUL SP AM
1879–1959

– L-au îngropat lângă cei care au căzut în războiul spanio-american? șoptește citind deja inscripția de pe mormântul de alături, aflat pe o piatră dublă pentru o pereche care a murit în 1918. Ești sigur că nu e în secțiunea cea nouă?

O văzusem când ajunsesem aici. Departe, în partea stângă, dincolo de stâlpul luminat, dincolo de miile de siluete de cruci, de pietre funerare și de cavouri de familie, se întindea un teren cu plăci memoriale. Ca majoritatea cimitirelor din Florida, Woodlawn aflase din proprie experiență ce se întâmplă când un uragan lovește un cimitir. Astăzi, cei care mor primesc numai plăci memoriale așezate pe pământ. Asta, desigur, în cazul în care nu ai cunoștințe suficient de influente ca să tragă niște sfori.

– Crede-mă, nu e în secțiunea cea nouă, îi zic.

Cu cât înaintăm mai mult pe alee, cu atât mai clar se aude sunetul. Un murmur înăbușit sau o șoaptă. Zeci de șoapte – trec înainte și înapoi – ca și cum am fi chiar în mijlocul lor. Mă uit în jur încercând să văd ceva, dar nu se vede nimic. Ne apropiem de trunchiul unui copac și ramurile sale se întind în sus, încercând parcă să cuprindă cerul întunecat.

– Nu e nimeni aici, spune Lisbeth în timp ce eu mă întorc la fiecare sunet pe care-l aud.

Nu se poate abține nici ea. În dreapta, chiar în spatele unei pietre funerare din 1931 cu un porumbel ciobit sculptat deasupra, se aude un fâșâit de crengi. În stânga noastră, în spatele unei pietre din 1926 cu un șirag de mătănii din marmură atârnând din față, se aude un scrâșnet puternic ca și cum cineva a pus o frână bruscă. Mă întorc să văd cine e acolo. Pietrele funerare ne înconjoară. Ploaia continuă să ne cadă din spate și să ne ude până la piele, mirosul ei jilav acoperindu-l pe cel de noroi. În spatele nostru, se aude un tunet puternic – nu, nu un tunet.

– Este...?

Tunetul se aude și mai tare, urmat de o sirenă puternică. Mă dau înapoi înspre arbuștii rotunzi chiar în momentul în care se aude ding-ding-ding dinspre poartă. Ca un glonț strălucitor despicând întunericul, se ivește un tren de marfă trecând dinspre stânga înspre dreapta, paralel cu gardul jos ce străjuiește partea din spate a cimitirului.

– Ar trebui să mergem mai departe, urlă Lisbeth în urechea mea, împingându-mă mai departe pe alee.

Trenul continuă să se zguduie pe șine în urma noastră îndepărtând orice alt sunet, inclusiv foșnetele sau zăngănitul care ne-ar avertiza că se apropie cineva.

„Ce zici de locul ăsta?" îmi spune prin gesturi Lisbeth în timp ce trecem pe lângă un cavou din beton, împodobit, cu uși duble din vitralii abia vizibile în lumina slabă. Cavoul este unul dintre cele mai mari de aici – aproape la fel de mare ca un container.

– În nici un caz, spun apucând-o de cot și preluând conducerea.

Nu-și dă seama cât de aproape suntem de țintă. Trei morminte mai încolo de la cavou, aleea se închide la poalele unui smochin indian uriaș, care, în timpul zilei, ferește toate mormintele din apropiere de soarele arzător. Fie și numai prin asta ne-am putea da seama că ne aflăm în zona cea mai selectă a cimitirului. Președintele Manning sunase personal și se asigurase că va obține bucata dublă de teren pe care se află acum o piatră funerară din marmură neagră din import cu partea de sus ușor curbată și litere albe sculptate în marmură:

RONALD BOYLE
SOŢ, TATĂ, FIU IUBIT
AL CĂRUI SPIRIT VA FI CU NOI DE-A PURURI

– Ăsta-i el? întreabă Lisbeth dând cu ochii de nume şi aproape izbindu-se în mine din spate.

A fost ultimul dar al lui Manning pentru prietenul lui – un loc de odihnă veşnică ce avea să-l ţină pe Boyle departe de zona cu plăci memoriale şi să-l alăture unui general din al Doilea Război Mondial, vizavi de unul dintre cei mai respectaţi judecători din Palm Beach în anii 1920. Chiar şi după moarte cei mari trebuiau să stea la loc de cinste.

În spatele nostru zgomotul trenului păleşte şi se aud din nou greierii din toate părţile. Rămân acolo uitându-mă la mormântul lui Boyle în lumina slabă.

– Te simţi bine? întreabă Lisbeth.

Crede că mi-e teamă. Însă acum că am ajuns aici... acum că ştiu că nu e nimeni sub piatra asta... şi cel mai important lucru, faptul că nu l-am băgat eu acolo... Îmi strâng pumnii recitind epitaful. Ca tot ce face parte din viaţa lor este lustruit şi frumos – şi nu e altceva decât o bubă mustind de minciuni. Timp de opt ani, Manning – şeful meu, mentorul meu – timp de opt ani ştiuse că mâncam rahat, însă niciodată nu făcuse ceva să mă oprească. Dimpotrivă, mi-l servise. În fiecare zi. Cu un zâmbet prezidenţial ireproşabil.

Îmi strâng şi mai tare pumnii. Apoi simt mâna lui Lisbeth pe spate. Nu spune nimic. Nici nu e nevoie.

Mă mai uit o dată roată prin cimitirul pustiu. Timp de opt ani mi-a fost teamă. Aşa se întâmplă când te bântuie moartea. Însă acum, stând în ploaia uşoară şi în întunericul aproape deplin, sunt gata să-mi înfrunt fantoma. Şi la fel şi Lisbeth.

Ne aşezăm la locurile noastre, despărţiţi, aşa cum am convenit. Lisbeth se uită la ceas. Nu trebuie să facem altceva decât să aşteptăm.

– Ieşi afară de acolo! Acum! urlă paznicul apucându-l pe Rogo de cămaşă.

– Ia mâna de pe mine! ţipă şi Rogo, eliberându-se din strânsoare şi repezindu-se şi mai departe în camera slab luminată.

Doi paşi mai încolo, se declanşară senzorii de mişcare şi camera fu inundată brusc de o lumină fluorescentă. În stânga lui Rogo se afla un pat simplu cu o tăblie din stejar, cearşafuri albe imaculate şi o Biblie aşezată pe o pătură de lână verzuie şi pufoasă. Ca să întregească decorul de motel ieftin, în încăpere mai era o masă albă care nu se asorta cu nimic şi o comodă din pal pe care se aflau un teanc de reviste vechi şi un televizor vechi de zece ani cu diagonala de cincizeci şi unu de centimetri. În dreapta, nişte uşi duble de stejar dădeau într-o cameră ce aducea mai degrabă cu o sală de şedinţe, cu o masă lungă de mahon şi şase scaune moderne din piele neagră. Nimic din toate astea nu avea sens. De ce oare o toaletă publică dădea într-un dormitor sepa...?

Din spate, Rogo simţi cum îl trage cineva puternic de cămaşă. Încercă din nou să se smucească din strânsoare, însă de data asta paznicul era pregătit şi îi opuse rezistenţă trăgându-l înapoi spre baie.

– Ai idee în ce rahat m-ai băgat?! ţipă paznicul.

– Eu doar... uşa era deschisă şi...

– Pe dracu' era, spuse crunt paznicul trăgând de Rogo şi împingându-l cu faţa în uşa pe jumătate închisă a camerei, care se

izbi de peretele acoperit cu faianţă când Rogo ajunse dintr-un brânci în baie.

– Eşti nebun? urlă Rogo luptându-se să se elibereze.

Însă paznicul îl ţinea strâns, împingându-l înapoi prin toaleta pentru bărbaţi şi spre uşa dinspre hol. Cu un cap mai înalt decât Rogo, îl apucase pe acesta de încheieturi şi-i ţinea mâinile la spate.

– Sunt avocat, maimuţoi prost. După ce o să te dau în judecată şi o să termin cu tine, o să fiu proprietarul acestui loc şi o să-l transform într-un fast-food!

Rogo ieşi împleticindu-se din baie în holul de marmură roz, iar paznicul continuă să-l împingă înspre dreapta, înapoi înspre uşile albe de sticlă mătuită.

– Dreidel, spune-i cine eşti! strigă Rogo, iar ecoul cuvintelor lui se răspândi în tot holul.

– Ce... ce-ai făcut? întrebă Dreidel făcând deja o mişcare înapoi de lângă biroul de informaţii.

– Nu mişca! îi strigă paznicul lui Dreidel.

Panicat, Dreidel se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă înspre uşile glisante.

– Nu... *nu face asta!* strigă paznicul.

Prea târziu.

Înainte ca Dreidel să audă măcar aceste cuvinte, piciorul lui ajunse pe covoraşul cu senzori de la intrare. Însă abia când uşile începură să alunece, Rogo observă umbre de partea cealaltă a sticlei mătuite.

Cu un fâşâit surd uşile se deschiseră larg permiţându-le să vadă un bărbat subţire şi chel cu obrajii loviţi şi cu o crustă de sânge la nas. Avea pe umăr un bărbat înalt, bine legat, al cărui cap se bălăngănea; era inconştient. Avea cămaşa udă leoarcă de ceva ce semăna a sânge.

– Ghici pe cine am găsit? strigă Boyle intrând înăuntru. Acum nu mai trebuie decât să...

Dând cu ochii de Dreidel, îngheţă. Fără să se gândească măcar îi dădu drumul lui O'Shea care se prăbuşi la pământ cât era de lung pe covoraşul cu senzori.

– Boyle, izbucni Dreidel.

– *Boyle?* întrebă Rogo.

– Nu mişca! urlă paznicul către Boyle scoţându-şi pistolul şi împingându-l pe Rogo într-o parte.

– Lasă pistolul, tună Boyle.

– Am spus *să nu te mişti!* repetă paznicul. Întorcându-se spre staţia radio, strigă: Băieţi, am nevoie de ajutor aici!

Încercând să-şi recapete echilibrul, Rogo nu putu să-şi dezlipească ochii de la Boyle. Era exact cum i-l descrisese Wes. Trăsăturile ascuţite... obrajii descarnaţi... însă în multe privinţe aproape la fel.

– R-ron, eşti bine? întrebă Dreidel în continuare şocat.

Înainte ca Boyle să-i poată răspunde, ochii lui căprui-albăstrui prinseră privirea lui Rogo.

– Eşti colegul de apartament al lui Wes, nu-i aşa?

Rogo dădu din cap încet.

– De ce?

– E şi Wes aici? întrebă Boyle cercetând rapid cu privirea fiecare colţişor al holului.

Derutat şi copleşit de toate acestea, Rogo îi urmări privirea lui Boyle trecând peste hol, lifturi, biroul de informaţii, aproape aşteptându-se ca Wes să sară de undeva.

– Am... am crezut că trebuie să se întâlnească cu *tine.*

– Să se întâlnească cu *el?* se miră Dreidel.

– Să se întâlnească cu mine? replică Boyle.

– Da, nu... cu *tine,* strigă Rogo. I-ai lăsat un bilet... să se întâlnească cu tine... la ora şapte. Ştii, la cimitir.

Holbându-se la Rogo, Boyle clătină din cap, evident fără să aibă habar de toată tărăşenia.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, tinere. De ce l-aş invita pe Wes să se întâlnească cu mine la cimitir?

Îi trebuiră şase secunde să meşterească la încuietoare şi să desfacă vechiul lacăt, şi asta cu umbrela în mână. Ştia că nu există nici o alarmă – de-asta venise mai devreme. Într-adevăr, după ce lacătul se deschise, trase încet de lanţul de metal ruginit şi îl desfăcu de pe porţile principale ale cimitirului fără ca măcar să se uite dacă venea cineva. Apoi împinse puţin şi deschise porţile doar cât să se strecoare înăuntru.

– Aici i-ai...? Cine dracu' ar veni să se întâlnească aici cu tine?

– Ai încredere în mine, spuse bărbatul aplecând umbrela şi aruncând o privire spre arcada din piatră sculptată ce încadra porţile.

Epitaful săpat în piatră, cu litere drepte, clasice, se afla la intrarea în cimitir încă de când acesta fusese construit, în urmă cu două sute de ani: „Ceea ce este atât de universal ca moartea nu poate fi decât o binecuvântare".

– Aşteaptă aici, spuse el.

– De ce? Unde te duci, întrebă persoana care-l însoţea, adăpostindu-se sub o altă umbrelă şi ţinându-se mai la o parte. Doar n-ai de gând să mă laşi într-un cimitir.

– Te las aici *ca să nu te vadă nimeni,* insistă bărbatul ştiind că Wes trebuia să fi ajuns deja. Dacă vrei să rezolv porcăria asta – aşa cum cred – îţi sugerez să rămâi aici până îţi spun eu că poţi veni.

Lăsând cealaltă persoană în urmă, se uită înspre stâlpul cu reflectoare care scălda în lumină intrarea principală, apoi o făcu

brusc la stânga şi trecu printr-un şir de morminte. Ignorând aleile din piatră, o tăie spre capătul sudic al cimitirului, căutând să stea cât mai aproape de copaci pentru a nu fi zărit.

În spatele lui, auzea cum persoana cu care venise îl urma, la destulă depărtare cât să rămână ascunsă. Însă continua sa-l urmeze. Bun. Asta voia.

Îndreptându-se spre Wes, se opri în spatele unei coloane crăpate din calcar în colţul unui cavou cu acoperiş ascuţit de catedrală. În dreapta lui, pe partea cealaltă a cavoului, o piatră funerară mică şi plumburie, din 1928, ridicată pentru cineva pe nume J.G. Anwar era gravată cu simbolul masonic ⌘ şi o stea cu cinci colţuri. Ascuns în întuneric, nu se putu abţine să nu zâmbească. Ce ironie a sorţii! Cât de perfect!

Ignorând în continuare persoana care înainta tiptil la cinci metri în urma lui, se uită în jurul cavoului zgâriind cu spiţele umbrelei muşchiul ud şi moale care îşi croia încet drum spre coloana de calcar. În diagonală, la poalele unui smochin indian uriaş, silueta subţire a lui Wes pendula înainte şi înapoi, zgribulită sub propria umbrelă.

– El e? şopti cealaltă persoană, ajungându-l repede din urmă şi ascunzându-se după cavou.

– Ţi-am spus să...

Însă înainte să apuce să termine fraza, umbra de lângă mormânt o luă spre el şi îşi dădu seama imediat cine era. Indiciul cel mai clar fuseseră gleznele.

Bărbatul strânse şi mai tare mânerul umbrelei. Îşi îngustă ochii, şi când se aplecă înainte, spiţele umbrelei întrară şi mai adânc în muşchiul de pe cavou. Brusc o luă la fugă înainte.

„Idiotul ăla neno..."

– Stai... unde te...?

– Stai aici! şuieră el înspre însoţitorul său, de data asta serios şi hotărât.

Tot timpul ăsta... Tot ce-i trebuia era ca Wes să fie singur. Pe jumătate în fugă, o tăie în diagonală printr-un şir de morminte. Ştia foarte bine că aveau să-l audă venind.

Normal, umbra se întoarse înspre el ridicându-şi umbrela şi lăsând să se vadă un crâmpei de păr roşcat.

– Boyle, tu eşti? strigă Lisbeth.

Cum nu primi nici un răspuns, îşi ridică puţin capul încercând să zărească ceva în întuneric.

– Boyle...?

La numai doi metri de ea, bărbatul îşi bagă mâna cea bună – mâna stângă – în buzunar ca să-şi scoată pistolul.

– Boyle, linişteşte-te, spuse Lisbeth dându-se înapoi în timp ce barbatul se apropia cu faţa în continuare ascunsă de umbrelă.

O fracţiune de secundă se ghemui sub o creangă aplecată care-i prinse umbrela şi i-o dădu pe spate. În momentul în care Lisbeth îi văzu părul negru ca pana corbului ştiu că era de rău. Din câte-i spusese Wes, Boyle era chel.

– Ascultă, indiferent cine eşti, trebuie să-ţi spun că sunt aici numai ca să...

Aruncându-se înainte printr-un şir de tufişuri şi ieşind din întuneric, bărbatul scoase pistolul, îl îndreptă înspre pieptul lui Lisbeth şi se apropie de ea atât de mult, încât o forţă să se dea înapoi drept într-o piatră funerară de culoarea lutului cu o cruce celtică cioplită în vârf.

– Nu-mi pasă de ce dracu' eşti aici, explodă Romanul, smulgându-i umbrela din mână. Apropiindu-se şi mai mult de ea, pielea îi sclipi la fel de pământie ca şi pietrele de mormânt. Dar dacă nu-mi spui unde e Wes, jur pe Dumnezeu că o să te fac să mă implori să-ţi zbor creierii.

Încremenită de uimire, Lisbeth se uită peste umărul Romanului unde-o zări pe cealaltă persoană păşind printre tufişuri.

Reportera rămase cu gura căscată când ultimul membru al Celor Patru începu să se apropie.

Martin Kassal ştia să citească de la trei ani. Ştia să scrie de la patru ani. Şi la cinci ani stătea deja la masă cu tatăl său dimineaţa, mâncându-şi stafidele şi pâinea prăjită în timp ce citea titlurile din ziare. Însă abia la şapte ani terminase primul lui careu. Adică îl terminase de conceput.

Şaizeci şi unu de ani mai târziu, Kassal se bătea gânditor peste bărbia ascuţită, răsfoind o cărţulie veche intitulată *Mituri şi simboluri în arta şi civilizaţia indiană*. Chiar cu ochelarii lui de citire fumurii pe nas, tot trebuia să se aplece până aproape de foaie ca să vadă şi să se tragă puţin înapoi pentru a da pagina. Era atât de acaparat de simbolurile râurilor sacre, încât nici nu auzi telefonul până ce sună şi a treia oară.

– Eşti Ptomaine 1? întrebă o voce de femeie cu un ton acuzator.

– Îmi pare rău... cine e la telefon? întrebă Kassal.

– *Tattarrattat* este numele meu de pe net. Cunoscută şi ca Mary Beth Guard de prieteni, adăugă cu un râs ţâfnos la adresa celui mai lung cuvânt ce se citeşte la fel şi de la cap la coadă şi de la coadă la cap din *Dicţionarul Oxford*, ediţia a doua. Am văzut mesajul pe care l-ai lăsat pe forum... despre simbolurile pe care încerci să le identifici... cele patru puncte şi crucea tăiată...

– Sigur. Nu, sigur. Şi mulţumesc că m-ai contactat atât de repede.

– Cum ţi-ai lăsat şi numărul de telefon, m-am gândit că e urgent. Apropo, îmi place numele tău de pe net. Ptomaine. Din

NPR, nu? „Istoric american celebru. Puneţi prenumele în interiorul numelui pentru a forma un cuvânt." Ptomaine. Tom Paine. Drăguţ, spuse femeia ca şi cum ar fi fost în căutarea unui partener.

– Da, ce să zic... eh, spuse Kassal ştergându-şi fruntea. Deci revenind la simboluri...

– Da, desenele – desigur – le-am recunoscut imediat. Adică, vreau să spun că mă uit la ele în fiecare zi.

– Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

– Lucrez la Monticello. Ştii, în Virginia? Statul celui mai mare şi mai înţelept preşedinte al nostru, Thomas Jefferson – şi nu spun asta doar pentru că sunt angajată aici.

– Erau nişte simboluri folosite de Jefferson?

– De fapt, de Meriwether Lewis.

– Vrei să spui Lewis din Lewis şi Clark[1]?

– Oho, da' ştii ceva istorie, Ptomaine, spuse ea ironic. Normal. Însă ceea ce nu-şi dau seama oamenii este că principalul motiv pentru care Meriwether Lewis a fost ales să exploreze Louisiana înainte de încheierea tratatului Lousiana Purchase[2] – poate singurul motiv pentru care i s-a încredinţat această misiune – a fost pentru că, cu câţiva ani înainte, se descurcase atât de bine ca secretar personal al lui Jefferson.

– Aha, spuse Kassal, scriind deja pe un petic de hârtie pentru a folosi informaţia într-un careu viitor. Nu ştiam că Lewis a fost asistentul lui Jefferson.

– Primul asistent pe care l-a avut vreodată un preşedinte. Chiar după alegerea lui Jefferson în 1801, una dintre primele sale măsuri pe care le-a luat ca preşedinte a fost să scadă numărul militarilor din armată. Războiul de Independenţă era de mult

---

[1] Meriwether Lewis şi William Clark, doi exploratori americani, din secolul al XIX-lea, cunoscuţi mai ales pentru expediţia lor de la râul Mississippi până la Coasta de Vest şi înapoi. (n.red.)

[2] Prin acest tratat, SUA au cumparat de la Franţa vastul teritoriu al Louisianei în 1803. (n.tr.)

încheiat, conflictul cu Franța era pe cale să se stingă și încercau să micșoreze numărul militarilor.

– Deci, consecințele politice...

– Foarte bine. Nu au fost prea plăcute, explică Mary Beth. Ai și tu microbul politicii, nu? Ai fost vreodată la Monticello? Mi-ar plăcea să-ți arăt ce avem aici.

Asta era întotdeauna problema cu forumurile. Existau multe șanse să afli răspunsul la o întrebare, însă la fel de multe șanse să trebuiască să discuți cu diverși ciudați.

– Îmi pare rău, mă cam grăbesc...

– OK, am înțeles – ești căsătorit. Îmi cer scuze. Nu mă pricep prea bine să detectez chestiile astea...

– Da, deci să revenim – vorbeai despre Jefferson... despre consecințele politice ale concedierii militarilor...

– Sigur. Sigur. Manevrele politice erau înșelătoare ca să nu le spun altcumva, așa că, pentru a evita să se implice pe față și să facă vreo gafă, Jefferson i-a cerut lui Lewis să evalueze în secret loialitatea fiecărui ofițer din armată. În felul acesta, știau pe cine să concedieze și pe cine să păstreze alături de ei.

– Deci simbolurile alea, spuse Kassal uitându-se în jos la ●●●●, 0 , ☤ și ● erau...

– ... sistemul codificat de clasificare inventat de Lewis și de Jefferson pentru a se asigura că nici un ofițer nu va afla vreodată care era adevărata opinie a lui Jefferson despre el: dacă era demn de încredere, indiferent, sau un dușman politic. Așa că, atunci când Departamentul de Război i-a oferit lui Jefferson o listă cu toți generalii cu o stea și două cu stele, Lewis și-a luat simbolurile astea secrete și a pus...

– ... un semn lângă fiecare nume, spuse Kassal studiind exact aceleași simboluri, două sute de ani mai târziu, lângă careu. Pentru toți ceilalți păreau simple mâzgăluri făcute cu stiloul...

– ... Te-ai prins din nou... însă pentru Jefferson, era un ghid care-i spunea care dintre ofițeri erau de partea lui. De fapt, dacă vei veni vreodată... Avem expusă lista originală, plus cheia pe

care o folosea Jefferson pentru a descifra codurile. E foarte frumoasă văzută de aproape – cu toate înfloriturile alea din vechiul manuscris.

– Sună într-adevăr foarte tentant, spuse Kassal făcând o faţă de parcă i se strepeziseră dinţii. Dar... Mary Beth te cheamă, nu?

– Mary Beth, spuse ea mândră.

– Dacă ţi-aş putea cere un ultim serviciu, Mary Beth: acum că am semnele astea – cele patru puncte şi crucea tăiată – poţi să-mi citeşti pur şi simplu cifrul ca să ştiu ce înseamnă fiecare dintre ele?

– Vrei să spui că nu i-ai trimis nici un bilet? îl întrebă Rogo pe Boyle aranjându-şi cămaşa pe care paznicul i-o trăsese de pe el.

– Bilet? De ce i-aş trimite un bilet? întrebă Boyle evident enervat fulgerându-i cu privirea pe Rogo şi pe paznic.

– Am spus să nu te mişti! strigă paznicul cu pistolul îndreptat spre Boyle.

– Dacă mai urli o dată la mine, o să-ţi bag pistolul ăla pe gât, răcni Boyle. Acum vreau să vorbesc cu persoana mea de contact sau măcar cu un supraveghetor. Chiar acum.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Dreidel cu mâinile ridicate în continuare, deşi pistolul nu era deloc în apropierea lui. Ai spus că ne întâlnim la hotelul meu. De unde şi până unde trebuia Wes să se ducă la cimitir?

– Dreidel, chestia asta nu are nici o legătură cu tine, replică Rogo hotărât. Întorcându-se înspre paznic, adăugă: Ascultă, ştiu că nu mă cunoşti, însă viaţa prietenului meu este în...

– Şi viaţa ta este, spuse paznicul întorcându-se cu pistolul înspre Rogo. Îndreptându-şi atenţia spre staţia radio din mână, apăsă pe un buton şi adăugă: Rags, avem o problemă – trebuie să-l găseşti pe Loeb.

– Deci, stai puţin... când a sunat Wes... m-aţi mintit *amândoi?* întrebă Dreidel încercând în continuare să priceapă. Acum l-ai făcut şi pe Wes să n-aibă încredere în mine?

– Să nu îndrăzneşti s-o faci pe victima, îl avertiză Rogo. Lisbeth a vorbit cu fosta ta prietenă – cea cu careul...

La auzul acestor cuvinte, Boyle se întoarse spre el.

– Ai găsit careul?

– Boyle, ţine-ţi gura! strigă paznicul.

– Cum a găsit-o pe Violet? întrebă Dreidel alb ca varul la faţă şi lăsându-şi încet mâinile în jos.

Rogo dădu din cap înspre Dreidel, însă nu-şi luă ochii de la paznic care nu-şi la ochii de la Boyle. Rogo îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, incapabil să stea nemişcat. Fiecare secundă pe care o pierdea însemna că Wes... Se opri brusc. „Nu te gândi la asta."

– Când ai găsit careul? întrebă Boyle, încercând să-i capteze atenţia lui Rogo.

Rogo îi aruncă o privire mirosind că era posibil să afle ceva. Până să ajungă la Wes, dacă tot era să piardă vremea pe aici măcar să se aleagă cu nişte răspunsuri.

– Vrei să spui c-o să-mi explici ce era cu el? întrebă Rogo.

Însă Boyle ignoră întrebarea ca şi când nu o auzise.

– Nu... nu face asta, îl avertiză Rogo. Nu sta... dacă poţi să-l ajuţi pe Wes... dacă ştii ce era în careul ăla...

– Nu ştiu *absolut nimic*.

– Nu-i adevărat. Ai fost în Malaysia cu un scop.

– Loeb, eşti acolo? spuse paznicul în radio.

– Haide, Boyle... l-am auzit pe Wes vorbind despre tine. Ştim că tu ai încercat să faci ceea ce trebuia.

Boyle îl privi pe paznic care clătina din cap.

– Te rog, insistă Rogo. Wes s-a dus acolo crezând că o să te întâlnească.

În continuare nici o reacţie din partea lui Boyle.

– Cineva l-a atras într-o capcană, adăugă Rogo. Dacă ştii ceva şi nu-mi spui, nu faci altceva decât să-l laşi pe el să-ţi ia locul.

Nimic.

– Las-o baltă, spuse Dreidel. Nu va...

– Unde l-a găsit? izbucni Boyle.

– Ce anume? întrebă Rogo.

– Biletul. Ai spus că Wes a găsit un bilet. Ca să meargă în cimitir.

– Boyle... rosti paznicul amenințător.

– Pe mașină, spuse Rogo. În fața casei lui Manning.

– De unde și până unde? întrebă Dreidel. Nu mi-ai spus asta. Nu mi-au spus asta, zise către Boyle.

Boyle clătină din cap.

– Și Wes pur și simplu și-a imaginat că era...? Am crezut c-ai spus c-a rezolvat careul.

– Am descoperit numele – toate inițialele, spuse Rogo. Manning, Albright, Rosenman, Dreidel...

– Astea... cu vechea criptogramă a lui Jefferson, spuse Boyle scoțând din buzunar o hârtie împăturită veche, îngălbenită de vreme.

Deschizând-o în grabă, lăsă să se vadă careul și codul său ascuns, plus ceea ce scrisese el însuși.

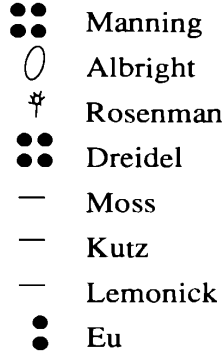

– Ăsta e, spuse Rogo. Însă în afară de faptul că ne-a spus că președintele avea încredere în Dreidel, n-am putut să...

– Stai, stai puțin, îl întrerupse Boyle. Ce tot spui acolo?

– Boyle, știi foarte bine regulile cu privire la secrete! strigă paznicul.

– Vrei să mă laşi cu secretele astea? îi strigă Boyle. Spune-i lui Loeb că eu sunt de vină. Întorcându-se înspre Rogo, adăugă: Şi ce v-a făcut să credeţi că Dreidel era demn de încredere?

– Vrei să spui că nu sunt? se răţoi Dreidel.

– Cele patru puncte, explică Rogo arătând spre ⁘. Cum preşedintele şi Dreidel aveau fiecare câte patru puncte, ne-am gândit că acela era simbolul pentru cercul celor în care avea cea mai mare încredere.

Boyle tăcu din nou.

– Adică nu *ăsta* este simbolul celor din cercul de încredere? întrebă Rogo.

– *Ăla* este simbolul pentru cei din cercul de încredere, spuse Boyle arătând spre ○ de lângă numele şefului de personal al lui Manning, omul cu care obişnuia să rezolve careurile.

– Atunci ce înseamnă cele patru puncte? întrebă Rogo neînţelegând nimic în continuare.

– Boyle, ajunge! strigă paznicul.

– Asta nu are nimic de-a face cu regulile privind secretele, îi raspunse Boyle.

– Cele patru puncte sunt bune, insistă Dreidel. Manning avea încredere totală în mine!

– Spune-mi odată ce erau cele patru puncte, îi ceru Rogo pe un ton scăzut.

Boyle îi aruncă o privire rece lui Dreidel şi apoi se întoarse spre Rogo.

– Cele patru puncte erau simbolul lui Jefferson pentru oamenii fără nici un crez politic – oportuniştii care erau dispuşi să renunţe la orice pentru a avansa. Pentru noi, era menit să-i înfăţişeze pe cei despre care Manning şi Albright credeau că trimit pe ascuns informaţii presei. Însă când Cei Trei au găsit un exemplar şi l-au descifrat, şi-au dat astfel seama pe cine trebuiau să racoleze pentru a fi Al Patrulea.

– Eu nu sunt Al Patrulea! insistă Dreidel.

– N-am spus niciodată că tu ai fi, îl aprobă Boyle.

Rogo se uită la vechiul careu al lui Manning, studiind cele două nume străjuite de cele patru puncte.

Manning

Dreidel

Nimic din toate astea nu avea sens. Wes jurase că scrisul acela – că toate simbolurile – fuseseră făcute de Manning. Însă dacă asta era adevărat...

– Păi, atunci de ce şi-ar acorda preşedintele lui însuşi un calificativ atât de scăzut?

– Tocmai asta e. N-ar face-o, spuse Boyle.

– Dar pe careu... ai spus că cele patru puncte...

Boyle îşi muşcă buza de sus.

– Rogo, nu te mai gândi la ideile tale preconcepute. Cei Trei voiau pe cineva care să fie aproape de orice decizie importantă şi, mai ales, voiau pe cineva care să poată *influenţa* aceste decizii – de-asta m-au ales pe mine mai întâi, în loc să-l ia pe Dreidel.

– Boyle, *ajunge! Vorbesc serios!* strigă paznicul.

Însă lui Boyle nu-i păsa. După opt ani, nu mai avea nimic de pierdut.

– Acum înţelegi, nu-i aşa? întrebă Boyle în timp ce Rogo se uita pierdut la foaia de hârtie. Ai numele. Ai chiar şi raţionamentul potrivit... cine ştie ce ar fi făcut pentru încă patru ani. Însă te-ai gândit la un alt Manning.

Derutat, Rogo clătină din cap, nedezlipindu-şi privirea de la careu.

– Ce alt Manning mai es...?

Brusc îl străbătu un fior ca şi cum cineva i-ar fi aruncat o găleată de gheaţă în cap.

„Fir-ar al dracului."

Cunosc umbra aceea foarte bine. Îmi e mai familiară decât a mea. Am privit-o aproape în fiecare zi timp de zece ani. Asta e slujba mea: să o urmăresc de la un metru distanţă, îndeajuns de aproape ca să-mi dau seama exact în momentul în care doreşte ceva, însă destul de departe ca să nu apar niciodată în fotografie. Când eram la Casa Albă, chiar când era înconjurată de roiuri de demnitari şi jurnalişti străini şi jurnalişti de-ai noştri, de personal, de oameni şi de agenţi ai Secret Service, iar eu rămâneam în spatele întregii hoarde, tot reuşeam să văd ceva prin pădurea de picioare şi să-i deslușesc silueta în centru – şi nu numai pentru că era singura pe tocuri.

Nici în noaptea asta nu e altfel. Într-adevăr, în timp ce mă ghemuiesc în cimitirul plin de umbre şi mă ascund în spatele unuia dintre arbuşti, mijesc ochii până ce ajung ca două lame de cuţit încercând să văd ceva prin crăcile încurcate şi cei aproape cincizeci de metri de pietre funerare ce brăzdează întunericul. Mă uit la aleea de piatră şi recunosc imediat coapsele pline, umerii ascuţiţi şi silueta dreaptă a doamnei doctor Lenore Manning.

Simt imediat o durere cruntă în piept. Nu... ea n-ar face niciodată... dau din cap şi simt că inima-mi bate mai să-mi sară din piept. Cum poate...? De ce-ar face asta?

La capătul aleii, aplecându-se din cauza copacilor, îşi lasă umbrela puţin în jos şi în lumina de la stâlpul din depărtare văd supărarea şi furia zugrăvite pe faţa ei – şi chiar şi frica. Revăd cu

ochii minții scena plecării de la Casa Albă – președintele îi strângea mâna în timp ce se îndreptau spre Marine One. Ea însăși recunoscuse: ar fi făcut aproape orice ca să rămână la putere.

Se răstește la bărbatul de lângă ea, însă sunt prea departe ca s-o aud. Nu-i place că e aici. Indiferent ce a făcut, e clar că acum îi pare rău. Mă trag înapoi clipind cu putere. Dar Boyle... dacă prima-doamnă e aici și bărbatul cu mâna dreaptă bandajată (are un pistol?), dacă ăla e Romanul... Simt un val de sânge inundându-mi pieptul și urcându-mi-se în sus, pe față. Îmi pun o palmă pe obrazul care mă ustură ca atunci când am fost împușcat.

Închizând ochii, văd din nou ceva, un alt grupaj de imagini alb-negru ca la televizor. Când fusesem acasă la Manning, știa că o privesc – când plângea, arătându-mi scrisoarea de la Boyle – și apoi biletul de pe mașină. De-asta se potrivea scrisul. Ea... și Romanul... Doamne Dumnezeule!

Mă uit din nou la aleea pe care se află Lisbeth, la fel de șocată ca și mine. A fost ideea ei să schimbăm locurile înainte să apară Boyle: eu trebuia să fiu momeala care să-l atragă, iar ea trebuia să fie reportera prietenoasă care-i oferea un stimulent și mai puternic să rămână. Însă Boyle nu va veni. Nici nu trebuia să vină.

Romanul se apropie de Lisbeth care-și îndreaptă spatele încercând să pară sigură pe ea. Însă din felul în care se uită la pistolul lui... și se dă înapoi, lovindu-se de piatra funerară de culoarea argilei... știe că e în pericol. Toți suntem. Numai dacă nu pot face...

Răsucindu-mă înspre gardul din spatele meu, scot telefonul din buzunar și o iau la fugă cât pot de repede. Însă înainte să apuc să apăs o singură tastă, mă izbesc cu fața de pieptul unui bărbat înalt și slab care se uită la lumina din depărtare. Are buze subțiri lipsite de orice expresie, părul negru tuns foarte scurt și ochi mici ciocolatii care par prea apropiați... Obrazul îmi arde ca și cum ar fi luat foc. Îl recunosc imediat. L-am văzut în toate coșmarurile mele.

Nico îmi smulge telefonul din mână, îl izbeşte de pământ şi îl acoperă cu pământ cu tocul pantofului. Mă apucă de-o ureche şi îmi îndeasă ţeava pistolului în obraz, chiar pe cicatricea pe care mi-a făcut-o cu atâţia ani în urmă.

– Ai fost corupt de Fiară, Wesley, spune el calm, aproape binevoitor. Acum spune-mi unde este Ron Boyle sau vei cunoaşte din nou mânia Domnului.

– Nu ştiai că ea era Al Patrulea? se miră Boyle.

– Am spus *ajunge!* strigă paznicul încleştându-şi ambele mâini pe pistol.

Avea talia – şi faţa – unui rinocer, însă Rogo observă că-şi târa picioarele cu o anumită ezitare. Cu opt ani în urmă, Ron Boyle fusese un contabil. Acum era în mod clar mult mai mult.

– Cine credeai că este? Preşedintele? adăugă Boyle.

– Chiar mi-a dat un calificativ atât de scăzut? se miră Dreidel.

– De ce crezi c-ai fost concediat? întrebă Boyle.

– N-am fost concediat. Am fost avansat.

– Sigur că da!

– Număr până la trei, îl avertiză paznicul pe Boyle.

– Ascultă, te rog, spuse insistent Rogo întorcându-se către paznic. Trebuie să chemi poliţia... prietenul meu e în pericol de moarte!

– M-ai auzit, Boyle? întrebă paznicul.

– Nu v-aţi dat seama cu cine vă puneţi? strigă Boyle la Rogo. Ar fi trebuit să chemaţi poliţia acum câteva zile.

– Dar am făcut-o! Am crezut c-am făcut-o! răspunse Rogo. Micah şi O'Shea au spus că erau...

– Unu...! strigă paznicul.

– Sau măcar să apelaţi la cineva influent, adăugă Boyle, întorcându-se către Dreidel.

Dreidel îşi îndreptă privirea în altă parte fără să spună nimic.

Rogo ridică o sprânceană.

– Doi...! continuă paznicul.

Boyle îi privi pe amândoi cu atenţie, apoi îşi umezi buzele mai nervos ca oricând. Lucrase la Casa Albă mai bine de patru ani. Mai văzuse şi-altădată privirea aia.

– Aşa ai făcut, nu? îl provocă Boyle.

– De parcă tu n-ai făcut la fel... ripostă Dreidel. Scuteşte-mă cu morala ta!

– Ce... *ce?* întrebă Rogo. Te-ai dus să ceri ajutor fără să ne spui?

Înainte ca Dreidel să poată răspunde, paznicul scoase siguranţa pistolului.

Cu ochii ţintă la Dreidel, Boyle continuă să ignore ameninţarea.

– La cine ai alergat mai întâi? NSA? FBI? Sau te-ai dus la Bendis la...?

– La şerifi, izbucni Dreidel. M-am dus la şerifii districtuali din Marshals Service[1].

La auzul acestor cuvinte, paznicul se întoarse către Dreidel. Şi-şi luă ochii de la Boyle.

Era sfârşitul.

Aruncându-se asupra lui, Boyle îl izbi pe paznic din spate, punându-i braţul stâng pe după gât şi apucându-l strâns de părul ţepos cu mâna dreaptă.

– Ai înnebu...? Dă-te dracului la o parte! ţipă paznicul.

Încercă să se întoarcă pentru a-l apuca pe Boyle – exact ceea ce aştepta acesta.

Profitând de avantaj, Boyle se aruncă înapoi, luându-l şi pe paznic cu el, prăbuşindu-se la podea. Abia când fu aproape de podea, paznicul îşi dădu seama ce voia el de fapt.

– Boyle, nu...!

---

[1] Parte a Departamentului de Justitie, US Marshals Service (USMS) a fost înfiintat în 1969 pentru a sprijini serifii în munca lor de ofiteri însarcinati cu aplicarea legii federale. (n.tr.)

Răsucindu-se în ultimul moment, Boyle se întoarse înspre stânga, așa că, în loc să cadă pe spate, paznicul căzu cu fața în jos. Drept pe podeaua de marmură roz. În ultima secundă, trăgându-l cu un zvâcnet de părul șaten ca să-l ghideze, Boyle îi întoarse capul într-o parte, astfel încât urechea dreaptă să-i vină în jos.

– Dă-te la o parte de pe mine, nebunu...!

Cu un pleoscăit, urechea paznicului de lovi de pământ făcând un zgomot surd, urmat o jumătate de secundă mai târziu de un zgomot mai puternic, acela provocat de pistolul lui ce se descărca din cauza impactului. Boyle, Rogo și Dreidel se aruncară cu toții înapoi în momentul în care glonțul ieși pe țeavă, străpungând baza biroului de la recepție și fixându-se în peretele de marmură. Înainte să-și dea seama măcar ce se întâmplă, capul paznicului se izbi de pământ lăsându-l inconștient și cu sângele curgându-i din timpanul spart.

– Ce te-a apucat? Ești drogat? întrebă Dreidel în timp ce Boyle se ridica în picioare.

Fără să răspundă, Boyle se îndreptă spre ușă.

– Ar trebui să mergem. A chemat întăriri.

În continuare șocat, Rogo rămase pe loc mutându-și privirea întruna de la Boyle și Dreidel la siluetele prăbușite ale paznicului și ale lui O'Shea.

– Eu nu... eu nu sunt...

– Dreidel, acum nu locuiești aici, nu-i așa? întrebă Boyle.

– Nu, dar pot să...

– Vreau să-mi arăți drumul cel mai rapid până la cimitir, spuse Boyle întorcându-se înspre Rogo.

Rogo dădu din cap, mai întâi mai încet, apoi mai repede, fixându-se în cele din urmă asupra lui Dreidel care se apropia rapid să liniștească lucrurile.

– Rogo, înainte să spui ceva...

– Ai făcut un târg, nu-i așa? izbucni Rogo.

– Ascultă-mă puțin...

– Ce ţi-au oferit şerifii?

– Rogo...

– *Ce ţi-au oferit, parazit nemernic ce eşti!?* urlă Rogo.

Dreidel clătină din cap cu putere.

– Imunitate totală.

– *Ştiam* eu! făcu Rogo.

– Dar nu e...

– Şi care a fost târgul? Că o să ne spionezi – o să-i ajuţi să-i prindă pe Cei Trei – ca o modalitate să-ţi dovedeşti nevinovăţia?

– Dar *sunt* nevinovat! se răsti Dreidel.

– Şi Wes e nevinovat! Şi *eu!* Dar nu ne-ai văzut să ne ducem la autorităţi, să încheiem diverse înţelegeri în particular şi pe urmă să pălăvrăgim vrute şi nevrute despre prietenii noştri *fără să le spunem nimic!*

– Rogo, trebuie să plecaţi – amândoi, repetă Boyle.

Furios, dar conştient de situaţia în care se afla Wes, Rogo se răsuci pe călcâie şi o luă spre intrarea principală, urmându-l pe Boyle prin uşile glisante şi apoi în parcare, cu Dreidel pe urmele lui.

De sus începură să-i bombardeze stropi deşi de ploaie şi curând Dreidel îi prinse din urmă; o luară la fugă unul lângă altul înspre camioneta lui Boyle.

– N-am pălăvrăgit vrute şi nevrute despre voi, spuse Dreidel.

– Vrei să spui că nu le-ai zis niciodată ce punem la cale? îi strigă Rogo.

– N-am avut de ales, Rogo. Odată ce Wes a venit în camera mea de hotel în prima zi... aveam nevoie de ajutor. Mi-au spus că, dacă stau cu ochii pe tine şi pe Wes – şi-i ţin la curent unde sunteţi – o să facă tot ce le stă în putinţă să ne protejeze atâta vreme cât numele lor nu vor ajunge în ziare.

– Şi asta nu înseamnă a-ţi spiona prietenii?

– Ascultă, nu te supăra pe mine pentru că am fost singurul suficient de deştept să-mi dau seama că, în caz de urgenţă, trebuie să

rupi firul și să tragi semnalul de alarmă. Haide, Rogo, gândește-te, nu-mi pot permite... În timp ce se apropiau de camioneta albă, continua: Candidez la Senat.

Înconjurând dubița ca să ajungă pe partea dreaptă, Rogo simți pumnii strângându-i-se necontrolat. Aproape că-și mușcă buzele până la sânge încercând să-și stăpânească mânia.

– Să mergem – deschide ușa, îi strigă lui Boyle.

– Îți jur, Rogo, n-am vrut să vă fac nici un rău, repetă Dreidel.

Când încuietorile se deschiseră cu un clic, Rogo trase portiera din dreapta față, se lăsă în interior și-și întinse brațul pentru a bloca siguranța ușii glisante a dubiței.

– Ce faci? întrebă Dreidel. Descuie!

Fără nici un cuvânt, Rogo sări pe scaunul din față unde erau o grămadă de dosare, fotografii, ziare vechi și un aparat de fotografiat digital nou-nouț. Aplecându-se peste portiera lui Rogo, Dreidel își strecură brațul în spatele scaunului încercând să desfacă singur încuietoarea. Fără să ezite, Rogo trase ușa spre el. Dreidel încercă să-și scoată mâna. Nu suficient de repede. Portiera de treizeci de kilograme se trânti prinzându-i sub greutatea metalică degetele cu manichiură perfectă.

– *Aauu!* Deschide-o! *Deschide-o, nenorocitu...!*

– Oh, scuză-mă, spuse Rogo împăciuitor deschizând portiera și lăsându-l pe Dreidel să-și tragă mâna pe care și-o îndesă la subsuoară. Îți jur, Dreidel, nici eu nu am vrut să-ți fac nici un rău.

Uitându-se lung la el de pe scaunul din camionetă, Rogo îl săgetă cu o privire de gheață.

– Nu te mai preface că ești prietenul lui Wes, nemernicule!

Cu un zgomot brusc, dubița demară, iar Rogo trânti încă o dată portiera. Dreidel rămase acolo, în ploaia deasă.

– Haide, mergem sau nu mergem? urlă Rogo către Boyle.

– Nu-mi da și tu ordine, îl repezi Boyle. Nu eu ți-am împușcat prietenul în față.

– Dar dacă tu...

– Nu l-am împuşcat eu, Rogo. Ei m-au împuşcat pe *mine*. Şi dacă într-adevăr aş fi vrut să-i fac vreun rău lui Wes, n-aş alerga acum ca să-l salvez, spuse Boyle băgând în marşarier şi apăsând pe acceleraţie.

Uitându-se drept înainte, în timp ce ieşeau din parcare şi se îndepărtau de Dreidel, Rogo îşi mişcă fălcile, mereu gata de ceartă. Însă de data asta nu găsi nici un motiv.

– Spune-mi un singur lucru, zise el în cele din urmă, întorcându-se spre clădirea modernă echipată cu camere de supraveghere cu detector termic. Ce mama dracului e locul ăla şi de ce au o cameră de şedinţe cu un pat cu acces direct la baie?

– N-ai auzit cu cine a făcut târgul Dreidel?

Bătând cu mâna în geamul de pe partea lui, Boyle arătă înspre clădirea cu patru etaje aşezată perfect la trei kilometri de aeroport.

– Doctor Eng este numele care le îngăduie să se ascundă, dar să rămână total la vedere. Nu contează ce scrie pe uşa de la intrare. E de fapt un sediu secret al WITSEC.

– Wit ce?

– WITSEC. Adică *Witness Security*[1].

– Vrei să spui un fel de Program de Protecţie a Martorilor?

– Exact ca Programul de Protecţie a Martorilor – care, împreună cu protecţia juridică, se desfăşoară numai sub coordonarea...

– ... Marshals Service, spuse Rogo clătinând din cap şi dându-şi seama în cele din urmă de ce Dreidel nu dorise să vină.

– Ţi se pare că toată afacerea începe să pută, nu? întrebă Boyle. Însă aşa funcţionează ei. Au birouri false în fiecare oraş mare din America. Singura diferenţă aici este programul Protecţia Martorilor 2.0. în loc să te ascundă pur şi simplu, îi fac pe toţi să creadă că eşti mor...

Deasupra maşinii, un 747 sfâşie cerul nopţii zumzăind spre aeroport, acoperindu-i spusele lui Boyle.

---

[1] Protecţia Martorilor

Rogo rămase cu privirea ațintită asupra clădirii de sticlă în timp ce efectul adrenalinei pricinuite de cearta cu Dreidel se estompa și-l pătrundea grozăvia noii realități în care se afla.

– Așa că, atunci când paznicul a vorbit în radio-emițător...

– ... nu și-a chemat colegii, încuviință Boyle trecând prin fața clădirii. A luat legătura cu US Marshals Service. Și, dacă n-o ștergem rapid de aici, o să ajungem să-i cunoaștem personal.

Lisbeth își zgârie cotul în granitul zgrunțuros în momentul în care intră în piatra de mormânt de culoare gălbuie, cu crucea celtica deasupra.

– Spune-mi unde se ascunde Wes, îi ordonă Romanul cu pistolul atât de aproape de capul ei, încât își zari propria imagine reflectată distorsionat în capătul țevii.

Cum ea nu răspunse nimic, mai rosti întrebarea o dată, însă Lisbeth abia dacă-l auzea. Era concentrată total asupra siluetei din spatele Romanului unde prima-doamnă facuse o față la fel de șocată ca și a lui Lisbeth.

Udă până la piele din cauza ploii mărunte, Lisbeth încercă să se dea și mai în spate, însă nu putu din cauza pietrei funerare.

– Wes? șuieră prima-doamnă ca o pisică furioasă către Roman. M-ai adus să-l văd pe Wes?

– V-am spus să rămâneți mai în urmă, doamnă, spuse Romanul fără să-și ia privirea sau pistolul de pe fața lui Lisbeth.

– Și eu ți-am spus să nu mă mai contactezi niciodată –, dar asta nu te-a împiedicat să-ți faci apariția la mine acasă – să intri în *casa mea!* Ai idee cât de riscant...? Se opri brusc când își dădu seama de grozăvia celor spuse. Doamne Dumnezeule! El, Wes, este acum aici? Cercetă cu înfrigurare aleea, trecând cu privirea peste pietrele din apropiere. L-ai adus aici ca să... De asta m-ai pus să-i dau biletul ăla?

Romanul se uită lung la Lisbeth şi apoi îi aruncă o privire rece primei-doamne.

– Nu juca teatru pentru reportera asta, Lenore.

– *Să joc teatru?* În nici un caz... *De ce nu mi-ai spus?* urlă prima-doamnă mişcându-şi umbrela la fiecare silabă.

Romanul râse încet şi apoi rosti tăios cu vocea sa uşor răguşită:

– E la fel ca acum zece ani, nu-i aşa? Adică, chiar voiai să ştii?

Prima-doamnă tăcu şi nu se mai auzi decât răpăitul picăturilor de ploaie pe umbrelă. Vizavi de ea stătea Lisbeth fără nimic care s-o ferească de ploaia deasă care-i udase părul şi i-l lipise de cap.

– Vă rog, spuneţi-mi că v-au şantajat, o imploră Lisbeth încruntată şi cu vocea întretăiată.

Prima-doamnă n-o bagă în seamă, uitându-se în continuare în jur după Wes. Chiar în faţa ei, Romanul rânji aproape insesizabil.

– Deci asta-i tot? Pur şi simplu aţi făcut-o? întrebă Lisbeth.

– Nu am făcut nimic, spuse doctor Manning răspicat.

– Dar aţi ştiut. Asta-i ceea ce tocmai a spus el: chiar dacă aţi ignorat asta, aţi...

– *Nu am făcut nimic!* ţipă ea. Au venit la mine prin intermediul Secret Service spunându-mi că mă pot ajuta în probleme de siguranţă – că oamenii de la vârf din cadrul staffului ne trăgeau înapoi, fiindcă nu erau de acord să plătească pentru *Blackbird* şi alte ponturi bune. Pe atunci... trebuia să arătăm că suntem puternici. *Am crezut că fac un lucru bun!*

– Prin urmare, aţi făcut tot ce v-au cerut ei?

– Ai auzit ce ţi-am spus? Erau din Secret Service! Erau de partea noastră! repetă ea cu o voce tunătoare. M-am gândit că ei ştiu cel mai bine – înţelegi? Nici nu mi-a trecut prin cap că ar... *am crezut că fac un lucru bun!*

– Până când? Până când Boyle a fost omorât şi v-aţi dat seama că aţi fost înşelată? întrebă Lisbeth.

Fără îndoială, lucrurile puteau sta chiar aşa. Însă asta nu explica de ce prima-doamnă continuase să tacă în zilele care urmaseră – sau cum atunci când fusese abordată de Roman – când la Casa

Albă se desfăşura o anchetă internă care încerca să afle dacă există vreo legătură între Boyle şi grupul pe care începuseră să-l numească Cei Trei – cum putuse fi atât de naivă încât să nu-şi pună nici măcar o întrebare cu privire la ce avea de vânzare Romanul? În nici un caz nu era specialistă în probleme de siguranţă naţională. De fapt, atât de aproape de data alegerilor – în special atunci când au început să coboare mult în sondaje – singura problemă asupra căreia trebuia să se concentreze *orice* primă-doamnă era să facă tot posibilul să contribuie la obţinerea unui al doilea man...

– Aţi vrut să câştigaţi, izbucni Lisbeth.

– Romanule, eu o să plec, spuse prima-doamnă întorcându-se pe călcâie şi smucind cu degetul mic cureluşa de pe mânerul umbrelei.

– De-asta nu l-aţi denunţat niciodată, nu? Poate că voiaţi să-l credeţi, poate pur şi simplu v-aţi prefăcut că nu pricepeţi. Însă atâta vreme cât promitea să vă ajute cu problemele privitoare la siguranţă – dacă vă putea propulsa înainte în sondaje, doar de data asta...

– M-ai auzit? urlă ea la Roman, aproape izbucnind în lacrimi.

– Şi-au învăţat lecţia cu Boyle, nu? S-au apropiat de dumneavoastră cu o abordare mai subtilă. Şi apoi Boyle a fost împuşcat...

– Romanule, spune-i că nu am ştiut! Nu am ştiut niciodată că vei face asta!

– Aşa că au obţinut tot ce voiau, adăugă Lisbeth. Un preşedinte în funcţie rămas în urmă în sondaje... lovitura garantată ca urmare a unei tentative de asasinat a unui dement. Dacă totul mergea bine şi preşedintele n-ar fi fost tras înapoi de mulţime, Cei Trei i-ar fi spus la revedere lui Boyle punându-vă în schimb pe dumneavoastră, noul lor membru neştiut, cu mult mai multă influenţă interioară decât Boyle, la locul potrivit pentru a-i da noi recomandări bune soţului dumnea...

Cu o mişcare rapidă a mâinii sănătoase, Romanul o izbi pe Lisbeth cu tocul pistolului în faţă. Din buza de sus începu să-i curgă sânge, iar capul îi zvâcni înapoi lovindu-se de piatra

funerară. Înecându-se, înghiți ceva mic și zimțat. Pipăindu-și gingia cu limba își dădu seama că era dintele de lângă incisivul din față stânga.

Când acesta i se duse în jos pe gât, Lisbeth se aplecă în față ca și cum i-ar fi venit să vomite, iar apoi icni de două ori scuipând o gură de sânge pe pantofi și pe iarba udă.

La trei kilometri depărtare, se auzi țiuitul vag al unui tren care se apropia.

Holbându-se în pământ în timp ce icnetele îi aduceau tot sângele în cap, Lisbeth nici măcar nu auzi țignalul trenului. Mai mult, în timp ce ploaia făcea să-i curgă din păr, de pe bărbie și de pe nas picături dese și repezi, singurul lucru pe care-l auzi Lisbeth fură pașii Romanului care înainta.

– O să aibă nevoie de o ambulanță, Wes, strigă el calm în întuneric.

Aplecându-se către ceafa lui Lisbeth o apucă de păr, trăgând-o către el.

– Dă-te dracului la o parte! strigă Lisbeth.

– Rămâi în continuare ascuns, Wes! strigă Romanul, trăgând-o și mai tare de păr și dându-se înapoi o jumătate de pas.

Ca și cum voia să-și ia avânt.

Ultimul lucru pe care-l văzu Lisbeth fură picăturile de noroi de pe vârfurile pantofilor negri din piele de vițel ai Romanului. Și rotula genunchiului lui care se înălța cu viteză spre fața ei.

Miroase a antiseptic de spital şi a carne de hamburger stricată. Însă în momentul în care Nico îşi înfige ţeava pistolului în cicatricele mele nu mirosul este cel care îmi întoarce stomacul pe dos. Înghit în sec cu atâta greutate de parcă aş avea o cărămidă în gură.

– Cum ai putut să-l ajuţi? *Cum ai putut?* întreabă. Măcar îţi dai seama ce forţe ale răului ai eliberat astfel?

Ochii îi aleargă dintr-o parte în alta. De două zile nu-şi mai ia medicamentele.

– Răspunde-mi! şuieră împingându-mă înapoi cu pistolul.

Nici măcar nu clipeşte, deşi ploaia îi curge în şiroaie pe faţă.

Pierzându-mi echilibrul, mă clatin şi intru cu spatele într-un arbust. O creangă ascuţită mă împunge în spate, însă aproape că n-o simt. Simpla vedere a lui Nico, simplul fapt că-l aud vorbindu-mi – mă face să mă trezesc înapoi la pista de curse. Mulţimea vuieşte. Manning zâmbeşte. O sută de mii de fani se ridică în picioare, arătând spre noi şi făcându-ne cu mâna. Nouă. Mie. Bondarului. *Poc. Poc. Poc.* Uşile ambulanţei se închid în urma lui Boyle.

– Măcar m-asculţi? întreabă Nico, iar eu clipesc revenind la realitate.

Are pistolul înfipt în continuare în obrazul meu, dar nu-l simt. Nu simt nimic. De ani buni nu mai simt nimic.

– Unde e Boyle? întreabă.

– Nu şt...

Mâna stângă îi țâșnește precum colții unei cobre și mi se înfige în piept, mă apucă de cămașă și mă trage înspre el. Se învârte spre stânga împingându-mă și cad din nou pe spate într-o băltoacă, împrăștiind apă peste tot în jur. Nico este chiar deasupra mea, călare pe pieptul meu, ținându-mi bicepșii cu genunchii fără să-și miște pistolul înfipt în obrazul meu deformat.

– Am găsit biletul pe care l-ai primit, mârâie Nico și văd meniul de la restaurantul chinezesc ițindu-se din buzunarul de la piept al gecii pe care o poartă. *Unde e Boyle!?*

Vreau să-i spun că e fals... că Romanul... și prima-doamnă... că nu vreau să mor. Însă după opt ani în care mi-am imaginat acest moment, în care mi-am imaginat fiecare minut al confruntării finale cu Nico – ce aș spune, unde aș sta, cum mi-aș încrucișa brațele, chiar ce aș face dacă ar încerca să se repeadă la mine și să mă lovească... cum m-aș feri în ultimul moment, cum de data asta aș fi pregătit și m-ar rata și cum, mai apoi, înainte ca măcar să-și dea seama ce se întâmplă, m-aș întoarce și l-aș apuca de gât, strângându-l atât de tare, încât l-aș auzi gâfâind și cum aș strânge și mai tare, cu degetele înfigându-mi-se în beregata lui în timp ce ne-am prăbușit la pământ și el m-ar implora din priviri să-i dau drumul – singurele cuvinte care-mi ies de pe buze sunt cele care se află acolo din ziua în care mi-a sfâșiat fața. Singura întrebare la care nici doctorii, nici psihiatrii, nici președintele, nici familia, nici prietenii, nici părinții și nici eu nu am fost în stare să răspundem:

– Nico, izbucnesc eu, de ce mi-ai făcut asta?

Își înalță capul ca și cum înțelesese perfect ce îi spusesem. Apoi se încruntă. Nu auzise nici un cuvânt.

– Știu că ai fost în legătură cu el, spune. De-asta Dumnezeu a îndreptat glonțul spre tine. Ricoșeul. De-asta ai fost rănit.

– Nu-i adevărat! urlu în timp ce simt înăuntru-mi cum se adună un val puternic de furie.

– *Este adevărat! Cartea Sorții a fost scrisă! Totul se întâmplă dintr-o cauză anume!* rostește convins suflând spre mine aer fierbinte mirosind a pastramă de vită. Ai trecut de partea Fiarei!

Glonţul pe care l-ai primit în faţă – soarta ta este scrisă – asta e voia lui Dumnezeu!

– Nico, te-au minţit!

– Nu-i aşa că ai vorbit cu el? *Nu-i aşa!?* Vezi... e adevărat! ţipă, citind expresia de pe chipul meu şi împingându-mi şi mai tare pistolul în obraz. Dumnezeu ţi-a dat şansa să te căieşti şi tu ţi-ai bătut joc de ea! De-asta El m-a adus aici – să termin treaba pe care a început-o El! Să-ţi văd sângele! repetă cu degetul strâns pe trăgaci.

Încerc să mă opun, dar este prea puternic. Nu văd altceva decât silueta lui Nico deasupra mea, lumina din spatele lui, capul lui care mă fereşte de ploaie, rozariul din jurul gâtului lui legănându-se ca un ceas de buzunar al unui hipnotizator. Trage siguranţa pistolului.

– O să te doară, Wesley.

Mă trage înspre el.

Închid ochii orbit de o rază de lumină care ajunge pe neaşteptate la mine, însă nu aud altceva decât...

– Oh, Doamne! O... o ai, şopteşte Nico şi mâinile încep să-i tremure.

Ochii îi strălucesc în întuneric.

– Ce spui...? *Ce?* întreb nedumerit.

– Nu mi-am dat seama din fotografie... însă de aproape, se bâlbâie uitându-se la faţa mea. E atât de evident, repetă. Cicatricele tale! Modul în care se intersectează... modul în care ţi-au tăiat carnea... astfel încât una trece prin cealaltă. Ziarele au scris că seamănă cu nişte şine de cale ferată, însă de fapt e exact... exact... exact... exact... *o cruce,* rosteşte dintr-o suflare. Desigur! Sfântă Născătoare de Dumnezeu, cum de nu mi-am...? Nu trebuia să mori în ziua aceea, Wesley – trebuia să te naşti din nou! Dându-şi capul pe spate şi uitându-se la cer, adaugă: Tu L-ai transformat, Doamne, nu-i aşa? Prin faptele mele... din voia Ta. Ăsta a fost rolul lui – *purtătorul crucii,* repetă, cu capul ridicat murmurând o rugăciune.

În liniştea care se lăsă brusc, aud vag vocea primei-doamne în depărtare. Lisbeth ţipă ceva. Sunt prea departe de mine ca

să înțeleg ce vorbesc, însă cu auzul său extraordinar Nico ar trebui să...

Deschide larg ochii, ca și cum și-ar fi auzit propriul nume. Își lasă încet bărbia în jos urmărind...

– Nu-i adevărat, șoptește încordându-și stomacul ca și cum cineva i-a tras un glonț în măruntaie.

Nu aud ce spune Lisbeth, însă după figura lui Nico nu e greu să-mi dau seama.

– Nu... Cei Trei niciodată...

Genunchii lui Nico îmi țintuiesc în continuare brațele, însă greutatea lui – toată presiunea a dispărut și începe să se zguduie din tot corpul. În spatele nostru, la câțiva kilometri depărtare, se aude vuietul stins al unui tren străpungând întinderea.

Lui Nico îi tremură bărbia; ochii i se umplu de lacrimi. Își duce mâinile de-o parte și de alta a capului, se apucă de urechi, își lasă capul în jos și începe să se tragă de ele ca și cum ar vrea să și le smulgă.

– Te rog, Doamne, imploră. Spune-mi că mint...

– O să aibă nevoie de o ambulanță, Wes, se aude Romanul urlând în depărtare.

Lisbeth.

Mă smulg din strânsoare și încerc să mă ridic. Nico nu opune nici o rezistență. Alunecând de pe pieptul meu, se prăbușește ca o cârpă pe iarba udă și se ghemuiește cu genunchii la piept. Șaizeci la zero în mai puțin de zece secunde.

– Nu spune asta, Doamne, imploră suspinând și trăgându-se de urechi. Te rog... te rog... nu-Ți întoarce fața de la mine! Ajută-mă să îndeplinesc cuvântul Cărții! *Te rog!*

– Rămâi în continuare ascuns, Wes, se aude strigând Romanul, și mai tare decât înainte.

Împleticindu-mă, mă ridic și mă uit printre ramurile arbuștilor pe aleea pavată străjuită de copaci, străduindu-mă să disting siluetele în lumina slabă. La capătul ei, lângă trunchiul bătrânului curmal, văd numai două siluete în momentul în care Romanul o

loveşte pe Lisbeth cu genunchiul în faţă şi aceasta cade pe spate. Chiar înapoia lor, prima-doamnă stă cu spatele la mine. Zărind-o, îmi dau seama că ar trebui să simt o furie mistuitoare. Însă când îi văd capul plecat... nu pot simţi altceva decât o amărăciune sfâşietoare. Trebuie să ajung la Lis...

– Ştiu ca eşti acolo! strigă Romanul batjocoritor.

Pentru prima oară mă enervează cu adevărat.

Lisbeth e în continuare...

– O doare rău, Wes! adaugă Romanul. Întreab-o!

Dau s-o iau la fugă, dar simt că ma trage cineva de pantaloni. Şi aud un declic foarte cunoscut.

În spatele meu Nico se ridică din noroi – se pune într-un genunchi, apoi în amândoi – ridicându-se apoi cât e de lung ca o jucărie construită din bucăţi. Părul lui scurt şi negru este ud şi lipit de cap, iar pistolul îi este îndreptat spre pieptul meu.

– Nico, lasă-mă să plec.

– Tu eşti purtătorul crucii pentru mine, Wesley, spune el ştergându-şi lacrimile. Dumnezeu te-a ales pe tine. Pentru mine.

– Sângerează puternic, Wes! strigă Romanul.

O aud şi pe Lisbeth strigând ceva, însă sunt atât de atent la Nico, încât nu înţeleg ce spune.

– Nico, ascultă-mă – ştiu că i-ai auzit...

– Purtătorul crucii duce greutatea!

Zâmbind uşor îşi îndreaptă pistolul către tâmplă.

– O să mă prinzi când cad?

– Nico, nu...

– O sa mă prinzi când cad, cad, când mă prăbuşesc din rai... purtătorul crucii va fi martorul...?

Lasă pistolul în jos apoi îl ridică din nou punându-şi-l exact la tâmplă. O aud pe Lisbeth gemând.

– Dumnezeu te-a trimis sa o salvezi şi pe ea, nu?

Se uită la mine transfigurat, fără să-şi clintească pistolul de la cap.

– Salvează-mă şi pe mine, îngerul meu.

În spatele nostru trenul țiuie atât de aproape, încât aproape că ne asurzește. Nico strânge din buze ca să pară că nu plânge. Însă văd cum își încleștează maxilarele. Pentru mine zgomotul e foarte puternic. Pentru el este copleșitor. Cu o privire sălbatică îndreaptă din nou pistolul înspre mine ca să mă împiedice să fug.

Nu-mi pasă.

– Sunt nevinovat, îi spun apropiindu-mă de el.

Știe foarte bine că e un avertisment.

– Nimeni nu e nevinovat, tată.

„Tată?"

– Dumnezeu să aibă milă de fiul meu, continuă el, mișcând pistolul dinspre pieptul meu spre cap, apoi din nou spre piept.

Plânge din nou. Agonizează.

– Înțelegi, tată, nu-i așa? rostește rugător. A trebuit să o fac. Ei mi-au spus... *mama a spus să urmez cuvântul Cărții!* Te rog, spune-mi că înțelegi!

– Da... da, spun punându-i o mână pe umăr. Sigur că înțeleg. Fiule!

Nico izbucnește într-un hohot de râs zgomotos, în timp ce lacrimile îi curg șiroaie pe obraji.

– Mulțumesc, spune stăpânindu-se cu greutate și strângând puternic rozariul în mâna cealaltă. Știam eu... știam că tu o să fii îngerul meu.

Întorcându-mă spre stânga, dau cu ochii de o breșă printre arbuști. Romanul e cu pistolul îndreptat spre Lisbeth.

– Nico, *mișcă-te!* strig trecând în goană pe lângă el. Trebuie să...

Bang!

Sar înapoi în momentul în care pistolul Romanului se declanșează. În josul aleii zeci de scântei luminează brusc zona și apoi dispar.

Alerg cât pot de repede.

Lisbeth țipă deja.

– Nu mă crezi, nu-i aşa? îl întrebă Boyle pe Rogo în timp ce dubiţa albă ieşea în trombă din parcare şi intra pe Griffin Road.

– Contează ce cred eu? răspunse Rogo, apucându-se strâns de consola dintre scaunele lor joase şi uitându-se afară pe geam. Haide, încearcă oarecum să uşurezi situaţia.

Dubiţa zburdă prin intersecţia cu Avenue 25, în timp ce Rogo verifică în oglinda laterală să vadă dacă îi urmăreşte cineva. Până acum totul este liber.

– Tot trebuie să auzi asta, Rogo. Dacă mi se întâmplă ceva... Cineva trebuie să ştie ce-au făcut.

– Şi nu puteai să scrii o amărâtă de scrisoare unei redacţii, ca oricare altul?

Cum Boyle nu-i răspunse, Rogo dădu din cap şi se uită iarăşi în direcţia oglinzii.

Clădirea albă a şerifilor Federali abia dacă se mai distingea ca un punct la orizont.

– Aşadar, în tot răstimpul acesta, ai fost inclus în Programul de Protecţia Martorilor?

– Ţi-am spus, versiunea 2.0. *Volatilizarea martorilor,* clarifică lucrurile Boyle. Nu că ar recunoaşte vreodată existenţa ei. Însă de îndată ce i-am spus lui Manning ce se întâmplă – în mod normal, preşedintelui îi trebuie numai un telefon ca să facă să se întâmple ceva... Manning a trebuit să dea trei telefoane diferite să mă bage în program.

– Şi fac asta de multe ori? Vreau să spun, hai să fim serioşi, chiar să-i facă pe membrii familiilor să creadă că toţi cei iubiţi au murit?

– Cum crezi că guvernul intentează procese în cazurile de terorism împotriva acelor maniaci sinucigaşi? Crezi că vreunul dintre martorii aceia ar fi vorbi dacă Departamentul de Justiţie nu le-ar fi putut garanta pe deplin siguranţa? Există o grămadă de bestii în lume, Rogo. Dacă Cei Trei, Cei Patru sau cum îşi mai spun – dacă ar fi crezut că eram în viaţă şi mă ascundeam, le-ar fi luat gâtul soţiei şi copiilor mei, după care ar fi mers în oraş la o bere.

– Dar să minţi oamenii în halul acesta...

– Nu mi-am ales eu viaţa asta. Cei Trei m-au ales. Şi de îndată ce s-a întâmplat asta, de îndată ce m-au dat deoparte pentru prima-doamnă, asta a devenit singura cale prin care să-mi ţin nevasta în siguranţă, şi copilul – ambii copii – în viaţă.

– Şi totuşi, ai fi putut...

– Ce-aş fi putut? Să-mi iau familia să se ascundă împreună cu mine? Să-i supun pe toţi acestui risc şi să sper că nu se va întâmpla nimic? Singurul loc absolut invulnerabil în care poţi să te ascunzi este cel în care nu ştie nimeni că te ascunzi. În plus, Cei Trei compromiseră fără nici un fel de ajutor cele mai mari agenţii specializate în aplicarea legii prin folosirea bazelor noastre de date pentru uzul propriu şi adunaseră mii de dolari în diverse runde de 50 000 pentru informaţii confidenţiale privind atacuri teroriste – toate astea fără ca noi să ştim vreodată cine naiba erau.

– Până acum două zile, când au intrat în panică şi au pornit pe urmele lui Wes.

– N-au intrat în panică, spuse Boyle în timp ce apăsă uşor pe frână.

La două cvartale în faţă, cele trei benzi de mers de pe Griffin Road se îngustau într-una singură. Ceva bloca strada.

– E o lucrare la carosabil, ceva? întrebă Boyle, întinzându-şi gâtul şi chinuindu-se să vadă prin întuneric.

– Cred că-i un accident.

– Eşti sigur?

– Aia nu-i o ambulanţă?

Boyle dădu din cap aprobator în timp ce maşinile începeau să se vadă, una câte una – o ambulanţă, o camioneta de tractare şi o maşină argintie avariată într-o parte în urma coliziunii. Boyle se uită rapid spre stânga, căutând deja din ochi străzile laterale.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Rogo.

– Nu, încercam doar să fiu precaut. Refuzând să-şi piardă şirul gândurilor, adăugă: Oricum, Cei Trei n-au intrat în panică. Deveniseră lacomi şi asta – în mare parte datorită Romanului.

– Deci ceea ce i-a spus prima-doamnă lui Wes era adevărat, spuse Rogo. Că începuseră cu toate indiciile alea mai mici – gazul VX din Siria, taberele de pregătire din Sudan –, iar după aceea s-au folosit de ele ca sa-şi consolideze credibilitatea până când puteau să descopere ameninţările alea monstruoase şi să ceară plăţile de mai multe milioane de dolari cu care să poată ieşi cu toţii la pensie.

– Nu, nu, nu. Nu înţelegi? întrebă Boyle, intrând rapid pe singura bandă disponibilă a traficului şi uitându-se încă o dată la ceea ce provocase accidentul.

Însă totul era normal. Ambulanţa. Camioneta de tractare. Maşina argintie avariată. Deschizând capacul consolei dintre ei, Boyle verifică o cutie mică de mărimea unui cărţulii cu coperte de carton, după care o închise la fel de repede. Încercase să o ascundă cu cotul, însă Rogo văzu cuvântul „Hornady" scris cu litere roşii luminoase pe marginea cutiei. Crescând în Alabama, cunoştea logoul acesta din partidele de vânătoare ale tatălui său. Cartuşele Hornady.

– Îndată ce-i consolidaseră Romanului poziţia de informator serios, nici măcar nu mai aveau nevoie de marea ameninţare. De ce crezi că lumea e atât de îngrijorată atunci când agenţiile lucrează împreună? Romanul şi-ar fi adus informaţia în cadrul Secret Service, după care Micah şi O'Shea aveau să-l ajute din nou din avanposturile lor din cadrul FBI şi CIA. Acum, fiecare în parte era confirmat de celălalt. Asta e modalitatea în care sunt verificaţi

informatorii: îi verifici informaţia cu altcineva. Şi odată ce toate cele trei agenţii sunt de acord, ei bine, ficţiunea devine realitate. Ca în cazul ameninţării cu bombă la metroul din oraşul New York de-acum câţiva ani – care, deşi n-avea la bază nici un sâmbure de adevăr, informatorul tot şi-a primit partea. Că tot veni vorba, asta-i singura cale de a ajunge pe I-95?

Rogo confirmă dând din cap şi-şi ridică o sprânceană.

– Nu înţeleg – ei au inventat totul?

– Nu de la început. Însă odată ce-au construit şi i-au consolidat reputaţia Romanului, au putut să bage şi ponturi aiurea şi să câştige şi mai mulţi bani gheaţă. Iar cu purcoiul ăla de bani – crezi că şase milioane de dolari îţi sar aşa pur şi simplu în poală?

– Dar să inventezi ceva atât de mare...

– E ca şi cum ai face să dispară Statuia Libertăţii – e genul acela de truc magic care-ţi iese o dată, după care dispari până să se aşeze praful. Aşa că atunci când prima lor tentativă...

– *Blackbird.*

– ... când au înscenat *Blackbird*-ul, au făcut-o perfect: să păstreze un computer fals NSA şi astfel să le pice banii în plasă. Miza era destul de mare ca să ia nişte bani serioşi, însă spre deosebire de situaţia în care o clădire avea să sară în aer, dacă atunci Casa Albă se hotăra să nu plătească n-ar fi existat nici o consecinţă negativă sau suspiciune. Mai apoi, când *Blackbird* a eşuat, iar noi n-am plătit, au fost destul de deştepţi ca să-şi dea seama că au nevoie de cineva din interior pentru a se asigura că următoarea solicitare urma să aibă succes.

– Şi atunci te-au abordat şi te-au ameninţat.

– Şi-atunci m-au abordat, şi m-au ameninţat, *şi* au încercat să convingă pe cineva şi mai sus-pus.

– Însă să creadă că tu sau prima-doamnă veţi accepta să vă băgaţi în asta – cu-atât mai puţin că unul din voi o să fie în măsură să tragă sforile pentru plata a şase milioane de dolari în mod repetat...

– Ai fost vreodată la pescuit, Rogo? Câteodată, ai mai mult succes dacă arunci în apă mai multe undiţe cu momeli diferite şi vezi la care din ele muşcă. Ăsta-i singurul motiv pentru care ne-au abordat pe amândoi. N-aveau nici o idee cine o să tragă la cârlig, explică Boyle. Însă pentru a face ca *următoarele* lor şase milioane să devină realitate sau zece milioane după asta, uită-te la orice administraţie de la Casa Albă de-a lungul istoriei... Cei mai puternici oameni de-acolo nu sunt cei cu funcţii mari. Ci cei care la care-şi apleacă urechea preşedintele. Şi am avut parte de privilegiul ăsta încă de când aveam douăzeci şi trei de ani. Singura persoană care a avut şi mai multă priză este cea cu care s-a căsătorit. Indiferent cu ce urmau să vină data viitoare – *dacă ea* era amestecată şi credea că o să le fie de ajutor în cazul problemelor de securitate – crede-mă că cererea lor ar fi trecut.

– Totuşi, tot nu înţeleg. Odată ce *Blackbird* a picat, n-aveau nevoie cel puţin de *nişte* aşa-zise rezultate înainte să poată cere aşa o sumă mare?

– Şi ce crezi c-am fost eu în cazul ăsta? întrebă Boyle.

Rogo se întoarse spre stânga, dar nu spuse nici un cuvânt.

– Rogo, pentru ca planul acesta să aibă succes, oamenii n-aveau nevoie decât să vadă că, fără soluţia de compromis, totul o ia razna. Ăsta a fost mesajul pe care l-au trimis Cei Trei – mulţumită celor două gloanţe pe care le-am încasat eu în piept.

De pe scaunul lui, Rogo continuă să-l studieze pe Boyle, care se uita lung la uşile din spate ale ambulanţei aflate la mai puţin de o lungime de maşină distanţă.

– Cu douăzeci de minute înainte de împuşcături, pe site-ul Secret Service a fost trimisă o informaţie despre un bărbat pe care-l chema Nico Hadrian care planifica să-l asasineze pe preşedintele Manning la coborârea sa din limuzină la Circuitul Internaţional de Viteză de la Daytona. Era semnată „Romanul". Din momentul acela, orice le-ar fi dat – mai ales când era coroborat cu informaţiile FBI şi ale CIA – ei bine, ştii în ce lume paranoică trăim. Uită de droguri şi de vânzările de arme. Informaţiile sunt asemenea opiului

pentru cei din sistemul militar. Iar informațiile cu caracter terorist cu privire la atacurile din țara noastră? E ca și cum ți-ai tipări de unul singur banii, spuse Boyle. Chiar mai bine de-atât, ținând cont de faptul că o abordaseră în taină pe prima-doamnă, nici măcar nu trebuiau să împartă banii în patru.

După ce trecură de ambulanță, amândoi se uitară în stânga și se chinuiră să vadă ceva prin ușile din spate, deschise, ale acesteia. Însă înainte să observe că înăuntru nu exista nici o victimă, nici o targă și nici măcar un singur aparat medical, auziră o bufnitură metalică în ușa din spate a dubiței. După care una deasupra. De ambele părți ale mașinii, o jumătate de duzină de șerifi federali în civil năvăliră din camioneta de tractare și din mașina argintie, apropiindu-se și îndreptându-și armele spre geamurile laterale și parbriz. Afară, lângă ușa lui Boyle, un șerif federal cu sprâncene stufoase bătu cu țeava armei în geam.

– Îmi pare rău să te revăd, Boyle. Acum ieși dracului din mașină afară.

– O doare rău, Wes! strigă Romanul în întuneric, în timp ce ploaia îi răpăia pe umbrelă. Întreab-o!

– Wes nu-i tâmpit, şopti Lisbeth, stând în fund pe iarba udă.

Sprijinindu-se cu spatele de piatra funerară celtică, îşi apăsa cu ambele mâini ochiul, acolo unde Romanul o lovise cu genunchiul în faţă. Deja putea să simtă cum se umflă. În spate, lângă copac, prima-doamnă se uita cu răceală la Roman.

– De ce m-ai adus aici? întrebă ea.

– Lenore, ăsta nu-i...

– Mi-ai spus că-i vorba de ceva urgent, dar să mă aduci la Wes!

– Lenore!

Prima-doamnă îl studie pe Roman, cu expresia feţei neschimbată.

– Te-ai gândit să mă împuşti, nu-i aşa? întrebă ea.

Lisbeth privi în sus la auzul întrebării.

Întorcându-se spre dreapta, Romanul scrută poteca acoperită cu piatră neregulată, după cum învăţase lucrând în Secret Service, împărţind vizual cimitirul în secţiuni mai mici, mult mai uşor de urmărit. O căutare sectorială, după cum i se spunea.

– Fii deşteaptă, Lenore. Dacă voiam să te omor, te-aş fi împuşcat în maşină.

– Mai puţin dacă voia să facă să pară că – *puhhh*, spuse Lisbeth, scuipând cu violenţă particule de salivă spre pământ în timp ce sirena trenului anunţa sosirea iminentă a acestuia... că Wes v-a

omorât pe dumneavoastră, iar el l-a omorât pe Wes. După care el e eroul şi nu mai rămâne nimeni să-l arate cu degetul.

Clătinând din cap, Romanul rămase cu privirea fixată pe arbuştii scunzi.

– Sângerează puternic, Wes!

Prima-doamnă se întoarse spre mormântul lui Boyle, după care se întoarse spre Roman, degetul mic tremurându-i şi mai tare pe mânerul umbrelei în timp ce spuse cu o voce joasă şi amară:

– Are dreptate, nu-i aşa?

– Nu încearcă decât să te scoată din sărite, Lenore.

– Nu, are... *Ai jurat că nimeni nu va fi nici măcar rănit!* izbucni prima-doamnă.

După care se întoarse spre intrarea principală a cimitirului.

Se auzi un clic metalic.

– Lenore, o avertiză Romanul în timp ce-şi ridica arma, dacă mai faci un singur pas, cred că o să avem o problemă gravă.

Ea înţepeni pe loc.

Întorcându-se din nou spre Lisbeth, Romanul trase aer adânc în piept pe nas. Se presupunea că o să fie mai uşor de-atât. Însă dacă Wes rămânea în continuare ascuns... Îndreptându-şi cu grijă arma spre Lisbeth, o anunţă:

– Vreau să-ţi ridici mâna în sus, te rog.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, stând încă jos pe pământ.

– *Ridică-ţi nenorocita aia de mână,* mârâi Romanul. Cu palma spre mine, adăugă el, ridicându-şi palma dreaptă, cea bandajată, spre Lisbeth.

Chiar la adăpostul umbrelei, era imposibil să nu observi bandajul alb cu cercul roşu de sânge, perfect rotund, din centrul său. Lisbeth ştia ce punea la cale. De îndată ce pe cadavrul său avea să găsească stigmatul – asemenea unei semnături – toată vina avea să fie aruncată asupra lui...

Lisbeth încetă să mai vadă ploaia. Tot corpul începu să-i tremure.

– Ridică mâna aia sus, Lisbeth – sau jur în faţa lui Dumnezeu că te împuşc în cap.

Îndoindu-şi ambele braţe la piept, se uită înspre prima-doamnă, care începuse să se îndepărteze din nou.

– *Lenore,* o avertiză Romanul fără să se întoarcă.

Prima-doamnă se opri.

Lisbeth simţi cum pământul ud îi îmbiba pantalonii lipiţi de fund. Mâinile încă nu i se mişcară.

– Bine, spuse Romanul, ţintind spre capul lui Lisbeth în timp ce trase de cocoşul pistolului. O să-ţi trag în ca...

Lisbeth îşi ridică mâna stângă în aer. Romanul apasă pe trăgaci. Iar arma scoase un zgomot bubuitor, care lăsă în urmă o linişte răsunătoare.

Un şuvoi de sânge ţâşni din podul palmei lui Lisbeth, imediat sub încheieturile degetelor. Chiar înainte să simtă durerea şi să ţipe, sângele îi curgea deja în jos spre încheietura mâinii. Deja în stare de şoc, continua să se uite fix la cercul ars de jur împrejur, de mărimea unei monede de zece cenţi, de la ea din palmă ca şi cum n-ar fi fost a ei. Când încercă să strângă din mână, o copleşi durerea. Mâna i se înceţoşă, de parcă avea să dispară încetul cu încetul. Era pe cale să leşine.

Fără nici un cuvânt, Romanul îşi îndreptă arma spre capul lui Lisbeth, care i se bălăngănea acum.

– *Nu!* ţipă o voce familiară din spatele cimitirului.

Romanul şi prima-doamnă se întoarseră spre dreapta, urmărind de unde venea vocea de pe aleea încadrată de copaci.

– Nu te atinge de ea! urlă Wes, corpul întrezărindu-i-se ca o siluetă subţire în timp ce ieşea în grabă din tufişuri. Sunt aici.

Exact cum voia Romanul.

Din capătul aleii de piatră, strălucirea palidă ce răzbate de la stâlpul de iluminat aflat la distanţă mă ajută să studiez silueta Romanului. Se uită fix la mine, cu arma îndreptată încă spre Lisbeth.

– Asta-i alegerea corectă, Wes, strigă el de la baza copacului.

Vocea sa e calmă, ca şi cum am fi la un dineu.

– Lisbeth, mă auzi? strig eu.

E la patruzeci şi cinci de metri distanţă, încă la pământ. Printre umbrele şi ramurile joase ale smochinului indian, nu e nimic mai mult decât un punct negru mic şi nedefinit între două morminte.

– E bine, insistă Romanul. Deşi, dacă nu vii s-o ajuţi, cred că s-ar putea să leşine.

Încearcă să mă facă să mă apropii, iar cu Lisbeth acolo jos, sângerând, n-am de ales.

– Mai întâi, trebuie să verific dacă e teafără, spun eu în timp ce mă îndrept spre aleea de piatră.

Ştie că încerc să trag de timp.

– Dă-te înapoi şi o să înaintez.

– Du-te dracului, Wes! Întorcându-se spre Lisbeth, îşi ridică arma.

– Nu! Aşteaptă – vin acum!

Grăbindu-mă spre aleea acoperită cu piatră, îmi ridic mâinile în sus ca să ştie că vorbesc serios.

Îşi lasă uşor arma în jos, fără să ia degetul de pe trăgaci.

Dacă aş fi băiat deştept, aş continua să mă uit la el, însă, în timp ce picioarele mi se împleticesc pe potecă printre rândurile de pietre funerare, mă întorc spre prima-doamnă. Ochii ei largi sunt rugători, întregul său corp se află într-o poziţie prin care imploră milă. De data asta, lacrimile ei nu sunt false. Dar spre deosebire de mai înainte, nu se uită unde trebuie pentru ajutor.

– N-o lua personal, îmi spune Romanul, urmărindu-mi privirea şi uimirea întipărită pe faţă.

Deplasându-mă spre Lisbeth, uitându-mă pe unde merg, continui să privesc silueta lui Lenore Manning. De opt ani de zile, ştie că mă învinovăţesc că l-am băgat pe Boyle în limuzina aia. De opt ani de zile, se uită la ce mi-a mai rămas din faţă şi pretinde că fac parte din familia ei. Cu ocazia zilei mele de naştere, de acum trei ani, când mă tachinau că ar trebui să ies mai des ca să mă întâlnesc cu fete, mersese până acolo încât mă pupase pe obraz – *direct pe cicatrice* – doar ca să-mi arate că n-ar trebui să mai fiu atât de timid. Nu putusem să-i simt buzele din cauza faptului că-mi atingeau punctul mort. Însă gestul îl simţisem pe deplin. Plecând de la birou, plânsesem tot drumul spre casă, uimit de cât fusese de minunată şi plină de consideraţie.

Chiar acum, trecând de o criptă de piatră, aflată în umbră, cu uşi cu vitraliu vopsite în roşu şi albastru, am din nou ochii plini cu lacrimi. Nu de tristeţe. Sau de frică. Ochii mi se închid, storcându-mi lacrimile şi lăsându-le să-mi curgă pe obraji. Sunt lacrimi de furie.

În stânga mea, Lenore Manning îşi ţuguie buzele ca şi cum ar începe să fluiere. E pe cale de a-mi pronunţa numele.

Mă uit la ea, dându-i de înţeles să nu se mai deranjeze.

Până şi în cimitirul ăsta întunecat, ştie să citească pe cineva din staff. Şi asta-i tot ce-am fost eu vreodată. Nu parte a familiei. Nu un prieten. Nici măcar o marionetă rănită pe care ţi-o iei în anturaj ca să-ţi eliberezi conştiinţa de alte tâmpenii pe care le-ai făcut în viaţă. Indiferent de cât de greu îmi este, trebuie să admit că n-am fost niciodată nimic altceva decât unul din staff.

Sunt tentat să urlu, să înjur, să țip revoltat de ce mi-a făcut. Însă nu-i nevoie. Cu cât mă apropii mai mult, cu-atât mai mult poate să vadă de una singură ce sentimente nutresc față de ea. Totu-i adânc întipărit pe fața mea.

Pentru o secundă, ridică din sprâncene. După care se dă ușor înapoi și-și coboară umbrela astfel încât să nu-i mai pot vedea fața. O iau ca pe o victorie. Lenore Manning înfruntase totul până acum. Însă în momentul ăsta, nu poate să mă înfrunte pe mine.

Dând din cap dezaprobator, mă întorc spre Roman, care este acum la treizeci și cinci de metri de mine.

– Continuă să mergi, spune el.

Mă opresc. Pe diagonală, în dreapta, între două pietre funerare butucănoase, Lisbeth stă jos în genunchi, strângându-și mâna însângerată la piept. În lumina albăstruie, misterioasă, pot să-i văd părul ud fleașcă și ochiul stâng deja umflat. Aproape c-am ajuns.

– Îmi pare rău, bolborosește ea ca și cum ar fi vina ei.

– Am zis să *continui să mergi,* insistă Romanul.

– *Nu!* îl întrerupe Lisbeth. O să te omoare.

Romanul n-o contrazice.

– Promite-mi c-o lași să plece, spun eu.

– Desigur, spune el.

– Wes! spune Lisbeth, respirând din ce în ce mai greu.

E tot ce poată să facă pentru a rămâne conștientă.

Nu se aud nici un fel de sirene la distanță, nimeni care să se grăbească să ne salveze. Singura modalitate prin care Lisbeth poate să scape de-aici este să continui să merg și să încerc să fac trocul cu el.

Trenul se aude și mai tare, la depărtare. Aud o șoaptă peste umăr. Mă întorc să aud de unde vine zgomotul, însă singurul lucru pe care-l văd este propria reflexie în ochiurile de geam ale criptei, colorate în roșu și albastru. Înăuntru, în spatele sticlei, pot să jur că mișcă ceva.

– Acum auzi fantome? mă tachinează Romanul.

Pe măsură ce şoaptele se aud mai tare, continui să mă apropii de el, pe alee. Abia dacă mai sunt şase metri până la el. Nu mai simt ploaia atât de deasă deasupra capului de îndată ce ajung sub coroana copacului. Ramurile sale se bălăngănesc asemenea degetelor subţiri ale unei păpuşi. Sunt atât de aproape, încât pot să văd cum Lisbeth tremură din tot corpul... cum degetul mic al primei-doamne prinde cordeluţa umbrelei... şi cum Romanul acţionează cu degetul mare cocoşul pistolului.

– Perfect, spune el, cu un rânjet fals.

Până să pot măcar să reacţionez, se întoarce într-o parte şi-şi ridică arma. Direct spre inima lui Lisbeth.

– Nu – *nu trage!* strig eu, deja fugind spre el.

Se aude un şuierat extrem de puternic. Însă nu din arma sa. Ci din spatele meu.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, un şuvoi de sânge îi ţâşneşte din mâna dreaptă, chiar de sub încheieturile degetelor. A fost împuşcat. La impact, propria armă a Romanului se lasă în jos.

Cu coada ochiului, o văd pe Lisbeth cum se pocneşte peste umăr ca şi cum ar omorî un ţânţar. Pot să disting ceva de culoare închisă – sânge – care-i curge printre degete, la fel cum ţâşneşte apa dintr-un perete crăpat. Îşi ia mâna de pe umăr şi şi-o duce în sus în faţa ochilor. Când vede sângele, se albeşte la faţă, iar ochii i se dau peste cap, intrându-i parcă în orbite. E deja inconştientă.

– La dracu', ce mama ma-sii, *la dracu'*, strigă Romanul, aplecându-se în faţă, cu o mişcare bruscă şi violentă, ţinându-şi mâna dreaptă, făcută praf, la piept.

În dreapta sa, prima-doamnă o ia din loc, fugind înapoi spre intrarea principală şi dispărând în întuneric. Romanul suferă prea tare ca s-o mai oprească. În podul palmei, gaura nu-i mai mare decât o monedă de un penny. Însă semnătura inconfundabilă a stigmatului e acolo, la poziţie.

– *M-ai mințit! El e un înger!* ţipă Nico de durere din spatele cimitirului, de undeva de deasupra tufişurilor.

Îşi croieşte drum spre noi, prin întuneric, cu arma în faţă, la vedere, gata pentru lovitura mortală. I se vede numai silueta. Nu pot să-i văd faţa. Însă are braţul ferm, întins ca întotdeauna.

– O... o să ajungi în iad, şopteşte Romanul în timp ce recurge la arsenalul religios. Ca Iuda, Nico. Eşti Iuda acum.

După felul în care clipeşte Nico, e clar că-l aude. Însă asta nu-l face să încetinească.

– Legile Domnului au o viaţă mai lungă decât cei care le încalcă! insistă el în timp ce-şi adună puterile. *Soarta ţi-e rescrisă acum!*

Pe alee, Nico ţine rozariul într-o mână şi ţinteşte cu arma în cealaltă.

– Nico, gândeşte-te la mama ta! îl imploră Romanul.

Nico dă din cap în timp ce lacrimile îi curg iar în şiroaie pe faţă.

– Asta fac, mârâie el, însă în timp ce ţinteşte, se aude un zgomot puternic, ca un fâsâit, de undeva din spatele gardului cimitirului.

Pe şinele de cale ferată, un tren de persoane argintiu apare parcă de niciunde, deplasându-se cu o viteză incredibilă. Zgomotul e asurzitor. Urechile îmi pocnesc de la vacuumul produs deodată în aer. Pentru Nico, e de cincizeci de ori mai rău.

Încă se luptă cu zgomotul, strângând din dinţi atunci când apasă pe trăgaci. Însă zgomotul este deja prea puternic. Braţul i se mişcă pentru o jumătate de secundă, împuşcătura şuieră din armă, iar glonţul trece pe lângă umărul Romanului şi spulberă o bucată din scoarţa copacului din vecinătatea sa, făcându-l pe Nico Hadrian să îşi rateze ţinta.

Pe faţa Romanului revine un rânjet chinuit, în timp ce trenul îşi continuă drumul. Abia putând să-şi ţină arma în mâna dreaptă, aruncă umbrela într-o parte şi-şi trece arma în mâna stângă, cea bandajată. După cum îi tremură pumnul drept, e clar că-l doare. Nu-i pasă. Îşi îndreaptă umerii. Îşi fixează genunchii. În momentul în care îşi ridică arma şi ţinteşte, alerg deja spre el. La fel şi Nico, care este la cel puţin nouă metri în spatele meu.

Romanul are timp pentru o singură împuşcătură. Nu încape nici o îndoială cine e mult mai periculos.

Bum!

Când împuşcătura explodează din arma Romanului, e acoperită de zgomotul trenului. În spatele meu, chiar deasupra umărului

drept, aud un icnet gutural, din gât, în momentul în care Nico încasează lovitura în piept. Încă mai aleargă spre noi. N-ajunge mai departe. După nici doi paşi, picioarele i se împleticesc, iar ochii săi mult prea apropiaţi se lărgesc de tot, ca nişte cercuri complete. Aplecându-se în faţă şi pierzându-şi echilibrul, corpul i se apropie de pământ. În cădere, scapă rozariul din mână. Nu se mai ridică.

Când Nico se prăbuşeşte la pământ, Romanul îşi întoarce faţa spre mine. Mă pun repede în mişcare. Luându-mi elan, mă izbesc de Roman ca şi cum ar fi un manechin de placare a loviturilor, înconjurându-l cu braţele în jurul umerilor în timp ce mă ciocnesc de el cu viteză maximă. Impactul îl trimite înapoi, spre stânga. Spre surprinderea mea, simt ceva ca şi cum ar avea o placă de metal lipită de piept. A învăţat asta de la Boyle. Vestă antiglonţ. Din fericire, împuşcătura din mână l-a slăbit. Cădem peste umbrela aruncată pe jos, în noroiul din jur. Îl ţin strâns de piept, încălecându-l precum un tăietor de lemne suit pe copacul proaspăt răpus.

În timp ce ne prăvălim la pământ, arma îi zboară din mână în iarba udă. Se loveşte cu spatele de rădăcina copacului şi apoi dă cu putere cu ceafa de o piatră cu suprafaţa zimţată şi neregulată. Vesta îi e de ajutor când se loveşte la spate, însă se strâmbă de durere în momentul în care capul i se izbeşte de piatră.

Mă sui pe el şi, proptindu-i un genunchi în stomac, îl apuc pe Roman cu mâna stângă de gulerul de la cămaşă, îl trag spre mine şi-l pocnesc cât pot de tare cu dreapta, chiar deasupra ochiului. Capul i se loveşte iarăşi de piatra aceea neregulată, iar deasupra ochiului stâng i se deschide o rană mică. Strânge din dinţi de durere, cu ochii mijiţi ca să-şi protejeze globul ocular. Plin de adrenalină, îl lovesc din nou, iar tăietura se înroşeşte şi se lărgeşte şi mai mult.

Cu toate astea, ce-i provoacă durere cu adevărat şi face ravagii este piatra de sub cap. Cu fiecare pumn încasat, se aude câte un zgomot surd pe măsură ce aceasta sapă prin părul său negru, deasupra cefei. Încă resimţindu-se în urma împuşcăturii, îşi trage mâna stângă, cea bandajată spre cap, încercând să se protejeze de impactul repetat cu piatra.

Dar nu renunţ, îl lovesc iarăşi. Şi iarăşi. Asta-i pentru toate operaţiile. Şi pentru că a trebuit să învăţ să mestec pe stânga. Şi pentru că nu mai pot să ling ce mi-a rămas pe buze...

Romanul îşi bagă mâna bandajată între cap şi piatră. Cu mâna ridicată în aer, nu-mi dau seama că nu-şi protejează capul de impactul cu piatra. Ci că o scoate de-acolo de jos, din noroi.

Oh, la dracu'!

Îl pocnesc cât de tare pot. Romanul îşi roteşte braţul stâng asemenea unei bâte de baseball. În mână ţine piatra aceea gri, cu zimţi. Mă mişc repede. El se mişcă şi mai repede.

Marginea ascuţită a pietrei îmi intră în bărbie asemenea unei lame din vârful unei rachete, făcându-mă să cad spre dreapta şi să mă lovesc cu umărul de iarba udă de pe marginea aleii de piatră. Simţind gustul victoriei, Romanul e aproape sus. Proptindu-mă în picioare, mă chinui să mă ridic cât pot de repede, ca să ies de-acolo înainte ca el să poată să...

Mă loveşte cu piatra, propriul berbec acum. Şi asta e o lovitură puternică – chiar deasupra gâtului la baza craniului. Simt fiecare gram din greutatea pietrei. În timp ce mă poticnesc şi mă las în faţă, fără să pot să-mi încetinesc mişcările, imaginea începe să mi se înceţoşeze, după care clipesc din nou. Nu, nu leşina...

Cad în patru labe şi pietricelele de pe aleea de piatră îmi intră în carne. Romanul este chiar în spatele meu. Respiră greu, pe nas. Dă cu picioarele în alee, făcând ca o ploaie de pietricele să mă lovească în spate.

– Eşti...!

Mă apucă de spatele cămăşii. Încerc să mă întorc, însă mă trage prea tare.

– *Eşti un om mort!* urlă el, învârtindu-mă în loc ca la proba olimpică de aruncarea ciocanului şi împingându-mă înapoi spre cavoul cu piatră şlefuită, cu un grilaj de bare de fier forjat în formă de X care protejează uşile de sticlă colorată în roşu şi albastru.

Dacă mă lovesc de grilaj la viteza asta...

Aud un pârâit neplăcut în momentul în care mă lovesc cu coloana de el. O jumătate de duzină de ochiuri de geam se fac praf şi pocnesc precum petardele de Crăciun, una chiar acolo unde

capul meu se loveşte de sticlă. Simt ceva cald şi umed pe ceafă. Îmi dau seama că sângerez foarte tare.

În timp ce mă trage înainte, gâtul mi se înmoaie, iar capul mi se lasă pe spate. Ploaia pică cu încetinitorul şi simt în ceafă un milion de ace de brad argintii şi îngheţate. Vederea mi se înceţoşează din nou. Cerul devine din ce în ce mai...

– Nnnnnnnn, mă aud spunând, luptându-mă să-mi revin în timp ce mă târăşte de lângă cavou.

Ţinându-mă încă de cămaşă, se uită rapid în jur. Lisbeth zace inconştientă. Prima-doamnă a plecat. Nico e prăbuşit la pământ. Indiferent de ce pusese la cale iniţial, acum Romanul trebuie să improvizeze ceva. Se uită atent de jur împrejur – după care întrezăreşte o soluţie.

Mă trage cu putere, iar eu mă împleticesc, abia putând să mă ţin pe picioare. Prinzându-mi capul sub braţul său, Romanul se întoarce cu totul şi m-apucă de gât, după care mă trage peste aleea de piatră asemenea unui câine pe care-l scoţi cu forţa din sufragerie. Îşi ţine încheietura încolăcită atât de strâns în jurul gâtului meu, încât mi-e aproape imposibil să respir. Încerc să mă sprijin în călcâie, însă piciorul drept mi-a alunecat. Cu toate astea, abia când traversăm aleea înţeleg care e destinaţia noastră. Pe diagonală, în spatele a două pietre funerare gri ale unei familii – soţ şi soţie – văd un petic de iarbă care străluceşte şi este puţin mai verde decât restul pământului acoperit cu muşchi. La capătul celălalt, peticul de iarbă se rulează asemenea unui covor. Oh, Doamne! Asta-i o mochetă. Acolo unde mă trage – e un mormânt proaspăt săpat.

Târât spre groapa, dau în disperare din picioare, încercând să scap, aproape vomitându-mi mărul lui Adam. Romanul mă strânge şi mai tare de gât cu antebraţul, trăgându-mă într-acolo.

– *Dă-mi drumul!* ţip eu, apucându-l de braţ şi încercând să-mi eliberez gâtul din strânsoare.

Nu se mişcă, strângând şi mai tare laţul. În timp ce picioarele îmi ies de pe alee, târându-se prin iarba udă şi spre mormântul celor doi – soţ şi soţie – dau larg din mâini şi picioare – pe pământ, în aer – căutând ceva de care să mă agăţ şi să mă opresc. La baza pietrelor funerare rectangulare, identice, mă prind de ramura unui tufiş din apropiere. Încerc să mă ţin, însă ne mişcăm atât de repede, încât tulpinile ascuţite mi se înfig în palmă. Durerea e prea intensă. Cu un icnet final, Romanul îmi dă drumul şi mă împinge în faţă.

Mormântul proaspăt săpat este chiar în faţă, însă în timp ce ne strecurăm printre mormintele identice, mă mişc spre stânga şi apuc una din pietrele funerare. Degetele mi se strecoară ca nişte tarantule prin partea din faţă, agăţându-se în litera „Ţ" de la cuvântul „SOŢ".

Extrem de furios, Romanul întăreşte şi mai mult strânsoarea ca de menghină din jurul gâtului meu. Simt cum mi se umple faţa de sânge. Însă nu-mi dau drumul mâinii. El trage şi mai tare, iar degetele încep să-mi alunece. Din unghiul în care trage de mine, colţul ascuţit, din granit, al pietrei de căpătâi în formă rectangulară îmi zgârie partea de jos a antebraţului. Romanul trage atât de tare, încât simt că e pe cale să-mi smulgă capul din gât. Umerii mă ard.

Vârfurile degetelor încep să-mi alunece. Piatra de granit e oricum alunecoasă de la ploaie.

Întinzându-şi piciorul spre partea de sus a gropii, Romanul dă la o parte mocheta verde de deasupra. Mă uit şi văd groapa de aproximativ doi metri şi zece centimetri... pereţii fărâmicioşi de pământ...

Îmi vâr degetele şi mai adânc în litera sculptată, însă aceasta nu e suficient de adâncă.

Mâna dreaptă a Romanului e îmbibată de sânge şi nu se poate folosi de ea din cauza rănii. Fără îndoială, e foarte dureroasă. Însă ştie ce este în joc. Aplecându-se înainte şi strangulându-mă şi mai tare, se lasă cu toată greutatea pentru a spori efectul. Picioarele încep să-mi alunece uşor pe iarbă. Încerc să trag o gură de aer, însă nu vine nimic – mă ţine prea strâns. Mâna îmi este amorţită. Degetele încep să-mi tremure, alunecând din locaşul lor. Vederea începe să mi întunece din nou. „Te rog, Doamne, ai grijă de mama şi de ta..."

Bang! Bang!

Nişte pietricele mărunte îmi sar direct în faţă. Strânsoarea Romanului slăbeşte. Iar eu cad în iarba udă, tuşind în timp ce oxigenul îmi reintră în plămâni.

Deasupra mea, marginea de sus a pietrei funerare a soţului este spulberată de unul din gloanţe. Mă uit la Roman, care se întoarce cu faţa spre mine. Ochii săi albaştri clipesc în mod îngrijorător. În cămaşă are o gaură nouă, în mijlocul pieptului. Însă nici o urmă de sânge. Se clatină şi corpul i se lasă spre spate, însă nu pentru mult timp.

În stânga mea, la numai câţiva zeci de centimetri distanţă, Lisbeth este în picioare, de-abia respirând, ţinând cu mâna rănită arma Romanului. Începe s-o lase în jos, crezând că are câştig de cauză.

– Lisbeth... tuşesc eu, luptându-mă să pronunţ cuvintele. Are *vestă!*

Sprâncenele lui Lisbeth se ridică brusc în sus.

Mârâind precum un ghepard, Romanul sare înspre ea.

Intrând în panică, Lisbeth ridică arma şi apasă pe trăgaci. Se mai aud încă două împuşcături. Amândouă îl izbesc pe Roman în piept. Se mişcă atât de repede, încât abia dacă îl încetinesc. La numai câţiva centimetri distanţă, se întinde să-i înşface arma. Lisbeth mai apasă încă o dată pe trăgaci, iar în timp ce pistolul explodează, un singur glonţ iese şi-i sfâşie pielea dintr-o parte a gâtului. E atât de înnebunit de furie, încât nu cred că-l simte. Lisbeth se dă înapoi, abia reuşind să ţipe. În câteva secunde el este deja peste ea.

Smulgându-i arma din mână, Romanul o apucă de cap ca s-o trântească la pământ. În timp ce cad pe aleea de piatră, Lisbeth se loveşte cu capul de beton. Corpul i se înmoaie. Fără să mai rişte nimic, Romanul îşi înfige antebraţul în gâtul femeii. Ea nu se zvârcoleşte deloc. Braţele îi atârnă neputincioase pe lângă corp.

Scuturându-mă ca să-mi revin, mă ridic în picioare şi-mi trec mâinile prin iarbă, pipăind cu degetele pe suprafaţa neregulată şi zimţată a bucăţii de granit. Într-o astfel de zi, n-aş fi avut nici o şansă împotriva unui agent al Secret Service, cu o condiţie fizică bună, un munte de om de un 1,85 şi 100 de kilograme. Însă acum Romanul mai are o rană la gât pe lângă cea de la mână. Iar eu ţin strâns o bucată mare şi ascuţită de granit. În momentul în care mă reped spre el, stă încă aplecat deasupra lui Lisbeth. Nu ştiu dacă pot să-l răpun. Însă ştiu că o să-i fac o gaură a dracului de urâtă.

Ridicând bucata aceea mare de piatră cu feţe neregulate şi lăsând-o uşor pe spate, strâng din dinţi şi încep balansul spre ceafa Romanului cu toată forţa care mi-a mai rămas. Piatra are forma unei cărămizi rupte în două, cu un punct ascuţit chiar în colţ. Îl lovesc chiar lângă ureche. Numai icnetul său şi tot merită efortul – un scheunat din gât, ceva asemănător unui grohăit, pe care nu şi-l poate reţine.

Spre cinstea lui, deşi îşi duce mâna rapid lângă ureche, nu cade răpus. În loc de asta, îşi recapătă echilibrul, se răsuceşte spre mine şi se ridică cu greu în picioare. Înainte de asta însă, duc iar mâna

înapoi cât pot de mult, lovindu-l cu bucata de granit direct în față. Se clatină în spate și cade în fund. Și totuși, nu renunț. Inspirându-mă din modul lui de acțiune, îl apuc de pieptul cămășii, îl trag spre mine și țintesc tăietura de deasupra capului. După care cu același balans al mâinii îl lovesc din nou. Sângele îi țâșnește rapid.

O dâră de salivă mi se scurge asemenea unui fir de mătase de pe buza de jos. El este motivul pentru care n-o să mai pot vreodată să închid gura, îmi spun în gând și-mi balansez din nou mâna, lovindu-l cu marginea bucății de granit în rana deja deschisă și privind cum sângele îi acoperă partea aceea de față. Ca mie. Ca mie.

Își dă ochii peste cap. Îl lovesc din nou, hotărât să-i lărgesc rana. Dâra de salivă se lasă în jos, iar eu lovesc mai tare ca niciodată. Vreau ca el să știe. Vreau să bleasă ochii și să vadă. Fiecare lovitură îi sfâșie o altă bucată de piele. Vreau ca el să trăiască cu asta. Vreau ca el să-și întoarcă privirea de la *propria reflexie în vitrine*. Vreau ca el să...

Mă opresc chiar aici, cu mâna în aer, cu pieptul urcându-mi și coborându-mi în timp ce-mi trag răsuflarea. Lăsându-mi pumnul în jos, îmi șterg saliva de pe buză și simt cum ploaia îmi curge ca de la robinet din vârful nasului și al bărbiei.

Nu i-aș dori asta nimănui.

Și cu asta, dau drumul cămășii Romanului și-l privesc în timp ce se prăbușește.

Bucata de granit îmi cade din mână, lovindu-se cu un zgomot surd de beton. Mă întorc spre Lisbeth, care încă zace întinsă pe pământ lângă mine. Are brațul răsucit destul de aiurea deasupra capului. Căzând în genunchi, îi verific capul pieptului. Nu se mișcă.

– Lisbeth, ești...? *Mă auzi?* strig eu, târșâindu-mi genunchii exact lângă ea.

Nici un răspuns.

Oh, Doamne Dumnezeule! Nu. Nu, nu, nu...

O apuc de mână şi îi verific pulsul. Nu-i nimic acolo. Fără să mai pierd timpul, îi las capul în jos, pe spate, îi deschid gura şi...

– *Phu!*

Mă dau înapoi la acest sunet în timp ce ea tuşeşte violent. Îşi acoperă gura în mod instinctiv cu mâna dreaptă. Însă mâna stângă – cea cu rana – îi rămâne contorsionată deasupra capului.

Scuipă şi scoate nişte sunete ca şi cum ar vomita în timp ce-i revine sângele în obraji.

– Eş... Eşti bine? întreb eu.

Tuşeşte din toţi rărunchii. E destul de bine. Uitându-se în stânga şi-n dreapta fără să-şi mişte gâtul, vede corpul Romanului la nici un metru distanţă.

– Trebuie să... trebuie...

– Gata, relaxează-te, îi spun eu.

Dă din cap în semn că nu, mult mai insistentă ca niciodată.

– Însă ce s-a... ce-i cu...?

– Uşurel. Gata, l-am învins, OK?

– Nu cu el, Wes... *cu ea.*

Mi se pune un nod în gât în timp ce ploaia măruntă mă bate uşor pe umeri.

– Unde-i prima-doamnă?

Îndreptându-se cu paşi mari spre bloc, cu umbrela încă deasupra capului, prima-doamnă se uită scurt peste umăr. În spatele ei, dinspre cimitir, mai răsunaseră două împuşcături. Glezna i se răsuci la auzul zgomotului. Nu încetini. Împiedicându-se pentru un moment, îşi redobândi rapid echilibrul şi-şi continuă marşul forţat, încă tremurând.

Ştiuse că avea să se termine aşa. Chiar şi când lucrurile păreau în ordine, chiar şi când îşi dăduse seama pentru prima oară cu cine se înhăitase în mod necugetat, ştiuse că n-avea să mai scape niciodată. Nu exista cale de scăpare dintr-o greşeală ca asta.

Încă două împuşcături răsunară, după care încă una, cea finală, al cărei ecou reverberă din spatele copacilor. Tresări la fiecare împuşcătură în parte. Oare ăsta fusese Romanul sau...? Nu voia ca Wes să moară. Pe lângă Boyle, faptul că Wes fusese şi el împuşcat pe circuitul de curse fusese un lucru peste care ea nu reuşise niciodată să treacă, nici chiar după toţii anii ăştia. De-asta încercase întotdeauna să fie compătimitoare... de-asta nu avusese nimic de obiectat atunci când soţul ei îl adusese înapoi în echipă. Însă acum acest Wes cunoştea adevărul... Dădu din cap. Nu. Ea era cea păcălită. Da, ea era. Şi numai pentru că încercase să facă un bine.

Făcând brusc la dreapta, prima-doamnă dădu colţul, cu tocurile ţăcănind pe caldarâm în timp ce intra în micul spaţiu de parcare ce se întindea pe latura de sud a cimitirului. La ora asta, parcarea era

goală – cu excepţia strălucitorului Chevy Suburban de culoare neagră cu care Romanul o adusese încoace.

Grăbindu-se să ajungă la uşa şoferului, o deschise larg şi se sui în maşină, deja repetându-şi în minte versiunea ei de poveste. Cu Nico acolo... cu gaura din mâna lui Lisbeth... partea asta era uşoară. America e fericită să acuze psihopaţi. Şi chiar dacă Wes reuşea să supravieţuiască...

Gândindu-se la toate variantele posibile, se întinse să-şi aranjeze oglinda retrovizoare. După care auzi un şuierat puternic din spate. O arsură în formă de cerc de mărimea unei monede de zece cenţi străpunse podul palmei primei-doamne, iar oglinda retrovizoare se făcu ţăndări. La început, nici măcar n-o simţi. În puţinele cioburi de sticlă rămase, putu să vadă un chip cunoscut pe bancheta din spate, cu degetele încolăcite în jurul unui rozariu.

– Te-am văzut când veneai încoace, spuse Nico, cu voce calmă.

– Oh, Doamne... mâna mea, ţipă ea, văzându-şi mâna şi apucându-şi strâns palma ce-i tremura în timp ce durerea arzătoare o cuprindea până la cot.

– Eşti mai înaltă decât credeam. Stăteai jos pe durata audierilor, când se stabilea sănătatea mea mintală.

– Te rog, îl imploră ea, cu lacrimile în ochi şi cu mâna amorţită de durere. Te rog, nu mă omorî!

Nico nu se mişcă, ţinându-şi arma, cu mâna dreaptă, în poală.

– M-a surprins să te văd cu Numărul Unu. Cum i-au spus? Romanul? Şi el m-a rănit pe mine.

În oglinda sfărâmată, prima-doamnă îl văzu pe Nico cum se uită în jos la partea de sus a cutiei toracice, acolo unde fusese împuşcat.

– Da... da, desigur, insistă prima-doamnă. Romanul ne-a rănit pe amândoi, Nico. M-a ameninţat – m-a făcut să vin cu el, căci altfel m-ar fi...

– Şi Dumnezeu m-a rănit, o întrerupse Nico. Apucă cu mâna stângă rozariul, iar cu degetul mare trecu uşor peste fiecare mărgică de lemn în parte, numărându-le şi croindu-şi calea spre cea pe care

era gravat chipul Fecioarei Maria. Dumnezeu mi-a luat-o pe mama de lângă mine.

– Nico, tu... Vocea îi tremură. Doamne... te rog, Nico... ne-am pierdut cu toţii...

– Însă Cei Trei au fost cei care mi l-au luat pe tata, adăugă el în timp ce-şi ridică arma şi o propti în spatele capului primei-doamne. Asta a fost greşeala mea. Nu soarta. Nu masonii. Cei Trei mi l-au luat. Când m-am alăturat lor... ceea ce am făcut în numele lor... nu înţelegi? Am interpretat greşit Cartea. De-asta Domnul a trebuit să-mi trimită îngerul.

Tremurând necontrolat, prima-doamnă îşi ridică mâinile sus şi se chinui să se uite peste umăr. Dacă ar fi putut să se întoarcă... să-l facă să se uite la faţa ei... s-o vadă ca pe-o fiinţă umană...

– Te rog nu... te rog nu face asta! îl imploră ea, uitându-se la Nico şi încercând să-şi oprească lacrimile.

Trecuse aproape un deceniu de când nu mai plânsese atât de tare. Încă din ziua în care părăsiseră Casa Alba, când se întorseseră acasă în Florida, ţinuseră o mică conferinţă de presă în propria grădină şi-şi dăduse seama, după ce plecase toată lumea, că nu rămăsese nimeni în afară de ei să strângă ceştile goale de cafea ale reporterilor ce erau împrăştiate prin toată curtea din faţa casei.

– Nu pot să mor aşa, spuse ea printre hohotele de plâns.

Nemişcat, Nico îşi ţinu arma în poziţie, ţintind spre capul ei.

– Însă n-au fost numai Cei Trei, nu-i aşa? Am auzit-o pe reporteră, doctor Manning. Ştiu. Cei Patru. Asta a spus ea, corect? Unu, Doi, Trei, şi tu eşti Patru.

– Nico, nu-i adevărat.

– Am auzit-o. Tu eşti Numărul Patru.

– Nu... de ce aş fi...?

– Unu, Doi, Trei, tu eşti Patru, insistă el, degetele mişcându-i-se de-a lungul a patru mărgele ale rozariului.

– Te rog, Nico, doar ascultă...

– Unu, Doi, Trei, tu eşti Patru.

Degetele sale continuară să numere în mod calm, mărgică cu mărgică. Era aproape la jumătatea numărătorii. Numai şaisprezece mărgele şi gata. Unu, Doi, Trei, tu eşti Patru. Unu, Doi, Trei, tu eşti Patru.

– De ce nu m-asculţi!? întrebă prima-doamnă printre sughiţuri de plâns. Dacă m-ai... pot... pot să te ajut...

– Unu, Doi, Trei, tu eşti Patru.

– ... Pot... chiar o să pot...

Vocea îi deveni precipitată.

– Pot să-ţi spun cum a murit mama ta.

Nico se opri. Îşi ridică uşor capul şi se uită într-o parte, însă expresia de pe chipul lui era la fel de calmă ca întotdeauna.

– Minţi.

Degetul i se încolăci în jurul trăgaciului şi-l apăsă. Uşor.

Se auzi un şuierat puternic, şi un *pfffft* ce răsună ca un pepene galben care explodează. Partea interioară a parbrizului fu împroşcată cu sânge.

Prima-doamnă se lăsă în jos, într-o parte, iar ce-i mai rămăsese din cap lovi volanul.

Aproape fără să ia în seamă ce era în jur, Nico îşi îndreptă arma spre propria tâmplă.

– Soarta ta sunt eu, doctore Manning. Vin să te duc în iad.

Fără să închidă ochii, apăsă pe trăgaci.

Clic.

Apăsă din nou.

Clic.

„E gol.... e gol", îşi spuse el, uitându-se fix în jos, la armă. Un râs uşor şi nervos îi ieşi din gât. Se uită în sus la plafonul maşinii, după care din nou la armă, a cărei imagine deveni neclară din cauza unui şuvoi de lacrimi.

Bineînţeles. Fusese un test. Ca să-i încerce credinţa. Semnul lui Dumnezeu.

– Unu, Doi, Trei, tu eşti Patru, şopti el, trecându-şi degetul mare peste ultima mărgică de lemn şi oprindu-l acolo unde era gravat chipul Fecioarei Maria.

Cu un zâmbet pe care nici măcar nu putu să şi-l reţină, Nico se uită din nou la plafon, îşi duse rozariul la buze şi-l sărută.

– Mulţumescu-Ţi... Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne!

Încercarea, după atâta amar de timp, era desăvârşită. Cartea putea fi în cele din urmă închisă.

La şapte şi zece a doua zi dimineaţă, sub un cer încărcat, stau singur pe bancheta din spate a unui Chevy Suburban negru care miroase suficient de mult a maşină nouă încât să-mi dau seama că nu face parte din parcul nostru obişnuit de maşini. De obicei, ăsta-i un motiv care să te entuziasmeze. Nu şi după noaptea trecută.

Pe scaunele din faţă, amândoi agenţii sunt neplăcut de tăcuţi pe toată durata călătoriei. Sigur, m-au băgat puţin în seamă la început: „Te doare capul? Cum te simţi?" dar am lucrat destul cu cei din Secret Service ca să ştiu când au primit ordine să tacă din gură.

În timp ce facem la stânga pe Las Brisas, văd maşinile de la canalele de ştiri şi reporterii transmiţând în direct. Atunci când ne văd, se împing uşor în banda galbenă de delimitare a perimetrului de acces, însă agenţii de afară îi ţin uşor în frâu. În stânga mea, pe măsură ce maşina se îndreaptă spre tufişurile tăiate şi îngrijite din faţa casei, iar poartă albă şi înaltă se deschide larg, o reporteră asiatică relatează ceva: „... Încă o dată: fosta primă-doamnă Lenore Manning..." – însă se dă respectuos în spate ca să ne facă loc.

Tot ceea ce ştie mass-media este că ea e moartă, iar Nico e cel care o omorâse. Dacă ar şti în ce fusese băgată... sau ce făcuse... o armată de agenţi n-ar fi fost în stare să le ţină piept. Cei din Secret Service, pretinzând că n-au nici un indiciu, afirmaseră că, din cauza faptului că Nico încă era în libertate, consideraseră că era mai sigur să mă conducă ei până acolo. E o minciună foarte bună. Iar când agenţii îmi bătuseră la uşă azi-dimineaţă, aproape că o crezusem.

Pe măsură ce poarta se închide uşor în urma noastră, ştiu că-i mai bine să nu mă întorc şi să le dau ocazia să-mi filmeze faţa pentru ştirile de dimineaţă – mai ales cu toate tăieturile de pe nas şi cu ochiul umflat şi vânăt.

În loc de asta, studiez aleea pavată cu cărămidă roşie de Chicago care ne duce spre familiara casă zugrăvită în bleu pal. Flancând ambele părţi ale Suburbanului, şase agenţi pe care nu-i văzusem până să se închidă poarta se asigură că nu s-a strecurat nimeni înăuntru. După care, în timp ce-mi deschid portiera şi cobor, se uită cu toţii la mine. Spre cinstea lor, îşi întorc rapid privirea, ca şi când n-ar şti ce se întâmplă. Când vine vorba să localizez privirile ce insistă mai mult decât trebuie, pot să spun că am centura neagră în domeniu. Pe măsură ce mă îndrept spre uşa de la intrare, fiecare dintre ei mai aruncă o privire.

– Wes, eşti bine? mă întreabă un agent de culoare cu chelie în timp ce deschide uşa de la intrare şi mă pofteşte înăuntru.

În majoritatea zilelor, agenţii nu sunt staţionaţi în casă. Astăzi este altfel.

– Te aşteaptă în bibliotecă, aşa că, dacă vrei să mă urmezi...

– Ştiu unde este, spun eu şi dau să trec pe lângă el.

Face un pas în lateral, blocându-mi calea.

– Sunt sigur că ştii, spune el, aruncându-mi un zâmbet fals.

Ca şi agenţii de-afară, din faţa casei, e îmbrăcat standard în costum şi cravată, însă microfonul ataşat la rever... aproape că nu l-am observat la început. Este mai subţire decât o biluţă mică de argint. Cei care deservesc un fost preşedinte nu sunt dotaţi cu astfel de dispozitive. Cu siguranţă, nu a venit de la biroul teritorial din Orlando. A venit din D.C.

– Dacă mă urmezi...

Se întoarce în loc, conducându-mă în jos spre holul central, în sufrageria oficială unde trecem pe lângă canapeaua de catifea aurie pe care ieri se aflaseră ochii de sticlă ai lui Leland Manning, de la Madame Tussaud's.

– Uite aici, adăugă agentul, oprindu-se în faţa setului dublu de uşi înalte din sticlă din partea stângă a camerei. Eu o să fiu chiar aici, spune el, mişcându-se înapoi spre holul principal.

Şi nu vrea să mă facă să mă simt mai liniştit.

Uitându-mă la el cum pleacă, muşc din pielea moartă din interiorul obrazului şi întind mâna ca să apuc mânerul sferic în formă de vultur american. Însă chiar când simt în palmă vulturul, mânerul se roteşte de unul singur, iar uşile se deschid. Eram atât de ocupat ca să mă uit la agent, încât nu l-am văzut. Ne uităm instantaneu unul în ochii celuilalt. De astă dată totuşi, în timp ce privesc în ochii căprui cu pata albastru-deschis, nu mai simt lovitura aceea în stomac. Iar el n-o mai ia la fugă.

Stând în cadrul uşii şi scărpinându-şi cu degetele părul tuns scurt şi ţepos, Boyle se forţează să afişeze un zâmbet neconvingător. Din ceea ce-mi spusese Rogo noaptea trecută, ar fi trebuit să-mi dau seama că o să fie aici. Cu toate astea, fraier cum sunt, am crezut că o să fiu primul. Încă o dată, asta-i problema mea dintotdeauna când vine vorba de preşedinte.

Păşind spre mine şi închizând uşa după el, Boyle mă blochează chiar mai rău decât cei din Secret Service.

– Ascultă, Wes, crezi... uh... ai o secundă la dispoziţie?

Preşedintele mă aşteaptă în bibliotecă. Însă pentru prima dată de când m-am lansat pe orbita personală a lui Leland Manning, ei bine, măcar de data asta... poate să mai aştepte.

– Sigur, spun eu.

Boyle dă din cap spre mine în semn de mulţumire şi-şi coboară degetele cu care-şi scărpina creştetul ras în jos spre obraz. Îi vine greu să facă asta.

– Ar fi trebuit să-ţi pui o compresă caldă, spune el într-un final.

Văzându-mă nedumerit, adaugă:

– Pentru ochiul tău. Toată lumea crede că, dacă e rece, e mai bună, însă a doua zi, dacă-i caldă, ajută mai mult.

Ridic din umeri că nu-mi pasă cum arăt.

– Apropo, ce face prietena ta? întreabă Boyle.

– Prietena mea?

– Reportera. Am auzit c-a fost împuşcată.

– Lisbeth? Mda, a fost împuşcată spun eu, uitându-mă la trăsăturile îmbunătăţite de operaţii estetice ale lui Boyle. Din fericire, n-a fost decât la mână.

Boyle dă din cap aprobator, uitându-se rapid la cicatricea veche a stigmatului din centrul palmei sale. Totuşi, nu insistă şi nu se uită prea mult.

– Wes, îmi... îmi pare rău c-a trebuit să te ţin în beznă atâta vreme. În Malaysia, când încercam să ajung la Manning... Toţi anii ăştia, am crezut că el ar fi putut fi cel care mi-a făcut-o – aşa că să găsesc rebusul acela... să înţeleg că ea era de fapt –, iar după aia când te-am văzut, pur şi simplu am intrat în panică. Iar când O'Shea şi Micah au început să te urmărească...

Se aşteaptă ca eu să-i completez gândul – să ţip la el că mă folosise ca momeală în ultimele zile. Să-l fac vinovat de toate minciunile, de toate înşelătoriile... pentru fiecare gram de vinovăţie pe care mi-o pusese pe umeri timp de opt ani de zile. Însă în timp ce stau şi mă uit la el... în timp ce-i văd cearcănele adânci de sub ochi şi linia verticală dintre sprâncene care exprimă durere şi suferinţă... Noaptea trecută, Ron Boyle câştigase. Îi răpusese pe toţi – pe Roman... pe Micah şi O'Shea... chiar şi pe prima-doamnă – toţi cei pe care-i vânase de-atâta timp. Însă e dureros să-l vezi acum, cum îşi linge buzele plin de îngrijorare. Trăsăturile sale nu exprimă bucurie, iar pe chip nu i se citeşte victoria. La opt ani de la începerea calvarului său, tot ce a rămas din el e un om în vârstă cu o caricatură de nas şi de bărbie căpătate în urma operaţiilor, cu nişte ochi goi, parcă bântuiţi, şi un impuls de necontrolat de a verifica fiecare uşă şi fereastră din vecinătate, fapt pe care-l face pentru a treia oară de când am început să vorbim.

E destul de rău să suferi. Este cu mult mai rău să suferi de unul singur.

Bărbia mi se încleştează în timp ce încerc să-mi găsesc cuvintele.

– Ştii, Ron...

– Wes, nu mă mai compătimi.

– Nu te...

– *Ba chiar asta faci,* insistă el. Stau aici, în faţa ochilor tăi, iar tu încă te mai uiţi plin de tristeţe la mine de parcă aş fi mort. Pot să-ţi citesc asta pe faţă.

Vorbeşte despre şuvoiul de lacrimi din ochii mei. Dar îl interpretează greşit. Clatin din cap în semn că nu şi încerc să-i spun motivul, însă nu pot articula nici un cuvânt.

Mai spune ceva ca să mă facă să mă simt bine, însă nu-l aud. Tot ceea ce aud sunt cuvintele care mi-au rămas în gât. Cuvintele pe care le-am repetat în somn, noaptea – în fiecare noapte – în oglindă în fiecare dimineaţă, ştiind bine că n-o să le rostesc niciodată. Până în momentul acesta.

Înghit greu şi aud din nou mulţimea de pe circuitul de curse din ziua aceea. Toată lumea e fericită, toată lumea flutură din mâini, până când se aude „poc, poc, poc", iar acum iată-l, ţipătul în Mi minor în timp ce se închid uşile ambulanţei. Înghit din nou cu greu şi, încetul cu încetul, într-un final, ţipetele încep să se atenueze în timp ce primele silabe îmi ies de pe buze.

– Ron, încep eu, respirând greu. Eu... Eu...

– Wes, nu trebuie să...

Clatin din cap şi-l întrerup. Greşeşte. Trebuie s-o fac. Şi după aproape zece ani, în timp ce lacrimile îmi curg pe faţă în jos, am în cele din urmă şansa s-o fac.

– Ron, îmi... îmi pare rău că în ziua aia te-am invitat în limuzină, îi spun eu. Ştiu că e-o prostie – nu vreau decât – trebuie să ştii că-mi pare rău, OK? Îmi pare rău, Ron, pledez eu pe măsură ce vocea mi se înmoaie, iar lacrimile îmi cad pe obraz. Îmi pare rău că te-am chemat acolo, înăuntru.

În faţa mea, Boyle nu răspunde. Ridică din umeri şi, pentru un moment, arată ca vechiul Boyle care urla la mine în ziua aceea fierbinte de iulie. În timp ce-mi şterg obrajii, continuă să se uite lung la mine, ţinând totul în el. Nu pot să-mi dau seama ce-i în sufletul lui. Mai ales atunci când vrea, e de nepătruns. Însă şi cele mai bune faţade crapă în timp.

Îşi freacă nasul şi încearcă să-l ascundă, însă tot pot să-i mai văd tremurul bărbiei şi sprâncenele arcuite de supărare.

– Wes, începe el în cele din urmă, indiferent în ce mașină m-ai fi băgat, oricum aveau să-mi tragă glonțul ăla în piept.

Mă uit în sus, chinuindu-mă încă sa-mi țin respirația. De-a lungul anilor, maică-mea, Rogo, psihiatrii mei, Manning, până și anchetatorul-șef din cadrul Secret Service îmi spuseseră exact același lucru. Însă Ron Boyle era cel de la care aveam nevoie să-l aud.

În câteva secunde, o tentativă de zâmbet îmi umple fața. Îmi văd chipul reflectat în panourile de sticlă ale ușilor. Zâmbetul e strâmb, frânt și-mi ridică numai unul din obraji. Însă pentru prima dată într-o lungă perioadă de timp, e de ajuns.

Asta e, până când surprind o mișcare și o siluetă familiară de partea cealaltă a sticlei. Cu o răsucire, mânerul sferic cu vulturul din bronz se rotește din nou, iar ușa se deschide în interior, în spatele lui Boyle. Boyle se întoarce, iar eu îmi ridic privirea. Dominându-ne prin statură, președintele Manning își ițește capul pe ușă și mă salută printr-un gest. Coama sa de păr grizonant arată în așa fel încât pot spune că nu a apucat să se spele; albul ochilor îi este plin de vinișoare roșii. Soția lui a murit azi-noapte. N-a dormit nici măcar zece minute.

– Ar trebui să plec, zice Boyle.

Din ce-am auzit noaptea trecută, pentru tot ce s-a întâmplat el dă vina pe Nico și pe Cei Trei. Nu pe Cei Patru.

Pentru asta, Manning o să facă din el un erou. Nu sunt sigur că pot să-l acuz. Însă după cum știe și Manning, modul meu de a trata lucrurile astea este diferit față de al lui Boyle.

Înainte să pot spune ceva, Boyle trece pe lângă mine, mă bate ușor pe umăr și iese din cameră relaxat, ca și cum s-ar duce la prânz. Problema este că eu sunt cel pe cale de a fi mâncat.

În oricare altă zi, Manning s-ar fi întors pur și simplu în bibliotecă așteptându-se să-l urmez. Astăzi, deschide ușa și mai larg și-mi face semn să intru.

– Iată-te, Wes, spune președintele. Începusem să mă îngrijorez că nu mai vii.

– Apreciez că ai venit aici atât de devreme, Wes.

– Credeți-mă, voiam să vin de-aseară.

Dând sobru din cap și făcându-mi semn spre scaunul din fața biroului său, Manning se întoarce cu spatele la mine și trece în revistă fotografiile înrămate și cărțile cu coperte din piele aliniate pe rafturile de arțar ce ne înconjoară din toate părțile. Sunt fotografii ale sale cu papa, cu ambii președinți Bush, cu Clinton, cu Carter și chiar și cu un băiat de opt ani din Eritrea, care abia dacă avea zece kilograme atunci când Manning îl cunoscuse pe durata uneia dintre primele noastre călătorii în străinătate. Spre deosebire de biroul său, locul în care îi umplem pereții, aici, acasă, își expune numai fotografiile pe care le iubește cel mai mult – cele mai mari succese ale sale –, însă numai după ce mă așez pe scaunul antic Queen Anne îmi dau seama că singura fotografie de pe birou este una cu el împreună cu soția sa.

– Domnule, îmi pare rău de...

– Funeraliile sunt miercuri, spune el, plimbându-și privirea pe rafturi ca și cum cine știe ce răspuns nemaipomenit s-ar fi aflat acolo printre premiile pentru pace, cărămizi de la Hanoi Hilton și gravuri ale Zidului Plângerii.

De partea cealaltă a biroului, și eu mă uit lung – la forma turnată în bronz a pumnului lui Abraham Lincoln care stă pe marginea biroului.

– Ne-ar face plăcere să fii unul dintre cei care vor duce sicriul, Wes.

Nu se uită la mine. Felul sacadat în care vorbește îmi dă de înțeles cât de greu îi este. Felul în care-i tremură mâna în timp ce și-o bagă în buzunar îmi spune același lucru. În calitate de președinte, Leland Manning participase la funeraliile a trei sute doi soldați americani, nouă șefi de state, doi senatori și un papă. Nici una dintre aceste înmormântări nu-l pregătise să-și îngroape soția.

– Unul dintre cei care duc sicriul? mă mir eu.

– Ea și-a dorit asta, spune el, încercând să se adune. E pe lista ei.

Atunci când președintele și prima-doamnă pleacă de la Casa Albă, ca și cum n-ar fi suficient de deprimați, unul dintre primele lucruri pe care sunt obligați să le facă este să-și facă aranjamentele pentru propriile înmormântări. Funeraliile de stat sunt evenimente naționale care trebuie pregătite în câteva ore, aproape întotdeauna fără nici un fel de preaviz – ceea ce reprezintă motivul pentru care Pentagonul îi înaintează președintelui o listă cu tot felul de detalii neplăcute: dacă vrei ca trupul tău neînsufletit să fie depus în Capitoliu, dacă vrei să fii expus vederii publicului larg, dacă vrei să fii înmormântat în grădina bibliotecii sau la Arlington, câți prieteni, membri ai familiei, demnitari ar trebui să participe, cine ar trebui să țină discursurile funerare, cine *n-ar trebui* să fie invitat și, desigur, cine ar trebui să fie cei care duc sicriul.

Odată, chiar trimiseseră garda militară de onoare la birourile noastre de la Biblioteca Manning ca să exerseze cărarea sicriului în care aveau să-l ducă în cele din urmă. Încercasem să-l conving pe Manning să nu vină la birou în ziua aceea. Însă își făcuse apariția și se uitase pe geam în timp ce-i cărau sicriul greu acoperit cu drapelul național în grădina de meditație, din spate. „Se pare că sunt destul de greu", glumise el, încercând cât putea de bine să nu-i acorde prea multă importanță. Cu toate astea, fusese tăcut atunci când trecuseră prin fața sa. Acum e și mai tăcut.

– Domnule preşedinte, nu sunt deloc sigur că e o idee prea bună. După noaptea trecută...

– Asta a fost dorinţa ei, Wes. Ştii asta. Ea a hotărât şi tot ea a revenit asupra deciziei, spune el, în timp ce vocea i se întrerupe din nou.

Încearcă din răsputeri să fie puternic – să fie Leul – însă nu pot să nu observ cum se prinde cu putere de spătarul scaunului său din piele maro ca să se sprijine.

Indiferent de ce s-a întâmplat, e vorba totuşi de soţia lui. Arătând acum ca o cochilie a bărbatului pe care-l ştiam, oftează şi se aşază. Stăm amândoi acolo, în tăcere, uitându-ne la pumnul lui Lincoln.

– Secret Service a spus ceva despre Nico? întreb eu în cele din urmă.

– Amprentele lui erau peste tot prin maşină. Sângele de pe bancheta din spate era al lui. Fără îndoială că el a apăsat pe trăgaci. Însă în ceea ce priveşte locul în care a dispărut încă se fac cercetări, explică el. Totuşi, dacă-ţi faci griji că o să vină după tine, i-am rugat deja pe cei din Secret Service să...

– Nu vine după mine. În nici un caz.

Manning se uită la mine de sus.

– Aşadar, la cimitir... ai vorbit cu el?

– Da.

– Ai făcut pace cu el?

– Pace? Nu. Însă... Fac o pauză ca să mă gândesc. Nu mai vine înapoi.

– Bun. Mă bucur pentru tine, Wes. Meriţi puţină linişte.

E destul de generos să spună asta, însă e clar că-i cu mintea în cu totul altă parte. Ăsta-i un lucru bun. La fel şi eu.

– Domnule, ştiu că aceasta s-ar putea să nu fie cel mai bun moment, însă mă întrebam dacă aş putea... Mă opresc chiar aici, reamintindu-mi că n-am nevoie de permisiunea sa. Mă uit în sus, mutându-mi privirea de la pumnul lui Lincoln. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre situaţia mea.

– Ce situație?

– Slujba mea, domnule președinte.

– Desigur, desigur – nici o... desigur, spune el, prins în mod clar cu garda jos.

– M-am gândit că în condițiile...

– Nu trebuie s-o spui, Wes. Indiferent de rezultatul final, pentru noi încă faci parte din familie. Așa că dacă te întrebai dacă slujba e încă a ta...

– De fapt, domnule președinte, mă gândeam că e timpul să plec de-aici.

Ne uităm unul în ochii celuilalt, însă nu clipește. Cred că este cel mai șocat de faptul că n-a fost o întrebare.

În cele din urmă, izbucnește într-un hohot scurt de râs.

– Bravo ție, Wes, spune el, arătând spre mine cu degetul. Știi, mă așteptam de mult timp să spui asta.

– Apreciez asta, domnule.

– Iar dacă ai nevoie de ajutor să-ți găsești o slujbă sau de o recomandare, sau de ceva de genul ăsta... nu uita, pe toate plicurile și hârtia mea de scris încă mai scrie „Președinte", și hai să sperăm că încă mai sunt câteva persoane pe care să le impresioneze asta.

– Sunt sigur că mai sunt, domnule, spun, râzând la rândul meu. Vă mulțumesc, domnule președinte.

După modul în care dă din cap spre mine – asemenea unui tată mândru – acesta este un moment cu-adevărat plăcut. Un moment plin de căldură. Și momentul perfect ca eu să plec. Însă nu pot. Nu încă. Nu până când nu aflu ce trebuie să aflu.

– Deci ce intenționezi să faci în continuare? întreabă el.

Nu-i răspund. Schimbându-mi poziția în scaun, îmi spun s-o las baltă.

– Wes, ai vreun plan pen...?

– Dumneavoastră ați știut? izbucnesc eu.

Își ridică o sprânceană.

– Poftim?

Mă uit în ochii lui încercând să nu arăt, acestea sunt cele mai dificile trei cuvinte care mi-au ieşit vreodată de pe buze. Pregătindu-mă pentru ce poate fi mai rău, întreb din nou:

– Ştiaţi despre prima-doamnă? Despre soţia dumneavoastră?

Stând în faţa mea, îşi ţine degetele de la mâini împreunate, sprijinite pe birou. Îi cunosc temperamentul. Scânteia s-a aprins. Însă cum stă acolo şi mă priveşte e clar că explozia n-o să se producă niciodată. Buzele i se despart, iar degetele i se eliberează din strânsoarea iniţială. Nu e nervos. E doar rănit.

– După tot ce-am făcut împreună – chiar crezi asta? întreabă el.

Mă fac mic în scaun, simţindu-mă de trei centimetri înălţime. Dar asta nu înseamnă că nu-mi găsesc răspunsul.

– Am văzut careul de cuvinte încrucişate – cu lista pe care aţi întocmit-o – şi chiar din primele zile, eraţi în mod evident îngrijorat. Deci asta a...? Ştiaţi că dumneaei era Numărul Patru?

Ajuns aici, are tot dreptul să fie supărat pe mine, să-mi argumenteze că ea a fost păcălită şi că era nevinovată. Însă nu face altceva decât să stea acolo, răvăşit de întrebare.

– Wes, n-o cataloga drept Lady Macbeth. A făcut destule lucruri, dar n-a fost niciodată o minte diabolică.

– Am văzut-o aseară. Chiar şi în cea mai bună lumină – chiar dacă n-ar fi ştiut cine era Romanul atunci când o abordase prima oară – odată ce Boyle fusese împuşcat, toţi anii ăştia, şi să nu spună *nimic?* Nu prea seamănă cu o persoană care a fost manipulată.

– Şi nu spun că a fost. Ideea mea este pur şi simplu că ceea ce ai găsit tu în cuvintele alea încrucişate... până şi ce ai văzut cu ochii tăi... Îşi duce mâna la gură şi-şi drege vocea. Nu sunt tâmpit, Wes. Lenore este soţia mea. Sunt perfect conştient de slăbiciunile ei. Iar când a venit vorba să rămână în marele castel alb – haide, fiule, ai văzut-o şi tu. Ai fost acolo cu noi – când eşti atât de sus, când te uiţi în jos de deasupra norilor, singurul lucru care a speriat-o a fost că pierde înălţime şi cade pe pământ.

– Asta nu-i dădea dreptul să...

– N-o apăr acum, spune Manning, practic pledând ca să mă facă să înțeleg ce l-a ținut în mod clar treaz toată noaptea.

Nu poate împărtăși asta nimănui din Secret Service și nimănui altcuiva din staff. În afară de soția lui, nu are pe nimeni cui să se confeseze în afară de mine.

– Știi cât de disperată era. Toată lumea mai voia un mandat. Toată lumea. Inclusiv tu, Wes.

– Însă ceea ce ați spus... despre nori și că-i știați slăbiciunile... dacă știați toate astea...

– N-am știut nimic! strigă el în timp ce i se înroșesc urechile. Știam că era speriată. Știam că era paranoică. Știam că în primele zile obișnuia să le dea detalii reporterilor, precum controversa aia de ordin intern de la începuturi, sau faptul că nu fusese consultată cu privire la redecorarea Biroului Oval – căci era convinsă că, dacă ar fi putut să-i facă să o simpatizeze, aceștia nu ne-ar fi obligat să plecăm de-acolo și să ne retragem de tot. Așa că da – partea *aia* o știam. Își lasă capul în jos și-și masează fruntea. Însă, adaugă, n-am crezut *niciodată* că o să se lase târâtă în ceva de genul acesta.

Dau din cap ca și cum aș înțelege. Însă nu-i așa.

– După ce ați predat funcția și totul s-a calmat, de ce...? Caut să găsesc niște cuvinte mai puțin dure, însă nu e nici o altă modalitate s-o spun. De ce ați mai rămas cu ea?

– E soția mea, Wes. A fost alături de mine încă de pe vremea când făceam afișe de mână în garajul mamei mele. Încă de când...

Ridicându-și capul într-un final, închide ochii, luptându-se din răsputeri să-și recapete calmul.

– Aș fi vrut să-i fi pus întrebarea asta lui Jackie Kennedy sau lui Pat Nixon, sau chiar familiei Clinton.

Se uită din nou la fotografiile prietenilor săi, președinții.

– Totul e ușor... până când devine complicat.

– Așadar, atunci când Boyle a fost împușcat...

Se uită fix la mine pe măsură ce rostesc cuvintele. Nu trebuie să-mi spună nimic. Însă știe ce i-am dat în toți anii ăștia. Și că acesta-i singurul lucru pe care i l-am cerut vreodată în schimb.

– Ştiam că s-ar putea să se întâmple, însă n-aveam nici o idee când, spune el fără ca măcar să ezite. Boyle m-a abordat cu câteva săptămâni înainte şi mi-a spus despre oferta pe care i-o făcuseră Cei Trei. De acolo... ei bine, ştii cât de repede se mişcă cei din Secret Service. I-au dat o vestă, au băgat în ambulanţă sânge din grupa lui sangvină, şi-au făcut ce-au putut să-l ţină departe de mine.

– Până când l-am băgat în limuzină.

– Până când Nico i-a tras câte un glonţ în mână şi în piept, spune el, întorcând-se cu faţa la mine. De acolo, l-au dus în grabă la sediul Şerifilor Federali, cei care i-au acordat primul ajutor, l-au plimbat din oraş în oraş şi l-au băgat direct în cele mai înalte niveluri ale WITSEC. Firește, nu voia să meargă, însă îşi cunoştea alternativele. Chiar dacă programul distruge familii, salvează mai multe vieţi decât crezi.

Dau din cap aprobator, în timp ce preşedintele se ridică din scaunul său supradimensionat. După modul în care se sprijină pe mânerele scaunului ajutându-se să se ridice, e mult mai obosit decât lasă să se vadă. Însă nu-mi cere să plec.

– Dacă te face să te simţi mai bine, Wes, cred că regreta asta. Îndeosebi ce s-a întâmplat cu tine.

– Apreciez asta, îi spun eu, încercând să mă arăt măgulit.

Mă studiază cu atenţie. Mă pricep să-l citesc. El se pricepe chiar şi mai bine să mă citească.

– Nu spun doar aşa, Wes.

– Domnule preşedinte, n-am crezut niciodată altce...

– Ne rugam împreună înainte să mergem la culcare. Ştiai asta? Că ăsta era ritualul nostru – chiar de când ne-am căsătorit? explică el. Şi în primul rând că s-a rugat pentru tine în fiecare noapte?

Greşeala numărul unu pe care majoritatea oamenilor o fac atunci când se întâlnesc cu preşedintele este că încercă întotdeauna să extindă conversaţia. E un moment unic în viaţă, aşa că sunt dispuşi să spună cele mai mari tâmpenii numai ca să-l facă să dureze cât mai mult.

Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre ușă.

– Chiar trebuie să plec, domnule.

– Înțeleg. Mergi și fă ceea ce trebuie să faci, spune el, în timp ce se duce pe partea cealaltă a biroului. Totuși, o să-ți spun ceva, adaugă el, în timp ce mă spre ușă. Îmi pare bine că te-a pus pe lista celor care urmează să-i ducă sicriul. Se oprește și trage aer în piept. Ar trebui să fie dusă numai de cei din familie.

La jumătatea drumului spre ușă, mă întorc. O să reținaceste cuvinte pentru tot restul vieții mele.

Însă asta nu înseamnă că le și cred.

Se întinde ca să dăm noroc și am parte și de o strângere completă a mâinii cu două palme, pe care de obicei o păstrează pentru șefii de state și donatorii de bani de nivel prezidențial. Merge până într-acolo încât o lungește un moment, acoperindu-mi o parte a încheieturii.

Poate că nu-i spusese nimeni nimic. Poate că-și dăduse singur seama. Din câte știu eu, ea ar fi putut chiar să-i fi spus totul fără ocolișuri. Însă un lucru e clar – și-i singurul lucru pe care l-a spus și care nu poate fi pus la îndoială: Leland Manning nu e tâmpit. Știa că Boyle plănuia să-i refuze pe Cei Trei. Așa că atunci când Boyle a fost răpus, trebuie să fi suspectat că ei ar fi putut să ajungă la cineva și mai puternic.

În timp ce trec prin sufragerie și mă îndrept spre ușa de la intrare, văd imensa fotografie alb-negru a priveliștii din spatele biroului său de la Biroul Oval. Sigur, cei patru ani au fost minunați. Însă pentru el, ar fi fost și mai bine să mai aibă parte de încă patru.

– Anunță-mă dacă ai vreodată nevoie de *ceva*, strigă președintele din sufragerie.

Îi fac un semn de la revedere și îi spun un ultim mulțumesc.

Leul cel Laș poate că nu are curaj. Însă, în mod sigur, are creier.

Știe că mi-am petrecut o grămadă de timp cu o reporteră. Știe că ea așteaptă telefonul meu. Și, ce-i și mai important, știe că atunci când vine vorba de abilitatea politică, cea mai bună atingere e atunci când n-o simți deloc.

De opt ani de zile nu simt nimic. Însă acum o simt întru totul.

– Ai obţinut ce ţi-ai dorit? întreabă agentul chel în timp ce deschide uşa de la intrare.

– Cred că da.

După ce ies afară, îmi scot telefonul din buzunar, tastez numărul camerei ei de la spital şi mă îndrept spre poartă pe aleea din cărămidă roşie. Atunci când Herbert Hoover a plecat de la Casa Albă, a spus că cel mai mare serviciu al unui fost preşedinte este să se retragă din politică şi din viaţa publică. E timpul ca şi eu să fac la fel.

– Ai vorbit cu el? întreabă Lisbeth, răspunzând de la primul ţârâit.

– Bineînţeles c-am vorbit cu el.

– Şi?

La început, nu-i răspund.

– Haide, Wes, nu mai e de mult vorba de rubrica de mondenităţi. Ce crezi despre Manning?

În capătul aleii, lângă garaj, şase agenţi noi mă privesc cu atenţie în timp ce acela care se află cel mai aproape de mine încearcă să mă conducă spre Suburban. Afară, în faţa porţii, haita de reporteri dă neconsolată din cap pe când se caţără cu camerele video ca sa transmită reportaje în onoarea răpusei prime-doamne. Odată cu moartea ei, vine şi valul inevitabil de tristeţe şi de sprijin din partea comentatorilor care-şi petrecuseră întreaga lor carieră sfâşiind-o în bucăţi. Aproape că pot să le aud vocile şoptite, pline de respect. Spunând că au iubit-o. Că şi telespectatorii lor au iubit-o. Că întreaga lume a iubit-o. Tot ce trebuie să fac este să-mi ţin gura închisă.

– E OK, spune Lisbeth. Ştie ce-o să facă presa cu viaţa mea, dacă eu voi fi cel care dezvăluie acest secret. N-o să le spun nimic altceva decât să accepte povestea originală.

– Însă cum rămâne cu...?

– Tu deja ţi-ai dus bătălia, Wes. Nimeni nu poate să-ţi ceară mai mult decât atât.

Îmi duc telefonul aproape de gură şi-mi reamintesc că fiecare oportunitate pe care am avut-o în viaţă a venit din partea soţilor Manning. Cuvintele mele nu sunt decât o şoaptă.

– Trimite-le prin laptop. Vreau ca tu s-o scrii. Oamenii trebuie să ştie ce-a făcut ea.

Lisbeth tace, dându-mi răgaz să retractez ce-am spus.

– Eşti sigur? întrebă ea în cele din urmă, în timp ce un agent al Secret Service cu un nas cârn deschide uşa din spate a Suburbanului.

Ignorându-l, trec de maşină şi mă îndrept direct spre poarta înaltă de lemn şi spre mulţimea din ce în ce mai mare de persoane care se tânguiesc afară.

– Şi, Lisbeth? spun în timp ce împing poarta, iar aparatele de fotografiat îmi taie drumul. Nu ascunde nimic.

Două săptămâni mai târziu

O zăpadă neobișnuită pentru Italia cădea din cerul acoperit întunecat în timp ce bărbatul traversă Via Mazzarino și-și coborî bărbia spre reverele hainei sale de lână. Părul său scurt era blond acum, însă el continua să fie atent la tot ce mișcă în timp ce se apropia de Sant'Agata dei Goti, biserica din secolul al V-lea ce părea să se ascundă pe străduța îngustă pavată cu piatră.

Trecând de poarta din față fără să intre înăuntru, își aruncă privirea în sus la fațadă. Basorelieful de deasupra ușii reprezenta o străveche sculptură în piatră a Sfintei Agatha care-și ținea pieptul tăiat pe o tavă, victimă a călăilor ce se năpustiseră asupra ei atunci când refuzase să renunțe la credința ei.

– Slavă Domnului, șopti bărbatul în timp ce o luă brusc la dreapta, urmând semnele ce dădeau spre intrarea laterală de pe Via Panisperna.

Urcă în tăcere pe aleea din cărămidă acoperită de un strat subțire de zăpadă.

La capătul aleii, își șterse picioarele pe covorașul de la intrare, împinse și deschise ușile duble de culoare maro și tresări când balamale vechi scârțâiră. Înăuntru, mirosul de lemn umed și de lumânări de trandafir îl întâmpină și-l transportă cu gândul înapoi în timp la vechea biserică de piatră în care crescuse, la iernile din Wisconsin din copilăria sa, la ziua în care murise mama lui.

Balamalele scârțâiră din nou – și el tresări din nou – când ușa se închise trântindu-se în urma sa. Fără să mai piardă timpul, bărbatul cercetă din priviri stranele goale, se uită spre altarul gol după care-și aruncă privirea printre coloanele orientale de granit ce demarcau culoarul central. Nu se vedea nimeni. Își îngustă ochii și ascultă. Singurul lucru pe care-l auzi fu o singură șoaptă abia perceptibilă. „Slavă Lui." Exact cum trebuia să fie.

Simțind cât de tare îi bate inima în piept, o luă la goană spre destinația sa, urmând culorile șterse ale podelei acoperite cu mozaic spre scaunul înalt de mahon din partea dreaptă, mai îndepărtată a altarului.

Pe măsură ce se apropia, urmări șoapta slabă de dinăuntru. Nu mai fusese niciodată aici înainte, însă când văzuse fotografia din broșura de călătorie știuse că trebuie să aibă întotdeauna încredere în soartă.

Își descheie nasturii de la haină, uitându-se în jur, apoi îngenunche în fața jilțului de mahon. Șoaptele nu se mai auziră. Dintr-o deschizătură pătrată a cabinei, o draperie mică purpurie fu trasă într-o parte, iar preotul dinăuntru încetă să se mai roage.

Abia atunci, în liniștea apăsătoare din biserica goală Sant'Agata dei Goti, Nico își lăsă capul în jos spre confesional.

– Binecuvântează-mă, părinte, pentru c-am păcătuit. A trecut...

– Hai să mergem, Nico – n-o mai lungi! strigă supraveghetorul înalt cu respirația mirosindu-i a ceapă dulce.

Uitându-se peste umăr, Nico zări mocheta de culoare bej, amvonul din stejar ieftin și cele douăsprezece scaune metalice rabatabile din micuța capelă de la etajul patru al Pavilionului John Howard de la St. Elizabeths, și-și concentră privirea asupra celor doi supraveghetori care-l așteptau lângă singura ușă a încăperii. Trecuseră aproape două săptămâni de când îl găsiseră în Wisconsin. Însă datorită unui nou avocat, pentru prima oară în toți anii ăștia avea în sfârșit dreptul să meargă la capelă.

Fără nici un cuvânt, Nico se întoarse înapoi spre crucea de lemn prinsă pe peretele frontal, de altfel gol, al încăperii. În câteva

secunde, mocheta, amvonul şi scaunele mai dispărură încă o dată şi fură înlocuite de podeaua acoperită cu mozaic, de băncile vechi şi de confesionalul din mahon. Exact ca acelea din broşura pe care i-o dăduse avocatul.

– ... A trecut mult prea mult timp de la ultima mea confesiune.

Luă o gură zdravănă din aerul impregnat cu mirosul de lumânări de trandafir – mirosul dulceag pe care-l simţea întotdeauna şi la mama sa – şi-şi închise ochii. Restul veni de la sine. Dumnezeu îi asigurase un sfârşit. Şi-l adusese înapoi acasă pentru un nou început.

EPILOG

Cele mai mari răni din viaţă
sunt cele pe care ţi le faci singur.
Preşedintele Bill Clinton

Palm Beach, Florida

– Sunteţi singur? întreabă chelneriţa, apropiindu-se de masa mea din colţul micii curţi interioare a cafenelei în aer liber.

– De fapt, trebuie să mai vină cineva, îi spun eu în timp ce-mi pune un pahar de apă pe şervetul din faţa mea, ca să nu-l ia vântul.

Suntem la cel puţin trei cvartale distanţă de ocean, însă din cauza faptului că strada e atât de îngustă, întotdeauna se produce o briză uşoară.

– Mai doriţi şi altceva de băut în afară de...?

Femeia înţepeneşte când mă uit în sus. E pentru prima oară când îmi vede faţa. Spre cinstea ei, îşi revine rapid, zâmbindu-mi fals – însă răul e deja făcut.

– Stai... tu eşti tipul ăla, spune ea, deodată entuziasmată.

– Poftim?

– Ştii, cu chestia aia... cu preşedintele... tu ai fost, nu-i aşa?

Ridic privirea, dând din cap aprobator în cel mai uşor mod posibil.

Studiindu-mă un moment, zâmbește ușor, își bagă după ureche o șuviță din părul ei negru și întins, și se îndreaptă cu calm spre bucătărie.

– Sfinte Doamne, ce-a fost *asta?* întreabă o voce familiară de pe trotuar.

În stânga mea, Rogo se grăbește spre gărduleţul de fier forjat ce înconjoară grădina în aer liber.

– Rogo, nu sări...

Până s-o spun, își aruncă un picior peste gard, se sprijină pe el și sare direct în scaunul din fața mea.

– Nu poți să folosești ușa ca restul bipezilor? îl întreb eu.

– Nu, nu, nu – nu schimba vorba. Ce-a fost cu rendez-vous-ul ăla cu chelneriţa?

– Rendez-vous?

– N-o face pe prostul cu mine, Ethel... am văzut eu – căutătura aia lungă... Șmecheria cu părul... cum și-a făcut un telefon, ținându-și degetul mare la ureche, iar pe cel mic la gură, șoptindu-ți: „Sună-mă".

– N-a fost nici un telefon.

– Te-a recunoscut, nu-i așa?

– Poți te rog să încetezi?

– Unde te-a văzut, la *60 Minutes?* Asta e, nu-i așa? Fetele îl iubesc pe Morley Safer.

– Rogo...

– Nu te pune cu mine, Wes – asta-i o chestie pe care nu poți s-o negi: O chelneriță poate să-ți facă dimineața mai frumoasă sau să ți-o distrugă. Citește mesajul. Asta încearcă să ți-o facă frumoasă. Să ți-o facă. Să ți-oooo faaaaacă, șoptește el, dându-și ochii peste cap, în timp ce se întinde și ia repede o gură de apă din paharul meu. Văzând și meniul pe care-l am în față, adaugă: Au fajitas aici?

– E un loc cu panini.

– Panini?

– Știi, cu pâine și...

– Îmi pare rău, dar ai cumva crampe la ovare?

Nu râd, iar el învârte paiul din pahar, fără să-şi ia ochii de la mine. Chiar aici, ştiu de fapt ce vrea.

– E OK, Rogo. Nu trebuie să te foloseşti de fiecare ocazie ca să încerci să mă înveseleşti.

– Nu încerc deloc să te înveselesc, insistă el.

Învârte iarăşi paiul în timp ce chelneriţa se întoarce cu şervet de hârtie şi cu nişte tacâmuri. Nu spune nimic când i le pune în faţă. Când femeia pleacă, mă uit şi eu la el.

– Încă mai încerci să te gândeşti la nu ştiu ce replică deşteaptă ca să mă faci fericit? îl întreb.

– Aşa era până în momentul în care ai *distrus-o,* se îmbufnează el, aruncându-şi paiul în paharul său de apă ca pe o minisuliţă.

Văzând că tot nu râd, dă din cap dezaprobator, renunţând în cele din urmă.

– Ştii ceva, nu eşti deloc o persoană amuzantă.

– Şi asta-i tot? Asta-i cea mai bună replică a ta?

– *Şi,* adaugă el, îndreptându-şi un deget spre mine. Şi... şi... *şi...* Se întrerupe. Haide, se vaită el, doar zâmbeşte şi tu puţin – te rog. Dacă faci asta, o să comand un suc de portocale şi o să-i fac chelneriţei şmecheria aia cu râsul fals pe care-l scot pe nas. Arde ca soarele. O să-ţi placă.

– Câtă generozitate din partea ta, Rogo! N-am nevoie decât – decât să-mi dai puţin timp.

– Şi despre ce crezi c-a fost vorba de două săptămâni încoace? Pierzi timpul şi eşti atât de plictisit, de parcă ar fi vorba de nu ştiu ce eveniment olimpic. Vreau să spun că nu-i ca şi cum viaţa ta ar fi de tot rahatul: o să ai parte de o grămadă de interviuri, o să-ţi atribuie tot meritul pentru c-ai fost adevăratul erou în ziua aia, *iar chelneriţa asta* semifierbinte te recunoaşte şi-ţi aduce apă cu feliuţe de lămâie în ea. Ai avut parte de cele mai tari paisprezece zile din viaţa ta. Gata cu „vai de mine" şi altele de genul ăsta.

– Nu-i vorba de „vai de mine". E vorba doar...

– ...că eşti trist să vezi cum se alege praful de ei. Am auzit discursul de ieri, şi de alaltăieri şi de răsalaltăieri: *Ţi-au dat atât de*

multe oportunităţi. Te simţi ca Benedict Arnold. Te înţeleg, Wes. Chiar aşa e. Însă exact cum au spus toţi cei de la tine de la muncă – singurul lucru pe care soţii Manning *nu* ţi l-au dat a fost şansa de a alege. Castelul ăla în care te aflai era de nisip.

Mă uit fix la pietonii care trec pe trotuar pe lângă noi.

– Ştiu. Însă chiar şi aşa... am stat alături de Manning aproape zece ani. Am fost acolo înainte ca el să ajungă la birou şi n-am plecat până când nu se îndrepta spre scările de la dormitor. Şi nu doar în timpul săptămânii. *Ci în fiecare zi.* Timp de aproape *zece* ani! Ştii ce însea...? Închid ochii, refuzând s-o spun. N-am fost la nunta surorii tale; la a treizecea aniversare a căsătoriei părinţilor mei eram în Ucraina; fostul meu coleg de cameră de la facultate are un copil şi n-am fost încă să-l văd.

– E o *fetiţă,* însă nu te simţi vinovat.

– Asta-i ideea, Rogo, de a trece de la *fiecare zi în parte* la *niciodată...* Nu am renunţat numai la slujbă. Am renunţat... mă simt de parcă am renunţat la întreaga mea viaţă.

Rogo clatină din cap dezaprobator, dând de înţeles că îmi scapă esenţialul.

– N-ai jucat niciodată Uno? întreabă el calm. Câteodată trebuie să-ţi pierzi toate cărţile ca să câştigi.

Uitându-mă în jos la apa din faţă, văd cum cuburile de gheaţă plutesc şi se mişcă în sus şi-n jos, trosnind în paharul înalt.

– Ştii că am dreptate, spune Rogo.

Un cub de gheaţă se sparge de jos în sus ca străbătut de un fulger. Pe măsură ce se face bucăţi, cuburile de deasupra cad şi ele împreună cu acesta.

– Trebuie să priveşti toată chestia asta astfel, adaugă Rogo. Cel puţin tu nu eşti Dreidel.

Apăs gheaţa cu paiul. De astă dată, eu sunt cel care clatină dezaprobator din cap.

– Încă nu i-aş plânge de milă lui Dreidel. Văzând confuzia de pe faţa lui Rogo, îi explic: Nu uita de ce a primit porecla asta.

Poate că n-o să ajungă în Congres la anul, însă nu uita ce-ţi spun, într-un fel sau altul o să fie undeva sus.

– Şi cum rămâne cu Violet sau cum o chema-o pe bune? Când o să răsufle asta...

– Dreidel s-a dat la fund o săptămână, după care a început în mod strategic să vorbească pe la colţuri despre cât de inteligent i-a ajutat pe Şerifii Federali de-a lungul investigaţiei acestora legate de Cei Trei. Crede-mă, în momentul în care l-am văzut pe el şi pe prietena lui în hotelul ăla, îşi pregătea zâmbetul pentru partea cea mai interesantă a filmului.

– Însă în cazul lui Violet – a bătut-o – şi este...

– ... singurul dintre noi care a făcut o înţelegere în avans cu guvernul. Dumnezeu să binecuvânteze America, am auzit că tocmai i s-a propus să modereze o emisiune nouă la radio şi că ieri a vândut drepturile de autor ale unei cărţi pentru o sumă cu şapte cifre, la care se adaugă bonusurile din momentul în care va ajunge pe lista bestsellerurilor. Iar când cartea o să iasă pe piaţă, pariez pe-un purcoi bani că o să-şi facă mea culpa faţă de Violet într-o anexă anume ca să mai vândă câteva sute de mii de exemplare în plus.

– Stai, deci editorul care a cumpărat drepturile de autor – este acelaşi tip care te-a sunat săptămâna trecută pen...?

– Exact acelaşi tip. Exact cu aceeaşi ofertă, inclusiv bonusurile în caz că ajunge bestseller.

– Oh, Doamne iartă-mă! strigă Rogo spre cer în timp ce câţiva indivizi de la mese şi o femeie în vârstă de pe trotuar se întorc ca să se holbeze la noi. L-ai lăsat pe Dreidel *să ia asta?*

– N-a luat nimic. În plus, i-am promis preşedintelui din prima zi că n-o să fac niciodată bani pe seama lui. Nevastă-sa aproape că... Se întoarce la bărbatul care se holbează la noi de la masa dispusă pe diagonală faţă de a noastră. Domnule, întoarceţi-vă la supa dumneavoastră. Vă mulţumesc. Uitându-se iarăşi la mine, Rogo îşi coboară vocea şi se apleacă în faţă: Nevastă-sa aproape că te-a omorât, băi fraiere. Şi chiar dacă nu poţi dovedi nimic, *el*

s-ar fi putut să știe de fapt. Așa că în timp ce sunt sigur că amicul tău Dreidel a făcut același lucru, ignorând prostia asta cu codul onoarei – și crede-mă că mama m-a învățat să apreciez loialitatea – tentativa de *crimă* este de obicei un semn al naibii de bun că puteți s-o luați pe drumuri separate, fără să te simți vinovat, și să încetați să vă mai invitați unul pe celălalt când vă sărbătoriți ziua de naștere.

Puțin mai sus pe strada din față, un agent de circulație într-un cart închis de golf marchează roțile mașinilor cu o bucată de cretă prinsă la capătul unei prăjini metalice.

– Nu contează, îi spun lui Rogo. N-o să profit de pe urma lor.

– Însă Dreidel vinde și drepturile de autor pentru film – cu toate că, probabil, va ajunge doar filmul săptămânii.

– Fără profit, Rogo. Niciodată.

– Și ce spune Lisbeth?

– Despre drepturile de autor pentru publicarea cărții sau despre emisiunea de la radio a lui Dreidel?

– Despre tot.

Mă uit la agentul de circulație care scrie o amendă pentru un vechi Plymouth Belvedere, într-o stare foarte bună, de culoare galben pal. Urmărind încotro îmi arunc privirea, Rogo se întoarce și se uită peste umăr.

– O să-l scot basma curată, Richie! strigă Rogo.

– Numai dacă sunt destul de tâmpiți să te angajeze, îl tachinează calm agentul.

– Cred că Lisbeth înțelege situația în care mă aflu, îi spun.

– Și ce altceva mai înțelege? întreabă Rogo, încă uitându-se la Plymouth-ul galben.

– Cum adică?

– Știi cum adică. Voi doi ați trecut prin calvarul ăsta împreună – plus că drept recompensă ai lăsat-o să scrie toată istoria asta.

– Așa, și?

– Așa că știu că vorbești cu ea în fiecare seară.

– De unde știi că vorbesc cu ea?

– Ridic telefonul ca să văd cu cine stai de vorbă. Întorcându-se într-un final cu faţa spre mine, adaugă: Haide, care-i treaba cu roşcata noastră favorită? Te-ai băgat pe ea? Îi numeri pistruii? Încerci să vezi dacă fac constelaţii?

– Poftim?

– N-o mai face pe naivul. Te scufunzi după scoici sau încă eşti pe plajă, la mal?

Îmi dau ochii peste cap.

– Poţi, te rog, să nu fii atât de...?

– *Scufundacule!*

– Nu. Potoleşte-te. Bineînţeles că nu.

– Juri?

– Jur.

Se lasă pe spate în scaun şi-şi bagă mâinile sub cap.

– OK. Bine.

Fac o pauză şi-mi ridic capul.

– De ce e bine?

– Nimic, spune Rogo.

– Rogo, de ce e *bine?*

– Nu ştiu, spune el, deja făcând-o pe prostu'. Doar ce-am aflat, ştii tu, că nu înoţi în piscina aia, aşa că aş putea să încerc eu... şi poate că... poate că o s-ajung măcar să încerc marea cu degetul.

Nu pot să mă abţin să nu râd.

– Stai. Tu? *Tu* ai de gând să-i ceri lui Lisbeth să iasă cu tine?

– De ce, crezi că n-am nici o şansă?

– Dă-mi voie să fiu cinstit cu tine.

Îmi aleg cuvintele cu cât pot de multă grijă.

– N-ai nici o şansă.

– Despre ce vorbeşti? Sunt scund şi gras; ea e puţin mai durdulie. Ne potrivim la fix.

– Mda, aici ai dreptate. Poate c-ar trebui chiar acum să te duci să suni la teleshopping.

Îşi coboară bărbia, şi-şi plimbă maxilarul de colo-colo.

– Se presupune că n-ar trebui să te pui contra curentului.

– Ascultă la mine, faci ce vrei. Eu doar te avertizez – cred că s-ar putea să se vadă cu cineva.

– Lisbeth? Cine spune asta? Ea? Sau doar ce-ai inventat-o tu?

– Îți spun... am simțit-o în vocea ei.

– A spus despre cine-i vorba...? Îi cade fața. Nu-i Dreidel, nu-i așa? O, o să-mi bag unghia-n gât dacă el...

– Nu-i Dreidel, nici o șansă, îi spun eu.

– Crezi că-i cineva de la ea de la serviciu?

Îmi arunc privirea peste umărul lui Rogo, unde un Mustang vernil, nou-nouț, urcă pe lângă clădirea din față, încetinind pe măsură ce se apropie.

– Un fel de-a spune de la muncă, îi explic eu, în timp ce mașina intră pe banda de urgență dispusă direct pe partea cealaltă a grădinii în aer liber.

Mașina vernil se smucește și se oprește. Părul roșcat al șoferiței e imposibil de confundat.

– Uau, panini! strigă Lisbeth în timp ce se apleacă peste geamul mașinii sale. Servesc și estrogen acolo sau v-ați luat dozele înainte să ajungeți?

Rogo se uită la ea, după care la mine, după care din nou la ea.

– Nu... Însă ai spus...

– Tot ce-am spus a fost că n-am făcut nici o constelație, îi spun eu. Dar asta nu înseamnă că nu încerc, adaug eu în timp ce mă întind peste masă și-l plesnesc ușor pe obraz. Cel puțin tu i-ai trântit portiera peste mână lui Dreidel.

Chiar înainte ca măcar să poată înțelege ceva, mă ridic de pe scaun, sar peste gărduleț și mă îndrept spre mașina vernil.

– Prea bună mamă a lui Harry S. Truman, murmură Rogo, deja urmându-mă, sărind și el gărdulețul. Wes, așteaptă!

Numai că de data asta nu mă uit înapoi.

La deschiderea Bibliotecii sale Prezidențiale, Manning i-a spus unui reporter că benzile desenate favorite ale sale de când era mic fuseseră cele cu *Prince Valiant*. A doua zi, a apărut un articol ce sublinia că în benzile desenate menționate, Prince Valiant fusese

odată blestemat de moarte. Editorialul de a doua zi îl numise blestemul fiecărui preşedinte în funcţie şi al fiecărui fost preşedinte. Şi asta continuă să fie. Însă nu şi pentru mine.

Ocolind spre a ajunge pe partea dreaptă a maşinii lui Lisbeth, deschid portiera şi-mi las capul în jos pentru un scurt salut.

– Mi-a scăpat mie partea în care panini au devenit feminine? o întreb.

– Ai făcut acelaşi lucru cu martini cu mere. Şi maşinile Volkswagen Cabriolet, ne întrerupe Rogo, băgându-mi-se în faţă şi strecurându-se pe bancheta din spate. Ar trebui să citeşti revista *Jane*. Eu asta fac. *Oooh*, miros de maşină nouă.

– Îmi pare bine să te văd, Rogo, spune Lisbeth.

Uitându-se dintr-o parte în alta a banchetei din spate, Rogo îşi ridică o sprânceană.

– Ia stai, cum de ţi-ai permite una ca asta? Ai pus şi tu mâna pe un contract de carte?

Ignorându-l, Lisbeth se întoarce spre mine. După expresia pe care o are întipărită pe chip, nu-mi miroase a bine.

– Veşti bune şi veşti proaste, spune ea. Tu alegi.

– Veşti proaste, rostim eu şi Rogo într-un glas.

Îi arunc o privire cruntă peste umăr.

– Veşti proste, îi repet lui Lisbeth.

Dă de mai multe ori din mâna bandajată, ceea ce îmi confirmă că-i vorba de ceva serios.

– Ţi-aduci aminte de slujba aia de le *San Francisco Chronicle* despre care ţi-am spus? întreabă ea. Ei bine, mi-au făcut o ofertă – de asemenea vestea cea mare, gata cu bârfele. Însă mi-au spus – nu c-aş fi surprinsă – mi-au spus că trebuie să mă mut la San Francisco.

– Aşadar, departe de-aici?

– Chiar departe, spune ea, privind înainte prin parbriz.

– Iar veştile bune? întreb eu.

– Apucă volanul, după care se întoarce uşor cu faţa spre mine. Vrei să vii?

Obrazul îmi zvâcneşte într-o încercare de a zâmbi.

– Stai puţin, strigă Rogo din spate. Înainte să facem ceva în grabă, trebuie să vedem cum stă treaba acolo cu amenzile pentru exces de viteză. Fiindcă un tip cu multă experienţă şi practică în domeniu...

Mă întorc spre Rogo, iar zâmbetul nu face decât să se lărgească şi mai mult.

– Sunt sigur că putem să încercăm să găsim informaţia asta.

– Şi să nu uităm de legile privind încălcarea regulilor de circulaţie şi de sistemul judiciar neglijent care le sprijină. Dacă nu sunt în vigoare acolo? Condiţiile astea două pot să ducă la ruperea înţelegerii.

– Chiar te îngrijorează asta? E vorba de California.

– Plus, adaugă Lisbeth, fac pariu că în San Francisco există o mulţime de accidente pe toate dealurile alea.

– Vezi, acum asta-i ceea ce-mi place să aud, spune Rogo, zâmbind larg în timp ce maşina urca pe lângă clădire. Ooof, fă-mi o favoare, adaugă el. Poţi să opreşti lângă Plymouth-ul ăla vechi cu chitanţa prinsă pe parbriz? Daca am de gând să plătesc pentru mutarea asta, avem nevoie de nişte clienţi noi.

Scoate din portofel o carte de vizită şi încearcă să se întindă peste mine ca să ajungă.

– Wes, îţi dai scaunul puţin mai în faţă?

– Pe-aici, încearcă – *pe-aici,* se oferă Lisbeth, apăsând un buton din bord. Cu un bâzâit, plafonul decapotabil al maşinii se retrage, lăsând să se vadă un cer albastru-acvamarin şi făcându-i lui Rogo suficient spaţiu ca să se întindă în afară.

Apăsând cu stomacul pe partea interioară a maşinii, se apleacă de pe bancheta din spate şi vârî o carte de vizită în chederul geamului lateral al Plymouth-ului, pe partea şoferului.

– Downwith-tickets.com! strigă el spre puţinii oameni care se holbează de pe trotuar. Acum întoarceţi-vă la vieţile voastre tihnite! Daţi-i drumul, băi! Turmă ce sunteţi! Mâncaţi şi beţi ca sparţii!

Lisbeth apasă pe accelerație, roțile muşcă din caldarâm, iar maşina o ia din loc, stârnind un curent de aer care ne biciuieşte feţele. Cu plafonul maşinii coborât, mă uit cum falnicii palmieri care încadrează strada dispar în spatele nostru. Fără nici un efort, maşina urcă pe Royal Park Bridge, unde valurile sunt atât de stralucitoare încât aproape mă orbesc. În timp ce-mi las capul pe spate şi mă bucur de albastrul cerului de deasupra mea, briza oceanului îmi zburleşte părul, iar soarele blând îmi bate direct în faţă.

Nico n-avea dreptate. Cartea Sorţii nu e scrisă deja. Se scrie în fiecare zi.

Unele cicatrice nu se vindecă niciodată.

Câteodată însă, altele da.

MULŢUMIRI

Au trecut aproape zece ani de la publicarea cărţii mele, *The Tenth Justice*. Le rămân tuturor recunoscător – în special vouă, cititorilor mei – care mi-au oferit sprijinul lor pentru a-mi continua discuţiile cu prietenii mei imaginari: mai întâi, pentru totdeauna, primei mele doamne, Cori, pentru că a crezut în cartea asta chiar înainte de a scrie prima pagină şi pentru dragostea ei statornică de atâta amar de timp. Inteligenţa ei, opiniile şi calităţile de tehnoredactor reprezintă cu adevărat miezul fiecărei cărţi. În fiece zi mă înclin în faţa ei. În fiecare zi mă minunez cât am putut să fiu de norocos încât s-o găsesc. Jonas şi Lila, cu meşteşugul cuvântului îmi câştig existenţa, însă nu găsesc cuvinte destul de meşteşugite prin care să-mi exprim dragostea pentru voi. Sunteţi pentru mie o binecuvântare, cea mai mare bucurie a vieţii. Jill Kneerim, minunatul meu agent şi draga mea prietenă, ale căror îndrumări şi idei au fost acolo de la primele pagini; Elaine Rogers, întotdeauna prima; Ike Williams, Hope Denekamp, Cara Shiel şi prietenii noştri de la Kneerim & Williams Agency.

Pentru cartea aceasta în special, aş dori să le mulţumesc părinţilor mei: tatălui meu, a cărui experienţă a fost punctul de lansare al personajului Wes, şi mamei mele, care m-a sprijinit întotdeauna necondiţionat; surorii mele, Bari, pentru puterea pe care mi-a insuflat-o mereu; Dale Flam, pentru că a cârmit vaporul spre locuri noi atât de uimitoare; lui Bobby, Matt, Ami şi Adam, pentru părerile lor extrem de relevante şi pentru dragostea lor constantă;

Noah Kuttler, care, după soţia mea, este persoana pe care mă bizui cel mai mult. Lucrurile pe care le-am aflat de la el şi reacţia lui la tot ce-am scris reprezintă două dintre motivele principale pentru care această carte se află acum în mâinile dumneavoastră. Ţin la el ca la un membru al familiei. Mulţumesc, Calculatorule! Ethan Kline este la fel de important pentru această carte şi opiniile pe care le-a exprimat în legătură cu primele versiuni m-au ajutat întotdeauna la desăvârşirea produsului final; Steve „Scoop" Cohen, pentru Dreidel şi nu numai; Edna Farley, Kim din L.A. şi Dina Friedman, care se ocupă cu atâta devotament de partea mai „tehnică"; Paul Brennan, Matt Oshinsky, Paul Pacheco, Joel Rose, Chris Weiss şi Judd Winick, pe care i-am considerat întotdeauna fraţii mei, Rogo ai mei, a căror prietenie a fost sursa de inspiraţie a atâtor scrieri ale mele în moduri pe care nu le-ar putea dovedi niciodată într-un tribunal.

Orice roman e o ficţiune care încearcă să pară adevărată. Le rămân dator celor pe care am să-i menţionez în continuare pentru adevărurile ce se întrepătrund cu ficţiunea în această carte. Fără îndoială, nu aş fi putut niciodată explora această lume fără ajutorul preşedintelui George H.W. şi doamnei Barbara Bush şi preşedintelui Bill Clinton. Familia Bush nu a avut nevoie să-şi deschidă lumea în faţa mea. Însă, prin generozitatea lor, mi-au furnizat atâtea detalii pe care le-am inclus în carte (în întregime o operă de ficţiune), încât i-am putut da viaţă. Îi asigur din inimă de toată stima şi consideraţia mea. Aceleaşi sentimente şi mulţumiri le nutresc şi pentru preşedintele Clinton, de al cărui sprijin m-am bucurat încă de la primul meu roman. Nu-mi pasă de care parte a baricadei e fiecare dintre ei. După ani şi ani e în continuare clar de ce amândoi au fost aleşi şi au obţinut un al doilea mandat. În acelaşi sens, Jean Becker a răspuns la toate întrebările mele, indiferent cât de naive au fost acestea şi îi mulţumesc în primul rând pentru prietenia pe care mi-a arătat-o; Doug Band, Kris Engskov, Tom Freschette şi Andrew Friendly au răspuns la toate celelalte întrebări pe care le-am avut, şi prin asta mi-au dovedit de ce au fost aleşi să

stea lângă cei mai puternici oameni din lume; Thom Smith mi-a oferit informaţii despre Palm Beach; Mary Louise Knowlton, Nancy Lisenby, Laura Cather Pears, Linda Casey Poepsel, Michele Whalen sunt cei mai binevoitori „ascultători" şi cei mai amabili oameni din toate staffurile prezidenţiale; Paul Bedard, Jessica Coen, Chuck Conconi, Joan Fleischman, Paula Froelich, Ann Gerhart, Ed Henry, Perez Hilton, Lorrie Lynch, John McCaslin, Roxanne Roberts, Liz Smith, Linton Weeks, Ben Widdicomb m-au învăţat tot ce ştiu despre mondenităţi şi, prin urmare, fac parte din personajul Lisbeth. Sunt cei mai buni în branşa lor şi caracterul şi amabilitatea lor îi fac demni de toată stima. Mike Calinoff m-a făcut al doilea evreu în NASCAR şi mi-a şi oferit prietenia lui; prietenii mei Matthew Bogdanos, Eljay Bowron, Jo Ayn „Joey" Glanzer, Dave Leavy, Erik Oleson, Peter Oleson, Ken Robinson, Farris Rookstool, Adam Rosman, Alex Sinclair şi John Spinelli m-au ajutat cu detaliile juridice – îi asigur şi pe ei de respectul meu profund; Barry Kowitt a dat viaţă profesiei lui Rogo (www.ungerandkowitt.com); Mary Weiss mi-a dat ideea cu 65 Roses Ball (www.cff.org); Dana Milbank mi-a dat detalii despre ziariştii de la Casa Albă; Shelly Jacobs mi-a răspuns la mai multe întrebări legate de biblioteca prezidenţială decât anticipase vreodată, Rags Morales, ca întotdeauna, şi-a dat toată silinţa să mă ajute; doctor Thomas Scalea şi doctor Ronald K. Wright pentru sfaturile lor legate de aspectele medicale; *What It Takes* al lui Richard Ben Cramer şi *After the White House* a lui Max Skidmore m-au ajutat foarte mult; Greg Apparacel, Steve Chaconas, Ron Edmonds, Sara Fritz, Mark Futch, Al Guthrie, Tim Krische, Jim Ponce, Walt Rodgers, Laura Spencer, Tiffini Theisen au completat restul amănuntelor; mentorul meu şi cel care m-a ajutat la gândirea intrigii – adevăratul motiv pentru care am ajuns aici – Rob Weisbach, pentru ca a fost primul care a crezut în mine cu atâta timp în urmă; şi tuturor celorlaţi membri ai familiei mele şi prietenilor mei, ale căror nume încă o dată apar în aceste pagini. Aş vrea să-i mulţumesc şi lui Eli Segal care mi-a dat primul impuls. Şi al doilea

impuls. Când aveam douăzeci de ani, Eli m-a tratat de la egal la egal. Chestia asta a însemnat extraordinar de mult pentru mine. Nu aș scrie astăzi, dacă nu ai fi fost tu, Eli.

În sfârșit, mii de mulțumiri tuturor celor de la Warner Books; David Young, Larry Kirshbaum, Maureen Egen, Emi Battaglia, Tina Andreadis, Chris Barba, Martha Otis, Jen Romanello, Karen Torres, Becka Oliver, Evan Boorstyn, cele mai amabile și mai muncitoare persoane implicate în vânzări în show-business și tuturor oamenilor de treabă care în toți anii aceștia au devenit parte din familia noastră. Îngăduiți-mi să spun din inimă – ei fac o muncă adevărată și nu știu cum m-aș descurca fără ei. Vreau să mă ridic pe bioru și să strig: „O, Căpitane! Salut, Căpitane!" redactorului meu, Jamie Raab. Cred că munca cea mai grea a unui editor este să-și înțeleagă scriitorii. Jamie m-a înțeles întotdeauna, m-a protejat și m-a ajutat. Nu există scriitor mai norocos decât mine. Așa că îți mulțumesc, Jamie, pentru încurajările tale și mai ales pentru credința ta nestrămutată în mine.

NOTA AUTORULUI

Istoria a fost întotdeauna plină de exagerări – şi astfel, iată câteva cuvinte despre francmasoni. În această carte, detaliile istorice privitoare la francmasonerie sunt bazate pe trei ani de cercetare. Toate figurile istorice identificate drept masoni – cum ar fi Voltaire, Napoleon, Mozart şi în mod sigur preşedinţii SUA – au fost înregistrate în documente ca masoni. De-a lungul istoriei, au existat zvonuri ce-l desemnau pe Thomas Jefferson ca fiind mason, însă dovezile de azi, aşa cum sunt recunoscute şi în carte, nu vin în sprijinul acestei afirmaţii. Cu toate astea, Jefferson, Washington şi arhitectul Pierre Charles L'Enfant, în timp ce-au proiectat oraşul Washington, D.C., au plasat într-adevăr cel mai faimos simbol masonic (compasul şi echerul) şi pentagrama – steaua cu cinci colţuri – în planul oraşului. Există păreri contradictorii referitoare la cine a avut cea mai mare influenţă asupra planului final al străzilor, însă cred că acesta vorbeşte de la sine. De peste două sute de ani, aceste simboluri au fost aşa-zis ascunse, fiind, de fapt, la vedere. De asemenea, este adevărat că pe 13 octombrie 1792, Loja Masonică Numărul 9 din Maryland a pus piatra de temelie a Casei Albe în cadrul unei ceremonii a francmasonilor. La fel de adevărată a fost şi ceremonia punerii pietrei de temelie a clădirii Capitoliului SUA, unde însuşi George Washington a prezidat ceremonia masonică. Masonii din Washington s-au mai implicat şi la punerea pietrei de temelie a Monumentului Washington, a Curţii Supreme a SUA, a Bibliotecii Congresului, a Catedralei Naţionale şi a Muzeului

Smithsonian. Ca să fie clar, aceste detalii sunt cele care m-au intrigat și m-au inspirat să continui investigațiile ulterioare.

Cu toate astea, aceste dovezi nu înseamnă în nici un fel că masonii încearcă să răstoarne guvernele lumii, să deschidă ușa diavolului sau să declanșeze nu știu ce planuri satanice secrete.

Așa că de ce să separăm adevărul de plăsmuire – îndeosebi într-o lucrare de ficțiune? Contează măcar? Ei bine, în lumea aceasta în care adevărul merge la braț cu ficțiunea – și în care, în șase romane, m-am mândrit cu privire la cercetările mele – e important pentru mine, atât ca autor, cât și ca intelectual interesat de istorie, să mă asigur că nu adaug și mai multe informații greșite, indiferent de cât de mic este segmentul de conștiință publică pe care sunt atât de recunoscător să-l ating.

Așa că vă încurajez să citiți voi înșivă documentele istorice. Orice frăție secretă care i-a avut ca membri pe Napoleon, Winston Churchill, Benjamin Franklin, Harry Houdini, cinci judecători-șefi ai Curții Supreme, cincisprezece președinți ai SUA și pe unchiul meu, Bernie, trebuie să merite verificate. În plus, ar trebui să vedeți ce-au introdus în planul străzilor din Sandusky. Ohio. Pe bune.

Accesați:

http://freemasonry, bcy.ca/history/sandusky/sandusky.html.

Brad Meltzer

Ft. Lauderdale, Florida, 2006

Peste șase minute unul dintre noi avea să fie mort. Asta ne era soarta.
Nici unul nu știa ce avea să urmeze.

Așa vorbește Wes Holloway, tânărul asistent prezidențial îndrăznet și ambițios despre ziua care i-a schimbat viața pentru totdeauna. Pe 4 iulie, Wes l-a pus pe Ron Boyle, cel mai vechi prieten al președintelui SUA, să urce în limuzina prezidențială. La încheierea călătoriei, Wes era desfigurat pe viață și Boyle era mort, ambii fiind victimele unui asasin nebun.

Opt ani mai târziu, Boyle este văzut viu și nevătămat în Malaysia. În acel moment, Wes consideră că are șansa să repare răul făcut în cea mai neagră zi din viața lui. Încercând să afle ce s-a petrecut cu adevărat, Wes intră în posesia unui careu de cuvinte încrucișate dezlegat de președinte cu aproape zece ani în urmă, află fapte misterioase îngropate în istoria masonilor și descifrează un cod vechi de două sute de ani inventat de Thomas Jefferson.

Însă Wes nu-și dă seama că, de fapt, Cartea Sorții păstrează secretele tuturor. În special cele pentru care merită să mori.

Cartea Sorții. Ce spune despre tine?

ISBN 978-973-103-772-1

rao
rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com